SENİ
BULANA
KADAR
PENELOPE DOUGLAS
NEW YORK TIMES BESTSELLER

Orijinal Adı: Until You

Yazarı: Peıuelopc Dougîas *Çevirmen:* Ömer Faruk MAKINA *Editör:* Özlem AYTEK *Kapak Uygulama:* Ferhat ÇINAR grafik@ferhatcinar.com Son Okuma: Ebru Aydın

© 2013, Penelope Douglas

Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkçe Yayım Hakkı ©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1. Baskı: Ağustos 2015

ISBN: 978-605-5175-89-4 YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt: Güven Mücellit ve Matbaacılık Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok. Güven İş Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL Sertifika No: 11935 Tel: (0212) 445 00 04 Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:

ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ

Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi Kağıthane/İSTANBUL Tel: (0212) 220 61 88 Faks: (0212) 220 63 37 e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

SENİ

BULANA

KADAR

Penelope Douglas

Çeviri Ömer Faruk MAKİNA

Yazarın Notu

Bu, yazılması beklenen bir kitap değildi.

Sen Gittiğinden Beri yayınladıktan sonra farkettim ki Jared'ın hikayesi, en az Tate'in hikayesi kadar önemliydi ve dürüst olmak gerekirse okurlar onun nasıl biri olduğunu çok merak etti. Hikayenin onun açısından nasıl olduğunu öğrenmeyi onlar istedi.

Bunun için çok minnettarım. Bu kitabı yazdığıma ve Jared'm büyüyüşünü gördüğüme mutluyum.

Bu kitap tek başına okunabilir olsa da bunu önermiyorum. Önce Tate'in bakış açısını *Sen Gittiğinden Beri'de* okumak, Jared'm hikayesini daha keyifli ve ilgi çekici kılacaktır.

Demek istediğim, *Sen Gittiğinden Beri'*yi okuduysanız bu kitabı okumanızın daha kolay olacağı... Bakış açısı romanları alengirlidir ve kimse aynı hikayeyi iki kez satın alarak aldatılmak istemez.

Size daha farklı bir şeyler sunabilmek için çok uğraştım.

Bu kitap, *Sen Gittiğinden Beri'nin* tekrarı DEĞİLDİR.

Bu, Jared'm hikayesidir.

İthaf

Bu romanı sadece okurlara ithaf ediyorum. Jared'a inandığınız ve bu kitabı istediğiniz için teşekkür ederim.

Başlangıç

Benim adım Jared.

Benim adım Jared.

Benim adım Jared.

Bu cümleyi tekrar tekrar söylerken kalbimin bu kadar hızlı atmasına engel olmaya çalışıyordum. Gidip yeni komşularımızla tanışmak istiyordum ama çok gergindim.

Yan dairede bir çocuk yaşıyordu, o da muhtemelen benim gibi on yaşlarındaydı.

Beyzbol sopalarını ve şapkalarım gördüğümde gülümsemiştim. Diğer komşularımızın kızları gibi giyinmiyordu ama o çok sevimliydi.

Penceremin pervazına yaslanıp diğer evlere bakıyordum; çevreye yaydıkları müzik ve ışıkla, oldukça canlı görünüyorlardı. Buraya kimse uzun süreliğine yerleşmiyordu ve bildiğim kadarıyla daha önceki zamanlarda da sadece yaşlılar yaşıyormuş.

Evlerimizin ortasında yaşlı ve büyük bir ağaç duruyordu. Onun yeşil yapraklarını hâlâ görebiliyordum.

“Merhaba tatlım.”

Kafamı çevirdiğimde annemin kapı eşiğine yaslanmış olduğunu gördüm. Gülümsüyordu ama gözleri yaşlıydı ve kıyafetleri kırış kırıştı.

Yine hastaydı. Ne zaman içse hasta oluyordu.

‘Yeni komşularımızı gördüm,” dedi, “onlarla tanıştın mı?”

“Hayır.” Başımı iki yana sallayıp, gideceğini umarak pencereden dışarı bakmaya devam ettim. “Onların kızı var. Oğulları yok.”

“Bir kızla arkadaş olamaz mısın?” Sesi çatallaşmıştı ve yutkunduğunu duydum. Bunun sonrasında ne geleceğini biliyordum; midem kasıldı.

“Hayır, olamam.”

Annemle konuşmayı sevmiyordum. Daha doğrusu onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Biraz yalnızdım ve o beni gıcık ediyordu.

“Jared...” Konuşmaya başladı ama devam edemedi. Kısa bir süre sonra uzaklaştığını fark ettim ve bir kapı çarpması duydum. Muhtemelen kusmak için tuvalete gitmişti.

Annem çok alkol tüketirdi, özellikle de hafta sonlarında... Bütün bunları aklımdan geçirdikten hemen

sonra, aniden yan dairedeki sarı saçlı kızla tanışmak istemediğimi düşündüm.

Havalı görünüyorsa, bisiklet sürmeyi seviyorsa ne olmuş sanki? Evet, olabilir.

Ve odasından da/l/tce'in *Chains* parçasının melodileri yükseliyorsa? Ne var ki bunda.

Yani, en azından onun odasından geldiğini sanıyordum. Perdeler kapalıydı.

Öylece durdum, bunu düşünmeyi bırakıp kendime yiyecek bir şeyler hazırlamaya odaklandım. Annem, muhtemelen akşam için yemek yapmayacaktı.

Ama sonra onun perdelerinin açıldığını görüp, durdum.

Oradaydı. *Bu onun odasıydı!*

Sonra öylesine gülümsedim. Odalarımızın karşılıklı olması hoşuma gitmişti.

O, çift kanatlı kapıyı açarken onu daha iyi görebilmek için gözlerimi kıstım. Kapıyı araladığı sırada ne yaptığını gördüm.

Ne? Deli mi bu?

Hemen penceremi açıp gecenin içine çekildim. "Hey!" diye bağırdım, "Ne yapıyorsun sen?"

Kafasını kaldırdı; onu ağacın dalında dengesini sağlamaya çalışırken görünce nefesim kesildi. Ellerini bir sağa, bir sola doğru savuruyordu. Ben de hemen penceremden fırlayıp ağaca tırmanmaya başladım.

"Dikkatli ol!" diye bağırdım. Bükülmüş, ince bir dalı tutuyordu.

Başımın üzerindeki daldan destek alarak bir üst dala tırmanmayı başardım.

Aptal kız. Ne yaptyordu?

Nefesi kesilmiş bir şekilde ağacın dalma tutunurken, mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Yalnız başına ağaca tırmanamazsın," dedim azarlar gibi. "Neredeyse düşüyordun. Buraya gel." Yaslanıp, elini yakaladım.

Vücudumun bir kısmı uykuya dalmış gibiydi, ellerimin karıncalandığını

hissettim.

Korkmuştu, dizleri titriyordu, bir yandan onu, bir yandan da başımın üzerindeki dalı tutarak ağacın gövdesine doğru yürüdüm.

“Bunu niye yaptın,” diye sızlandı. “Bir ağaca nasıl tırmanılacağım biliyorum. Beni çok korkuttun, az daha düşecektim.”

Ağacın, daha aşağıda bulunan ince bir dalına atladım. Ellerimin tozunu haki renkli kargo pantolonuma silerken yüzüne baktım, “Kesin öyledir.”

Caddemize, *Fail Away Yolu’nz* boş boş baktım. Bana hissettirdiği şeyi kafamdan atamıyordum. Kollarımda başlayan titreme, tüm bedenime yayıldı. Vücudumdaki tüm tüyler diken diken olmuştu ve gıdıklanmışçasma kahkaha atmak istiyordum.

Aynı yerde somurtarak durmaya devam ediyordu, kısa bir süre sonra gelip yanıma oturdu. Bacaklarımızı oturduğumuz daldan aşağı sarkıttık.

“Peki,” dedi, bizim evi göstererek. “Orada mı yaşıyorsun?”

“Evet. Annemle,” dedim. Gözlerini devirip, parmaklarıyla oynamaya başladı.

Birdenbire mutsuz bir görünüme bürünmüştü, sonra aniden kaşları birleşiverdi. Ağlamamaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Ne dedim ki?

Bugün onu babasıyla kamyoneti yüklerken gördüğüm zamanki kıyafetler vardı üzerinde. Saç bağı gevşemişti ve öğleyin temiz görünen pantolonunda şimdi kocaman bir leke vardı.

Etrafımızdaki kurumuş yaprakların rüzgardaki sesini dinleyerek ve caddeye bakarak bir süre oturduk.

Gerçekten de biraz bana benziyordu... Aniden daldan düşecek olsa, kendini toparlayamayacak kadar güçsüz görünüyordu.

Dudaklarını büzdü, neden bu kadar mutsuz olduğunu bilemiyordum. Tek bildiğim, o daha iyi hissedene kadar hiçbir yere ayrılmayacak olduğumdu.

“Babanı gördüm,” dedim. “Annen nerede?”

Alt dudağı sallandı, bana baktı. “Annem geçtiğimiz baharda öldü.” Gözleri dolmuş olsa da derin derin nefesler alarak güçlü olmaya çalışıyordu.

Daha önce hiç anne ya da babası ölmüş bir çocukla tanışmamıştım. Her ne kadar benimkini sevmesem de onun annesi için üzüldüm.

“Benim de babam yok,” dedim, kendini daha iyi hissetsin diye. “Ben daha bebekken terk etmiş bizi, annemin söylediğine göre iyi bir adam da değilmiş. En azından annen seni terk etmedi, değil mi?”

Saçma sapan konuştuğumu biliyordum. Onun durumunun benimkinden daha iyi olduğunu düşünüyormuş gibi görünmek de istemiyordum. Sonunda, hiçbir şey söylemememin ona daha iyi hissettireceğini düşündüm.

Şu anda tam olarak yapmak istediğim şey ona sarılmaktı.

Ama yapmadım. Konuyu değiştirdim.

“Babanın eski bir arabası olduğunu gördüm.”

Yüzüme bakmadı, sadece gözlerini devirdi. “O bir *Chevy Nova.* Sadece eski bir araba değil.”

Ne olduğunu biliyordum. Onun bilip bilmediğini görmek istemiştim.

“Arabaları severim,” diyerek yere atlarken, o da kırmızı Chucklar’ıyla peşimden atladı. Ayaklarımız havada birbirine çarptı. “Bir gün ben de Loop’ta yarışacağım,” dedim.

Gözleri açıldı, bana döndü. “Loop? O ne?”

“Büyük çocukların gittiği bir yarış pisti. Oraya ancak lisedeyken gidebiliriz ama önce arabamın olması lazım. Sen de gelir benim için tezahürat yaparsın.”

“Ben neden yarışamıyorum,” dedi, sinirle.

Ciddi miydi?

“Kızları yarışa alacaklarını sanmıyorum,” dedim, yüzüne gülmemeye çalışarak.

Gözlerini kısıp caddeye doğru baktı. “Onları sen ikna edeceksin.”

Ağzım kulaklarıma vardı, kahkahamı tutamadım. “Belki de.”

Tamamen.

Elini sıkmam için uzattı. “Ben Tatum ama herkes bana Tate der. Tatum ismini sevmiyorum, anladın mı?” Başımı salladım, elini tuttuğumda kolumun ısındığını hissettim.

“Ben de Jared.”

Bölüm 1 *6 yıl sonra*

Kan, dudağımın altından yere doğru, bir tablodaki uzun ve ince bir çizgi gibi akıyordu. Ağzımın içine sızan kam tükürdüm. Her şey çok acı vericiydi.

“Baba, lütfen,” diye yalvarıyordum, tüm vücudum korkudan titrerken.

Annem haklıydı. O kötü bir adamdı ve yazı onunla geçirmek için annemle keşke hiç konuşmasaydım, diye düşündüm.

Ellerim arkada bağlı bir halde titrerken, sanki ölüm çanları benim için çalıyordu. Halat derimi dağlıyordu.

Sırtımt kemerle kırbaçlarken, “Yalvarıyor musun, seni küçük korkak,” diye hırlıyordu.

Omzuma, kor halini almış bir bıçak dokunurken, gözlerimi kapalı tutmaya zorluyordum. Nefesimle yanık kokusunu alıncaya dek hiçbir ses çıkartmamak için ağzımı kapalı tutmaya çalışıyordum. Dudaklarım şişmiş ve gergindi. Kanın metalik ve kaygan tadı ağzımın içini kaplamıştı.

Tate.

Aklımda onun yüzü canlandı ve hayalimde onun olduğu yere döndüm. Beraber olduğumuz yere. Balık havuzunun çevresindeki kayalara tırmanırken altın sarısı saçları rüzgarda sav-rulurdu. O sendelediğinde her zaman arkasından tırmanırdım. Fırtına gibi esen mavi gözleriyle bana bakardı.

Ama babam ara verdi. “Yalvaramazsın! Özür dileyemezsin! Hepsi bunca yıl senin gibi bir kahrolasının büyümesine izin verdiğim için. Bir korkaktan başka bir şey değilsin. Sen busun.”

Gözlerinin içine bakmam için saçlarıma yapışıp başımı arkaya doğru çekti. Nefesindeki bira ve sigara kokusunu aldığımda midem bulandı.

Beni bırakıp mutfağın köşesindeki derin dondurucunun yanına yürüdü, kapağını yumrukladı. [a]Hâlâ yaşıyor musun?”

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken yüzümdeki bütün sinirler acıyla yanıyordu. Ağlamak ya da bağırmak istemiyordum ama fax, babamın diğer oğlu, yaklaşık on dakikadır dondurucunun içindeydi. Koskoca on dakika ve hiç ses çıkartmadan!

Babam bunu niye yapıyordu? Bana sinirlendiği için neden fax’i cezalandırıyordu?

Ama sessizliğimi korudum; çünkü onun çocuklarının sevdiği hali buydu. Eğer istediğini alırsa belki kardeşimi çıkartırdı.

Orada donuyor olmalıydı ve içeride yeteri kadar hava olup olmadığını bilmiyordum. Bir insan, bir dondurucuda ne kadar hayatta kalabilirdi? Belki de çoktan ölmüştü bile.

Tanrım, o sadece küçük bir çocuk! Gözyaşlarımı tuttum. Lütfen, lütfen, lütfen...

((Öyleyse... ”

Babam, garip saçlı, kokainman sevgilisi Sherilytın’e doğru yürürken, boktan, serseri arkadaşı Gordon, bana garip garip bakıyordu.

Odadaki iki çaresiz çocuğun ne yaptığıyla ilgilenmeden mutfak masasında bugünkü menüde artık hangi uyuşturucu varsa, onun tadını çıkartıyorlardı.

“Ne düşünüyorsunuz,” dedi ve kollarını diğerlerinin omuzlarına koydu babam. “Oğluma bir erkek olmayı nasıl öğretelim?»

Sıçradım, kalp atışımı ensemde ve başımda hissediyordum. Bir damla ter omzuma doğru süzüldü, odamı, odamın duvarlarını görünce gözlerim parladı.

Her şey yolunda. Zorla nefes aldım. *Burada değiller, sadece bir rüyaydı.*

Kendi evimdeydim. Babam burada değildi. Gordon ve Sherilynn çok uzaktaydı.

Her şey yolundaydı.

Ama her zaman bundan emin olmak zorunda hissettim.

Göz kapaklarım bok gibi ağırdı ama hemen doğrulup odayı taradım. Gün ışığı penceremden içeri bir havalı korna gibi sızıyordu ve gözlerimi bu acı verici ışıktan korumak için ellerimle kapattım.

Şifonyerimdeki pislik yere kadar uzanıyordu ama bu tükenmiş hissettiğim zamanlar için olağan dışı bir durum değildi. Bunun haricinde, biraz dağınıklığın dışında oda sessiz ve güvenliydi.

Derin bir nefes alıp verdim, sağa sola bakarken kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışıyordum. Gözlerimin altı yumru yumru olmuştu. Alkolü fazla kaçırdığım gece yüzünden ağrıyan gözlerimi yoksayıp bütün geceyi evde geçirecek kadar aptal ya da sarhoş olup olmadığımı düşünerek battaniyeyi geri örttüm.

Mükemmel.

Bir başka lanet sarışın.

Ne halt ettiğimi düşünüyordum?

Aklımda sarışınlar yoktu benim; onlar hep iyi kızlar gibi görünür. Egzotik olmadıkları gibi egzotiklikle uzaktan yakından alakaları yoktur. Fazla saf.

Komşu kızı tipi gibi görünürler.

Bunu kim ister ki?

Ama tekrar kabus görmeye başladığım son birkaç gündür tek düşündüğüm sarışınlar. Sanki sevmekten nefret ettiğim sarışına kendimi imha edercesine bağlamak istermişim gibi.

Ama... Kabul etmem gerekir ki bu kız ateşliydi. Cildi pürüzsüz görünüyordu ve güzel memeleri vardı. Yanlış hatırlamıyorsam yaz için Purdue’den eve dönmekle

ilgili bir şeyler söylemişti. Ona on altı yaşında bir liseli olduğuma dair bir şey söylediğimi sanmıyorum. Belki de uyandığında ona pat diye söylemeliyimdir.

Sırf zevk için.

Başımı arkaya yasladım, sadece onun bunu duyunca delireceğini düşünerek gülmek bile çok acı vericiydi.

“Jared,” dedi annem kapıyı tıklatarak. Bir anda sıçradım.

Başım, biri gece boyunca beynime çatal batırmış gibi zonkluyordu ve bu halde onunla baş etmeye çalışmak istemiyordum. Ama yine de yataktan fırlayıp, ortaya bir de yanımdaki kız çıkmasın diye kapıyı çok az aralayarak kafamı çıkarttım. Annemin sabırla beni beklediğini gördüm.

Pembe bir eşofman altı ve uzun kollu, üzerine oturan bir tişört giyiyordu; bir pazar günü için iyiydi aslında ama boğazından yukarısı her zamanki gibi darmadağındı. Saçlarını karışık bir topuz yapmıştı ve önceki günden kalma makyajı gözlerinin altına akmıştı.

Akşamdan kalmalıklarımız birbiriyle yarışacak seviyedeydi. Onun üste çıkmasının ve hep üstte kalmasının tek sebebi, onun bünyesinin buna alışkın olmasıydı.

Temizlendiğinde, onun ne kadar genç olduğunu görebilirdiniz. Çoğu arkadaşım onun ilk bakışta ablam olduğunu sanırdı.

“Ne istiyorsun,” diye sordum.

Sanırım onu içeri çağırmamı bekliyordu ama böyle bir şey olmayacaktı.

“Tate gidiyor,” dedi, yumuşak bir sesle.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Bu gün müydü?

Aniden, görünmez bir el midemi tutup çekiyormuş gibi bir acı hissettim. Akşamdan kalmalıktan mı, yoksa onun gidecek olduğunu hatırlamış olmaktan mı bilmiyorum, sinirle dişlerimi sıktım.

“Yani,” diye mırıldandım, dolmuş bir halde.

Gözlerini devirdi. “Yanisi, kıçını dışarı çıkartıp hoşça kal diyebilirsin. Koca bir yıl boyunca burada olmayacak, Jared. Siz arkadaştınız.”

Evet, iki yıl öncesine kadar... Okul açılmadan önceki yaz, babamı ziyarete gidip döndüğümde, sahip olduğum tek şeyin kendim olduğunu fark etmiştim. Annem güçsüzdü, babam bir canavar ve onların yanı sıra Tate de bir arkadaş değildi.

Kapıyı annemin yüzüne vurmadan önce kafamı salladım.

Evet, dışarı çıkıp Tate’e bir hoşça kal sarılması verecektim. Önemsemiyordum ve onu başımdan attığım için mutluydum.

Ama boğazımda bir düğüm vardı sanki, yutkunamı-yordum.

Kapının önünde birden yere yığıldım... Sanki omuzlarımda binlerce tuğlanın ağırlığı var gibiydi. Onun bugün gidecek olduğunu unutmuştum. İki gün önceki Beckman partisinden beri durmaksızın sarhoştum.

Siktir.

Dışarıda araba kapısının kapanma sesini duyabiliyordum, kendime, “Olduğun yerde kal,” dedim. Onu görmeye ihtiyacım yoktu.

O, Fransa’ya okumaya gitsin. Onun gidişi olabilecek en boktan şeydi.

Annemin aşağıdan, “Jared,” diye seslendiğini duydu-

ğum anda sinirlerim gerildi. “Köpek kaçtı. Gidip onu getirsen iyi olur.”

Harika.

O lanet olası köpeği kendisinin dışarı çıkarttığına bahse girerim. Hatta onu ön kapıdan çıkarttığına da bahse girerim. Kaşlarımı öyle bir çattım ki canım acıdı.

Akşamki kotumu üzerime geçirip banyonun kapısını açtım, Purdue kızın uyanıp uyanmamasını önemsemeden merdivenlerden tepinerek indim.

Annem ön kapıda, tasmayı benim için tutmuş ve kendini çok zeki buluyormuş gibi gülümseyerek beni bekliyordu. Tasmayı elinden kaptım, Tateler’in

bahçesine doğru yürüdüm.

Madman onun da köpeği sayılırdı ve oradan başka bir yere gitmiş olamazdı.

“Bana hoşça kal demeye mi geldin?” Tate, babasının Bronco’sunun önünde, çimlerin üzerine çökmüştü. Onun neşeli, kontrol edilemeyen kıkırdamasını duyunca bir ölü gibi donakaldım. Sanki Noel sabahıymış gibi gülümsüyordu. Ensesini eşelerken Madman de gözlerini keyifli bir şekilde kısıyordu.

Fildişi gibi cildi güneş ışığında parlıyordu ve dolgun, pembe dudaklarının aralığından inci gibi güzel ve beyaz dişleri görünüyordu.

Köpek de oldukça mutluydu, kuyruğunu sersem gibi sallıyordu, kendimi onları rahatsız ediyormuş gibi hissettim.

Tam bir İkililerdi, birbirlerini seviyorlardı, midemde kelebekler uçuyormuş gibi hissettim.

Lanet olsun. Dişlerimi bir araya getirdim.

Bunu nasıl yapıyordu? Nasıl onu her zaman mutlu görmemi sağlayarak beni de mutlu ediyordu?

Gözlerimi güçlükle ve uzunca sayılabilecek bir süre boyunca kapattım.

Tate, köpekle çene çalmaya devam ediyordu. “Evet, tabi ki ben de seni seviyorum!” Madman yüzünü yalayıp burnunu sürterken, onun sesi bir çocukla konuşuyormuş gibi tatlı ve boktandı.

Madman onu bu kadar çok sevmemeliydi. Tate onun için iki yıldır ne yapmıştı ki sanki?

“Madman, buraya gel,” diye bağırdım, aslında köpeğe hiç sinirlenmemiştim.

Tate, gözlerini üzerime dikip ayağa kalktı. “Şimdi de köpeğe mi bir ahmak gibi davranıyorsun?” Kaşlarını çatmıştı ve ancak o zaman üzerinde ne olduğunun farkına vardım.

On dört yaşındayken ona verdiğim *The Nine Inch Na-ils* tişörtünü giymişti ve bu aptalca sebepten dolayı göğsüm kabardı.

O tişörtün onda olduğunu unutmuştum.

Tamam... tam da unutmamıştım.

O muhtemelen tişörtü benim ona verdiğimi hatırlamıyordun

Madman'in tasmasını bağlamak için diz çökerken dudaklarımı belli belirsiz bir şekilde oynattım.

"Yine çok konuşuyorsun Tatum."

Ona Tate diye seslenmedim. Kendisine "Tatum" denilmesinden nefret ettiği için böyle seslendim.

Yüzümdeki sıkıcı, amir ifadesini düzelttim.

"O *etrafımda olmasa daha mutlu olurdum* ," dedim kendime. "O *hiçbir şey değil*"

Başını salladı, arkasını dönüp giderken kırgınlığı gözlerinden okunuyordu.

Sanırım karşı atağa geçmeyecek. En azından bugün. Cumartesi geceki partide tek seferlik bir anlaşma yapmış olmalıydık; onu küçük düşürdüğüm için arkadaşım Madoc'un yüzüne yumruk atmıştı.

"Uçakta giyeceğin şey bu mu," diye sordum alaycı bir sesle.

Sadece gitmeliydim ama lanet olsun ki onunla uğraşmadan duramıyordum. Bu bir bağımlılıktı.

Bana döndü, yumruklarını sıkıyordu. "Bunu neden soruyorsun?"

"Sadece biraz pasaklı görünüyorsun," dedim ama bu koskoca bir yalandı.

Eskimiş, siyah bir tişörttü ama üzerine sanki onun vücuduna göre dikilmiş gibi oturuyordu. Kıçını saran siyah kotu, çıplak olsaydı nasıl görüneceğini ortaya koyar gibiydi. Uzun, parlak saçları ve kusursuz cildiyle, ateş ile şeker gibi görünüyordu. Ben hem onu yemek, hem de onunla yanmak istiyordum.

Tatum ateşliydi ama bunu bilmiyordu.

Sarışın ya da değil, benim tipimdi.

“Ama merak etme,” dedim. “Anladım.”

Gözlerini kıstı. “Neyi anladın?”

Omzumu hafifçe düşürüp, onunla alay eder gibi bir tavırla, “Benim kıyafelerimi giymeyi hep sevmişsindir," dedim.

Gözleri aralandı, yüzü kızardı, tam anlamıyla afalladı. Küçük suratının her noktasında öfkesinin izleri görülüyordu.

Kendime gülümsedim; çünkü bunu yapmaya bayılıyordum.

"Yine de kaçıp gitmedi.

“Bekle,” dedi. İşaret parmağını kaldırdı ve kamyonete doğru yürüdü.

Babasının acil durum çantasını koyduğu ön koltuğun altını karıştırdı, bir şey bulup çıkarttı ve kapıyı sertçe çarptı. Bu esnada burnundan soluyarak bana baktı, elinde bir çakmak olduğunu gördüm.

Daha ne olduğunu anlayamadan tişörtünü çıkarttı ve seksi, spor bir sütyenle göğsü belirdi.

Lanet olası kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Siktir.

Nefes almadan, çakmağı çakışını ve tişörtü kenarından tutuşturup her bir parçasını küle çevirişini izledim.

Lanet olası! Ona böyle birdenbire ne oldu ki?

Gözlerimi gözlerine diktiğimde, aramızdaki yanan şeyi tamamen unutup, hâlâ birbirimizi izlediğimizin farkına vardım. Saçları bedeninde dans ediyordu ve fırtına dolu gözleri tenimi, beynimi ya da hareket kabiliyetimi delip geçiyordu.

Elleri biraz titriyordu ve derin derin nefes alıyordu. Deli gibi sinirliydi.

Tamam, öyleyse geçen sürpriz gecedeki Madoc’un burnuna olanları bir kenara

bırakalım.

Yeniden atağa geçmişti.

Lisede geçirdiğimiz son iki yılı onun hayatını berbat etmek için harcadım. Bazı yalanlar söyledim, birkaç randevusunu mahvettim. Bunların hepsi benim için bir onurdur. Tate'e meydan okudum, lisede onun dışlanmasını sağladım ve hayatıma devam ettim ama o hiç tepki göstermedi. Şimdiye kadar. Belki de şimdi, şehirden ayrılacağı için tedbirli davranmaktan vazgeçti.

Yumruklarımı yenilenmiş bir enerjiyle sıktım ve aniden onu ne kadar özlemiş olduğum düşüncesiyle gözüm döndü. Ondan nefret etmek ya da onu aşağılamak düşüncesiyle değil.

Sadece. Özlemek. Onu.

Bunun farkındalığıyla, canımın ne kadar acıdığını hissedip çenemi kapattım.

Piç kurusu.

Hâlâ bana sahipti.

Bu sırada babası sundurmadan, "Tatum Nicole!" diye bağırdı ve böylece aniden gerçek dünyaya döndük. Tişörtü elinden bir hışımla alıp yere attı ve üzerinde söndürmek için tepinmeye başladı.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. "Seneye görüşürüz Tatum," dedim, biraz tehdit gibi görünmesini umarak.

Babasının emriyle üzerine bir şey giymek için içeri giderken çenesini yukarı kaldırmış şekilde dik dik bana baktı.

Madman'le beraber eve doğru yürürken ahumdaki teri sildim.

Lanet olsun. Bıı şekilde gidiyor olduğu için havanın içine hapsolııuş gibiydim.

Bu kızı neden içimden söküp atamıyordum? Yarattığı küçük, sıcak havai fişekler onun yüzünün kızarmasına da engel olmayacaktı.

Bu görüntü sonsuza dek gözümün önünde kalacaktı.

Gerçekten gidiyor olduğunun ayrımına vardığımdan beri korku beynime kök salmaya başlamıştı. Bir gün bile beni düşünmeyecekti. Randevularına ona ilgisini gösteren bir pislikle gidecekti. Hatta daha kötüsü, onu görmeyecek ya da ondan haber alamayacaktım. Bensiz bir hayatı olacağını düşünmek beni rahatsız ediyordu.

Her şey, aniden yabancı ve rahatsızlık verici olmuştu. Evim, komşularım, bir hafta içinde okula geri dönecek olduğum düşüncesi...

“Siktir,” diyerek iç çektim.

Bu şey sona ermeliydi.

Beni avutacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bir sürü avuntuya.

Eve girince önce köpeği serbest bıraktım, sonra çantamın içinde telefonumu aramaya başladım.

Keşke en azından bir kişi beni aramış olsaydı, Madoc da bu saatte telefona cevap vermezdi. Ama en yakın arkadaşı sadece iki telefon çalışı uzaklığındaydı.

“Ben. Hâlâ. Uyuyorum,” diye mırıldandı.

“Hâlâ okul başlamadan önce bir havuz partisi vermeye var mısın,” diye sordum, şifonyerimin üzerindeki *iPod* setinde Buckcherry’nin *Crazy Bitch* şarkısını açarken.

“Bunu şimdi mi konuşuyoruz? Okul hemen açılmıyor.” Sesi, yüzünün yarısı yastığa gömülmüş gibi geliyordu ama zaten bu günlerde hep böyle konuşuyordu. Geçen gece Tate burnunu kırdığından beri burun deliklerinden nefes almakta zorlanıyordu.

“Bugün. Bu akşam,” dedim, penceremden dışarı bakarak.

“Dostum,” dedi, “hâlâ akşamdan kalmayım.”

İşin aslı, ben de öyleydim. Beynim hâlâ likör içinde yüzüyordu ve bütün gün insanları toplamadan oturmamın bir yolu yoktu.

Tate bir yıllığına Fransa’ya gidiyordu.

On bahçelerinde sütyeniyle duruşu, ateşi yakışı...

Gözlerimin önünden geçiyordu.

“O zaman spor salonuna git ve akşamdan kalmalığını terinle at,” diye emrettim. “Teselliye ihtiyacım var.”

Bunu niye söylemiştim ki? Şimdi bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı ve insanların benim derdimi öğrenmelerinden hoşlanmıyordum.

“Tate gitti mi,” diye sordu, biraz çekinerek.

Omuzlarım gerildi ama onun yeni gömleğiyle dışarı çıkarken görmeme rağmen sesimin tonunu değiştirmedim. “Onun hakkında konuşan kim? Parti veriyor musun vermiyor musun?”

“Off...” diye homurdanana kadar birkaç saniye sessiz kaldık. Söyleyecek başka şeyleri var gibiydi ama akıllı bir karar alıp lanet çenesini kapattı. “İyi. Ama dün akşam gördüğümüz insanların aynılarını görmek istemiyorum. Kimi çağırıyoruz?”

Araç yoluna çıkan ve geriye dönüp bir kez olsun bakmayan lanet sarışın şoförüyle hareket eden Bronco’ya baktım, telefonu kulağıma iyice yapıştırdım. “Sarışınlar. Bir sürü sarışın.”

Madoc sessiz bir kahkaha attı. “Sen sarışınlardan nefret edersin.”

Hepsinden değil Sadece birinden.

İç çektim. “Şimdi, onların içinde boğulmak istiyorum.” Madoc’un olayı anlayıp anlamaması umurumda değildi. Beni zorlamazdı ve zaten bu yüzden benim en yakın arkadaşımdı. “Mesajları at ve içkileri al. Ben de yiyecek bir şeyler alacağım, birkaç saat içinde buluşuruz.” Yataktan gelen sakin iniltiyi duyana kadar ortalıkta döndüm. Purdue kızı -adını unuttum- uyanıyordu.

Madoc, “Neden buraya gelmiyorsun? Spor salonuna beraber gideriz, sonra alınacakları beraber alırız,” diye bir öneride bulunduğunda, benim gözlerim yatağımdaki yarı çıplak kızdaydı. Yatakta sağa sola dönerken battaniye poposunun üstüne kadar açılmıştı ve gözlerini açmış, bana bakıyordu. Tek gördüğüm cildi ve altın sarısı saçlarıydı.

Telefonu Madoc’un yüzüne kapattım; çünkü yatağım o anda olmak istediğim tek yerdi.

Bölüm 2

Sonraki birkaç hafta daha önceleri kullanmayı reddettiğim paraşütle ve mağara dalışıyla geçti. Beni evin dışında tutan tek şey olan arkadaşlarımla geçirdiğim zamanlardan sonra bela, geliyorum, der gibiydi.

Rahatsızlığımın içinde yüzüyordum, İngilizce IIFte tam anlamıyla sıçmıştım ve neden hâlâ okula geldiğime anlam vermeye çalışıyordum. Olmayı istediğim son lanet yerdi burası. Koridorları daima tıklım tıklım olsa da bana boş görünüyordu.

Aynı zamanda bok gibi görünüyordum. Gözlerim mordu ve burnumun üzerinde hangi kavgada olduğunu

hatırlamadığım bir kesik vardı. Bütün bunlar yetmezmiş gibi bu sabah da üzerimde kolsuz bir tişört vardı. Çünkü içim öylesine sıkılıyordu ki nefes alamıyordum

Ne düşündüğüm hakkında emin değildim ama aynı zamanda ciddi olmaya çalışıyordum.

Geç kaldığım için, “Bay Trent, oturmayın,” diye emir verdi Bayan Penley. Herkes çoktan yerine oturmuştu. Ben de durup ona baktım.

Herkesi sevdiğim kadar Penley’i de severdim ama ne kadar sıkıldığım saklayamayacağım kadar yüzümden okunuyordu.

“Bağışlayın,” dedim, o birşeyler karalarken.

İç çektim, bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Elime kağıdı tutuşturdu. “Beni duydun, müdüre git,” diye emretti kalemi topuzuna sıkıştırırken.

Neler olduğunu fark edip kendime geldim.

Geç kalmak ya da bir okul kaçağı olmak alışkanlık haline geldiğinde Penley afallıyordu. Payına düşeni yapmıştı. Diğer öğretmenler gibi beni daha ilk haftada

atmıştı.

Gülümsedim, herhangi bir suçlamanın mutluluğu bütün bedenimi sardı. “Hayır, bununla ne yapmamı bekliyorsunuz,” dedim alaycı bir sesle, elindeki kağıdı alırken.

Sınıftakiler sessiz kahkahalar atıp, kıkırdarken, Penley gözlerini kısmış bana bakıyordu.

Burnundan solumuyordu gerçi ama istesem bunu da yaptırabilirdim.

Arkamı döndüm, kağıdı kırıştırıp çöpe attım ve ahşap kapıyı açıp, çıktıktan sonra kapanıp kapanmadığını umursamadan yürüdüm.

Havada dedikodular, fısıldaşmalar vardı ama bunların hiçbiri yeni bir şey değildi. Çoğu insan bu günlerde beni görünce yolunu değiştiriyordu, oysa benim onlara meydan okuyacak halim yoktu. En azından şimdilik. Bir pislik gibi davrandığımda kalbim eskisi gibi çarpmıyordu. Bir risk almaya susamıştım.

Penley’in, “Bay Caruthers,” diye seslendiğini duydum ve dönüp baktığımda, Madoc’un da sınıftan çıktığını gördüm.

“Bayan Penley özel gününde olmalı,” dedi ciddiyetle. “Geri döneceğim.”

Penley’in sınıfından bu sefer çok net bir kahkaha yükseldi.

Madoc benim gibi değildi. O daha insancıldı. Size bir yığın bok verse, ketçap var mı diye sorardınız.

“Biliyor musun,” dedi peşimden koşup baş parmağıyla aşağıyı göstererek, “müdüre gitmek istiyorsun.”

Gözlerimi üzerine diktim.

“Tabi, tabi.” Aslında müdürün odasına gitmeyi ne kadar zamandır beklediğimi fark etmesiyle kafa karışıklığı gitmiş gibi başını salladı. “Şimdi nereye gidiyoruz?”

Kotumun cebinden anahtarlarımı çıkartıp gözlüklerimi taktım, “Bir önemi var mı?”

Madoc, mürekkebi kontrol ederken, “Peki parayla ne yapacaksın,” diye sordu.

Okuldan kaçıp, kimlik sormayan dövmecilerin olduğu yere gitmek için yola düştük. Kara Sosyete isimli bir yer bulduk, etraftaki tüm çalışanların kadın olduğunu görene dek ismi çok mantıksız bulmuştum.

Daha reşit değildik; ebeveynlerimizin izni olmadan dövme yaptırmamız yasaktı ama onlar zaten bunu pek umıırsuyor gibi görünmüyordu.

Mary isimli bir kız, Madoc’un sırtına düşkün, günahkar anlamına gelen Fallen kelimesini yazmayı yeni bitirmişti. “E” harfi alev gibi görünüyor olmalıydı ama sanki “O” gibi duruyordu. Yine de sesimi çıkartmadım. O benim dövmemin anlamı hakkında hiçbir şey sormamıştı, ben de bu yüzden Pandora’nın kutusunu açmayacaktım.

“Parayla yapacağım tek şey şimdilik bu,” diye cevap verdim, oldukça iğneleyici bir şekilde homurdanarak. “Annem bunun büyük kısmını üniversite için biriktirdi, ancak mezun olduğumda alabileceğim ama sanırım bir kısmını şimdi alabilirim. Yeni bir araba alıp bisikleti Jax’e vermeyi düşünüyorum.”

Anne tarfından dedem geçen yıl vefat etmişti, bana da birkaç arsayla Wisconsin’deki Geneva Gölü yakınlarında bir kulübe bırakmıştı. Varislerin kulübedeki hisseleri resmi olarak belirlenmişti ama kulübenin aile için hiçbir manevi değeri yoktu. Annem de bu yüzden ilgilenen birilerine satmayı kabul edip paranın büyük bir kısmını bankada, kilit altına almıştı.

Onun kararlılığıyla gurur duymuştum. Bir yetişkin gibi karar vermek söz konusu olduğunda böylesine sorumlu davranmak onun için normal değildi.

Zaten ben de üniversiteye gitmeyi hiç düşünmüyordum.

Lise bittikten sonra hayatımın nasıl değişeceğini hiç düşünmek istemiyordum.

Telefonum çaldı, sessize attım.

*Fonda Crossfade’*in *Cold* şarkısı çalarken gözlerimi kapattım ve kendimi acı verici bir cümbüşün içine bıraktım. Bütün bunlar için gergin değildim ve o dükkana gittiğimden beri pek bir şeyin değiştiğini de sanmıyorum. Kollarım, bacaklarım hafiflemişti, sanki üzerimden tonlarca yük kalkmış gibiydi.

Bunun bağımlısı olabilirdim.

Sadece acıdan hoşlandığım için bundan on yıl sonra bütün vücudumun dövmelerle kaplanmış olduğunu düşünüp gülümsedim.

Kafası rastalı dövmecim Aura, bitirdiğinde, “Bakmak ister misin,” dedi.

Ayağa kalkıp aynaya doğru ilerledim, gövdemdeki yazıya baktım.

Geçmiş sonsuza dek sürecek.

Gelecek asla gelmeyecek.

Bu cümleler aklımın bir yerlerinden fırlamamıştı ama doğru olduğunu da hissediyordum. Yazı şekli kolayca okunamayacak gibiydi, tam da istediğim buydu.

Bu dövme sadece bana özeldi.

Gözlerimi kısıp, “asla” kelimesinin sonundan akan bir damla kana baktım.

Kaşlarımı çatıp Aura’nın aynadaki yansımasına bakarak, “Bunun nasıl olduğunu sormayacağım,” dedim.

Güneş gözlüklerini takıp, yanmayan bir sigarayı ağzında tutarken, “Sanatımı ne şekilde icra ettiğimi sana anlatmayacağım evlat,” dedi. Arka kapıya doğru yürüdü. Sigara içmeye gittiğini sanıyorum.

Haftalar sonra, ilk kez kahkahâlârla güldüm.

Kıçımı kollayabilen bir kadına aşık oluyor olmalıydım.

Ödemeyi yapıp, yiyecek bir şeyler aldık ve eve döndük. Annem işten sonra arkadaşlarıyla dışarı çıkacağını mesaj atmıştı, ben de kendime biraz zaman ayırabileceğimi biliyordum. Zom olana kadar eve dönmeyecekti nasıl olsa.

Sonrasında, kapıdan içeri girer girmez ruh halimin içine eden, Fransa’dan gelmiş olan bir paket gördüm.

Adreste Tate’in babasının evi yazıyordu. Sanırım yanlışlıkla bize bırakılmıştı. Annem öğle yemeği için eve geldiğinde pakedin bize geldiğini sanıp açmış

olmalıydı. Üzerine, eve geldiğimde komşuya bırakmam için bir not yazıp bırakmıştı.

Ama lanet olası merakıma yenik düşecektim.

Madoc garaja gittiğinde bir yandan çalışıyor, bir yandan da yemek yiyorduk. Kutunun kapaklarını açtım ama açtığım gibi kapattım. Kanımda dolaşan kocaman, acı verici bir şey vardı ve haftalardır bunu bekliyor gibiydim. Kutunun içinde ne olduğunu bilmiyordum ama Tate'in kokusu kutunun her yerine sinmişti ve bu da dengemi bozuyordu.

Dövmemde özetlediğim şey, gerçek yaşamdaki yerini hemen alıyordu.

Onu babasının kapısının önüne attım ve hemen garaja, kendimi arabanın işlerine boğmak üzere geri döndüm.

"Işığı tut," diye Madoc'a emrettim.

Ben bujileri kıvılcım çıkartırcasına sıkarken o da kaportanın altına uzandı. "Şununla uğraşmayı bırak," diye sızlandı. "Dikkatli olmazsan bu şeyler kolayca kırılabilir."

Durup, İngiliz anahtarını gevşettim ve gözlerimi kısıp ona baktım. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Nefesini temizleyip öylece baktı, kendini yargılanmış hissettiğini görebiliyordum.

Niye onu tersle iniştim ki?

Aşağıya doğru baktım, başımı salladım ve var gücümle bujileri sıkmaya devam ettim. O anda olan oldu, kırılma sesini duyunca gövdem sarsıldı.

"Siktir," diye homurdanıp İngiliz anahtarını kaportanın altından fırlattım.

Orospu çocuğu.

Arabanın ortasından tuttum. "Ekstraktörii getir."

Madoc, kaportanın altından çıkıp alet tezgahının önünde durdu. "Bu bir rica mı,

emir mi?” Bujiyi çıkartayım diye aleti uzatırken cümlelerimi tekrarladı.

Bıı, bir tahişeyle pazarlık yapmak gibiydi, muhtemelen bunları söylerken kıçını okşuyordu.

“Biliyorsun..diye başladı, derin bir nefes alıp. “Çenemi kapalı tutardım ama...”

“O zaman kapalı tut.”

Madoc ışığı kaportanın dışından, yanlış yere doğru tutuyordu; ona yol göstermeye kalkışınca da ışığı odanın diğer ucundaki duvara fırlattı.

Tanrı aşkına!

Hiddetlendiğinde kendini genelde böyle rahatlatırdı. Sert sert bakıyordu ve çok hızlı nefes alıyordu.

Madoc çok sinirlenmişti ve ben de çok ileri gittiğimi biliyordum.

Dişlerimi sıkıp, arabayı tutarak kaportanın altından kaydım ve onu sakinleştirmek için güçlü durmaya çalıştım. Nadiren de olsa bir durumu önemsediğinde ona geliyorlardı.

“Her şeyi batırıyorsun dostum,” diye bağırdı. “Okula gitmiyorsun, herkese saldırıyorsun, önümüze çıkan bütün bok kafalılarla kavga ediyoruz, her yerimdeki kesik ve morluklarda bunun bir kanıtı işte. Lanet olsun!” Kelimelerinin her biri odada asılı kaldı. Söylediklerinin hepsi mantıklı ve doğruydu ama bununla yüzleşmek istemiyordum.

Her şey yanlış hissettiriyordu.

Acıkmıştım ama yemek için değil. Kahkaha atmak istiyordum ama komik bir şey yoktu. Beni heyecanlandıran sıradan şeyler artık kalbimi çarptırmıyordu. Bana yakınlığıyla ve temiz, kısa çimleriyle beni rahat ettiren komşum bile çorak ve hayattan uzak geliyordu.

Küçücük bir kavanoza hapsolmuş bir halde boğulurken istediğim tek şey biraz havaydı.

“Sekiz ay sonra dönecek.” Madoc’un fısıltı halindeki sesi düşüncelerimin arasına

daldı. Tate'ten bahsettiğini anlamam zaman aldı.

Kafamı iki yana salladım.

Hayır.

Bunu niye söylüyor ki?

Bu onunla ilgili değil. Benim. Ona. İhtiyacım. Yok.

İngiliz anahtarını yumruklar gibi sıktım, arkama yaslanıp, ağzında sakladığı baklayı çıkartmasını istedim.

Gözlerini sağ elimde tuttuğum alete dikti ve sonra yüzüme baktı. "Ne," dedi meydan okur gibi. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Bir şeye vurmak istiyordum. Herhangi bir şeye. En yakın arkadaşıma bile.

Cebimde titreyen telefonumun sesi bu ikilemi bozdu. Gözlerimi arkadaşımın üzerinden ayırmadan telefonumu çıkarttım.

"Ne var," diye bütün gücümle, hattın diğer ucundaki kişiye bağırdım.

"Hey dostum, bütün gün sana ulaşmaya çalıştım." Kardeşim Jax, biraz meraklanmıştı.

Nefes alıp verişim yavaşlamadı, kardeşimin de ben bu haldeyken bana ihtiyacı olamazdı. "Şu an konuşamam."

"İyi," diye bağırdı ve, "siktir git o zaman," diyerek kapattı.

Lanet olsun, orospu çocuğunun orospusu.

Telefon yüzüme tokat gibi çarpmıştı, ara vermek istiyordum.

Kafasını sallayan ve tezgahta çalışırken giymek için aldığı kıyafeti çıkarıp atarak garajdan çıkan Madoc'a bakarken kendimi kaybettim.

"Siktir," diye söylendim, Jax'in numarasını çevirirken.

Bu hayatta emek harcamam gereken biri varsa, bu kardeşimdi. Bana ihtiyacı

vardı. İki yaz önce babamın yanından ayrıldığımdan beri, yetkililere yaşadığı tacizi bildiriyordum. -Kardeşiminkini, benimkini değil.-Onu, annesi de ortadan kaybolduğunda, o evden alıp bir koruyucu aileye vermişlerdi.

Sahip olduğu tek şey bendim.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım, ‘selam’ demesini beklemeden. “Buradayım. Ne oldu?”

“Beni alabilir misin?”

Tabi alırım ama arabamın kırık bujileriyle değil elbette. Neyse ki Madoc ve arabası buralarda.

“Neredesin,” diye sordum.

“Hastanede.”

Bölüm 3

“Pardon, yardımcı olabilir miyim,” diye sordu bir hemşire, sensörlü kapıya tosladığımda. Koca kıçını kı-pırdatsa onunla beraber içeri girebileceğime emindim. Kardeşimi bulmam gerekiyordu.

Avuçlarım terliyordu ve ne olduğuna dair tek bir fikrim bile yoktu. Onu nerede bulabileceğimi söylemeden telefonu kapatmıştı.

Onu bir sefer yalnız bıraktığımda incinmişti. Bir daha asla incinmeyecekti.

“Sakin ol dostum,” dedi Madoc, sırtıma vurup. “Birine sorsak daha çabuk buluruz.” Beni takip ettiğinin farkına bile varmamıştım.

Kardeşimi bulana kadar perdeleri açıp durdum, muşamba kaplı yerde ayakkabılarım gıcırdıyordu.

Yatakta oturuyordu, ayaklarını aşağı sarkıtmış, önüne bakıyordu. Elimi at kuyruğu yapılmış saçma uzatıp yüzünü yüzüme doğru kaldırdım.

“Siktir,” diye homurdandı.

Ben olsam daha kibar olurdum, sanırım.

Kaşındaki dikişleri gördüğümde başımı kaldırıp flo-rasan lambaya baktım.

“Bay Trent!” Arkamdan bir kadın sesi yükseldi, ikimiz de babamızın soyadını taşıyorduk. Bu yüzden Jax’e mi, yoksa bana mı seslendiğini anlamadım.

“Ona ne oldu?” Jax’e değil, diğer suçlulara soruyordum.

Kardeşim sadece bir çocuktu, benden sadece biraz küçüktü ama küçüktü.

Ve boktan bir hayatı vardı.

Annesi bir Amerikan yerlisiydi ve ona hamile kalmasında yasal bir sıkıntı yoktu. Babamın gök mavisi gözlerini almış olmasının haricinde, annesinin kopyasıydı.

Saçları siyahtı ama arkaları gölgeliydi. Büyük bölümü örgülü bir at kuyruğu vardı. Cildi benden biraz daha koyuydu ve ışıldayan bir gülümsemesi vardı.

Arkamdaki kadın nefesini temizledi. “Ona ne olduğunu bilmiyoruz,” diye söylendi. “Bize söylemiyor.”

Arkamı dönüp, kiminle konuşuyorum diye bakmadım bile.

Bir doktor ya da sosyal hizmetlerden biri olmalıydı. Ya da polis. Önemli değildi. O an hepsi gözümde aymy-dı. Hepsi sanki bir tokadı hak ediyormıışum gibi davranıyordu.

“Saatlerce seni aradım,” diye fısıldadı Jax. Söyleyecek bir şeyim yoktu, nefesim tutuldu. Gözleriyle beni suçluyordu. “Doktorlar onları aramadan önce buraya gelmiş olacağını sanıyordum.”

O anda konuşan kadının bir sosyal hizmetler görevlisi olduğunu anladım. Kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum. Bugün bana ihtiyacı vardı ve ben yine bunu mahvettim.

Onun ve kadının arasında oturuyordum. Belki de onu kadının görüş açısından saklamaya çalışıyordum; bilmiyorum.

Bildiğim tek şey Jax o kadınla gitmeyecekti. Boğazım düğümlendi, içimdeki yumru öyle büyüdü ki birinin canını acıtmayı çok istedim.

Tate.

Benim daimi kurbanımdı, aynı zamanda da sahip olduğum en güzel hatıram.

Kendimi, beynimin dokunulmamış odalarından birinde, nefret dolu ve umutsuz bir halde buldum.

Ağacımız. Tate ve benim.

Kısa bir süre, Jax'in kendini nerede güvende, sıcak ve masum hissedebileceğini düşündüm.

Şüpheliydim. Hiç böyle bir yerde bulunmuş muydu?

Kardeşimin hayatı için lanet olası ilk ipucunu bir türlü bulamıyordum. Tabi, daha 011 dört yaşımdayken babamızla beraber geçirdiğimiz yaz, Jax'ıı bütün hayatının boka batacağını görmüştüm.

"Bıınu sana Bay Doııovan mı yaptı," diye sordu sosyal görevli; koruyucu babası Vince'ten söz ediyordu.

Cevap vermeden önce bana baktı; çünkü yalan söylüyor olsa bunu anlardım. "Hayır," dedi.

Kollarımdaki, bacaklarımdaki bütün kaslar yanıyor-muş gibi hissettim.

Yalan söylüyordu.

Jax, Vince'i korumak için yalan söylemezdi. Dürüst olmadığını söyleyebileceğimi biliyordu. Yalan söylerken tereddütle gözümün içine bakmasının sebebi buydu. Her zaman bilirdim.

Hayır, beni aldatamamıştı. O, kadım aldatıyordu.

Jax'le skorlarımızı eşitlemiştik.

Göz göze geldiğim koca kıçlı bayan, kısık gözlerle, "Pekala," dedi sonunda. "Sizin için bunu biraz daha kolaylaştırayım. Seni, başka bir ev bulana kadar bir grup evine yerleştireceğiz ve o zamana kadar bunu sana onun yapmadığını varsayacağız."

Hayır. Gözlerimi kapattım.

“İğrenç insanlarsınız,” deyip, gerisini yuttum. Jax’in yanında duygularımı kontrol altına almaya çalışırken midem koca bir çukura dönüştü.

Bütün hayatı boyunca, kardeşimle ayrı yataklarda uyuduk ve o, onu gerçekten istemeyen insanların yanında yaşadı. Babamız bir el arabasıyla onu bir boktan ötekine sürükleyip durdu ve tam da büyüme çağında onu başından savdı.

Bu kadarı yeterliydi. Jax ve ben birbirimize aittik. Birlikte daha güçlüydük. Daha iyi bir şekilde büyümek

için, kalbinde kalan minicik masumiyetin tükenmemesi içiıı çok az vaktimiz kalmıştı.

Benim gibi olacaktı; onu herkesten fazla seviyordum ve tek istediğim bu insanların canına okumaktı. Çocuklar sadece yatacak bir yatak ve yemeğe ihtiyaç duymazlar. İstenmek ve güvende olmaya ihtiyaçları vardır. Gii-venilmeye ihtiyaçları vardır.

Vince, kardeşimi bu akşam alamayacaktı, çünkü Jax için orası asla akima ilk gelen yer olmamıştı. Ama Vince yine de Jax’in grup evine gitmiş olduğuna emin olmak isteyecekti ve tekrar beni ona asla yardım edemeyeceğim bir konuma sokacaktı. Onu koruyamazdım.

Ve lanet olsun ki bu histen nefret ediyorum.

Cebimdeki bir tomar parayı tuttum, kardeşimi sarılmak için kendime çektim ve parayı ona verdim. Gözlerine bakamadım. Boynum bükük bir halde odadan olabildiğince hızla uzaklaştım.

Ben, onun yüzüne bakmayı hak etmiyordum.

Ama bildiğim bir şey var, o da bu durumu nasıl erteleyeceğim.

“Tahmin ettiğim yere mi gidiyoruz,” dedi Madoc, etrafımda dolaşarak, hâlâ benimle olduğunu gördüğümde şaşırmamıştım.

O, iyi bir arkadaştı, bense onu hak edecek hiçbir şey yapmamıştım.

“Gelmek zorunda değilsin,” diye onu uyardım.

“Sen olsan gelmez miydin,” diye sordu, suratına bir aptal gibi baktım. “Evet,” diye mırıldandım. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

★★★

Yarını saat sonrasında Madoc, Donovanlar’ın evinin önünde arabayla bir tır attı, onıı aracın dışında görmemeyi umuyordum. Geç bir saatti, evde hiç ışık yoktu, Madoc’un GTO’sunun sesi dışında hiçbir ses duyulmuyordu, komşular bir ölü kadar sakin ve sessizdi.

Arkamı dönüp başımı arabanın üstünden çıkarttım. “Gitmen gerek.”

Duymamazlıktan geldi, büyük bir olasılıkla ne söylediğimi tam olarak anlamamıştı.

Geçtiğimiz ay cehennem gibiydi, onu bu işin dışında tutmalıydım. Tabi, kavga etmek eğlenceliydi. Kendimizi bir kızdan diğerine atmak da kısmen eğlenceliydi ama Madoc’u bir uçurumdan aşağı sürükleyemezdim.

Benimle birlikte bunun eşiğine geldi mi?

Tabi.

Uçurumun dibine baktı mı?

Kesinlikle.

Ama adım atmamalıydı. Onu iten ya da düşüren hep ben oldum. Eğer bunlardan birinde bir daha uyanmaz ve sonsuz uykusuna dalarsa, bu benim suçum olacaktı.

“Hayır,” dedi hiç tereddüt etmeden. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Yarım yamalak gülümsedim, onu geride bırakmanın mümkün olduğunu biliyordum. “Sen iyi bir arkadaşsın ama seni kendimle dibe sürüklemeyeceğim.”

Kotumun cebinden telefonumu çıkartıp 911’i tuşla-dım.

“Merhaba.” Polisle konuşurken gözüm Madoc’tay-dı. “1248 Moonstoıic Yolu, Weston’dayım. Biri evimize girdi, polise ihtiyacımız var. Bir dc ambulansa.”

Telefonu kapatıp, kısık gözlerle yüzüne baktım. “Sekiz dakika içinde burada olurlar,” dedim. “Git de annemi uyandır. Bunu benim için yapabilirsin.”

Biri, muhtemelen bir yasal vasi, kefaletimi ödeyip beni dışarı çıkartırdı.

Yarı kahve, yarı kırmızı tuğlalı eve doğru yürüdüm, içerideki televizyon sesini duyabiliyordum. Bir adım daha atmadan önce Madoc’un gidiş sesini hâlâ duymadığım için rahatsız oldum. Kalbimin nasıl hâlâ bu denli sakin attığını da bilmiyordum.

Neden gergin değildim? Ya da heyecanlı?

Bir restorana milkshake almaya gidiyormuş gibiydim. Tate’le beraberken bunu onun hareketlerini tahmin etmeye çalışarak başarıyordum. Bu, beni hergün tatmin etmeye yeterdi. Kabul etmek istemesem de o hep aklım-daydı. Gözümü açtığım andan itibaren alakasız bir sürü anda gözümün önüne geliyordu.

içerideki televizyonun ekranından gelen parlak ışık gözümü aldı ve derin bir nefes aldım.

O orospu çocuğu hâlâ uyanıktı.

Güzel.

Vince Donovan’la bir etkileşim içine gireceğim bu nadir fırsatta karşılıklı anlayış olmayacaktı. Benimle bir serseriymişim gibi konuşurdu, kardeşime de ayıı şekilde davranırdı.

'k'k'k

Yarım saat sonrasında Madoc, Donovanlar’ın evinin önünde arabayla bir tur attı, onu aracın dışında görmemeyi umuyordum. Geç bir saatti, evde hiç ışık yoktu, Madoc’un GTO’sunun sesi dışında hiçbir ses duyulmuyordu, komşular bir ölü kadar sakin ve sessizdi.

Arkamı dönüp başımı arabanın üstünden çıkarttım. “Gitmen gerek.”

Duymamazlıktan geldi, büyük bir olasılıkla ne söylediğimi tam olarak anlamamıştı.

Geçtiğimiz ay cehennem gibiydi, onu bu işin dışında tutmalıydım. Tabi, kavga etmek eğlenceliydi. Kendimizi bir kızdan diğerine atmak da kısmen eğlenceliydi ama Madoc'u bir uçurumdan aşağı sürükleyemezdim.

Benimle birlikte bunun eşiğine geldi mi?

Tabi.

Uçurumun dibine baktı mı?

Kesinlikle.

Ama adım atmamalıydı. Onu iten ya da düşüren hep ben oldum. Eğer bunlardan birinde bir daha uyanmaz ve sonsuz uykusuna dalarsa, bu benim suçum olacaktı.

"Hayır," dedi hiç tereddüt etmeden. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Yarım yamalak gülümsedim, onu geride bırakmanın mümkün olduğunu biliyordum. "Sen iyi bir arkadaşsın ama seni kendimle dibe sürüklemeyeceğim."

Kotumun cebinden telefonumu çıkartıp 911'i tuşla-dım.

"Merhaba." Polisle konuşurken gözüm Madoc'tay-dı. "1248 Moonstone Yolu, Weston'dayım. Biri evimize girdi, polise ihtiyacımız var. Bir de ambulansa."

Telefonu kapatıp, kısık gözlerle yüzüne baktım. "Sekiz dakika içinde burada olurlar," dedim. "Git de annemi uyandır. Bunu benim için yapabilirsin."

Biri, muhtemelen bir yasal vasi, kefaletimi ödeyip beni dışarı çıkartırdı.

Yarı kahve, yarı kırmızı tuğlalı eve doğru yürüdüm, içerideki televizyon sesini duyabiliyordum. Bir adım daha atmadan önce Madoc'un gidiş sesini hâlâ duymadığım için rahatsız oldum. Kalbimin nasıl hâlâ bu denli sakin attığını da bilmiyordum.

Neden gergin değildim? Ya da heyecanlı?

Bir restorana milkshake almaya gidiyormuş gibiydim. Tate'le beraberken bunu onun hareketlerini tahmin etmeye çalışarak başarıyordum. Bu, beni hergiin tatmin etmeye yeterdi. Kabul etmek istemesem de o hep aklım-daydı. Gözümü

açtığım andan itibaren alakasız bir sürü anda gözümün önüne geliyordu.

içerideki televizyonun ekranından gelen parlak ışık gözümü aldı ve derin bir nefes aldım.

O orospu çocuğu hâlâ uyanıktı.

Güzel.

Vince Donovan'la bir etkileşim içine gireceğim bu nadir fırsatta karşılıklı anlayış olmayacaktı. Benimle bir serseriymişim gibi konuşurdu, kardeşime de aynı şekilde davranırdı.

Sıiıdurnıanın merdivenlerinden atlarken, Madoc'ıın uzaklaştığını duydum. Ön kapıdan içeri girip oturma odasına ilerledim, kapı eşiğinde durdum.

Vince kılını bile kıpırdatmadan bağırdı. "Orada ne bok yediğini sanıyorsun?"

Yanımdaki uzun, sert abajuru kavrarken, kablosunu duvardan çekip çıkardım.

"Kardeşimin canını acıttın," dedim sakince. "Durumu eşitlemek için buradayım."

Bölüm 4

"Kefaretimi ödemek zorunda değildin," dedim, kararsız bir ifadeyle.

"Ben ödemedim," dedi James, Tate'in babası. "Annen ödedi."

Bizim sokağımıza doğru kıvrılan yolda arabayı sessizce sürdü. Güneş ağaçların arkasından yükseliyor, altın-kırmızı rengindeki yaprakları birer alev topu gibi gösteriyordu.

Annem? Orada mıydı?

Madoc ve James, bütün gece karakolda serbest bırakılmam için beklemişti. Tutuklanmıştım, nezarethanede uyuyordum.

Serbest kalana dek söylenecek tek söz: sabaha kadar hiçbir şey olmadığıydı.

Ama kefaretimi ödeyen annemse eğer, neredeydi?

“Annem evde mi,” diye sordum.

“Hayır, değil,” dedi, köşeyi dönmek için vitesi düşürürken. “Annen sana yardım edebilecek gibi değildi, Jared, bunu bildiğini düşünüyorum. Annenle dün akşam istasyonda konuştuk, bir süreliğine Haywood Mer-kezi’ne gitmenin vakti geldiğine karar verdi.”

James’in mavi gözleri yola konsantre olmuştu, asla söylemeyeceği onlarca şey var gibiydi.

Bu şartlar altında o ve Tate, bir ve aynılardı. Eğer James bağırırsa, o zaman susma ve dinleme zamanının geldiğini anlamak gerekirdi. Pek önemsiz bir şey söylemezdi ve boş konuşmaktan nefret ederdi.

James ve Tate’in yolun sonuna geldiklerinde bu iyice belli olmuştu.

“Rehabilitasyon mu,” diye sordum.

Beni, “Sadece biraz zaman gerek, sence de öyle değil mi,” diye susturdu.

Başımı arkaya yaslayıp biraz dinlenmeye ve pencereden dışarı bakmaya başladım. Evet, sanırım gereken şey sadece zamandı.

Bunları düşünürken kafamın içi birdenbire yepyeni endişelerle doldu.

Annemin hayat şekline alışmıştım. Kendi yaşam şeklime de... James bizi yargılasa da... Diğerleri benim için üzülse de... Bizim normal halimiz buydu...

“Ne kadar süreliğine?” Hâlâ reşit değildim ve annem

gittiğinde işlerin nasıl devam edeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sürücü koltuğundan arkasını dönerek, “En az bir ay,” dedi.

Bu sırada gün ışığı, Tate’le benim pencerem arasındaki ağacın üzerinde parlıyor, ağacı sihirli bir ışıltıya bürüyordu.

“Peki beni kime emanet etti,” diye sordum.

“Her şey sırayla,” diye iç çekti, arabadan inerken. “Bugün benimlesin. Duş alacak, bir şeyler yiyecek ve biraz uyuyacaksın. Seni akşam yemeği için

uyandırdığımda konuşuruz.”

Arka koltuktan bir çanta alıp bana verdi.

“Annen üzerini değiştirmen için kıyafet koydu. Tate’in odasına git, duş al. Ben de sana yiyecek bir şeyler getireyim.”

Tökezledim. *Tate'in odası? Tabi ki hayır!*

“Onun odasında uyumayacağım,” dedim kaşlarımı çatarak. Kalbim deli gibi çarpıyordu, nefesimi kontrol edemiyordum. “Bir koltuğa falan kıvrılırım.”

Kapının kilidini açarken bir anlığına durup, ‘benimle dalga geçme’ bakışı attı.

“Üç tane yatak odamız var, Jared. Biri benim, biri Tate’in ve diğeri de bir ofis. Kullanabileceğin tek yatak Tate’inki.” Bir çocuğa anlatır gibi heceleyerek konuştu. “Burası uyuyacağın yer. Zor değil. Şimdi, git duşunu al.”

Birkaç saniyeliğine durdum, dudak büktüm... Tate’in babasının bu önerisi gözlerimi kamaştırmamızı.

Geri dönmekten başka bir şey düşünemiyordum.

Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Çaresiz bir şekilde içimi çektim. Bütün gece benim için karakolda beklemişti ve anneme yardım etmeye çalışıyordu.

İki yıldan sonra ilk kez Tate’in odasına ayak basmıştım. Yani? Bununla başa çıkabilirdim. Benim burada olduğumu duyduğunda, ta Fransa’dan sızlanmaya başlayacağını biliyordum.

Bu düşünceyle gerçekten güldüm, kanım damarlarımdan fışkıracak gibi oldu.

Gözlerimi, özlediğim bu sımsıcak hisle kapattım. Kalbim hızla çarparken adeta dile geldi. “Hâlâ hayattasın, göt herifi”

Ben merdivenlerden Tate’in odasına doğru çıkarken, James yönünü mutfağa çevirdi, yaklaştıkça dizlerim daha da titriyordu.

Kapı açıktı. Hep açık olurdu. Tate’in benim gibi saklayacak bir şeyi yoktu.

Çıplak ayakla içeri girdiğimde bir kaşife dönüşerek odaya hızla göz gezdirdim, aklımdan nelerin değişip nelerin değişmediğinin listesini çıkarttım.

Bu kızın takdir ettiğim tek şeyi pembeye olan nefretiydi. Duvarlar siyah-beyaz, ince çizgili duvar kağıdıyla kaplıydı, yerler kırmızıydı ve beyaz, ahşap bir süpürgelikle ikiye ayrılıyordu. Yatak örtüsü koyu gri üzerine siyah yaprak desenliydi, duvarlarda birkaç tane şamdan, poster ve fotoğraf vardı.

Oldukça düzenli ve oldukça Tate.

Bana dair hiçbir şeyin olmadığını da fark ettim. Ne fotoğraf, ne arkadaş olduğumuz zamanlardan kalan bir hatıra notu. Nedenini biliyordum ama bunun beni neden rahatsız hissettirdiğini bilmiyordum.

Çantamı kenara bırakıp, bir türlü atmadığı CD çalarına doğru yürüdüm. Bir iPod seti vardı ama iPod yoktu. Muhtemelen onunla beraber Fransa'daydı.

İçimde garip bir merakla CD çaların tuşuna bastım. Radyo dinlemediğini, radyoda çalan çoğu müziğin boktan olduğunu düşündüğünü biliyordum.

Silverchair'in Dearest Helpless şarkısı çalmaya başladı ve içimden fışkıran kahkahayı denediysem de dur-duramadım. Yatağa döndüm, uzandım, rahatlamak için kendimi müziğe bıraktım.

"Bu boktan alternatif müziği nasıl dinlediğini anlamıyorum, Tate."

Yatakta oturmuş onu düşünürken, kaşlarımı çatmış olsam da serbest kalmayı bekleyen tebessümlerimi kontrol edemez haldeydim. Ona zor zamanlar yaşatmıştım ama onu mutlu görmekten daha fazla sevdiğim başka bir şey yoktu.

O çok tatlı biri. Hayali sanki burada, yambaştmda.

"Bu boktan değil," diyor kaşlarını çatmış bir hâlde. "Her yerde aynı keyijle dinlediğim tek albüm bu."

Arkama yaslanıp, iç çektim. "Mızmız şeydedim, oda hayali gitarını çalarken dudaklarını büzdü.

Onu izlemek, her gün, her dakika yapabileceğim bir şeydi; kabul ediyorum ona karşı çok kaba davranmıştım. Ama aynı onun için bir milyon kez Silverchair

konserine gidebilirdim.

Aramızdaki şeyler değişiyor. Belki de sadece benim için, bilmiyorum. Onun için de değişiyordur umarım.

Arkadaşça, basit hisler artık çok daha farklı bir hâl aldı. Lanet olası! Son zamanlarda her an onun hayalini görüyorum, istediğim tek şey onu öpmek. Aslında benim sorunum kendimle. Giydiği kısa, kot şortlar kanımı ısıtıyor. Hele ki üzerine bol gelen, Nine Inch Nails tişörtünü giydiğinde.

Çünkü o benimdi.

Bir ara ödünç almıştı ama sonrasında geri vermedi Aslında ona armağan etmiş de olabilirim. Onunla uyuduğunu fark ettiğimde geri istememiştim. Benim tişörtümle uyuduğunu düşünmek, ona sahipmişim gibi hissettiriyordu. Yanında değilken bile ona yakınmışım gibi hissettiriyordu.

“İşte, bu kısmına bayılıyorum!" Şarkının sözlerini söylerken ciyaklıyor, görünmez bir enstrümanı çalarken kendini kaybediyordu.

Kalçalarının azıcık kıpırdaması ya da burnunu kırıştırması, pantolonumu sıkıştırıyordu. Daha neler? Sadece on dört yaşındaydık. Bu düşüncelere sahip olmamalıydım ama lanet olsun, bunu durduramıyordum.

Demek istediğim, of, dün o matematik ödevini yaparken ona bakamadım, çünkü yüzündeki dalgın ifade o kadar tatlıydı ki onu kucağıma alıp sıkıca sarmak istedim. Dokunanıamak çok kötü.

“Tamam, daha fazla yapamayacağım, ” dedim, yataktan kalkıp müziği kapattım. Herhangi bir şey pantolonumun içinde büyüyen deliliğin işini bitirebilirdi.

“Hayır,” diye bağırdı ama kollarımın arasında sıkışmışken, sesindeki kahkahayı duyabiliyordum.

Kollarının altından yumuşakça yakaladım onu, ne kadar gıdıklandığını biliyorum. Kıvranıyordu ama ona bir kez dokunmuşken bırakmak istemiyordum. CD çaları almak için birbirimizi geride bırakmaya çalışarak itiştiriyorduk.

Ben onun kamım gıdıklamaya devam ederken,“Tamam, ben kapatırım,” diye bağırdı gülerek. “Artık dur!” diye kıkar-dadı. Ellerim kalçalarının üzerinde,

burnum saçlarının arasında, gözlerimi kapattım.

Ondan istediğim şey beni korkutuyordu. Aslında bu onu da korkutuyordu. Biliyorum ki bu babasını da korkutacaktı.

Ama bekleyeceğim, çiinkü başka bir seçenek yok. Hayatımın geri kalanında başka hiç kimseyi istemiyorum.

Zaman, bir erkek gibi karşısına çıkarak bunu söylemenin zamanı.

“Bu akşam göle gidelim,” dedim sakince. Sesim çatallandt, gergin ya da korkmuş olup olmadığımdan emin değilim. Muhtemelen ikisi de.

Bunun olması gereken yer balık havuzu. Bu ona, onu ne kadar sevdiğimi söyleyeceğim yer. Oraya sık gideriz. Piknik ya da sadece yürüyüş için. Geceleri kaçamak yapmak ya da bisikletle dolaşmak, bizim için sıradışı bir şey değildi.

Geriye yaslandı ve her zamanki gibi gülümsedi. “Olmaz. Bu akşam değil. ”

Biranda omuzlarım düştü ama toparladım. “Neden?"

Bana bakmıyordu, saçlarını kulaklarının arkasında topladı ve oturmak için yatağına ilerledi.

Beynimin içinde kocaman bir gergedan vardı sanki. Bana hoşlanmayacağım bir şey söyleyecekti.

“Sinemaya gidcceğım,” dedi yarım ağızla gülerek, “Will Geaıyyle. ”

Yutkundum, boğazıma bir şey takılmış gibi oldu. Will Ge~ aıy bizim sınıftaydı ve ondan nefret ederdim. Bir yıldır Tate’in burnunun dibinde dolaşıp) duruyordu. Babaları beraber golf oynuyorlardı ve bu, onun hayatının dahil olamadığım kısmıydı.

Will Geary’nin benden fazlası yoktu. Ailesi zengin değildi ya da daha güzel bir evleri yoktu. Ama ailesi Tate’i tikiyle görüşüyordu, benim ailemse... doğrusu, hiç kimseyle görüşmüyordu. Tate’in babası beni bir iki kez golf oynamaya davet etmişti ama ben gitmedim. Tek ortak noktamız araba tamiriydi.

Gözlerimi kısıp, gerçekten sinirlenmiş gibi görünmeye çalıştım. “Ne zaman oldu

bu?”

O an benimle ikinci kez göz göze geldi. Rahatsız hissettiğini çok net söyleyebilirim. “Dün, babalarımız golf oynarken söyledi. ”

“Oh!” Neredeyse fısıldadım. Yüzüm pancar gibi olmuştu. “Sen de, ‘evet’ mi dedin?”

Çıtını bile çıkartmadı.

Tabi ki, ⁽Evet^y diyerek cevapladı. En saçma zamanı seçmiştim ve diğer çocuk da bula bula bu zamanı bulmuştu.

Yine de canım acımıştı.

Eğer benimle olmak isteseydi ona, ‘hayır,} diyebilirdi. Ama demedi.

Başımı onaylar gibi salladım. “Harika. İyi eğlencelerSesimdeki titreme, umursamıyormuş gibi davranmanın ne kadar zor olduğunu belli ediyor olmalıydı.

Odasının kapısına doğru yürüdüm. “Şimdi, gitmem gerek. Madman’in maması bitmişti, gidip almalıyım.”

O benimdi. Beni sevdiğini biliyordum. Neden sadece dönüp ona bunu söyleyemiyordum? Sadece, ''gitme’ desem, işin zor kısmını atlatmış olurdum.

“Jared, ” diye seslendi, durdum; nefesim tutuldu.

“Sen benim en yakın arkadaşım sın.” Duraksadı, sonra devam etti. “Bu akşam VVilVle gitmemi istemeyişinin farklı bir sebebi var mı?”

Sesi titriyordu, konuşmaya korkar gibiydi, tereddütle doluydu ve o anda odaya tutulmamış bir sözün kokusu doldu. O an, eğer içinden geleni söylecek kadar yürekliysen, istediğini alabileceğin andı. O saniye her şeyi değiştirerek ikiye ayırabilecekti ama reddedilmekten korktum.

“Tabi ki yok,” dedim, ona dönüp gülümseyerek. “Git. Güzel zaman geçir. Biz yarın görüşürüz.”

O gece, WiU’in onu öptüğünü gördüm...

Ertesi gün babam arayıp yazı onunla geçirmek isteyip istemediğimi sordu.

Ben de, ‘Geliyorum,’ dedim.

Bölüm 5

“Ye.” Bar sandalyesine oturduğumda, önüme köfte ve patatesle dolu bir tabağı itti James.

Tate’in yatağında Silverchair’i dinlerken uyumuş, öğlen ikiye kadar uyanamamıştım. Babası beni uyandırmak için kapıyı yumruklamak zorunda kalmıştı.

Duş alıp temiz kıyafetler giydikten sonra merdivenlerden inerken, en az Tate’in şampuanı kadar iyi kokuyordum.

Mutfağın ortasında oturmuş, yıllardır ev yemeği yememiş gibi tıkınıyordum. Doğrusu, yememiştim de... Babamla geçirdiğim yazdan sonra, alkolik annem de pek

Vi

anaç sayılmazdı. Ayıı zamanda o yazdan sonra, daha anaç olmayı dcııcdiyse de buna izin vermedim.

“Yapılacak işin yok mu,” diye sordum, tabaktakileri silip süpürmeden önce.

Günlerden cumaydı ve ben okula gitmemiştim. Dün de Madoc’la dövmeciye gittiğimiz için okulu ekmiştim.

Bunlar şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geldi.

“İzin aldım,” dedi, kollarını göğsünde bir araya getirdi.

Benimle başa çıkabilmek için.

“Üzgünüm,” dedim, dürüst olmak gerekirse Bay Brandt iyi bir adamdı, bir dramı hak etmiyordu.

Mutfağın ortasındaki tezgaha yaslanıp, kollarını önünde kavuşturmuş, bana bakıyordu; biliyordum ki bir konuşma başlıyordu. Gözlerimi yemek tabağına dikmiş, gücümü toparlamaya çalışıyordum; birini susturmak konusunda kimse Bay Brandt'ın eline su dökemezdi.

"Jared, annen en az dört hafta buralarda olmayacak. O dönene kadar burada kalacaksın."

"Kendi evimde daha iyi olurum," dedim. Denemeye değerdi.

"On altı yaşındasın. Bu yasal değil."

"On yedi," diye düzelttim.

"Ne?"

"Artık on yediyim." Ekim'in ikisiydi, karakoldaki evrak işleri olmasa tarihin bile farkında değildim.

Bu bilgi James'i durdurmayacaktı, sanırım. "Hakimle

konuştum. Tanıdığım biri var. Konuyu anlattım, dün akşamki pislik siciline işlenmeyecek."

Akşamki pislik? Değişik bir tanımlama. "Bir adama öl-düriircesine vurdum," dedim sarkastik bir şekilde. Böyle bir şeyi nasıl kayıt dışı tutabilirlerdi?

Kumral kaşları birleşti. "Eğer bu doğruysa, onun nasıl olduğunu neden hiç sormadın?"

Bir adama öldürürcesine vurdum.

Evet, bu kelimeleri söylüyor ve umursamıyordum. Ölmüş olsa umursar mıydım?

James devam etti. "Bilmek istersin diye söylüyorum, o iyi. Çok iyi değil ama hayattta. Dün hastaneye kaldırıldığında birkaç kırık kemiği ve iç kanaması vardı ama iyileşti."

Bir süre daha hastanede kalacak gibiydi ama çok ağır yaralanmamış olmasına sevindim. Dürüst olmak gerekirse, bütün gece aklımda girdap gibi dönüp

durmuştu. Ona lambayla vurduğumu ve birkaç kez tekmelediğimi hatırlıyordum. O da bana vurmaya çalışmıştı ama sonunda, yerde kalan oydu.

Ta ki o pislik polis gelip, dizini sırtıma geçirip, saçımı çekip, bana haklarımı okuyana kadar.

Polisi neden aramıştım? Hâlâ emin değilim.

“Yani yargıç danışmanlığa katılmanı bekliyor.” Ja-mes’ın da bana tehlikeli gözüyle bakmasına ihtiyacım yoktu. “Değişecek olursan, bu son olay kayıtlarında olmayacak.”

“Tabi ki hayır,” dedim, başımı sallayıp bu şakaya sadece güldüm.

Danışmanlık? Buııa herkes giiler. Dahası, hu durumdaki herkes bııııa güler.

“Böyle söylediğini ona iletirim,” dedi başını eğip, iç çekerek. ᵘJaı*ed, kendinle ilgili konularda sorumluluk almaya başlamalısın. Kötü bir şey yaptın ve dünya bunun için sana minnettar olmayacak. Kötü bir çocukluk geçirdin diye burnunu boktan çıkartmayacağım ve bu durumun sana bir ruhsat verdiğini sanma. Ben buna, ‘siktir et, itiraf et, kendine çeki düzen ver’ politikası diyorum. Bir hata yaptığında bunu kabul et ve devam et. Hepimiz bir şeyleri mahvediyoruz ama adam olmak kendi problemlerini çözmeyi gerektirir. Onları daha kötü hale getirmeyi değil.”

Yeni yemek yemiştim ve çenemi kapalı tuttum.

“Dünkü olayda çuvalladın mı,” diye sordu, bunu kabul etmemi bekleyerek.

Başımla onayladım.

Bunu tekrar yapar mısın? Evet. Ama o bunu sormadı.

“Güzel.” Elini tezgahın üzerine vurdu. “Öyleyse şimdi kendine çeki düzen verme vakti. Rütbenin, sahip olduklarının bir önemi yok. Okulunun dışında sana söyleyebileceğim daha önemli bir şey yok, sorumlu davranıp bunu bok etmekten kurtar. Orası insanların daha az disiplin ya da daha çok özgürlük için gittiği yer değil.”

“Hapishane,” diye homurdandım, sarkastik bir şekilde.

Benim sürpriz cevabıma şaşırmış gibi gülümsedi.

“West Point,” diye cevapladı.

Kaşlarım bir araya geldi, “Evet, tabi,” dedim başımı sallayarak. “Senatörün çocukları ve Kara İzciler? Bu ben değilini.”

Ne düşünüyordu ki? Wcst Point bir askeri okuldu. En iyilerin de iyileri oraya girmek için yıllarını harcıyorlardı, ben istesem bile giremezdim.

“Sen değil misin,” diye sordu. “Gerçekten mi? Oraya uyum sağlayamayacağını sanmıyorum. Herkes sana uyar nasıl olsa, değil mi?”

Orospu ço... Derin bir nefes alıp başka bir yere baktım. Bu adam beni nasıl susturacağını iyi biliyordu.

“Bir ideale ve bir plana ihtiyacın var Jared.” Onu dinlemekten başka şansımın kalmaması için bana doğru yaslandı. “Eğer geleceğe dair umudun ya da ne getireceğine dair tutkun yoksa sana yardım etmemin yolu yok. Senin için yapabileceğim en iyi şey sana yol gösterip seni meşgul tutmak. Sen de derslerini düzelt, okula git ve bir iş bul. Bir de...” Tereddüt etti. “Haftada bir, babanı görmeye git.”

“Ne?” Bu da nereden çıktı şimdi?

“Yani, yargıç Keiser, danışmanlığa gitmek istemezsen bir diğer seçeneğin bu olduğunu söyledi. Bir yıllığına her hafta bir kez...”

“Dalga geçiyor olmalısın,” diyerek sözünü kestim. Kaslarım sıkıştı, terlemeye başladım. Bunu yapmamın hiçbir lanet yolu yoktu!

Tam ağzımı açtım, “Tabi ki-“

“Bu kendine çeki düzen verme kısmı Jared,” diye bağırıp sözü ağzıma tıktı. “Seçeneklerinin birinin ıslahevi, diğerinin... hapishane olduğunu kabul etmiyorsun.

(O

Bu başına ilk dert alışın değil. O zaman her cumartesi hapishaneye git ve

babanın orada ne bulduğunu gör.” Kafasını üzerime doğrultmuştu. “Hapishanede sadece iki şey olur Jared. Seni ya zayıflatır, ya öldürür; ikisi de iyi değildir.”

Gözlerim önüme düşmüştü. “Ama-“

“Onu uzaklara gönderdiğinde kardeşin daha iyi olmayacak,” dedi ve son sözünü söylemiş gibi mutfağın kapısından çıktı.

Biraz önce ne oldu öyle?

Mermer mutfak tezgahını kavradım ve bütün dünyayı ağlatırcasına onu duvara fırlatmak istedim.

Siktir.

Zorlukla nefes alıyordum, her hareketimde kemiklerim acıyordu.

O göt kafalıyı her hafta ziyarete gidemezdim! Bunun hiçbir yolu yoktu!

Belki de Bay Brandt’a her şeyi anlatmalıydım. Her şeyi.

Başka bir çözüm olabilirdi.

Tezgahtan güç alarak sandalyeden indim, kapıdan hızla çıkıp Tate’in odasına gittim, ağacın üzerinden kendi odama geçtim.

Lanet olsun ona. Hepsine lanet olsun.

*iPod'*umdan *Apocalypticoi* nın *I Don’t Care* şarkısını açıp kendimi yatağıma attım, bu lanet olası acı bitene dek nefes alıp verdim.

Tanrım, Tate’i özledim.

Bu tiksindiriciydi ama gerçekti. Tate’ten nefret eder-

ken dünyam küçülmüştü. Diğer hiçbir haltın farkında değildim; annemin, babamın ya da koruyucu ailedeki kardeşimin. Keşke yine burada olsa da ben de kendime gelsem.

Deli gibi aptaldım, biliyorum. Sanki benim istediğimi yapmak için buralarda olmalıydı.

Ama ona ihtiyacım vardı. Onu görmeye ihtiyacım vardı.

Başucumdaki çekmeceye uzanıp, onunla olan çocukluk fotoğraflarımızı çıkartacaktım ki anında çekmeceyi geri ittim. Hayır. Onlara bakmayacaktım. Onu saklamam bile yeterince korkunçtu. Onları çöpe atmak ya da yok etmek imkansızdı. O da bana bu yüzden katlanıyordu.

Artık tamamen bitmiştim.

İyi.

Onların oyununu oynadığımı düşünelim. Kardeşim o anki en önemli konuydu ve Bay Brandt haklıydı. Hapse girecek olsam ona bir faydam olmayacaktı.

Bir soluk alıp, doğruldum.

O zaman ciğeri beş para etmez babam geriye kalan tek seçenekti.

Üzerime koyu renk, taşlanmış bir kotla beyaz bir tişört geçirdim, sanırım bir haftadır ilk kez de saçlarımı jöleledim.

Merdivenlerden ön kapıya indiğimde Tate'in babasının eski *Chevy Nova*'sından garaja bir şeyler indirdiğini gördüm. Yıllar önce Tate'le beraber, arabayla ilgili işlerde hep ona yardım ederdik.

Aracın içini tamamen boşaltıyor gibi görünüyordu. "Arabamın bujilerini değiştirmem lazım," dedim. "Sonra da Fairfax Garajı'na iş bulmaya gideceğim. Dönerken yanıma birkaç kıyafet alırım ve akşam yemeğine kadar burada olurum."

"Altıya kadar," diye, emreden bir ifadeyle beni düzeltti.

Güneş gözlüklerimi takıp, yürümeye başladım ama sonra bir anda durup geri döndüm.

"Bu olanları Tate'e anlatmayacaksın, değil mi," diye sordum. "Tutuklanmamı, ailemle ilgili olanları, burada kalıyor olduğumu?"

Sanki, 'brokoli mordur,' demişim gibi suratıma baktı. "Niye anlatayım?"

Yeterli bir cevaptı.

Bölüm 6

Daha bir gün geçmeden başka bir polisin karşısına oturtulmuştum ama bu sefer başım dertte değildi.

Bay Brandt'ın yargıç arkadaşının söylediğine göre ziyaretlere birkaç hafta sonra başlayabilirdim. Daha önce annemin onayını almak istiyorlardı ama ben beklemek istemiyordum. Ne kadar erken başlarsam o kadar çabuk biterdi.

"Kapıdan girmeden önce telefonunu, anahtarlarını koyabileceğin kilitli dolapları göreceksin. Cüzdanını da oraya koymayı unutma evlat."

Kendi kendine emir veren Neo-Nazi kılıklı ceza memuruna baktım. Kel, hiç güneş görmemiş gibi beyaz, her gün bir düzine Krispy Kreme yiyormuşçasına şişmandı. Hiçbir şeyimi bırakmayı istemiyordum; çünkü etrafta şöyle bir dolanıp, hasta ruhlu piç kurusu babamı gördüğüm gibi oradan çıkmak istiyordum.

Babam. Bu kelimeyi düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

"Nasıl yapacağız," diye sordum, gönülsüzce. "O, hava delikleri olan kabin gibi bir şeyin içinde mi olacak, telefon gibi bir şeyle mi konuşacağız?"

Bunları normalde konuştuğum ses tonu ile sormuyordum. Ya bunu yapmanın bir yolunu bulacaktım ya da sessiz kalıp, hiçbir şeyi beceremeyecektim. Onu görme fikri bütün sinirlerimi geriyordu. İçeri tam olarak nasıl gireceğimi merak ediyordum. Babamın karşısında, bu polisin götürdüğü çaresiz bir çocuk gibi görünecektim.

"Hava delikleri olan bir kabin," dedi alay eder gibi rozetli Nazi. "Son zamanda biraz fazla Prison Break izledin galiba?"

- Piç.
  - Siktir.
  - Bölüm 19
  - Bölüm 25
    - Bunu ona söylememcliydim.
  - Siktir.

Piç.

Çift taraflı kapıdan hızla geçerken, kahkahasını tutmaya çalışıyor gibi görünüyordu. “Thomas Trent, cinayet ya da tecavüz yüzünden burada değil. Ek güvenlik önlemine gerek yok evlat.”

Hayır, tabi gerek yoktu.

Sanki tehlikeli değildi.

Hiç değildi.

Kapıdan sakince içeri girerken çenemi kapalı tutmaya çalıştım. “İsmim Jared,” dedim, onu düzelterek. “Evlat değil.”

Ziyaretçi odası dedikleri yer, büyük bir lisenin ortak salonu gibi bir yerdi. Odanın her yerinde banklar, masalar ve abur cubur otomatları vardı, güney cephesindeki pencerelerden çok olmasa da ışık alıyordu.

Günlerden cumartesiydi ve oda tıklım tıklım doluydu. Kadınlar çocuklarının ellerinden tutmuş, kocaları, erkek arkadaşları ya da diğer değer verdikleriyle konuşup, gülüşüyorlardı. Anneler oğullarını kucaklıyordu, çocuklar babaları olduğunu bile bilmedikleri adamlardan utanıyorlardı.

Herkes korkunç bir şekilde mutluydu.

Babamın henüz gelip gelmediğini bilmiyordum, odayı gözlerimle taradım, bir yere oturup ona seslenmelerini umdum. Bakışlarımı her yöne doğru bir ok gibi fırlattım. Onun durumunu bilmediğim halde, benim halimi bilecek olmasından hoşlanmıyordum. Ağzım kurudu, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi ama kendimi normal davranıp, sakinleşmeye zorladım.

Sanki oranın sahibi benmişim gibi, sakin ve rahat görünmeye çalıştım.

“Jared,” diye seslenildiğini duydum, beklemeye devam ettim.

Bu, sürekli rüyalarıma giren hırçın sesti. Her zaman aynı tondaydı.

Sabır.

Bir yılanın avına yaklaşması gibi.

Yavaşça sesi takip ederek; kırklı yaşlardaki, gök mavisi gözleri ve kulaklarından yana düşmüş kıvırcık saçlı adamı gördüm.

Orada oturuyordu, kollarını masaya koymuş, ellerini birbirine kenetlemişti, beyaz bir tişörtün üstüne; haki, yakası düğmeli başka bir tişört giymişti. Muhtemelen bunlarla uyumlu da bir pantolonu da vardı ama o kadar bakmadım. Onun yüzüne bakıp ağlayamazdım. Değişen bir şey yoku. Traş olmasının ve cildinin, muhtemelen artık uyuşturucu kullanmadığından, daha sağlıklı görünmesinin dışında aynı görünüyordu.

Saçları biraz daha kırlaşmıştı. Sanırım hapse düşen herkes kilo alıyordu.

Bana baktığı anda avuçlarım terledi. Ne yazık ki bu durum da hiç değişmemişti. Gözleri, bir şey ima edercesine soğuk ve mesafeliydi. Belki zevktendir?

Sanki öğrenmeyi beklemediği bir şeyi biliyor gibiydi.

Her şeyi biliyor, diye hatırlattım kendime.

Bir anda yine onun mutfağındaydım sanki, kemerle kırbaçlanmanın acısını ve çaresizliğin içinde kaybol-muşluğu hissettim.

Elimi cebime atıp, o an ihtiyacım olduğunu bildiğim şeyi çıkarttım. Tate'in fosil kolyesini.

Onu vucumun içinde sıkıştırdım, şimdiden daha güçlü hissediyordum.

Aslında teknik olarak bu onun annesinindi. Onu annesinin mezarına bıraktığında almıştım. Başta, sadece onu güvende tutmak için almış olsam da sonradan, Tate'in saklayabileceğim bir parçası halini aldı.

Şimdiyse, bir tılsım olmuştu. Artık, ben onu güvende tutmayacaktım, o beni zarar görmekten koruyacaktı.

Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıp ona doğru yürümeye başladım; ürkek görünmeyecek kadar hızlı, sadık görünmeyecek kadar yavaş bir şekilde. Artık benim zamanımdı, onun borusu ötmüyordu.

“Ne yaptın,” diye sordu ona yaklaşır yaklaşmaz; bir an için oturmaya tereddüt ettim.

Ah, tabi. Benimle konuşacaktı. Bu kısmı tamamen unutmuştum.

Bu, benim onunla konuşacağım anlamına gelmiyordu ama.

Onun cehenneme kadar yolu vardı da, benim de hayatım bu ziyaretlerle cehennem olacaktı. Önümüzdeki koca bir yıl boyunca onu elli iki kez daha görecektim ama kendimi yeterince iyi ve hazır hissedene kadar konuşmayı hiç düşünmüyordum.

“Hadi ama,” dedi, alay eder gibi. “Zaman geçsin azıcık.”

Alkol ya da uyuşturucu kullanmadığında, emin olmamakla beraber, babamın da bir kalbi varmış gibi görünüyordu. Ben de zaman geçsin diye konuşmayı düşünmemiş değildim. Yme de hâlâ tam bir göt kafaydı.

“Hırsızlık mı yaptın,” diye sordu, sonra parmaklarını masaya vurarak devam etti. “Yok, aç gözlü değilsiıdir sen. Taciz mi yoksa?” Kafasını sallayarak suratıma bakıyordu. “Kaybedeceğin savaşa girmezsin gerçi sen. Senden güçsüz biriyle, belki. Hep bir korkaktın.”

Diğer yıınruğınnı da var gücümle sıktım, sadece nefes almaya odaklanmaya çalışıyordum.

Orada otururken, derinlerde düşündüğü her şeyi duymak zorunda olmamın tadını çıkartıyordu. Bu ziyaretten tiiymeye mi çalışıyordu yoksa gerçekten böyle mi düşünüyordu, merak ediyordum.

Aç gözlü müydüm? Hiç sanmıyorum. Kaybedeceğim savaşa girer miydim? Bunun üzerine biraz düşünmem gerekse de, evet, girerdim.

Bunun tek sebebi, *herkesin* benden daha zayıf olmasıydı.

Herkesin.

“Uyuşturucu yüzünden, o zaman.” Elini bir anda masaya vurup beni korkuttu, istemsizce gözlerimi *kaçırdım.* “Buna inanabilirim. Annene bak, bana bak; bu kanında var.”

Herkes. Kendimi telkin ettim.

“Beni tanımıyorsun,” dedim. Sesim alçak ve temkinliydi.

“Tabi, kendine arada bir bunu hatırlat.”

Hayır. Çok şükür ki o beni daha iki yaşımdayken terk etmişti. Benimle sadece bir yaz ve birkaç hafta geçirmişti.

Beni tanımıyordu.

Tate’in kolyesini daha sıkı tuttukça, ona daha sert bakmaya başladım. Ağzının payını vermenin zamanı gelmişti.

“Daha ne kadar içeridesin? Altı yıl mı,” diye sordum. “Tekrar salıverilmeden önce tamamen grileşmiş saçları-

nın olacağını bilmek nasıl bir duygu? Ya araba sürmek? Ya da bir okul buluşmasında saati on bir etmek?” Kaşlarımı kaldırdım, ona soru sormaya tenezzül etmemin, onu deliğine geri götüreceğini umarak. “Beni tanımıyorsun, hiçbir zaman tanımadın.”

Bana bakarken gözlerinden ateşler çıkıyordu, üzerime gelme cüretini tekrar gösterecek gibiydi. Beni öğreniyor gibi görünüyordu, sanki elimde bir sniper vardı ve onun dürbününden bakıyordum.

“O ne?” Elimdeki kolyeyi gösteriyordu.

Aşağı baktım, kenetlenmiş parmaklarımın arasından görünen açık yeşil kurdelenin farkında bile değildim. Avucumun içinde bir şey olduğu çok belliydi, bir anda kalbim kuş gibi çırpınıverdi.

Gitmek istiyordum.

Tate ve babamı aynı anda düşünmek, babamın ona ait bir şeyi görmesi beni tiksindirmişti.

Sihirbazların ellerinde kaybettikleri çiçekler vardır ya, o an işte o çiçek olmak, kaçıp saklanmak istedim. Sadece kolyeyi alıp, nerede güvende olacaksa oraya gitmek ve onun o kirli gözlerinden kaçmak istedim.

“Adı ne?” Sesi alçaktı, daha çok fısıldıyor gibiydi. İki büklüm olmuştum.

Gözlerimi tekrar kaldırdığımda, sanki her şeyi biliyormuş gibi güldüğünü gördüm.

Sanki tekrar onun hükmü altına girmiştim.

“Altı yıl, ha,” dudaklarını yaladı. “O zaman o da yirmilerinde olacak öyleyse.” Kafasını sallıyordu, ima ettiği şeyi anladığım anda gözlerimden alev fışkırdı.

Orospu. Çocuğu.

Elimi masaya vurdum, etrafımızdaki herkes nefesini tutmuş bize bakıyordu. Sandalyeyi geri iterek ayağa kalktım, dik dik suratına baktım.

Gözlerimle ateş ediyor gibiydim.

Burnumdan soluyordum, soluğumun sesi, uzakta akann bir şelalenin sesine benziyordu.

“Senin içinde bir kalp var mı,” diye hırladım. “Bozuk mu, ölü mü ya da sadece hissiz mi?”

Suratıma baktı, korkmamıştı; zaten tehdit de etmemiştim. Onu hiç görmediğim kadar samimi bir şekilde cevap verdi. “Biliyor musun, Jared? Şendeki de aynı. Seninki de işe yaramaz evlat. Kimse bizi istemiyor. Ben de seni istememiştim.”

Yüzüm gevşemedi. Sadece sebebini bilmediğim bir şekilde düştü.

itürk

“Sana doğum günün için bir hediye aldım.” Arabadan inerken Tate’in babası bir anda yolumda beliriverdi, elleri cebindeydi.

Başımı salladım, babamı ziyaret etmiş olmanın verdiği lanet ağırlıkla bütün cildim karıncalanıyordu. Hapishaneden hızla dönmüştüm, kafamı dağıtmam gerekiyordu.

“Şimdi değil,” dedim.

“Evet, şimdi,” dedi ve onu takip edeceğimi varsayarak evine doğru dönüp

yürüdü.

Ben de öyle yaptım. Onu durdurmak mümkün de-ğildi.

Arkasından ayaklarımı sürüyerek garajına girdiğim

gibi gördüğüm felaket karşısında duraksadım.

“Ne oldu?” Tutulmuştum, şok içindeydim.

Tate ve Bay Brandt’ın burada yaşadığı tüm süre boyunca garajlarında duran tam modifıyeli Chevy Nova tamamen pert olmuştu. Yani, tamamen değil ama tam bir enkazdı. King Kong’la Godzilla beyzbol oynarken aralarında kalmış gibiydi. Camlar kırılmış, tekerlekler patlamıştı ki bunlar küçük hasarlarıydı. Kapılarında ve kaportasında basketbol topu büyüklüğünde göçükler vardı, deri koltuklar kesilmişti.

“Mutlu Yıllar.”

Kafamı ona çevirdim, gözlerim şaşkınlıktan yuvalarından fırlayacak gibiydi. “Mutlu yıllar mı? Kafayı mı yedin? Bu araba dün harika durumdaydı, şimdiyse bir çöp yığını gibi. Gerçekten bunu bana mı veriyorsun?”

İhtiyacım olan araba bu değildi. Jax on altı yaşına gelip ehliyet aldığında dedemin evinden gelen parayla yeni bir araba alıp, eski arabamı ona verecektim.

“Hayır, senin olmayacak. Sen tamir edebilirsin.”

Hee, teşekkürler.

“Bugünden sonra küçük bir otomotiv terapisine ihtiyacın olabileceğini fark ettim, ben de balyozu serbest bırakıp sana bir proje icat ettim.”

Hayatımdaki bütün yetişkinler kahrolası birer çatlak mıydı?

James, arabanın önünden, bana doğru yürüdü. “Hissettiğin her halt, Jared... hüsran, öfke, yenilgi, her ne ise,” sesini alçaltarak devam etti, “er ya da geç bitecek, sen de onlarla başa çıkmanın yolunu bir gün bulacaksın. Ama şimdilik, sadece kendini meşgul et. Bu hiçbir şeye ilaç olmasa da seni sakinleştirecektir.”

Aracın etrafında şöyle bir tur atıp, mantıklıca hasarı tespit etmeye ve toparlamak için ihtiyacım olan şeyleri aklımda listelemeye başladım. Hâlâ bir ay önceki halimden daha iyi hissetmiyordum ve hâlâ babamın bugün söyledikleri hakkında ne düşünceğimi bilmiyordum. Hatta tam aksine daha kötü hissediyordum ama hiçbir şey hakkında daha fazla düşünmek istemiyordum.

Jax'in bana ihtiyacı vardı, onu hüsrana uğratamaz-dım.

Sadece meşgul ol.

"Bunu tamir etmek aylarımı alacak." Kaportaya yaslanırken, ona akranıymışım gibi baktım.

Gülümsedi ve evin içine doğru ilerledi. "Bunu hesaplayacağım."

★★★

Öylece daldım.

Derinlere.

Günlerce, aylarca süren rutinden usandım. Hiçbir şey düşünmemek için kendimi aktivitelere ve gürültüye verdim. Bu yüzden iyileşecek zamanım da olmadı.

Tate'in odasında kaldım. Yerde uyudum.

Annem ayıldı. Sonra, bir erkek arkadaş edindi.

Başka bir dövme daha yaptırdım. Madoc da piercing taktırdı... *Bir yerine.*

Okula gittim, notlarımı düzelttim.

James'le, West Point'i gezmeye gittik. Benim için de-ğildi.

Babam kafamı karıştırmaya devam etti. Bazen yürüdüm gittim. Bazen yapamadım. Bazen kart oynadık ki o orospu çocuğunun sesini duymayayım.

Geceleri kabuslarla uyandım ama ilaçlar yardımcı oldu.

Bir Boss 302 aldım. Bu beni meşgul etti.

Birkaç kızla takıldım. Hiçbiri sarışın değildi.

Madoc'la, Loop'ta yarışmaya başladık. Bu beni meşgul eden bir başka şeydi.

Jax, doğru düzgün bir eve geçti. Her pazar görüştük.

Evimde partiler verdim. Oldukça gürültülüydü.

Bay Brandt iş için Almanya'ya gitti. Tate gelmiyordu.

Ne güzel.

Siktir.

Neyse.

Benimle ilgili her şey sürüp gitti, çünkü kayda değer bir şey yoktu.

Ta ki on bir ay sonra, sıcak bir ağustos gecesi; fırtına gözlü, altın sarısı saçlı kızla aynı havayı soluyana ve içime tekrar ateş düşene kadar.

Bölüm 7

"Piper, hadi!" Gölün etrafında bağırıyordum. "Fırtına geliyor. Hadi yola çıkalım."

"Gitme," dedi Madoc ardımdan. "Bana gel. Bizde parti yaparız." Arabamın hoparlörlerinden *Godstnack*'in *Love-Hate-Sex-Pain* şarkısı duyulurken, ismini muhtemelen kendinin de bilmediği bir kıza sarılarak piknik örtüsünün üzerinde uzanıyordu.

Yaklaşık altı kişilik bir grupla yüzüp takılmak için Swansea Gölü'ne gelmiştik ama hava kararana kadar çoktan yirmi dört kişiyi geçmiştik. Ertesi sabah garajda Çalışmam lazımdı. Gitmek için bunu bahane ettim.

İşin aslı, sadcce sıkılmıştım. Artık dışarıda sarhoş gezmiyordum. Partilere gidiyordum. Garip garip evlere gidiyordum. Hiçbiri bana cazip gelmiyordu ve artık neyin bana cazip geldiğini bilemiyordum.

"Ama bebeğini," diye vızıldıyordu yanındaki kıza. "Sadece kişıieyenleriıiki dev boy değil."

Onun derisinde yaşasaydım keşke diye düşünüp kendime güldüm. Her gün onun doğum günüydü ve beş yaşındaydı, *Ciıuck E. Clıeese'*teki plastik top havuzunda zıplıyordu. Bunun işe yaradığını anlamak için özellikle dikkat etmeye hiç gerek yoktu. Kız kıkırdıyordu, ben de kendi hareketim için hazırdım.

"Beni hemen eve bırakmayacaksın, değil mi?" Şimdiki oyuncağım olan Piper, gölden zar zor çıktı. Uzun, koyu saçlarını büküp her tarafı su içinde bıraktı.

Evet, tam bir piçim. O bir oyuncak değil, biliyorum. Hiçbiri değildi. Ama onlara kıyasla arabamla daha yakın bir ilişkim vardı, bu yüzden onlarla sadece gönül eğlendiriyordum.

Piper da bizim gibi son sınıftaydı, yıllardır aynı okuldaydık ama hiç dikkatimi çekmemişti. Bariz bir şekilde yapışkan bir tipti. Güzel olduğunu biliyordu ve bunun önemli olduğunu sanıyordu.

Evet, ona sıfır toleransım vardı. Ta ki... 4 Temmuz günü, bir yıl önce beni tutuklayan götün kızı olduğunu öğrenene kadar. O aşağılık polis, dizini sırtıma geçirip, kelepçeleri takarken kafamı yere sürtmüştü.

İşte o andan sonra kızı da benim için bir oyuncak oldu.

"Ne sanıyordun," diye sordum, aslında bir soru değildi bu. Çok güzel bir vücudu vardı ve ben de böyle güzel şeylere bayılıyordum. O fazla konuşmadığı sürece birbirimize katlanabiliyorduk.

Madoc, "Hey, bugün günlerden ne biliyor musun," dedi, gülerek. Böylece beni düşündüğüm şeylerden uzaklaştırıp, söyledikleriyle hepsine kara çaldı. "Bir yıl önce bu gün, Tate denen o kız benim burnumu kırdı. O nasıl bir öfkeydi ya!"

Tişörtümün üzerini silkelemeye devam ettim, kimseye bakmadım.

"Jared, o hâlâ dönmedi mi," diye sordu Madoc. "Yani, bir yıllığına gitmişti," diye sorusunu açıkladı, sanki ben salakmışım gibi. "Ve bir yıl oldu."

"Kapa çeneni göt kafa." Gözlerimi devirdim, uzanıp kuru kıyafetlerimi aldım. Piper suyun dışından bana seslenene kadar, çoktan yakındaki ağaçların arasına, üzerimi değiştirmeye gitmiştim.

"Neden bahsediyor o?" Piper başıma dikilmişti ama dönüp bakmadım.

“Tate. Jared’m komşusu,” dedi Madoc. “Bizim okuldaydı ama üçüncü sınıfı okumak için başka bir yere gitti.” Sonra bana döndü. “Cidden, nerede o? Özledim o kızı.”

Oturuyordu, kafamı telefona gömmüştüm ama yine de bana baktığını biliyordum.

Geri zekalı. Kahrolası arkadaş.

Kafamı salladım. “Babası Almanya’da çalışıyor, oldu mu? Yedi aylık bir anlaşma imzaladı, Aralığa kadar da burada olmayacak. Tate’in de orada bir okula gideceğini söyledi. Ama tabi, göt kafalı arkadaşım herkesin işine burnunu sokmak zorunda ya?”

Bay Brandt’ın şirketi onu geçen baharda Almanya’ya göndermişti. Mayıs’a kadar da evine göz kulak olup, postalarını toplamıştım

Madoc suratıma, “Tatlıda dondurma yok,” demişim gibi baktı. “Serserinin tekiydi dostum. Ama heyecanlanmış olmalı,” dedi ve ekledi, “Bizden nefret ediyordu.” Göğsüme zevkle karışık bir sancı saplantı. *Evet, tabi ki ediyordu.*

Bay Brandt’ın bana bu seyehatten söz ettiği gece evimde başka bir parti vermiştim. Başka bir yerde sarhoş olmaktansa, evimde içip dağılmayı tercih ediyordum. Bunda hiçbir sakınca yoktu. Ve bu şekilde davranmak gerçekten bana yardımcı oldu.

Tate’in geçtiğimiz haziran, okullar kapandığında Fransa’dan dönmesini bekliyordum. Önümüzdeki aralığa kadar gelmeyeceğini öğrendiğimde birinin kafasını duvara vurmak istemiştim.

Ondan nefret etmeye aşıktım ve onun o lanet evde olmasını istiyordum.

Ama geçen sonbahardan beri yaptığım gibi, sızımı içime attım. Her zaman yaptığım şeyleri yapıp, bu boktan durum hiç önemli değilmiş gibi davrandım.

Ve şimdi, daha derine dalmanın vaktiydi.

“Gidelim.” Piper’ın elinden tutarak arabama yöneldim.

“Ama hâlâ ıslağım, üzerimi değiştirmem lazım,” diye mızmızlandı.

“Tabi,” dedim gülümseyerek. “O zaman ben de sana yardım edeyim.”

★★★

Yollar deli gibi kaygandı. Bu yaz pek yağmur yağmamıştı, caddenin yüzeyini kaplayan yağ tabakası yüzünden arabanın arkası sürekli kayıyordu.

Ama bu yavaşlamam için bir sebep değildi.

Yolu süratle gidip sonunda garaja girdiğimde, acele etmemem gerektiğini biliyordum. Evde beni bekleyen bir şey yoktu ve ev çok sessizdi. Sessizliği hiç sevmem...

Garajı kapatırken mutfağa doğru yürüyüp tişörtümü çıkarttım ve çamaşır odasındaki kutuya attım; her noktasında Piper vardı.

Madman merdivenlerden küçük bir çocuk gibi koştururken, “Hey, dostum,” dedim. “Buraya gel.”

tşini halletsin diye arka kapıyı açtım, sonra açık bırakıp telefonumu şarja takmak yukarı çıktım.

Telefonu açtığım anda Tate’in babasından bir sesli mesaj olduğunu gördüm.

Niye aramıştı ki?

Daha birkaç gün önce mesajlaşmıştık. Halimi ve evin durumunu sormuştu.

Şimdi ne olduğunu bilmiyordum ama her ne sebeple aramış olursa olsun bu gece onu geri aramayacaktım.

Bir anda kafamı silkeledim, penceremden gelen kulak tırmalayıcı kazıma sesiyle yerimden sıçradım.

“Lanet olası ağaç.” Telefonu yatağa fırlattım, ışığı gözümü kör edecek gibi oldu. Bu ağaç Tate’le benim aramdaki lanet bir nüanstı. Anneme, “Bu baharda onu kestirelim,” demiştim ama ağaç teknik olarak Brandt-lar’ın mülkündeydi ve onların kestirteceğini de hiç sanmıyordum.

Bay Brandt, ağacı normal bir şekilde buduyordu, pek fazla kesmiyordu.

Budandıktan sonra bile, hâlâ dallara uzanabiliyordum.

Pencereyi açıp dışarı sarktım, penceremi çizen dala uzandım. O gittiğine göre, yarın dallarla benim ilgilenmem gerekecekti.

Yağmur, sicim gibi yağıyordu ve sokak ışıklarının daha parlak görünmesine neden oluyordu. Dalların oluşturduğu labirente boş boş bakıp, ayaklarımı dallara uzattığım zamanları ve Tate'le beraber üzerlerinde oturduğumuz anları hatırladım.

Bu lanet ağacı seviyordum ve kesmek istiyordum.

Ve sonra... Bu ağacı bir daha görmek istemiyordum.

Alacakaranlığın arasında güneş ışığı gözümü alırken, hareketsiz durmaya devam ediyordum.

Tate?

"Daha neler," diye fısıldadım. Nefesim tutuldu, gözümü bile kırpamıyordum.

Yatak odasındaydı, kapısının pervazına yaslanmıştı.

Ve gözlerini üzerime dikmişti.

Gördüğüm bu lanet şey de ne?

Onun Noel'e kadar babasıyla beraber Almanya'da olması gerekiyordu.

Pencerenin pervazından güç alırken, vücudumdaki bütün kaslar kasılmıştı, gözlerimi ondan ayıramıyor-dum. Sanki başka bir evrende, açlıktan ölür bir haldeyken gördüğüm lanet bir büfe gibiydi.

Evdeydi.

Bir anlığına gözlerimi kapatıp, ağzımdan fırlayacakmış gibi atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Merakım beni hasta edebilecek kadar yoğundu ama aynı zamanda onun dönmüş olmasından dolayı çok memnundum.

Tanrım, evdeydi.

Üzerinde kısa bir pijama ve beyaz bir yelek vardı. Bir yıl önce uyumak için giydiğini gördüğüm şeylerden çok farklı değildi ama bir sebepten, görüntüsü göğsümde hırçın bir ateş yaktı. Lanet ağacın üzerinden atlayıp, bütün kıyafetlerini çıkartıp, geçen üç yıl hiç yaşanmamış gibi onu sevmek istedim.

Saçları yüzüne düşmüştü ama gölgelerin arasından, onun kısılarak bana bakan gözlerini hissedebiliyordum.

Ağzım kurumuştu, hızlanan nefesim ve kalp atışlarım vücudumu harika hissettiriyordu.

Ta ki gidip kapıyı kapatana kadar.

Hayır. Yutkundum, gitmesini istemiyordum.

Git. Git de kavga et, dedim kendime ama kafamı salladım.

Daha olgun davranmam ve onun da böyle davranmasına izin vermem gerektiğinin farkında olarak aklımın odalarında sürünüyordum. Bırak da mutlu olsun. Artık neredeyse yetişkindik ve bu boktan şey bitmeliydi.

Ama...

Şu son 011 dakikada, son bir yılda hissettiğimden daha canlı hissetmiştim.

O yüzü görmek, bangır bangır çalan müziğiyle uyanacağımı bilmek ve evden sabah koşusu için çıkarken onu görecek olmak...

Telefonum mesaj sesiyle titredi.

Tate'in babasındandı.

Planlar değişti. Tate evde. Noele kadar yalnız kalacak. Evin anahtarlarını ona ver ve iyi davran. En azından dene.

Gözlerimi kısıp mesajı tekrar tekrar okudum.

Nefes almayı bile düşünecek halde değildim.

Yalnız kalacaktı! Noele kadar!

Gözlerimi kapatıp, bir kahkaha patlattım.

Ve aniden bir an önce sabah olsun diye sabırsızlanmaya başladım.

Bölüm 8

“Tedirgin olmalı mıyım,” diye sordu annem, elimde küçük bir balta tutarak garajdan eve girdiğimde.

“Her zaman,” diye mırıldanarak yanından geçtim ve yukarı çıktım.

Birini işe almak yerine sorunları kendim halletmeye karar verdim ve eve doğru giren küçük dalları doğramaya başladım. Balta bu işi görüyordu.

Peşimden, “Kendine zarar verebilirsin, lütfen bunu yapmayı bırak,” diye seslendi. “O işi yapmak zordur!” Çatıya doğru kaçıp gözden kaybolurken, kimse yokmuş gibi gözlerimi devirdim.

Ayık dolaşmaya başladığından beri epey yol kat et-ıiişti. Arada bir espri yapmaya bile çalışıyordu. Bazen gülüyordum ama onun karşısında değil. Hâlâ ikimiz arasında bir huzursuzluk vardı; onarmaya çalışmadığım bir çatlak.

Ama bir düzen tutturmuştuk. İkimiz de mesafemizi koruyorduk.

Gölgede kalan üçüncü kattaki küçük pencereden dışarı çıktım, ağaca doğru dönüp ağırlığımı taşıyabilecek kalınlıktaki dallardan birine yavaşça çıktım. İçlerinden birine oturarak çok gelişmiş olan dalları budamayı ve işim bitince de yere atlamayı planlamıştım. En alttan en üste doğru pencereme dokunan tüm dalları kesmek için bu işe koyulmuştum.

Ama tam baltayı vuracakken durdum.

“Onun bana olan yaklaşımının bir ön sevişme olduğunu mu düşünüyorsun?” Tate’in iğneleyici sesini duyunca kalakaldım.

Ne? Ön sevişme mi?

“Evet,” diye devam etti, ben de dinlemek için işi bıraktım. “Bütün okula Hassas Bağırsak Sendromum olduğunu söylediğinde ve daha ilk yılımda avluda yürürken, herkes bana osuruk şakaları yaparken, başıma bu korkunç şeylerin

gelmesine neden olması bir ön sevişme miydi?”

Gözlerim aralandı, kalbim ensemde atmaya başladı. Benim hakkımda mı konuşuyordu?

“Ve evet.” Hâlâ görmediğim biriyle konuşuyordu. “İkinci sınıfta matematik dersinde benim için enfeksiyon kremi sipariş etmesi çok erotikti. Ama beni tavlayan

ve domalmaya hazır hale getiren en etkili hamlesi; dolabıma -sevişmeden cinsel yolla bulaşan hastalık kapan bir insan olarak- genital siğillerle ilgili broşürleri yapış-tırmasıydı!”

Of, lanet.

Kesinlikle benim hakkımda konuşuyordu.

Tate’in açık duran kapısından beni görmemesi için üzerimdeki dalı tutup ayağa kalkarak, diğer tarafa doğru geçtim.

Başka bir kızla konuşuyordu, muhtemelen arkadaşı K.C.’ydi. Elime kavga için yeni bir koz geçmişti.

Diğer dala doğru kayıp, kendimi onların konuşmasına burnunu sokmaya çalışan bir sapık gibi hissettim. Hey, ama benim hakkımda konuşuyorlardı.

“Yıllardır arkadaşız, bunu sana yüz kez söyledim,” dedi Tate. “Birinci sınıftan önceki yaz birkaç haftalığına giti ve döndüğünde başka biri gibi olmuştu. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu.”

Ve yumruklarımı sıktım.

K.C.’nin benimle ilgili bu kadar şey bilmesine gerek yoktu. Tate’in böyle bir şeyi dillendirmeye hakkı yoktu.

Gırtlağımda sirke içmişim gibi bir girdap oluşu, vücudum ısındı.

“Çok güzel bir yıl geçireceğiz.” Tate sesini alçaltmıştı ve biraz öncekinden daha güvenli konuşuyordu. “Uma-nm Jared beni tamamen unutmuştur. Eğer mumuysa, ikimiz de birbirimizi mezun olana kadar huzurla yok-sayabiliriz. O ve

Madoc olacak göt, istediğini dürtebilir.

Artık hiç kafama takmıyorum. Son yılımı ınahvedeme-yecekler.”

Umarım Jared beni tamamen unutmuştur.

Ve az kalsın, ona ihtiyacım olduğunu düşünerek bütün geleceğimi savuracaktım.

Artık hiç kafama takmıyorum.

Benden nefret ediyordu. Sonsuza dek benden nefret edecekti. Daha on dört yaşımızdayken bile onu istediğim için, istenmeyen bir gerizekalıya dönüşmüştüm.

Kimse bizi istemiyor. Ben de seni istememiştim. Babamın sesi kulaklarımda çınlıyordu.

Beni görüp görmediklerini umursamadan, pencereme doğru atlayıp süründüm.

Baltayı yere atıp iPod setimden *Five Finger Death Pun-ch'm Corning Down* şarkısını açıp, Madoc’a mesaj atmak için telefonumu aldım.

Bu akşam parti verelim mi? Annem 4 gibi gidecek. Annem her cuma gecesi Şikago’daki sevgilisinin yanına kaçıyordu. Adamla henüz tanışmamıştım ama neredeyse bütün haftasonunu onunla geçiriyordu.

Tabi ki evet, diye cevap geldi bir dakika sonra.

İçkiler? diye sordum. Madoc’un babasının likör mağazası gibi bir şeyi vardı ve kilerleri şarap mahzeni gibiydi. O eve gelene kadar biz istediğimiz kadarını seçerdik, ben de yemekleri alırdım.

Tamamdır. 7’de görüşürüz.

Yatağın üstüne atar atmaz telefon tekrar titredi.

Geri aldım, mesaj Jax’tendi.

Babam yine aradı.

Orospu çocuğu.

Babam, jax’in numarasını almanın bir yolunu buluyordu ve onu aramaması gerektiğini de biliyordu. Hapiste olmasının sebeplerinden biri de onu taciz ediyor olmasıydı.

Ben hallederim, diye cevapladım.

Saate baktım, daha sabahın onuydu.

Bugünlük sadece git, dedim kendime. Böylece haftayı bitir ki yarın gitmek zorunda kalmayasın.

Babamın yanına gitmek içimi kemiriyordu, ödüm kopuyordu. Hiçbir hafta, anlattığı şey değişmiyordu. Son seferinde, annemi benden kurtulmak için gittiği kürtaj kliniğinden nasıl aldığını çarpıcı bir şekilde anlatmıştı. Bu hikaye gerçek miydi bilmiyordum ama aşağılamalarına, hikayelerine, alaylarına takılmamaya çalışıyordum. Anlattıkları bazen doğru oluyordu. Bazen olmuyordu.

Boş ver.

Üzerimdeki terden ıslanmış siyah tişörtü çıkardım. Temiz, V yakalı başka bir tişört giydim, komodinimin üzerinden anahtarlarımı kapıp aşağıya indim.

“Biraz dışarı çıkıyorum,” dedim annemin yanından geçerken. “Pazartesi görüşürüz.”

+**

Ellerim titriyordu, neredeyse bir yıldır buraya gelip duruyordum. O piçin yüzüne bakmaktan nefret ediyordum. Özellikle de o, bu ziyaretleri olabildiğinde korkunç hale getirdiğinde... İş birliği yapma ayrıcalığını ona ben vermiştim ama o ağzından çıkan tüm hastalıklı şeylerin tadını çıkartmanın peşindeydi.

“Bugün cuma. Seni yarına kadar göreceğimi sanmıyordum,” diye homurdandı, ziyaret odasındaki masada otururken.

Gözlerinin içine bakabilmek için kendimi zorladım. “Yine Jax’i aramaya başlamışsın. Bu artık bitsin.”

Suratıma bakarak bir kahkaha attı. “Geçen sefer de aynı şeyi söylemiştin ama ne yapacağımı söyleyemezsin, Jared.”

Evet. Söyleyebilirim.

“Arama yapma hakkın bile yok.” Son seferinde hapishane müdürüne şikayet ettiğimde, denetlenmeyen telefon görüşmeleri yapması yasaklanmıştı.

Omzunu silkip cevap verdi. “Ama yine de bir yolunu buldum.”

Sadece tek seferlikti. Onunla göz kontağı kurmanın göğsüme iğneler batırdığını biliyordu. Güçsüz olduğum konusunda haklı olduğunu da biliyordu. Gardiyanlar iyilik olsun diye aramasına izin verdiyse ya da kendine yardım eden mahkum bir dost edindiyse de ikimiz de biliyorduk ki onu durdurmak için yapabileceğim tek bir lanet şey bile yoktu.

Onu asla durduramayacaktım.

“Onu rahat bırak.” Dudaklarım kıpırdadı ama kendi sesimi bile zor duydum.

“Sana batan ne?” Arkasına yaslanıp, mavi gözlerini kıstı. “Seni değil de onu aramış olmam mı, yoksa beni durduramaman mı? Bak, yine söylüyorum Jared, hiçbir

gücün yok. Neredeyse hiç. Sen dışardasın, bense içeride... Bu kontrolün sende olduğu şeklinde görünebilir ama gerçekte içine korku salan şey benim. Başka bir şey değil.”

Ayağa kalktım, fosil kolyeden medet umarak elimi cebime attım ve onu sımsıkı tuttum.

“Siktir git,” diye bağırıp yürüdüm.

Bölüm 9

“Ah, Jared,” Piper, ensesini yalarken, adımı nefesi ke-silmişçesine sayıkladı. Saçlarını kavrayıp, başını geriye çekerken, parfümünü derin derin soluyarak onun bedeninde kaybolmaya çalışıyordum.

“Sana konuşma demiştim,” diye fısıldadım. “Söyleneni yap.”

Aşağıdan gümbür gümbür *Hats of the BulVun* sesi geliyordu, tam da istediğim gibi. Gürültü, aktivite, kafa dağıtmak.

Komşum yüzünden kafa dağıtmak.

Babam yüzünden kafa dağıtmak.

O orospu çocuğu, her şeyden öte, haklıydı. Kabuslarını beni uyutur muydu? Dalmamı sağlayacak ilaçlarım olmasa geceyi atlatabilir miydim? Hepsi zayıflığım yii-züıdeııdi.

“Üzgünüm,” diye kıkırdadı. “İyi hissettiriyordu.”

Bir elim kalın, siyah saçlarına gömülü, diğer elim pantolonunun içinde, odamın duvarlarına karşı kıvranırken parmaklarımı içine sokuyordum.

Piper’ı kollarımın arasına alıp, yatağa doğru sürükledim. İçine girdiğimde huzur buldum. Sonra mutlulukla kayboldum.

“Jared!”

Bir anda kafamı kaldırıp tıkırdamakta olan kapıya baktım.

“Git şuradan!” Piper’ın belini kavrarken bağırdım.

“Şu kız? Tate,” dedi arkadaşım Sam. “Kız aşağıda dostum. Gelsen iyi olacak.”

Yaptığım şeyi aniden bırakıp doğruldum.

‘Yok artık,” diye homurdandım.

Benim evimde miydi? Saate baktım, gece yarısını geçmişti.

“Tate,” dedi Piper bir taraftan da uzanırken. “Hâlâ gelmediğini söylediğini sanıyordum.”

Yataktan fırladım. “Sadece giyin, Piper.”

“Ne,” diye bağırdı. Ona baktım. Sesi çatallaşmıştı, zor nefes alıyor gibi görünüyordu.

Piper iki yüzlü ya da karmaşık değildi. Onu takdir ediyordum.

Tribe girmişti ama ben de durup açıklama yapmayacaktım. Hiç yapmadım. O da

bıını iyi biliyordu.

Onu sıradan biri gibi gördüğümü biliyordu, bu şekilde de devam ediyordu. Ayrıca isterse terk edebilirdi de.

Kapıyı açtığımda Sam elleri cebinde, koridorda bcıi bekliyordu. Tedirgin gibiydi.

“Kusura bakma dostum.” Ellerini cebinden çıkarttı. “Madoc sataşıyordu. Seni çağırsam iyi olur, diye düşündüm.”

Aşağılık pislik. Sam’i yanıma alarak koridordan aşağı indim, en yakın arkadaşımın kafasını tuvaletin içine sokup onu ayıltmak için hazırdım. Tate’le aralarında bir şey olduğuna tamamen emindim. Yıllar önce Tate’in haddini aştığını söylemişti.

Her şey bir kenara da Tate burada ne arıyordu?

Merdivenlerden inip köşeyi döndüğümde oracıkta kalakaldım, soluk alamadığım için mideme kramp girmişti.

Aman Tanrım.

Güzelliği canımı acıtmıştı.

Beni gördüğünde o da sanki dalıp, çok uzaklara gitmişti.

Ellerimi kapı eşiğinin iki yanma dayadım. Hiçbir şey yokmuş, hiç önemsemiyormuş gibi görünmeye çalışıyordum. Dürüst olmak gerekirse, tir tir titreyen dizlerimi gizlemekte güçlük çekiyordum.

Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi, dünya tersine dönene dek bu lanet anı durdurmak istedim.

Bütün yaz güneşin altında kalmaktan olsa gerek, sa<;-ları eskisine göre daha açık, cildiyse daha koyu renkteydi, teni koyulaşmıştı. Büyümüş ve gelişmişti. Burnu hâlâ minicikti, cildi pürüzsüzdü, dudaklarıysa mükemmeldi, bir oyuncak bebeğinki gibiydi. Ben oyuncak bebeklerle hiç oynamamıştım ama bununla oynamak istediğime emindim.

Tam o anda, Tate'e dair her şeyi istedim. Her şeyi. Öfkesini ve tutkusunu, nefretini ve ihtirasını, bedenini ve ruhunu...

Kendime hakim olmaya çalıştım.

İçine korku salan şey benim. Başka bir şey değil. Babamın sesi yine kulaklarımdaydı.

O da, Tate de hep oradaydı.

İkisi de beni istemiyorlardı ve ikisi de bana sahiplerdi.

Ama en azından birini kontrol edebilirdim.

"O ne yapıyor burada?" Madoc'a bakarak terslendim. Tate'in bütün dikkatiyle beni ters ters süzdüğünü biliyordum.

Madoc sessizliğini korudu ama ağzının içinde tutmaya çalıştığı kocaman bir gülücük vardı.

"O, seninle konuşmak istiyor." Tate'in sesi sakin geliyordu ama bir şey çıtlatmaya çalışır gibiydi. Kendi kendime gülümsedim, uzun zaman sonra kurumuş damarlarım adrenalinle doluyordu.

"Çabuk ol. Misafirlerim var." Ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturup, sıkılmış gibi görünmeye çalıştım.

Sam ve Madoc mutfağa geçtiler, Tate ise hâlâ cesurca, olduğu yerde duruyordu. Dudakları gerilmişti, gözleriyle bir yerleri yakabilirdi.

Madoc onu bu kadar sinirlendirecek ne yapmış olabilirdi, emin değildim; belki de sadece bana sinirliydi ama sonunda, bir yıl ölü gibi dolaştıktan sonra hayatta olduğumu hissettim.

"Şu an. Misafirlerim. Var," diye tekrarladım. Bir türlü konuşmaya başlamıyordu.

"Tamam, başlayabilirim." Arkama doğru bakıyordu. Piper'ın hâlâ orada olduğunu biliyordum. "Sadece bir dakika içinde onlara hizmet etmeye geri dönebilirsin."

Gözlerimi kısıp, üzerine kilitledim.

Bak, bak, bak... Tate benimle ilgili bir şey tahmin etmişti. Hadi bir düşünelim.

Piper yanıma gelerek yanağımdan öptü. Hoşça kal mı diyordu? Orada olduğunu mu bana hatırlatıyordu? Hiçbir fikrim yoktu ama o, hiç beklenmedik zamanlarda böyle şeyler yaparak beni rahatsız etmeyi başarıyordu. Sanki daha fazlasını istiyordu, ben de vermek zorunda kalıyordum.

Orada öylece durdum, bir şey için beklemeyi bırakıp evine dönmesi konusunda pek hevesliydim. Bir şekilde, Tate'in varlığı beni, Piper'ın burada oluşundan daha iyi hissettiriyordu.

Piper ipucunu kapıp gidince, Tate başladı. "Yaklaşık beş saat içinde Weston'da bir randevum var. Senden, müziği kısmanı kibarca rica ediyorum."

Ciddi nıiydi? "Hayır."

"Jared, buraya bir komşun olarak geldim. Gece yansını geçti. Güzel bir şekilde rica ediyorum." Yalvarması tatlıydı.

"Bir *cuma* gecesinin yarısını geçti," diye açıkladım, sesin kabul edilebilir olduğunu düşünerek bir denedim.

"Mantıksızlaşıyorsun. Müziği kapattırmak istesem gürültü şikayetinde bulunabilirdim ya da anneni arayabilirdim. Duyduğum saygıdan dolayı sana geldim." Odaya göz gezdirdi. "Sahi, annen nerede? Döndüğümden beri onu hiç görmedim."

Ah, Tate. Hiç girme oraya. Beni ya da ailemi tanıyormuş gibi davranma.

"Kısa bir süre daha burada olmayacak." Sesimi sabit ve hissiz tuttum. "Ve gecenin bir yarısında, partimi bitirmek için, kıçını kaldırıp da buraya gelmeyecek."

İç çekti, sinirlenmiş gibi görünüyordu. "Sana bitir diyen yok. Müziği kısmanı rica ediyorum."

"Haftasonları git K.C.'lerde uyu," diye önerdim, oturma odasındaki bilardo masasının etrafında dönerken.

“Saat gece yarısını geçti,” dedi. “Onu bu saatte rahatsız etmeyeceğim!”

“Ama bu saatte beni rahatsız ediyorsun.”

Kontrol tekrar bendeydi, ağzım bir gülümsemeyle seğirdi.

Sakin hissediyordum. Kendimden de oldukça emindim. Güçlüydüm, güvenliydim ve bana tekrar saldıracağına inanıyordum.

“Tam bir hıyarsın,” diye fısıldadı.

Durup ters ters baktım, sinirlenmiş gibi görünmeye çalıştım. “Dikkat et Tatum. Bir süredir yoksun diye üzerine gelmiyorum ama iyiliğimin bir sınırı olduğunu sana hatırlatırım.”

“Ah, lütfen,” dedi alayca bir şekilde. “Varlığımı kaldırmak üzerinde bir yükmüş gibi davranma. Ben yıllardır senden biraz daha fazlasını taşıyorum. Sabrın taşacak olsa bile bana ne yapabilirsin ki?”

Neredeyse kahkahayla güleceğim bu meydan okuma, beni çok sevindirmişti.

“Partilerimi seviyorum, Tatum. Konuk ağırlamayı seviyorum. Eğer partimi dağıtırsan, beni ağırlamak zorunda kalırsın.” Sesimin alçaklığı ve netliği karşısında kendim bile şaşırdım. Beni ağırlamasının nasıl bir şey olacağı aklımdan şöyle bir geçti.

Ama Tate bunu asla yapmazdı. O iyi bir kızdı. Dişlerini fırçalardı, diş ipi kullanırdı. Kıyafetlerini ütülerdi.

Ve o kötü çocuklarla yatakta kötü şeyler yapmazdı.

Uzun, dalgalı saçlarını kulağının arkasına atıp, aşağılayıcı bir şekilde beni iğneledi. “Ne iğrenç bir görev. Rica etsem benimle ne yapmak istediğini söyler misin?” Ellerini dramatik bir şekilde salladı, onun ne kadar farklı göründüğünü fark edince de kan beynime sıçradı.

Bana daha önce de ukalalık etmişti. Hatta Fransa’dan önce bazı riskler de almıştı.

Ama her seferinde, gergin ve ağlamak üzereymiş gibi görünürdü. Şimdiyse,

mükemmel bir rahatlıkta, buna neredeyse zaman kaybı gibi bakıyormuş gibi görünüyordu.

Giizel.

Kuvvetlenen oyunum eğleıiccli olmalıydı. Dikkat dağıtmaya hoş geldiniz.

ıoı

Önüne gelerek durdum, sıcaklığı veya ona benzer tadı bir acıyı pantolonumda hissettim.

Siktir. Lanet ereksiyon mu, şimdi mi?

Aletim pantolonumun içinde zonklasa da onu yok saymaya çalıştım.

Evet, onun vücudu bedenimi kendine çekiyordu. Ne olmuş yani? Etek giyen çoğu şey beni kendine çeker. Kısa pijamalılar ve siyah kapiişonlular da.

Duygularım Tate'le azıyordu ama onu beceremeyeceğimi biliyordum. Bana karşı güçlü duruma geçmesi, cehennemdeki soğuk bir gün gibi olurdu.

Ama bundan hoşlanmıyor da değildim.

"Çıkar şunu." Küçük, siyah kapüşonlusunun kenarından tuttum. "Çıkar da bana bir kucak dansı yap."

Gözleri aralandı. "Afedersin?"

Sesinin daha gergin ve pek de cüretkar olmadığını fark ettiğim anda bu kulağımda bir müzik gibi oldu.

Ona meydan okurken, bakışlarım daha sağlamlaştı. "Remedy'yi koyayım, hâlâ en sevdiğin şarkı o mu? Sen de bana hızlı bir kucak dansı yap ve parti sona ersin."

Gerçekten partiyi bitirir miydim? Hayır.

Ona gerçekten istediği şeyi vermem gibi bir durum söz konusu değildi.

Gerçekten, söylediğim şeyi yapmamasını umdum. Beni yanıltma lütfen. Aslında

bedenime sürtünmesi hiç de fena olmazdı ama onu becerip bırakamazdım. Tate'le çok ince bir çizgide yürüyorduk ve istediğim şey yalnızca onunla birkaç dakikaydı.

Bir dakikalığına bana baktı, tatlı ve zalim yüzünden

pek çok duygu geçiyordu. Bunu gerçekten yapmayı düşündüğünü varsaydım. Sonra, küçük düşmekten usananın bir tek o olmadığını fark ettiğimde sinirlendim. Bunu kabul edip mağlup olduğunda, ona karşı hiçbir galibiyetin olmadığını fark ettim. Ve onun donuk gözlerindeki mutsuzlukta kayboldum. Neden olduğundan emin değildim. Sonra başka şeyler...

Kaşları esnedi, ağzının kenarları düşmüştü, bana baktı.

Lanet.

Bu bakışı biliyordum. Ben her zaman bu maskeyi takardım.

Başkaldırı.

Arkasını döndü, saçları omuzlarının üzerinde uçuşuyordu ve ciğerleri yırtılırcasına bağırdığında neredeyse kalbim duracaktı.

"Polisler!" diye bağırıyordu. "Polisler! Herkes dışarı çıksın! Arka kapıdan polisler geliyor! Kaçın!"

Orospu çocuğu!

Çaresizce, bütün sarhoş ve uçmuş geri zekalıların evden çıkıp kaçışlarını izledim.

Bu da neydi? Om inanmışlardı!

Ateşim ensemden çıktı, ellerimi göğsümü yırtıp çıkacakmış gibi atan kalbimin üzerine koydum.

İnsanlar evden kaçışıyordu. Ön kapı, mutfak veya oturma odasında sanki yangın varmış gibi görünüyordu. Çoğu daha reşit değildi, yani alarma geçmeleri için bir sebep vardı ama yine de? En azından durup etraflarına şöyle bir bakabilirlerdi.

Ama haytr, sadece haçtılar.

Çok kısa dcıiebilecck bir sürede neredeyse bütün ev boşaldı. Çoktan sızmış olanlar ve üst katta yatak odalarında saklananlar hariç.

Kan damarlarımdan sıcak şeker gibi akıyordu, acı neredeyse katlanılmazdı ama tam da hasret olduğum gibi ağız sulandıran cinstendi. Onda bir şeyler değişmişti ve şimdi o bana meydan okuyordu.

Tabi ki, evet.

Hedefime yaklaşarak, gülümsedim. Küçümseyen bir bakış eşliğinde bir iç çektim. “Göz yaşlarına boğacağım seni,” diye bir söz verdim.

Gözlerimin içine baktı, neredeyse bundan zevk alıyordu. “Zaten sayamacağım kadar çok kez beni ağlattın.” Sonra orta parmağını bana kaldırdı. “Bu ne biliyor musun,” diye sordu, elini gözünün yanına getirdi. “Bu benim, alabileceğin son göz yaşı damlamı da silip süpürdün.”

Sonra arkasını dönüp gitti.

Ağzım açık kaldı, kapıya doğru boş boş bakarken gözümden süzülen yaşlara engel olamadım.

Lanet olsun.

Boğazım sızladı, kahkaha atmaya başladığımda nefesim kesildi.

Ben de gülüyorum, piç kurusu.

Bana bunu söylediğine inanamıyordum. Tam anlamıyla bana meydan okuyordu.

Ah, bebeğim. Bendensin.

“Yani, o farklı.” Madoc arkamdaydı.

Ona bir gülücük attım ve tchditkâr bir sesle, “Tate’e dokundun mu,” diye sordum.

“Kusura bakma dostum.” Ona, sanki onlarca kez ellerini Tate’in üzerinden çekmesini söylememişim gibi yüzüme baktı. “Unuttum. Bir daha olmayacak.”

Omuzlarını silkip, mutfağa gitti.

Evet, bir daha olmazsa iyi olur.

Tate'in üzerine gidip gitmediğini bilmiyordum. Sam ona dokunduğunu söylemişti ama Madoc sınırlarım bilen, iyi bir arkadaştı.

Ne yapmaya çalıştığından emin değildim.

Bir kez daha kapıya bakıp, Tate'in başını kaldıran, kararlı sesini ve daha önce hiç görmediğim kadar güvenli yürüyüşünü hatırladım.

Oyun başlasın.

Omuzlarım gevşedi, yukarı çıkıp yattım. Ama bu sefer uyku ilaçları ya da aklımda babamla ilgili hiçbir şey olmadan.

Bölüm 10

"Of, sanırım aletim kırıldı." Madoc, okulun koridorunda, kendini ayarlayıp inledi.

Önümüzdeki birkaç arkadaş başını eğerek geçerken, kafamı ona salladım.

"O zaman git kızlara batır onu, göt herif," diye şaka yaptım. "Muhtemelen senin beğendiğin adamlardan daha yumuşaktırlar."

Son yılın ilk gününde koridorda dolaşırken, kimsenin hissetmediği şekilde baştan aşağı donmuş gibi hissediyordum. Madoc, zamparalıkları hakkında palavralar atıyordu, istediğim derslere girmiştim ve hapishane ziyaretlerinin neredeyse sonuna gelmiştim.

Tate geri döndüğünden ve partimi mahvettiğinden beri huzurlu uyuyordum. Kendimi neredeyse mutlu hissediyordum.

"Duyduğunu sanıyorum," dedi Madoc, "Tate'in küçük bir hayran kulübü var."

Duymuştum. Ama onun hakkında konuşan çocuklar memeleri ya da kıçı hakkında bir yorum yapmadıkları için kafalarını kaldırıma sürtmeme gerek yoktu.

Hayır, sadece ne kadar güzel göründüğü hakkında konuşuyorlardı ve artık ne kadar bakımlı göründüğü hakkında... Yurt dışında kendine güveni gelmişti, bundan emindim.

Üzerine çektiği ilgiyi sevmiştim. Her şeyden öte, ne kadar yükselirse, düşmesi de o kadar zor olurdu.

“Tatum kendi hayran kulübünün farkında bile değil,” diye homurdandım.

Yiyecek bir şeyler alıp kafeteryadaki klasik masamıza oturduk. Madoc *The Breakfast Club’taki* atlet gibi yiyordu. Aldığı sandviçler, pizza, cipsler, içecekler ve ıslak kekler için neredeyse iki tepsiye ihtiyacı vardı. Bense gün içinde çok yemekten nefret ederdim. Bir sandviç ya da burrito ve içecek bir şeyler klasiğimdi.

Sonuç: Madoc akşamüzeri olan bütün derslerde uyurdu ve ben de olanca enerjimle çalışarak üstesinden gelirdim.

“Nasıl yapıyoruz?” Soru bana gelmişti. Sam ve arkadaşı Gunnar masaya oturmuş, yemeğe gömülmüşlerdi.

Suyun kapağını açıp, başımı arkaya eğip ağzıma aktardım, sonra ona döndüm, ne üzerine bir konuşma başlattığını anlamamıştım. “*Neyi nasıl yapıyoruz*?”

“Tate,” dedi, ne hakkında konuştuğunu anlamalıymışım gibi. “Bu yıl onu rahat bırakacak mıyız, bırakmayacak mıyız?”

Arkama yaslandım. “İstediğimi yapacağım. Yardımına ihtiyacım olursa söylerim.”

“Şşşş,” diye tısladı Madoc. “Burada.” Bakışlarını kapıdan kaçırdı, ben de gözümü üzerine dikmiş takip ediyordum.

O sıraya girip tepsisini aldığında ben dc eşyalarımı toparladım. Savaş planını için, tabi ki.

Neredeyse metodik bir yavaşlıkta hareket ediyordu. Sırtı bükülmüyor gibi duruyordu.

Rahatlamamızı.

Benim yüzümden olduğunu umdum. Orada olduğumu, onu izlediğimi hissettiğini umdum.

Hareketlerini izlemekten hoşlanıyordum ama ortamdaki herkesin ona baktığını ve muhtemelen aynı görüntünün tadını çıkarttığını fark ettiğimde gerildim.

Güzel bir görüntüydü, buna bakmamazlık edemezdim.

Saçlarını hep düz kullanırdı ama onu birkaç kez gördüğüm şu son haftada artık dalgalı kullanmayı tercih ettiğini gördüm. Işığın altında, saç telleri baştan uca boncuk dizilmiş gibi parıldıyordu. Uzun, ııcc tişörtü poposunu örtüyordu. Dar kotunu da beline kadar çekmişti.

“Yani,” Madoc ötmeye başlıyordu. “Bu sefer daha iyi şeylerle gel. Randevularını sabote etmek çok çocukça.”

Ne?

O an başladığımızı hatırlamadığım bir tartışmayı sürdürdüğünü anladım.

“Bir projede ya da onun gibi bir şeyle onunla takım ol,” dedi ve devam etti. “Birlikte geçirecek zamanınız olursa yapacak daha çok şey olur.”

Beraber zaman geçirmek?

Ah, tabi. Hâlâ, “Tate’e saldırı planı” hakkında konuşuyorduk.

“Bu bir kurlaşma değil, Madoc.” Onun aklındaki-leri düzeltiyordum, aynen Tate’in K.C.’ye yaptığı gibi. “Onunla ilişki kurmak niyetinde değilim.”

Uzaktaki bir masaya gidip oturuşunu izledim... arkası bana dönüktü.

Dudaklarım yukarı kalktı.

Benimle göz teması kurma riskini almamıştı ve bu bir zaferdi.

Madoc kahkaha atmaya başladı. Ağzındakini yutmaya çalışırken boğulacak gibi oldu. “Haklısın,” dedi öksürerek, gözleri yaşarmıştı. “Ona nasıl baktığını gören herkes onunla ilişki kurmak istemediğini anlar.” Başını salladı. “Hayır, şu anda onun boğazını sıkmak ve ona kocaman bir şaplak atmak ister gibi bakıyorsun.”

Geri zekalı göt.

Böyle bir şey yapmak istemiyordum ya da... istemediğimi sanıyorum. Asla böyle bir şeyi denememiştim. Denenebilirdi, sanırım.

Her şey en azından bir kere denenmelidir.

Kristal meth hariç.

“Hayır,” diye meydan okudu, ona cevap vermediğim için üzerime geliyordu. “O zaman, sanırım bu seni kıskandırmayacağın”

Sandalyesini geri itti, sandalyenin ayağı yerde gıcırdadı, kalkıp yemek salonunun öbür ucuna doğru yürüdü. Tate’e doğru.

Orospu çocuğu.

Onun, o çalışmayan aletini kesip Madman’e yedirecektim.

Siyah, kısa kollu tişörtüm kol kaslarımın üzerinde gerildiğinde, vücudumdaki diğer lanet kasların da kasıldığım hissettim.

Madoc, Tate’e yaklaşıp kulağına eğilmiş konuşurken onları izledim, burnumdan soluyordum. Ne söylediğini duyamıyordum ama Tate’in sırtını düzelttiğini gördüğümde rahatsız olduğunu anladım.

Güzel.

Yme de iyi hissetmiyordum. Memelerini sıkabilnıe isteğiyle kendimi kaybetmiş gibi görünüyordum ama bunu asla belli etmemeliydim. Başkalarının benim yaptıklarımı kendilerince yorumlayıp tekrarlamalarından hiç hoşlanmıyordum.

Madoc, geçtiğimiz yılki partide, burnu kırılmadan hemen önce, onun göğüsleri hakkında yorum yaptığında neredeyse aletini kesecektim.

O zamanlar Tate’i korkutma konusunda bana yardım ederken, tutup onun bedeni hakkında lanet bir konuş-

ma başlatması ve bunun diğerlerinin arasında olması sinirlerimi tepeme fırlatmıştı. Bunu ben bile yapmadım. Eğer Tate o yumruğu atmasaydı, ben

atardım.

Elini, onun sırtından aşağıya doğru kaydırıyordu, yumruklarımı sıktım.

Lanet olsun! Bunu daha yeni konuşmamış mıydık?

Onları izlerken burnumdan derin derin nefes alıyordum, gözümü kırpmadım, elini vücudunda gezdirdi ve kıçına çok yakın tuttu.

Sandalyemden bir anda fırladım ama fırladığım gibi Tate'in de sandalyesinden kalktığını, Madoc'u omuzlarından tuttuğunu ve diziyle hayalarını tekmelediğini görerek donakaldım.

Yok artık!

Kısa ve hızlı nefesler alıp, en yakın arkadaşım tekmelenmiş, yaralı bir hayvan gibi inlerken kahkaha atmamaya çalıştım.

Tate, tam anlamıyla etrafını sarmıştı. Ben de onu izlemek için yerime oturdum.

"Bana dokunma ve benimle konuşma," diyerek alaycı bir şekilde güldü. "Gerçekten seninle çıkacağımı mı düşündün?"

Ona çıkma teklifi mi etmişti?

"Kızların konuştuğu şeyleri duydum," dedi ve devam etti, "ve genel inancın aksine, güzel şeyler, *kiiçük* paketlerin içinde *gelmez"* Sesi oldukça güçlüydü ve oldukça rahat görünüyordu. Serçe parmağını kalabalığa doğru alaycı bir şekilde oynattığında, herkes Madoc'un aletinin küçük olduğuna dair espriyi anlamıştı.

"Yine de teklifin için sağ ol, Madoc," dedi, tatlı bir şarkı söyler gibi.

Tepsisini topladı, kalabalığı yarıp geçerek yemeğini çöpe attı. Kapıdan çıkarken salondaki bütün gözler ona odaklanmıştı. Benimkiler de...

Madoc ya da ben, bir şey yaptığımızda onun her seferinde nasıl ağladığını ya da kaçtığını hatırlayarak tekrar arkama yasladım. Şimdi, on yaşındaki Tate'ten çok farklıydı.

İkili kapının önünde durdu. Yüzüme baktığında, gözlerimi kıstım. Gözleri bana

odaklanmıştı, aramızdaki mesafeyi yok sayar gibiydi. Sanki beni bakışıyla öldürmüştü. Onu öylesine yakınımda hissetmiştim ki teninin kokusunu duyar gibiydim.

O *her şe)'di.* Oynadığım oyunu biliyordu, benimle eşleşmişti ve alaşağı etmek onu zevkten dört köşe yapacaktı. O anda, sadece o anda, kendime, ona ya da başka birine ihtiyacım olmadığını kanıtladım.

★★★

Müdürlerden biri olan Bay Sweeney, kafeteryaya gelip neler olup bittiğini öğrenmeye çalışırken atılıp, Ma-doc'un sandalyeden düştüğünü açıkladım. Aptalca bir yalan olduğunu biliyorum ama öğretmenlerin pek bir gücü yoktu. Bir çocuk bir şey söylediyse ve diğerleri de ona arka çıktıysa, doğru sayılırdı. Tate'in başının derde girmesini istemiyordum.

Hele ki benim yüzümden.

Öğleden sonraki ilk ders başlamadan önce Madoc'u dolabının önünde gördüm, kolundan tutup, köşedeki boş sınıfın içine soktum.

"Oha," diye bağırdı, muhtemelen bir anda ortaya çıktığım için şaşırmıştı. "Ağır ol!"

Meraklı gözlerden uzaklaştığımız anda etrafında dönüp midesine yumruğumu geçirdim. Eklemlerim sızladı ama Madoc'un acısı, yediği yumruk nedeniyle çok daha kötü olmalıydı.

Ben önünde dururken o; öksürüp, öne doğru eğildi ve sonrasında duvara doğru arka üstü düştü. İşin garip yanı, sinirli ya da öfkeli değildim. Biraz sıçmıştım ama öte yandan hareketlerimin ve duygularımın tam anlamıyla farkındaydım.

Kendisine neden vurulduğunu biliyordu. Artık Ta-te'e dokunmaması konusunda blöf yapmadığımı da öğrenmişti.

"Bu sefer beni duydun, değil mi," diye sordum.

Başını onaylar gibi salladı, kaşlarını çatmıştı ve karnını tutarken, midesi bulamyormuş gibi görünüyordu.

Bir sonraki derse gitmeden önce, telefonumu cebimden çıkartıp, patronuma bu akşam çalışamayacağımı yazdım. O bir arkadaş gibiydi, kırk yılda bir sürpriz şekilde istediğim izinlere ses çıkartmazdı.

İş, gürültülü ve kafa dağıtıcıydı. Şimdiyse Tate vardı ve son zamanlarda aklımı oldukça meşgul ediyordu.

Kalan bütün akşamı, olacakların sevinçten uçuran açlığıyla geçirdim.

Bölüm 11

Madoc'un egosu aynı gün içinde aldığı iki darbeyle yerle bir olmuştu. Sonic'te geç bir öğle yemeği ya da erken akşam yemeğiyle biraz kendine gelsin diye, okuldan sonrası için izin aldık. Ben şahsen, patcnli fıstıkların ona yemekten daha iyi geleceğini düşünüyorum.

O, dört buçuk gibi eve gitti, ben de okula döndüm. Öğleden sonra Tate'in kır koşusu antrenmanı vardı. Kaptan Jess Cullen'in ağzını, günün erken saatlerinde aramıştım, Tate'in kır koşusu takımındaki eski yerini almak isteyeceğini düşünüyordu.

Kızların soyunma odalarına doğru yürüdüm, orada dıırup bekledim. Ellerimi cebime sokup, duvara yaslandım, hrtııa öncesi sessizliğin tadını çıkarıyordum.

Tanrım, bunu özlemiştim.

Babam, bir an için aklımdan geçti ama bu, şu aıı için neredeyse önemsiz gibi görünüyordu. Sanki dikkat önceliğimde neden onu bu kadar zaman ilk sıraya oturtmuştum ki?

Islak saçlı, spor çantası tutan bir kızın çıktığını gördüğümde vaktin geldiğini anlamıştım. Bayanlar hâlâ hazırlanıyor olmalıydı ama en azından duşları bitmişti.

Bazılarını giyinik de olsa, daha önce görmediğim bir yerleri kalmamıştı. Ancak kabalıkla suçluluk arasında geniş bir çizgi vardı.

Kapıya doğru yürüyüp, köşeden sola döndüm. Birkaç sıralı bir yol vardı, aynı erkeklerin soyunma odaları gibi, koridordan geçip, dolapların olduğu her tarafta beni alıp yerle bir eden o sarışını aradım.

Arka taraftan saç kurutma makinelerinin sesi işitiliyordu ve kızların konuşmalarını duyuyordum. Yani giyinmemiş kız kalmamış olmalıydı.

Ama kesinlikle bir kaçının nefesi tutulmuştu ve kendilerini saklamak için hızlı hareket ediyorlardı.

Bir kız, sütyeni görünmesin diye üzerine gömleğini geçiriverdi ama kim olduğumu fark edince düğmelerini tekrar araladı. Dudaklarını büzmüş, baştan ayağa beni süzüyordu. Beni tanıyormuş gibi baktığı için dönüp tekrar ona baktım. Beni cidden tanıyormuş gibiydi ama ben onu hiç hatırlamıyordum. Geçtiğimiz yıl tam bir karmaşaydı ve çok az insanı hatırlıyordum. Buna dişle-

rimi geçirmiş olmalıydım. Seksiydi. Muhtemelen yapmıştım da ama bir ay ya da bir yıl önce mi hatırlamıyordum, doğru zamanı tam olarak söyleyemezdim.

Bir sonraki koridora geldiğimde, donakaldım, midem dönmeye başladı.

Tate dolabının önündeydi, üzerindeki havluyu saymazsak, çıplaktı.

Bir an, “Daha iyi bir zamanlama olamazdı,” diye düşündüm. Sonra hatırladım ki, bundan daha kötü bir zaman olamazdı. Aletim, lanet yönünü ona doğru çevirmişti.

Bakışlarımı sertleştirip kaşlarımı çatarak konuştum, onu yerin dibine sokmaya hazırdım.

“Dışarı çıkın. Sadece Tatum kalıyor,” diye bütün odaya emrettim.

Herkes söylenmeye başladı ya da söyleyeceklerini içine attı. Tate’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, kendini kaybetmişti. Havluya, sanki aklımla onu açabilecekmişim gibi sarıldı.

Keşke...

Herkes çabucak kaçıştı, odada yaşanabilecek drama tanık olmadıkları için minnettardım. Bize zaman vermek için birkaç koridor öteye gitmiş ya da dışarı çıkmışlardı ama benim umurumda olan tek şey gitmiş olmalarıydı. Tate’in artık bir cankurtaranı yoktu.

Tamamen izoleydi.

“Benimle dalga mı geçiyorsun,” diye bağırdı. Ona yavaşça yaklaşırken güzelliğine güzellik katan öfkesi yüzünde belirmişti.

“Tatum?” Vücudum, kollarım ve bacaklarıma yayılan sıcaklıkla öfke doluydu. “Dikkatini bana verdiğinden emin olmak istiyorum. Verdin mi?”

Dudaklarını yaladı, dişlerinin arasından nefes alıyordu. Her ne kadar ağzı hayal kırıklığından gerilmiş olsa da, kavga etmek ister gibi görünüyordu.

“Ne söyleyeceksen söyle. Çıplağım ve çığlık atmak üzereyim. Bu, çok ileri gitmek demek, senin için bile!”

Çok iteri değil. Onunla ilgili yapabileceğim şeylerde herhangi bir limit yoktu.

Geriye doğru yürümeyi bıraktı, kısa bir süre neden diye düşündüm. Sonra ben de durdum, şimdi biraz yakınlaşmıştık.

Orada bir anlığına öylece durduk, ikimiz de geri adım atmadık, her nefesinde aramızda sıcaklık ve çekim artıyordu.

O an gördüm.

Göz kapakları seğiriyordu, nefesini tutmuştu ve bana bakmıyordu. Korkudan değil, utançtan. Bir şeyden utanmıştı.

Of Tanrım.

Yüzündeki isteğin parıltısıydı. Olan buydu.

Ve lanet olsun, o an ben de onu istiyordum.

Gözlerimi vücudunda dolaştırdım, yanık cildinin karamel tonunu gördüm, terlediğinde nasıl görüneceğini merak ettim. Boynunun kıvrımının omuzlarıyla birleştiği yerde, köprücük kemiklerinde su damlacıkları vardı, memeleri neredeyse havludan fırlayacaktı... Her şey beni daha da sertleştiriyordu.

Lanet olsun. Lanet dizginleri al.

Gözlerimi tekrar gözlerine doğru çevirdim, kendimi onu tekrar düşman gibi görmeye zorladım.

Artık hiç kafama takmıyorum.

“Geçen hafta partimi sabote ettin.” Yüzünde beliren ifadeyi anlamaya çalışırken o olduğu yerde duruyordu. “Ve arkadaşıma saldırdın. İki kez. Okulda bir güç gösterisi mi yapmaya çalışıyorsun, Tatum?”

Aklımda o. ‘Tate’ti. Her zaman. Ama o an ona böyle söyleyemezdim. Bu ailesi ve arkadaşları için bir takma isimdi. Tıpkı bir zamanlar arkadaşken benim için de olduğu gibi.

Gözleri, buz ve ateşin muhteşem karışımı gibi, bana sivrilmişti. “Bu, zamanla alakalı sanırım, sence de öyle değil mi?”

“Tam aksine.” Omzumdan güç alarak onun tarafındaki dolaplara doğru yaslandım. “Sana sataşmaktan daha ilgi çekici uğraşlar buldum, ister inan ister inanma. Senin kendini beğenmiş, lanet, ben-herkes-için-fazla-i-yiyim suratın buralarda olmadığı için çok huzurlu bir yıldı.”

Bu doğruydu. Huzurluydu. Ölüm de bir çeşit huzurdu.

“Büyük, kötü Jared... Bir tehdit altındaymışsın gibi hissetmene neden olan şey ne?”

Siktir.

Şimdi sıçmıştım.

Dolapların üzerine doğru sıçradım ve onu kollarımın arasında sıkıştırdım.

“Bana dokunma,” dedi. Pis pis güldüm. Bana bakmıyordu.

Onunla göz göze gelmek için başımı bir yılan gibi oynattım.

Islak saç telleri yüzüne düşüyordu, o bir parça etmiş ve ben de açlıktan ölmek üzere olan biriymişim gibi kokusunu yavaşça içime çektim. “Kollarımı sana saracak olsam,” dedim, tehditkar bir sesle. “Bunu istiyor olurdun.”

Bu lanet koku. Bir çeşit çiçek ve kivi gibiydi. “Hı,” diye sataştım. “Yani, ister miydin?”

Duraksadı, biraz şaşırmış gibi görünüyordu, daha çok afallamıştı ama. “Sıkıldım.” Sesi kuşkuluydu ama gözleri çözülmüştü. “Bana ne istediğini söyleyecek misin, söylemeyecek misin?”

“Biliyor musun? Geri döndüğünden beri olan şu halin? Beni şaşırttı. Sen hep donuk bir hedeftin. Yaptığın tek şey kaçmak ya da ağlamaktı. Şimdiyse içinde kavga var. Seni bu yıl rahat bırakacaktım. Ama şimdi...” Sesim kısıldı.

Zorla gülüyordu. “Ne yapacaksın? Sınıfı mı gezdireceksin? Gömleğime portakal suyu mu dökeceksin? Kimseyle çıkamayayım diye dedikodu mu yayacaksın? Ya da belki oyununu siber zorbalığa taşırsın. Bunların beni daha fazla rahatsız edebileceğini düşünüyor musun gerçekten? Beni korkutamazsın.”

Bebeğim, seni çoktan korkuttum.

Sonunda, sanırım başarmıştım. Benimle ciddi bir halt hakkında konuşuyordu. Elbette konuyu Fransa’y[a]

gidişiden önceki kısma saptırmıştı ama ben bütün bunların ülkeyi terk etmiş olmasıyla alakalı olduğunu düşünüyordum. Kendini güvende hissetmişti. Lanet olsun ki güvendeydi de... Olduğum yerden yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Ama artık geri dönmüştü.

Başının arkasından, dolaplara doğru iyice yaslanıp elimi sağlamlaştırdım. “Benimle boy ölçüşecek kadar güçlü olduğunu mu sanıyorsun,” diye sordum, bir yanım bana meydan okumasını umuyordu, diğer yanım sakin kalmasını.

“Aynen öyle.” Sözü havada, “Lotoyu kazandınız,” dercesine gibi süzüldü.

Tabi ki evet.

“Tatum Brandt!”

Sesi duyduğumuzda ikimiz de olduğumuz yerde sıçradık. Koç Syndowski ve kır koşusu takımının yarısının koridorun sonunda durmuş bir halde bize baktığını gördük.

Of, lanet olsun.

Bu enayi şansına neredeyse kahkaha atacaktım.

Tate havluylaydı. Bense yakınında durmuş, onu sarıyor gibiydim. Daha iyi planlayamazdım ama öngöremediğini bu şey beni biraz utandırmış olmasıydı.

“Son yılımı elimden alamayacaklar,” isimli oyunu iyi gidiyor gibi görünmüyordu.

“Koç,” diye bağırdı Tate, havlusuna konuşmaktan başka bir şey yaptığımız için suçlu görüntüsü verircesine sarıldı.

Sakitı, Tate.

Kızların telefonlarıyla fotoğraflar çektiğini gördüğümde hevesim kursağımda kaldı. Midem ağzıma geldi.

Hayır, hayır, hayır... lanet olsun.

Tate beıiimdi, onunla istediğimi yapardım. Ama tüm okulda onun havluyla olduğu bir fotoğrafın dolaşmasını istememiştim!

“Bunu yapabileceğiniz başka yerler de var.” Koçun sesi, parmağını sallayıp, bizi akşam yemeği yemeden yatağa gönderecek gibi geliyordu. “Bay Trent?” Beni gözleriyle resmen azarladı. “Git buradan!”

Fotoğraflara olan öfkemi içime attım ve geldiğim gibi gittim. Sanki o kahrolası yerin sahibi gibiydi.

Bölüm 12

Günler sonra, lanet bir hız treninden çok daha fazla iniş çıkış yaşamıştım. Tate, varlığımın tam anlamıyla farkındaydı ve beni gördüğü her an yalakalık yapıyordu - çıkış! Aşağılık herifler, onu her yerde seksi pozlar veren iğrenç bir fahişe gibi göstererek bana bir darbe vuruyorlardı - iniş.

Lanet olası cep telefonu, internet, teknoloji ve diğer haltlar!

En kötüsü de, kendimi gerçekten suçlu hissediyor olmamdı.

Heyecanlanmış olmalıydım. Özellikle de o, dün be-ıiim aldığım derslerden

birine kayıt olduğundan beri. Artık istediğim her an onunla dalga geçebilirdim.

Ama işler bu yıl farklıydı ve o fotoğrafın hiç faydası olmadı. Millet onu istiyordu. Sanki sümüklerini yemesinin, bitli olmasının ya da evinde insan kadavrası incelemesi hakkında yaydığım söylentilerin hiç önemi kalmamış gibiydi. Delicesine onu istiyorlardı.

Salla. Bunun karşısında artık yapabileceğim pek bir şey kalmamıştı, hem neden yapmak istemeliydim ki? Onun biriyle çıkıp çıkmadığını neden önemsemeliydim? Önemsemedim.

Sanal alemde neredeyse çıplak bir fotoğrafının oluşu canımı çok sıkıyordu.

Tate, bütün bunları planladığımı varsayıp, onun aşağılanması karşısında heyecanlandığımı düşünüyordu. Bu şekilde düşünmesi de benim işime geliyordu. Bunu, bir avantaj olarak kullanıyordum.

Ama bu, bu durum yüzünden mutlu ya da iyi olduğum anlamına gelmiyordu.

“Toni, bebeğim. Benimle gel.” Amigo kızların kaptanı olan Toni Vincent’la bir süre önce çıkmıştım.

“Ah, bunca zamandan sonra bakın kim benimle konuşuyor.” Sarkastik ses tonu oyun oynuyor gibiyse de, bir o kadar kızgındı.

Onunla geçtiğimiz yıl, kendinden emin ve eğlenceli olduğu zamanlarda, birkaç kez takılmıştık ama bu bir irşki değildi. Sadece o beni buna zorlamaya çalışmıştı.

Çok kibirliydi, nasıl çetin ceviz olunacağını iyi biliyordu. Bu konuda onu takdir ediyordum.

“Konuşmadığımızda daha iyi anlaşıyoruz,” diye homurdandım, onu duvara doğru çekerken.

Pek yanaşmadı ama araladığı yeşil gözlerinden fırlayan gülümsemeyi çoktan görmüştüm. Geri dönüp baktığımda, ciddi görünüyordu. “Ee, ne istiyorsun?”

“Şu amigo kız bloğu,” dedim, “Tatum ve benim fotoğrafımı kaldır oradan.”

“Niye kaldırayım ki,” dedi alaycı bir ifadeyle, “Çok sükse yapıyor.”

“Sana bu yüzden söylüyorum,” diye emrettim, o an flört etmeye ya da rol yapmaya çalışmıyordum. “Bugün.”

Sonra onu orada bıraktım, yapacağını bilerek.

Sonraki gün, son dersim olan, Film Edebiyatında Temalar’a doğru yola koyuldum. Penley’den bu dönem alabileceğim tüm derslere kaydolmuştum. O tatlı biriydi, geçen yıl ona ve diğer öğretmenlere karşı olan tutumum yüzünden kendimi kötü hissediyordum. Onlar, saygımı kazanmak için benimle fazladan uğraşan öğretmenlerdi ve benim iğrenç davranışlarımla her şey boka sardığında, ona iyi bir öğrenci olduğumu gösterebilmek için her fırsatı değerlendirmeye karar vermiştim. Ya da en azından iyi biri olduğumu.

Gerçi, geçmeye çalıştığı dersler, en son seveceğim derslerdi. Edebiyattan ve yazı yazmaktan nefret ederdim, hele ki içinde hızlı arabaların olmadığı bir toplulukta kendimi ifade etmekten daha da nefret ediyordum.

Ama şimdiden derslerin çoğu geçip gitmişti. Tate, iki sıra önümde oturuyordu, bense bütün sınıfın içinde kafisinin arkasına bir delik açıyordum.

“Columbia’nın tıp hazırlığına girmeye çalışıyorum ben. Sen ne yapacaksın,” diye sordu Tate, yanında oturan Ben Jamison’a. Konuşmalarına kulak misafiri oldum.

“Birkaç yere başvuruyorum,” diye cevapladı Ben. “Matematik ya da sayısala kafam basmıyor sanırım. Benim için en iyisi işletme olur.”

İşletme neydi ki?

Yunan Dili ve Edebiyatı gibi bir şey mi?

“O zaman umarım matematiği biraz seversin. İşlet-me’de ekonomiyle ilgili dersler var, biliyorsun.” Tate, düşüncelerime tercüman oldu, Ben ona gözlerini açmış ve tam anlamıyla şaşırmış bir halde bakarken burnumdan soluyordum.

O anda gülmemek için kalemimi çiğnedim.

Tate sırtını dikleştirdi, dinlediğimi bildiğinin farkındaydı.

“Öyleyse...” diye devam etti, beni yok sayarak. “Yıllık mezun toplantısı

komitesindesin, değil mi?”

“Aynen. Gelecek misin,” diye sordu Ben. Tate’in cevabını beklerken nefesimi tuttum.

Bunu ona sormaya nasıl cüret edebilirdi. Belki sadece nabız yokluyordu ya da ilgilendiği başka bir kız yoktu. Birinci sınıfta onun Tate’le ilgilendiğini hatırlıyorum ama sadece yazılıyordu. Tate’in bekaretini okulun en iğrenç çocuğu, Stevie Stoddard’a kaptırdığı hakkında

çıkarttığım dedikoduları duyduktan sonra, ilgisini kesmişti. Zayıf biriydi ve takipçiydi.

Ama... kızlar ona baydırdı. Neden? Hiçbir fikrim yok. Neredeyse kilisedeki film geceleri kadar sıkıcı görünüyordu. Eve, annenizle tanışması için götürebileceğiniz bir tipti.

“Göreceğiz,” diye cevapladı Tate. “Bir grup ayarladın mı ya da bir D.J. olacak mı?”

“Bir grup iyi olurdu ama tek türde müzik yapma eğilimindeler, yani herkesi memnun etmek zor. Bir D.J. ayarlıyoruz, sanırım herkesin istediği de bu. Parti de güzel mhderle sürer: pop, country...”

Tamam, dersimiz Tate ve müzik. Eğer bir grubun hayranları grubun ismini derilerinin altına kazımıyorsa, o grup dinlemeye değmez. Bir müzik ortalıkta zıplayıp, kafanı oraya buraya sallatıyorsa neredeyse Kenny G kadar ilgi çekicidir.

Aslında, benim için de öyle. Aynı görüşte olduğumuz tek alan bu.

“Oh... *pop* ve *country*? Orada ters giden bir şey olamaz.” Samimi olmaya çalışıyordu ve bu kuş beyinli Ben Jamison üzerinde işe yarıyor olmalıydı ama samimiyetsizliğin kokusunu alabiliyordum.

Kıkırdamamı engelleyemedim, dönüp gözlerini üzerime diktiğinde kafamı telefonuma gömdüm.

Arkasını döndüğünde ona bakmadım.

“Öyleyse, *pop* **ve** *country* **müziği seviyorsun,” dedi Ben’e tekrar, bense kendimi sinirle kalemimi çiğnerken buldum.**

Penley hangi cehennemdeydi?

“Daha çok country/’ diye cevapladı Ben.

Tate başıyla onayladı, neyse ki ortak hiçbir şeylerinin olmadığını tark ederek.

“Biliyorsun,” dedi Tate ve devam etti, “bu dönem, bıı derste The Sixth Sense’i izledik. Sen de izledin mi?”

“Evet. Uzun süre önce izlemiştim. Anlamadım ama. O tip korku-gerilim filmlerinin pek hayranı değilimdir. Komedileri severim ben. Belki de bize Borat’ı izletme-lilerdir.”

“Hey, Jamison,” diye sözünü kestim, Tate’in onun pantolonuna girme çabasını yeterince dinlemiştim. “Bruce Willis’i seviyorsan eğer, Unbreakable da iyidir. İzlemen lazım... yani, eğer gerilim filmleri hakkmdaki görüşünü değiştirmek istersen.”

işte. Artık Tate daha iyi şeyler yapmaya devam edebilirdi.

Mesela çenesini kapamak gibi.

Tate, Bruce Willis’e bayılırdı. Aksiyon ve gerilim filmlerini severdi.

Ben de ona bunu bildiğimi hatırlatmak istemiştim.

“Pekala, millet.” Bayan Penley, nihayet içeri girmişti. “Elimdeki ekleri Trevor’a veriyorum, ondan alabilirsiniz, içinde pusula örneğini göreceksiniz. Üst kısma isminizi yazın ama Kuzey, Güney, Doğu, Batı kısımlarını boş bırakın.”

Sınıfın içi kağıt hışırtısıyla doldu. Bu, zorlu eğitimin birleştirici kısmıydı. Kağıtlar ve dosyalar koridora saçıl-mışçasına öğrencilerin elinde kapışılıyordu; sanki bu

onların Dodge’dan gidiş biletleriymiş, sanki gidecek bir yerleri varmış gibi...

“Tamam.” Bayan Penlcy, ellerini çırptı. “Dosyalarda size önemli monologların

geçtiği filmlerin listesini verdim. Artık monologların Film ve Edebiyattaki önemi üzerine tartışmaya hazırız.”

Aklım darmadağın olmuştu, Penley’nin sesini duyuyordum ama söylediği şeyleri anlamıyordum. Tate’in sırtına dalıp gitmiştim.

Saçlarını at kuyruğu yapmıştı, sırtına doğru bir çağlayan gibi dökülüyordu...

Ya da bir tasma gibi.

Dişlerimi sıktım.

Tanrım.

Aletimi görmüyordum ama azgın olduğumdaki halimden iki kat fazla havalandığına yemin edebilirdim.

Asker yeşili Five Finger Death Punch tişörtü pek dar değildi ama sırtını, güneşin öptüğü cildine iltifat eder gibi sarıyordu. Omzuyla boynunun birleştiği noktayı öpmeyi delicesine istiyordum.

Orası küçük bir dövme için güzel bir yer olabilirdi, diye düşündüm.

Saçları, kıyafeleri; iyi ve kötü bir kızın, kurtuluş ve tehlikenin mükemmel bir karışımı gibiydi.

Kendime yalan söylemenin alemi yoktu. Ondan nefret ettiğim kadar, onun tadına bakmak da istiyordum.

Sert bir sevişme, olabilecek en güzel şeydi.

“Başlayın,” dedi Penley, içine daldığım fanteziden biranda sıçradım.

Of, hmet olsun. Herkes sıralarından kalkıp, kalem kağıtlarını alarak sınıfın içinde dolaşmaya başladı.

Kalkabilir miydim? Kalbim endişeyle güm güm atıyordu, gözümü kotuma indirdim ve gözlerimi kapattım. *Evet, olmamıştı.*

Ama lanet olsun ki aklımdan Tate’in görüntülerini çıkartamıyordum; arabamda, kapıcı dairesinde, yatağımda...

O an ayağa kalkmam mümkün değildi, derin derin nefes alıp sıkıcı şeyler düşünmeye çalıştım; Ingiliz dönem parçalarını ya da dönmedolapları.

Şanslıydım ki, Ivy Donner geçerken benim kağıdımda Doğu'nun altına Tate'in, sonra da onun kağıdına da benim adımı yazdı. Bu güzel bir şeydi; çünkü ne yaptığımıza dair hiçbir fikrim yoktu, kanım ateş topu gibi olmuştu. Sıçmıştım.

Tate, babamla ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırmak konusunda iyiydi. Ama kendimi utandırmadan, adeta bir yangın tatbikatındaymışız gibi, sınıftan çekip gitmem için beni harekete geçirmesine ihtiyacım yoktu.

Kaşlarım çatık, nefes almaya konsantre olmuşken, iki kızın daha kağıdımdaki boşlukları doldurmasına izin verdim. Sanırım, ana kurallara ya da onun gibi bir şeye göre pusuladaki isimleri çevirip eşleşmemiz gerekiyordu. Her neyse.

"Bayan Penley, benim sadece Kuzey'im eksik kaldı. İki ya da üç kişiyle grup yapsam olur mu?" Tate'in sınıfın öbür ucundan sorduğu soruyu duydum.

İnsanlar kıkırdayıp, gülmeye başladı. Ben gülmedim.

Sadece onu üçlü bir grup içinde düşünmemeye, şu lanet ereksiyonumu kaybetmeye çalıştım.

"Hey, Tate." Nate Dietrich, boğuk sesiyle konuştu. "Seninle üçlü yaparım ben. Pusulam hep kuzeyi gösteriyor."

"Teşekkürler ama sağ elini kıskandırmak istemem," diye cevap verdi, bütün sınıf kahkahaya boğuldu.

"Kuzeye ihtiyacı olan var mı?" Bayan Penley, şamatanın arasına girdi.

Kağıdıma baktım, benim de aynı yerim boştu. Ama sesimi çıkarmadım. Ona yardım etmek, istediğim son şeydi.

Sonra Ben'in, kağıdındaki Kuzey kısmını sildiğini gördüm, başımı salladım. Onun tam bir geri zekalı olduğundan emin oldum.

"O benim Kuzey'im olabilir," dedim, olabildiğimce sakin olarak.

Ben'in hakkını vermeliydim. Bir boktan filmi çevirebilirdi ama Tate'i istiyor,

onu kovalıyordu.

Niye buna izin vermedim ki?

“Güzel, Tate. Devam edebilirsin.” Bayan Penley, Ta-te’e oturabilirsin der gibi işaret eti.

Bana bakmadı, sadece olduğu yerde sırasına çöküp kağıdının üzerini kapattı, açıkça beni öldürmek istiyordu. Onun nefretini ve kontrolünü tekrar ele geçirdiğim için kıs kıs güldüm.

Artık... İkinci rauıd için hazırdım.

Bölüm 13

“Aa, bak. Bu o köpek... ve Madman.”

Kafamı çimlerden kaldırıp, Tateler’in evinin önünde yürüyen K.C.’yi izledim Madman’le yürüyüşten yeni dönmüş, onun dişlerinin benim eldivenli ellerime geçtiği erkek erkeğe bir mücadeleden sonra, ön bahçedeki çimlere çökmüştük.

“Biliyorsun, nasıl davranacağına ben karar veremem.” Elinde dolu, içinde yiyecek bir şeyler var gibi duran plastik bir torba vardı, Tateler’in kapısına adım

atmadan durdu. “En azından o insanların üzerine sıçmıyor.” Madman’le ilgili çene çalıyordu.

K.C. bana The Vampire Diaıies’teki, evrendeki bütün problemlerle ilgili yapacak bir şeyi varmış gibi ortalıkta koşturan sarışın kızı hatırlattı.

Evet, bu bir yargı değil. Şovu Madoc sever, ben değil. “K.C.,” dirseklerimin üzerine doğru yaslanıp onun uyuşuk ve kendinden emin sırıtışına baktım. “Ne kadar adi olduğumu görmekten daha kötüsü ne olur biliyor musun?”

Sanki zamanını boşa harcıyormuşum gibi iç çekti. “Ne?”

“Ne kadar iyi olabileceğimi görmek.” Kelimelerim, çimin üzerinden bacaklarının arasına doğru bir ipek gibi kayıverdi.

Sulu ifadesi düşmüş, kendini kaybetmiş gibi görünüyordu. Muhtemelen onunla

flört etmeye çalıştığımı sanıyordu ya da belki de, sadece lanet ismimi hatırlamaya çalışıyordu.

Kendime güldüm.

Evet, ağzını kapattım.

Pek toleranslı bir insan değilim... yani çoğu insana karşı ama sinsilikten nefret ederim. Eğer bir kız burnunu büzüştürüp, aynı anda kaşlarını çatıyorsa, onunla konuşmanın tam zamanıdır; çünkü sonrasında konuşma gerektirmeyen türden aktiviteler için biçilmiş kaftan olurlar.

K.C., Tateler'in evine doğru merdivenleri tepinerek

çıktı, peşinde bir zombi ordusu varmış gibi bir telaşla zile basmaya başladı.

Yere geri uzanıp, gözümü kapattığımda, hayalimde canlanan görüntüyle derin bir nefes aldım.

Akşam güneşi alçalıyordu, huzurlu ve uyuşuk do-kuz-beşçiler için eve dönüp yemek yeme vakti başlamıştı. Günün bu saatlerini çok seviyordum.

Batının ışıkları göz kapaklarımda turunculu, yeşilli bir kaleydoskop oluşturuyordu, etrafında dolaşıp da içinde olmadığım bu dünyaya daldım.

Madman elimi yaladı, ben de kulağını okşamaya devam ettim. Tate kapısını açtı, homurdanmalar başladı. Çim biçme makinesinin sesi tüm caddeyi dolduruyordu. Arabalar geldi geçti. Çocuklar akşam yemeğine çağrıldı.

Birkaç dakikalığına da olsa, kendime, bunun bir parçası olma izni verdim.

Caddemizi seviyordum, hep sevmiştim. Bütün küçük evlerin kendilerini mükemmel yapan sırları vardı. Bay Vanderloo'ya gülebilirdim; çünkü her gece ailesi uyuduktan sonra gizlice garajına girip ot çekiyordu. Üç ev aşağıdaki Bayan Watson, kocasının kurye gibi giyinip kapısına bir şeyler getirmesini seviyordu. Sonra kocası da onu yatak odasına kargoluyordu.

Tate'in babasının bile bir sırrı vardı.

Tate burada yokken beraber geçirdiğimiz sürede, her perşembe gecesi tek başına

MarioYta yediğini keşfettim.

Tate’in, o İtalyan restoranı için, ebeveynlerinin ilk

buluştukları yer olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Babasının hâlâ oraya gittiğini biliyor muydu acaba?

Bacağımdaki titreşim, derin düşüncelerimin arasına daldı, cebimden telefonumu aldım.

Gözlerimi rahatsızlıkla kıstım, ekrana dokunup cevapladım.

“Evet?” Kibarlığa gerek yoktu. Kim olduğunu biliyordum.

“Merhaba. Statevile Hapishanesinden bir mahkum sizi ödemeli arıyor. Kabul ediyor musunuz?”

Hayır.

“Evet.”

Operatörün kapatmasını beklerken, Düşler Ülke-si’nden kaçmış ve bir düzine askerin namluları üzerime dönmüş, etrafım çevrilmiş gibi hissettim.

Babamın aradığını biliyordum.

Beni daha önce sadece bir sefer aramıştı ve yine aynı boktan şey içindi.

“Yarın gelirken... hesabıma para yatır,” dedi, soru sormadı.

Derin bir nefes aldım. “Bunu neden yapayım?”

“Neden olduğunu biliyorsun,” diye hırıldadı. “Seçim hakkın varmış gibi davranma.”

Ona verecek param yoktu. Başka seçeneğim olmayabilirdi ama bir problemim vardı.

“O zaman kazanmam gerek ve bunu da yarın akşama kadar yapamam.” Bu akşamki yarışa katılmak için çok geç olmuştu. “Pazar günü olur ancak.”

Sonra telefonu kapattı.

Gözlerimi kapatıp, telefonu ellerimin arasında onun yüzü, onun kalbi ve onun gücüymüş gibi sıkıştırdım.

Ona, Jax'i aramayı bıraksın diye verdiğim paranın tek seferlik bir şey olduğunu sanıyordum. Ama değildi.

Jax'e biraz rahat verdi ama sonra hep tekrar aradı.

Ben de, Jax biraz daha rahat kalsın diye, ona para vermeye devam ettim.

Seçim hakkın varmış gibi davranma. O günün acısını hissetmeye devam edeyim diye sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Beni bodruma doğru merdivenlerden itiştirirken de aynı şeyleri söylemişti.

Hemen sonrasında Jax'i onlarla bulmuştum.

Doğrulup, caddeme bakındım.

Allah helasını versin.

Sakinleşmeye çalışarak tekrar komşuların görüntüsüne odaklanmaya çalıştım. Meydan, uzamış çimler, parlaklığını yitiren yeşil. Bütün evler ölü gibiydi, nefes alışım beni korkutmaya başlamıştı.

Sonra bakındım.

Tate, kapının dışındaki korkuluğa yaslanmış duruyordu, ona odaklandım. Başka bir şey görünmüyordu ama orada olduğunu biliyordum. Etrafına saçtığı enerjiyi hissediyordum. Bu, ister nefret olsun, ister arzu. Aşk değildi.

Her ne ise de, ona ihtiyaç duyuyordum.

Nefesim giderek yavaşladı. Hava, sulu bir şurup gibi içime akmaya başladığında ayağa kalkıp evime yöneldim.

Loop'taki yarışları ayarlayan Zack I lager m numara-

l.v

sini tuzladım, karıncalanmalar geçsin diye yumruğumu sıkıp bırakıyordum.

“Selam, yarın akşam yarışbilir miyim?”

“Aslında,” duraksadı, “Şimdiden üç tane yarışım var. Ama Joıes caydı, Diaz’ın bir rakibe ihtiyacı var.”

“O zaman beni listeye ekle.” Paraya ihtiyacım vardı. Dedemin evinden kalan parayla araba aldıktan sonra anneme kalan parayı üniversite için tutacağıma söz vermiştim. Tek nakit kaynağım işimdi ama Thomas Treıt’in sigaralarıyla abur cuburlarından geriye bir şey kalmıyordu.

Zack’in telefonunu kapattıktan sonra Madoc’a o gece evde bir parti vermek için mesaj attım ve arabamı garajdan çıkarıp yağını iki kez kontrol ettim.

Parti başlayana dek kafamı dağıtacak başka bir şeyim olmadığından, Weston’a, kardeşimi almaya gittim. Yeni koruyucu ailesi geceyi benim evimde geçirmesi konusuna oldukça nazik yaklaşıyordu, ben de onu arada partiler, yarışlar için alıyordum.

“Bebek Jared’a bak sen,” diye bağırdı Madoc, biz arabadan inerken. Madoc hazırlık yapmak için erken gelecekti ama görünüşe göre parti çoktan başlamıştı.

Jax, gülerek omzunu Madoc’un göğsüne çarptı. “Evet, sizi duyabiliyorum delikanlılar.”

“En az senin kadar güzeller, prenses.”

Madoc kardeşimin arkasına geçip sevişiyormuş gibi yapıp, kollarını ona sararken gözümü devirdim.

Madoc’un, Jax’e neden “bebek Jared” dediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Birbirimize hiç benzemiyorduk.

Gözlerimiz farklıydı, saç şekillerimiz farklıydı, çok farklı kişisel özelliklerimiz vardı. Jax ise vahşiydi, gülüp anı zaptetmekten hiç korkmazdı.

Aşağı yukarı aynı boydaydık gerçi. O biraz daha zayıftı ama daha on altı yaşındaydı.

Şimdilik elimden geldiğince kızların ilgisinin tadını çıkartmalıydım; çünkü birkaç yıl içinde, aynı odada olduğumuzda, benim farkıma bile varmayacaklardı.

Bunu umursamıyordum. Jax'in her şeyi olsun istiyordum, çünkü bunu hak ediyordu.

Yolda yürürken, yanımdan akıp giden hayata ve gürültülü mahalleye göz gezdirdim. Eskiden babam aradığında, caddenin nabzı gözlerimin içine gömülürdü. Her şey gözüme hastalıklı görünürdü.

Ama şimdi, Tate'in penceresine bakıp, ışığını açık gördüğümde, küt küt atan kalbim bana daha iyi hissettiriyordu.

"Hey, bu akşam bir iki icraat görecek miyiz?" Madoc, elini enseme vurup, Tate'in evine doğru baktı.

Geçen seferki partimi mahvedişini ima ediyordu.

Pencereye bakarken gülümsedim. "Sanırım o bu oyuna dahil değil."

Sonra, yaşı tutmayanların kuduruk sesleriyle dolup taşan evime girdim.

★★★

"Ah, sen nasıl öpüleceğini iyi biliyorsun," dedi, ağzından ensesine doğru öperek ilerlerken.

İsminin Samlı olduğunu söyleyen kız tatlıydı ama ayartılmaya tamamen hazır görünüyordu.

Neyse ki, kimse Piper'i çağırmamıştı ve partinin her şekilde tadını çıkartabilecek kadar yalnızdım.

Onu arkasından banyonun kapısına doğru iterken, daha önce hiç tatmin edilmemiş gibi ondan besleniyordu.

Onu tanımıyordum. Bir arkadaşın arkadaşı diye piyasaya çıkmıştı ve iki semt ötedeki bir okula gidiyordu. Saçları yumuşaktı, dudakları daha da yumuşaktı ve bir beyni varmış gibi davranıyordu.

Onun siyah, seksi straplez elbisesinin içinde müzikle beraber hareket edişine arada göz atıp, hamlemi yapmaya hazırlanırken yaklaşık bir saat içtim. Onun kıvama gelmesi uzun sürmemişti ama onu bırakmak için bir acelem yoktu.

Ellerim narin vücudunda aşağı doğru kayarken, dudaklarım boynunu okşadı; şeker kokulu ve pürüzsüzdü. Zayıf karnına doğru inerken dokunduğum meme uçları anında sertleşmişti.

Kalçasını kavrayıp, poposunu avuçlarken aletimi ona dayayıp bir yandan da yavaş ve uzun bir şekilde öpüyordum.

Tadı güzeldi.

Sarhoş değildi ve sigara da içmiyordu

“Bir fahişe değilim,” dedi yumuşakça, yüzüne baktım.

Evet, bu kısım daha önce de görmüştüm. Kızlar, erkeklerin kızlardan değil seksten hoşlandıklarını düşünüyor ve

“kolay lokma” olduklarını düşündükleri an, kendilerini suçlu hissediyorlardı.

Daha kötüsü ne mi? Bu düşünceyi ölümsüzleştirenlerin yine kızlar oluşu. Erkekler “fahişe” kelimesini kullanmaz. Biz yargılamayız. Beni hiçbir şeye inandırmasına gerek yoktu.

Düşünceli bir şekilde bana baktı. “Sadece... biraz kaçamak yapmak istiyorum.”

Sonra gözlerini, aklından başka bir hikaye geçiyormuş da beni görmek istemiyormuş gibi kaçırdı. Nasıl hissettiğini biliyordum. Benim de öyle hissettiğimi kimsenin bilmesini istemiyordum.

“Kaçamaklarda iyiydim,” dedim. “Buraya gel.”

Dudaklarımız tekrar kavuştu, elimi yavaşça bacaklarının arasına sokarken kendimi anın içinde kaybediyordum. Gözlerimde, kimsenin görmesini istemediğim o hikaye vardı.

“Jared?"

Fısıltısı kulaklarımdaydı, sesine doğru yöneldim.

“Jared?” Elimi tutup, kalçasma götürdü. “Beni hissediyor musun?

Tanrım, fısıltısı çaresizdi. Tam ortasında bütün kontrolünü yitirmişken fısıltısı rahatsız, nefessiz geliyordu. Vazgeçip, iste-d iği için yalvaracağı zaman, sanki tutku ve göz yaşlarının sel olmakla arasındaki tek şey bir pamuk ipliğiydi.Bu acıtan bir işkenceydi.

Gözlerimi açıp, beni istediklerini umarak mavi gözlerine baktım.

u

Dudağı ürpermiş ve terinin ışıltısı yüzünü sarmıştı. Kışkırtıcı ve arzuluydu, gördüğüm en güzel kızdı.

“Tate?” Sesim çatallanmıştı, ona bu şekilde dokunmama izin verdiğine inanamayarak.

“Seni ne kadar çok istediğimi hissediyor musun? Seni. Hep seni, bebeğim, ” dedi ve başım çeneme yasladı, kanım bu anın sonsuza dek sürmesinin acılı ihtiyacıyla fokurdarken, gözlerimi kapattım.

Eli kotumda, onun yanında asla indiremediğim aletimin üzerindeyken tüylerim iirperdi.

“Sen de beni istiyorsun,” diye inildedi, sesindeki ıslak, ateşli tını dudaklarımı kaşındırıyordu. “Hissedebiliyorum. Bizi mahvetme, bebeğim. Seni seviyorum.”

Gözlerim parlıyordu, parmaklarımı saçlarının arasında gezdirip yüzünü, yüzüme doğru kaldırdım. “Beni seviyor musun, ” diye sordum vahşice.

Beni sevmiyordu. Sevemezdi.

“Her zaman sevdim. Hep şenindim. Şimdi, al beni,” diye emretti.

Bu açlığa daha fazla dayanamayarak benim olana el koydum. Onun o tatlı dudaklarını ısırdım ve aramızdaki bu tehlikeli kaçınılmazlığın arasına hiçbir şeyin girmesine izin vermeden ter içinde kaldık.

Her şe)>i istiyordum. Onun her şeyini.

“İyi misin,” dedi araya giren güçlü ve net ses.

Gözlerimi kırpıştırıp, kendimi hâlâ banyoda, başımı başka bir kızın omzunda buldum. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve etraf bulanıktı.

Bu da ne?

Ağlıyor muydum?

Yüce Tanrını. Orospu çocuğu!

“İyi misin,” diye tekrar sordu.

Doğruca ayağa kalkıp sevişmek üzere olduğum kıza baktım. Kahverengi gözler de bana bakıyordu.

Midem delicesine bulandı, alkol vücudumda hoş olmaktan çıkıp acı verici olmaya başlıyordu.

Onu, “Hayır, iyi değilim,” diye susturdum, dönüp lavabonun kenarlarını kavradım. “Sadece git. Kötü hissediyorum.”

“Birini çağırmamı ister misin?”

“Sadece git,” diye bağırdım, bu acının kaybolmasını umarak kendimi kasıp, gözlerimi kapatırken o da kaçtı.

Birkaç saniye sonra tam olarak bitiktim. Kendimi banyoya kapatmıştım, neredeyse lanet göz yaşları içindeydim. Ama neden?

Kontrol dışıydı. Ben buydum. Her zaman kontrol dışıydım.

Diş fırçamı tutacağından alıp, boğazıma soktum ve bugün yediğim her şeyi tuvalete boşalttım. Son dört saattir mideme giren neredeyse tek şey alkoldıı, lavabonun yanında öğürürken canım deli gibi yandı.

“Jared, iyi misin?” Biri içeri dalmıştı.

“Lanet olsun,” diye bağırdım. “Şıı lanet yerde beni biraz rahat bırakacak

mısınız?” Midemde kalan son şeyleri de kusup, kapıdaki kim diye baktım.

Siktir.

“Jax,” diye başladım ama bitiremedim. I hküyordu.

Başka bir şey söylemedi. Sadece baktı ve çıkıp, kapıyı kapattı.

O anda, lanet babamızdan daha iyi biri değildim.

Yüzündeki bakışı biliyordum. Daha önce de görmüştüm. Lanet olsun ki, ben de olsam öyle bakardım. Göz göze gelmeye korkmuş gibi.

Ağzımı çalkalayıp, tişörtümü çıkarttım, dinlenmek için banyonun duvarına yaslanıp çöktüm. Ondan özür dilemeden önce sakinleşmem gerekiyordu. Beni aynı şekilde tekrar görmemesi gerekiyordu.

Bir-iki dakika orada kalıp, kafamı ve midemi toparlamaya çalıştım.

Banyodan çıktığımda, bütün ev ölmüştü. Işıklar, müzik kapanmıştı, duyduğum tek şey artık zom olmuş particilerin bağırışlarıydı.

“Bu da ne,” diye düşündüm yatak odamdaki banyonun kapısında.

Tökezleye tökezleye komodinimdeki feneri bulup, onu açtım.

Dışarıda fırtına yoktu ve faturaları zamanında ödemiştik. Elektrikler hangi lanet sebeple gitmişti?

Pencereye yürüdüm, Brandtlar’ın sundurmasının ışığı açıktı, yani genel bir kesinti değildi.

Sonra Tate’i gördüm.

Hayır. Kurşun gibi ona odaklandım.

Perdesine vuran silüetini gördüğümde biliyordum.. Ne yaptığını çok iyi biliyordum.

Merdivenlerden inip, evin her yanında ve bahçede gülüp, yerlere yuvarlanan sarhoş götlerin arasından ge-

çip arka kapıyı bir hışımla açtım. Sadece şalterlerle alakalı olduğunu umarak çitlerden atladım.

Babasının eve bakmam için verdiği anahtar hâlâ anahtarlığımdaydı, ben de onu pantolonumdan çıkarıp, beni duyup duymadığını umursamadan arka kapıya yöneldim.

Nasılsa evin içinde olduğumu çok geç olmadan fark edecekti.

Tanrım! Evimin lanet elektriğini kestiğine inanamı-yordum!

Kanım, içimde bir fırtına kopuyormuş gibi akıyordu ama ister inanın, ister inanmayın bu kolay bir histi. Burası, güçlü olduğum yerdi.

Burada olmayı bekliyor muydum? Hayır. Onu yakalayınca ne yapacaktım ya da ne söyleyecektim? Hiçbir fikrim yoktu. Ama bu kavgayı istiyordum.

Trabzanlara yapışarak, yukarı fırladığımda Tate'in odasına kaçtığını gördüm.

Elinde tuttuğu şey bir sopa mıydı?

Evet, bunun yardımı olurdu. Bana karşı güvende değildi ve artık bunu biliyordu.

Kapısını açtığımda kaçmaya çalıştığını gördüm. "Oh, hayır, yapma!"

Bana doğru dönüp, sopayı kaldırdı ama henüz sal-layamadan onu yakaladım. Sopayı elinden alıp, yanma doğru attım; yanındaydı ama dokunamazdı. Aramızdaki yakınlıktan doğan sıcaklık dalga dalga üzerime boşalıyordu.

Gözlerinin haline bakılırsa, o da sıçmıştı. Aııa kararlı ve derin nefesler almıyordu. Çok hızlı ve kesik kesik soluyordu. Korkmuştu.

"Git buradan! Delirdin mi sen?" Odadan kaçmaya çalıştı ama önünü kestim.

"Evimin elektriğini kestin." Sesim alçak ve kararlıydı. Benden korkmasını istemiyordum. Onu incitecekmişim gibi düşünmesini... Ama bunu hak ettiğini biliyor olmalıydı.

"Kanıtla," dedi.

Ah, bebeğim. Yüzüm gevşedi, çok sahte ve boktan bir şekilde ona gülümsedim.

Benimle bu şekilde oynamayı istemezdi.

“İçeri nasıl girdin,” dedi, kendini kaybediyordu. “Polisi arayacağım!”

“Anahtarım var,” diye cevapladım, düşen suratının keyfini çıkarttım.

“Benim evimin anahtarı sende ne arıyor?”

“Babanla beraber bütün yaz Avrupa’daydınız,” dedim gözlerimi kısarak. “Postaları kim aldı sanıyorsun? Baban bana güveniyor. Güvenmemeliydi.”

James Brandt, kızıyla hiçbir şekilde ilişkimin olmayacağını düşündüğüne emindim. Tate, aramızdaki durumlarla ilgili gidip zırıldamıyordu, bunu yapmış olsaydı şu an birkaç kemiğim sağlam olmazdı.

“Git buradan,” diye emretti, öfke ve nefreti yüzünden okunuyordu, yumruklarımı sıktım.

Üzerine doğru yürüyüp sırtını kapıya dayadım, etra-fini sarıp, kontrolün kimde olduğunu ona göstermeye çalışıyordum.

Ders bir, Tate. *Söylediğim şeyi yapmak istemiyorum.* “Sen meraklı bir sürtüksün, Tatum. Kıçını çitlerin kendine ait tarafında tut.”

Gözünü kırpmadan bana baktı. “Verdiğin partilerin gürültüsü yüzünden kimse uyuyamıyor, herkesi rahatsız ediyorsun.”

Hiddetine neredeyse gülecektim. Ne kadar kavgacı olduğunu göstermeye çalışıyordu, bense zil zuma sarhoş, kollarımı başının iki yanma uzatmış, benimle boy ölçüşemeyeceğını ona gösteriyordum.

Niye kollarımın arasından kaçmak için kıvranmadı-ğım bilmiyordum. Bunu pek beklemiyordum. Durduğu yerde duruyordu ve ne yazık ki sanırım bu, ikimiz için de zordu. Göz göze, burun buruna, nefesinin kokusunu alabilirken, oda gerginlikle doluydu ya da nefretle. Belki de ikisi birden ya da başka bir şey.

Neyse ki gözünü ilk kaçıran o oldu. Gözlerini aşağı çekti, bir anlığına o benimmiş gibi düşündüm.

Ta ki... gözleri üzerimde gezinmeye başlayana dek, lanet olası bir şekilde taş gibi

olmuştum.

Her yerim.

Öfkeli bakışlarını, kolumun üstündeki sokak lambası dövmesinden, göğsümdeki yazıya ve çıplak karnımın üstüne geçirişini izledim.

Lanet olsun, gözleri güzel bakıyordu.

Ne yaptığım sanıyorsun, Tate?

Onun kontrol edilemezliği karşısında benim de bakışlarını düşmeye başladı, gözümün önüne, banyoda onunla ilgili kurduğum hayaller geldi.

Onun o mükemmel göğüslerinin üzerinde duran siyah, kısa, kolsuz bluzun görüntüsünün tadını çıkarttım. Bel çizgisinde kısa şortunun dışarı doğru kıvrılmış hali hoşuma gitmişti. İsmimi inleyerek söylemesinin hayalini kurmaya bayılıyordum.

Ama gözlerinin içindeki en güzel görüntüye bakmaktan nefret etmiştim.

Beni görüyordu, gerçek beni ve sadece o zaman gerçekten varmışım gibi hissettim.

Ama aynı zamanda bütün çirkinliği ve kafa karışıklığını da görüyordu.

Beni bir mağlup yapan her şeyi görmüştü.

İşte o an ne yaptığını anlamıştım. Benimle bir oyun oynuyordu. Bana bakarak, beni mağlubiyete yaklaştırıyordu.

Derin bir nefes alıp, dönüp yürüdüm. “Kimsenin sızlandığı yok, sen neden çeneni kapatıp beni rahat bırakmıyorsun?”

“Anahtarı bırak,” dedi, durdum.

Acı bir kahkaha attım. “Seni ciddiye almadığımı biliyorsun. Hâlâ ağlamadın, değil mi?”

“Bu hafta çıkardığın dedikodu için mi? Hiç şansın yok.”

Evet, o fotoğrafların berıim fikrim olduğunu sanıyor.

“Lütfen, sanki dedikodulara sığınıyormuşum gibi davranma. Kır koşusu kardeşlerin yaptı onu. Ve fotoğraflarını. Herkes kendi fikri olduğunu söylüyor.” Sonra

üzerine doğru geri yürüyüp yüzüne baktım. “Ama ben seni sıkıyorum. Sanırım oyunumun çıtasını yükseltmem gerek.”

Tehdit, ikimizin arasında havaya savruldu.

Dudakları büzülmüştü, gözleri yanıyor olmalıydı. Alev alevdi.

Kaybetmeye hazırdı. 3-2-1...

“Ben sana ne yaptım,” diye bağırdı.

Omuzlarımı silktim, ona gerçeği söyleyecek değildim. “Neden bir şey yaptığını düşündüğünü bilmiyorum. Yapışkandın ve beni hasta ediyordun, hepsi bu.”

Yapışkan değildi. Namussuz ve güvenilmezdi.

“Bu doğru değil. Yapışkan değildim.” Derin bir nefes aldı. “Benim senin evinde olduğum kadar sen de benim evime geliyordun. Biz arkadaştık.” Bir çeşit mutsuzlukla yüzüme baktı. Yüzü gerilmiş, gözleri dolmuştu.

Hepsi koca bir yalan.

Canımı zevkten çok sinirle acıtan bir şekilde gülümsedim. “Tabi, rüyada yaşamaya devam et.”

“Senden nefret ediyorum!”

Ve işte geliyor.

“Güzel,” diye bağırdım, kalbim deli gibi atarken onu azarladım. “Sonunda! Senin açından bakmayalı uzun zaman olmuştu çünkü.” Yumruğumu duvara, başının hemen yanına geçirdim.

Ürktü, kalbim sanki mideme düşmüş gibi oldu.

Siktir.

Onu korkutmuştum.

Şimdi bunu niye yapmıştım?

Biraz geri çekildim.

Bir şeylere vurmak istiyordum ama ona değil. Bunu yapmaya yaklaşmaya bu kadar yaklaştığımı düşünmesini istemiyordum. Asla. Asla bir kıza vurmazdım, hele ki hayatımın içinden birine.

Laıet olsun. Şimdi bana bakmıyordu da.

Aramızda geçenler hiç bu kadar kötü duruma gelmemişti.

O hep kuyruğunu bacağının arasına alıp kaçardı. Fransa'dan önce. Ya da Fransa'ya gideceğini bilmeden önce, her neyse.

Ve o çekildiğinde, ben de gücümü kapatırdım.

Tatmin olmuş olabilirdim.

Ama şimdi... şimdi, güçlü olan ben değildim. Şimdi meydan okumayı kabul edip, benimle göğüs göğüse mücadele ediyordu.

ikimiz de orada durduk, en nihayetinde gözlerimin içine baktı. Okyanus mavisi gözlerinden bir şeyler geçiyordu. Umutsuzluk? Pişmanlık?

Ve sonunda, azim.

O dönüp, penneereden dışarı bakarken, ben hâlâ ona doğru bakıyordum, bir şey söylemesini bekliyordum.

"Oh, bak. Polis," dedi yumuşak bir sesle. "Neden burada olduklarını merak ettim."

Doğru söyleyip söylemediğini anlamak için omzunun üstünden dışarı baktım, sinyal ışıkları yanıyordu ve evimin önüne park etmişlerdi. Birkaç memur bahçeme doğru ilerleyip etraftaki karmaşaya göz atıyorlardı.

Orospu çocuğu.

Ben eve girdikten sonra onları arayacak kadar vakti olmamıştı. Daha önce şikayet etmiş olmalıydı.

Şu anda onun boğazım sıkıp kocaman bir şaplak atmak ister gibi bakıyordum.

Madoc'un salak değerlendirmesi doğruydu. Kesinlikle okkalı bir tokadı hak ediyordu.

"Sana söz veriyorum, önümüzdeki haftaya kadar bu yaptığına pişman olacaksın." Yapmam gereken şeyi yapacaktım. Sesim sakin, kararlıydı ve sonunda, çoktan planlarımı yapmış bir halde odayı terk ettim.

"Anahtarı bırak," diye arkamdan bağırdı.

Ama ben asla söyleneni yapmazdım.

Bölüm 14

Evden herkesi çıkarttıktan sonra, polisler koca bir ceza yazmış ve annemi aramışlardı.

Ama bunlar üzerimde fazla bir etki bırakmamıştı.

Başım polislerle derde sokmak? Bayatladı artık.

Para sıkıntısı çekmek? Çocuk oyuncağı.

Jax ve Madoc, annem eve gelmeden ortalığa çeki düzen vermeme yardım ettiler, sonra diğer yatak odasını Jax'e bırakıp, duş alıp yattım.

Artık aklımdaki tek şey Tate'di. Aklımdan geçen şey, biraz ileri gitmek olabilirdi. Bana gerçekten zarar vermek istemiş miydi? *Hayır*. Ben ona zarar vermek istemiş miydim? *Kesinlikle.*

Ama bunların hepsi oyundu.

Onun umrıında değildi ve yıllar önce paylaştığımız şeyler onun için bir hiçti. Onu her zorladığımda, bunu, onun kötü hissettirmek için yapmıyordum. Bunu aklının ve kalbimin kontrolünün onda olmadığını kendime kanıtlamak için

yapıyordum.

Eğer onu aklımdan ve kalbimden söküp atarsam, onunla ilgili hissettiğim bütün güzel şeyleri yok edersem, o zaman güçlü biri olurdum.

“Hey, K.C.?” Tate’in en yakın arkadaşının çalıştığı Spotlight Sinemasının gişesine doğru yürüdüm. “Nasıl gidiyor?”

Kitabından kafasını kaldırıp bana baktı ve gözlerini kıstı. “Benimle konuşma bok beyinli.”

“Of.” Gülümseyip, başımı salladım. “Aferin sana.” K.C., Tate’in en yakın arkadaşıydı. Daha doğrusu tek arkadaşı. Dostluğunu kazanmak, belki onu baştan çıkarmak, Tate’le aralarını bozardı, aklımda bunu durdurmam için bana bağıran sesi yok sayarak devam ettim. Bu çok ileri gitmek olacaktı.

Bir zamanlar sevdiğim kızın canını acıtmak için binlerini mi kullanmaya başlıyordum? Adilikten dersimi iyi mi almıştım?

Tate’in eve dönüşü beraberinde iniş çıkışlarımızı da getirmişti. Çıkışlarım, son bir yıldakilerden daha iyiydi ama inişlerim bana yine duvarları tırmalatıyordu. K.C. hasarın teminatıydı.

Bunu yapabilirim.

“Bir büyük boy patlamış mısır ve kola alabilir miyim, lütfen?”

K.C., gözlerini devirip yiycceğe doğru yürüdü.

S tandın önünde, patlamış mısırı doldurduğu yere doğru kaydım.

İşte başlıyoruz.

“Ee, bu akşam Liam’la Loop’a gidecek misin,” diye, erkek arkadaşıyla ilgili bir soru sordum.

Yaptığı şeyden gözünü ayırmadan başını salladı. “Beni orada ne zaman gördün, Jared,” dedi, sinirle. “Bir grup küçük çocuğun bağırıp çağırarak aletlerinin boyutu, ah, pardon, yani motorlarının boyutu hakkında konuşmasını eğlenceli mi bulmalıyım?”

“Sakin ol.” Ellerimi kaldırdım. “Sadece Liam yarışırken, onu desteklemek için gideceğini düşünmüştüm.”

Kafasını kaldırıp baktı. ‘Yarışıyor mu?”

“Evet,” dedim, soğuk kanlı durmaya çalışarak. “Nate Dietrich’le yarışıyor. Sana söylemedi mi?”

Çenesini kaldırıp, pek minnettar görünmeyerek patlamış mısırı tezgaha çarpıp, kolayı almak için döndü.

Erkek arkadaşı, oldukça iyi biri olsa da, bir o kadar da ümitsiz vakaydı. Çok gizli bir bilgiyi işkencenin ilk beş dakikası içinde alacağınız tipte biriydi. Ona hiç saygım yoktu.

Bütün bu zayıflığıyla birlikte onun bir şeyini daha biliyordum. Birkaç hafta önce bir gece Loop’ta, yanında bir kız görmüştüm.

Bu da benim K.C.’ye giden biletimdi. Onları ayırıp, onu kendi tarafıma çekip, Tate’e karşı kışkırtacaktım.

“Üzgünüm,” dedim. “Muhtemelen orayı sevmeyeceğini biliyordur. Epey çığırından çıkıyor orası. Bazı kızlar sever. Bazıları nefret eder,” diye mırıldanıp, bu konuşma beni sıkıyormuş gibi davranmaya çalıştım. Ama içimden kahkaha atıyordum; K.C.’den, tahmin ettiğimden daha iyi bir tepki almıştım.

Yiyecekleri uzatıp, konuşmayı reddetti, ben de ona bir yirmilik verip para üstünü aldım.

Yemeye niyetim olmayan zımbırtıları alıp, içeride kalmaya niyetim olmayan salona doğru yürürken, arkamı dönüp -umuyorum ki- masum görünen kaşlarımı kaldırdım.

“K.C.?” İsmini söylediğimde, bana baktı. “Sen Evans’ta yaşıyordun, değil mi?”

“Evet.”

“Orası yolumun üzerinde. Eğer bu gece ona bir sürpriz yapmak istersen, seni bırakmaktan mutluluk duya-rım.

Ellerim terlemişti ya da içeceğin üzerinde yoğunlaşan suydu ama tam olarak gergindim. Eğer reddederse -ya da Liam'a yarışı onayladığını söylerse- deli gibi sıçardım.

"Sanmıyorum."

Midem içine göçtü ama omuzlarımı silktim, yine de gergin gülümsememi sürdürüyordum.

"Sadece yol, K.C., Tate'le benim alışılmadık bir ilişkimiz var. Başkalarına karşı öyle değilim ve bunu sen de biliyorsun." İşlerin aleyhime dönüyor olduğunu görüyordum. Kabul etmeli mi, etmemeli miydi? Bunu düşünüyordu ve bu iyiye işaretti. "Ama peki," dedim yumuşakça. "Okulda görüşürüz."

Yürürken, K.C.'nin aklından geçenleri neredeyse duyacak gibiydim.

"Ne zaman yola çıkacaksın," diye arkamdan seslendi.

Onun fikrini değiştirmesine şaşırmış gibi durup, döndüm. 'Yedi buçuk gibi çıkacağım."

"Pekala." Başını salladı, sesi biraz daha tatlıydı. 'Yedi buçuk. 1128 Evans'tayım," diye netleştirdi.

"Bir teşekkür güzel olurdu," diye takıldım.

"Evet, olurdu." İşlerini yapmaya geri döndü.

Salona girdiğim gibi, elimdeki yiyecekleri içerideki birkaç ergene verdim ve arka taraftaki çıkışa yöneldim. ★★★

"Ne?"

K.C., sevgilisini Rus sonarıyla yakaladığından olsa gerek avaz avaz bağırıyordu, Madoc'la ben de şovu izliyorduk.

"K.C.!" Sevgilisi -ya da artık eski sevgilisi- kızıl kafanın kollarından atılıp, sevgilisine doğru koşturuyordu.

Loop'u tam vaktinde ayarlamıştık. Hatta Madoc benim için mesaj atıp Liam'ın

yarışa katılacağını da teyit etmişti.

“Benimle dalga mı geçiyorsun,” diye bağırdı K.C.

“Lütfen-” Liam tam konuşmaya başlıyordu ki Madoc sözünü kesti.

“Göründüğü gibi değil mi?” Liam’ın yerine cümleyi tamamlarken gülüyordu.

Lianı. “Kapa çeneni, lanet olası,” diye bağırırken, Madoc, daha fazla gülmeye başladı. Lianı, K.C.’ıin koluna yapıştı. “Dokunma bana. Sana güvenmiştim!”

“Dostum, çek elini,” diye atıldım.

Liam, bana bakmadı ama elini de ondan çekmedi. K. C.’ye, “Niye buradasın,” diye kekeleyerek sordu.

Ama K.C. soruyu ciddiye bile almadı. “O kız kim?” Liam’ın Camaro’suna yaslanmış duran kızıl kafaya bakıyordu.

Pek de sinir bozucu görünmeyen kızıl kafa, “Lütfen,” diye kendini savunmaya başladı, sarkastik bir şekilde. “Biz iki aydır görüşüyoruz. Pek zeki değilsin sanırım, ha?”

K.C. kaybetmek üzereydi, ben de onu kibarca tutup, diğer sahtekarın elinden alıp geriye, bütün bu karmaşadan uzağa çektim.

“Beni eve bırakır mısın lütfen?” Nefesi düzensizleş-mişti ve utanmış, kalbi kırılmış görünüyordu.

Tam bir piçim.

“Tabi.” Bir anda bütün hislerin iğrençliğiyle iç çektim. “Önce yarışmam gerek ama Madoc onun arabasında biraz oturmana izin verir. Bana on dakika ver, olur mu?”

Madoc’a başımla işaret ettiğimde, muhtemelen neyin peşinde olduğumu anlayarak gözlerini devirdi.

Yarıştan sonra, muhtemelen onun kadar olmasa da, hiç iyi hissetmeyerek K.C.’nin evine doğru yola çıktık.

Yapığım hiçbir şey doğru değildi ama kendimi bece-

reyim ki, Tate'in hayatını mahvetmek için elimdeki tek plan buydu.

"K.C., çok üzgünüm."

"Bütün bunları biliyor muydun?" Gözünün yaşını parmaklarıyla silerken, maskarası akıyordu.

Neredeyse kusacak gibi hissettim. "Tabi ki hayır," diye yalan söyledim. "Eğer bilsem, sana söylemezdim. Üzgünüm, bu bir erkek kuralıdır." Ama bu kısmı doğruydu. Eğer bir arkadaşının sevgilisi senin de arkadaşın değilse burnunu sokmazsın.

"Uf," diye homurdanırken, üzgünden çok sinirli görünüyordu.

"Hey, bak. İnan ya da inanma ama incindiğin için gerçekten üzgünüm," dedim, evlerinin önüne arabayı çekerken. "Git çikolata ye ya da internetten alış veriş yap. Kızlar nasıl daha iyi hissediyorlarsa onu yap işte. Sana söz, önümüzdeki haftaki yarışta onun kıçına tekmeyi basacağım. Eğer sana iyi hissettirecekse sen de gel izle hatta."

Yaptığım espri havayı yumuşatmamıştı. "Ondan çok daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?"

İyi bir noktaya parmak basmış olmasına rağmen, Li-am'dan daha iyi olduğumu düşünüyordum. Sebebini bilmiyorum. Belki Liatn'ı yüreksiz olarak gördüğümdendir. Yalan söylüyor olsam bunun geçerli bir sebebi olurdu. Daha fazla yürütmek istemediğim birşeye devam edecek kadar zayıf olduğumdan değil.

Ben olsam aynısını yapar mıydım? Tate'in gitmesine izin vermezdim.

"Evet," diye nihayet cevapladım. "Kız arkadaşlarımı aldatmam, çünkü bir ilişki istediğim izlenimini vermem. Bak," diye başladım, emniyet kemerini çıkarttım, "belki bir kızdan öbürüne atlıyor olabilirim ama bu onların değersiz ya da tek kullanımlık olduklarını düşündüğümden değil, tamam mı? Bu benim. Biliyorum ki fazlasını yapma konusunda iyi değilim, niye başka insanları buna dahil edeyim?"

İlk kez, K.C.'ye oynamıyordum. Ona doğruyu söylemiştim.

Onu yatağa atmaya çalışmıyordum ve benim için ne düşündüğü ya da onunla ilgili hiçbir şey umrumda değildi. Uzun süre ilk kez, birine karşı dürüst olduğum için içim çok rahattı.

Gözleri pencereden dışarı odaklanmıştı. “Sanırım, asla bilmeyeceksin,” dedi sanki kendi kendine konuşur gibi, neredeyse fısıldayarak.

Hayır, bilmeyeceğim, diye düşündüm.

İnsanları hayatının içine aldığında neler olduğunu gayet iyi biliyordum.

“Gitmelerine izin vermeyi denemelisin,” diye önerdim, boğazımı temizledim. “Başkasıyla olup seni düşünmeyen biri yüzünden ağlama. Daha iyisini hak ediyorsun.”

Bir süre daha öylece oturduktan sonra, nihayet gülümsedi.

“Hâlâ tam bir piçsin,” dedi arabadan çıkarken ama yüzünde, sadece şaka yaptığını ima eden o küçük sırıtışı yakalamıştım.

★★★

Sonraki iki gün boyunca, K.C.’nin hayatına sinsice sokuldum, endişelenmiş gibi mesajlar atıp, samimi görünmeye çalıştım. Tate’e aramızda geçenleri anlatıp anlatmadığından emin değildim ama Tate’in bunu bir şekilde öğrenmesi an meselesiydi.

loî

Bölüm 15

“Bıraktığın için teşekkür ederim.” K.C., kaskı çıkartıp, gülümsedi.

Pazartesi gecesiydi; bana mesaj attığında, beraber bir tur atmayı teklif etmiş ve onu işten almıştım.

Oraya gittiğimde, yapay bir sevecenlik göstermeye başlamıştı. Saçlarımı karıştırıp, koluma dokunuyordu. Samimiyet, henüz aramızda olmayan bir şeydi.

Motorsiklete binmeden önce, arkasından ona bakıp, eski sevgilisi ve birkaç

arkadaşının sinema salonunun lobisinde, bizi izlediklerini görmüştüm.

O an, ne yapmaya çalıştığını anlamıştım.

Gülümsedim, doğrusu beni kullanıyor olmasından onur duyuyordum.

Ve bu durum ilgimi çekiyordu.

Tate, bugün bana nazar değdirmişti, K.C.'in erkek arkadaşını benimle kıskandırmasına -onunla çok ileri gitmeden- yardım ederken, Tate'in derisinin altına sızarsam kendimi rahat hissedebilirdim.

Elinden kaskı alıp, yanağına resmi bir öpücük kondurdum. "Yarın görüşürüz."

Gülümseyerek, iç geçirdi.

K.C., iyi bir kızdı, midem düğüm düğüm olmuştu.

Motorumu çalıştırıp kaskımı taktım ve gazladım, nereye gideceğimi bilmeden.

Artık eve gitmeyi hiç istemiyordum.

Ya da, belki de hep evde olmak istemişimdir.

Tate, yan evde yalnızdı ve ben ne düşüneceğimi bilemiyordum. İkimiz de aynı durumdaydık, onun babası yurtdışmdaydı, benim annem çoğunlukla beni kendi başıma bırakıyordu ve Tate'le yapamadığım bir sürü lanet halt aklımda dönüp duruyordu. Her gece birbirimize on-on beş metreden az bir mesafede uyuyorduk, aklımı kemiren hislerle çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Bunların hepsi zaman kaybıydı.

Çalıştığım tamirhanede birkaç saat vakit geçirdikten sonra Madoc'la buluşup motoruma biraz bakım yaptıktan sonra Tate'in muhtemelen uyumuş olmasından memnundum. Yatak odasına bakmama gerek yoktu, bu

esnada parlak ışık gözümü aldı, orada ne yaptığını düşünüyordum.

Ya da ne giydiğini.

Kırmızı ışıkta durup dikiz aynamı kontrol edip, tekrar baktım.

Bu...?

Bir Honda S2K arkamdaydı.

Beyaz, 2005 model bir Honda S2K.

Siktir.

Kalbim boğazımdan fırlayacak gibi oldu.

Bu çocukları biliyordum, gidonları iyice kavrayıp, sinirlerimi sağlam tutmaya çalışıyordum.

Kaybettiğini kibarca kabul etmeyi bilmeyen, Wes-ton'lı geri zekalı Vin Diesel çakmalarıydı. Geçtiğimiz hafta Loop'ta arabanın sahibiyle yarışıp, onu yenmiştim. Bunun adaletsiz bir yarış olduğunu, bu yüzden de kaybettiğine dair büyük bir şov yapmıştı.

Arkamdaki tek araba onlardı ama benden uzak duruyorlardı.

Yeşil ışık yandığında olabildiğince gaza asıldım, Honda da aynısını yaptı.

Lanet olsun. Başımı salladım, korktuğum başıma gelmişti. Bu gece değil.

Kapüşonlu svetşörtümün ön cebinden telefonumu çıkarıp, Madoc'u aradım.

"Hey," dedim, aynadan tekrar bakarak, "eve vardın mı?"

"Hayır."

Dur işaretini görünce hızımı yavaşlatıp, hızla koııış-

1 (o

tım. "Benim eve doğru git. Hızlı ve Öfkeli masal serisini de al. Yardımı dokunabilir."

"Beş dakikaya oradayım," dedi ve kapattı.

Telefonumu beceriksizce cebime geri itiştirdim. Debriyajı kavrarken gazı hızlandırıp, süratla köşeyi döndüm. Soğuk ve sert bir rüzgar yüzüme vurdu.

Gidonları motora zamkla yapıştırılmışım gibi sıkıca kavradım.

Siktir.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi ama gözlerimi yoldan bir saniye ayırmadım, arkama bile bakmadım.

Madoc oraya varmadan gitmek için acelem yoktu ama hâlâ motor üzerindeyken bana bir şey yapmaya başlarlar diye de korkuyordum.

Onlar arabadaydı. Saldırıya açık olan bendim.

Evin önüne varınca, Honda'nm sesi, benim hızlanma sesimi bastırınca kafamı çevirip baktım.

Ryland Banks, sıfıra yakın saçı olan şoför ve arabanın sahibi yollarına devam ettiler.

Tate.

Gözlerimi evinin üzerine diktim, içimde bir sıkıntı vardı, kendime vurmamak için dişlerimi gıcırdatıyordum.

Geri dönmelerine ne sebep olmuştu?

Tate yalnızdı ve artık güvende değildi. Bu çocukların ne çeşit silahları olduğunu kim bilebilirdi ki?

Kaskımı çıkarıp, onlar daha yaklaşmadan önce çimlere fırlattım.

Korumak istediğim her şey olması gereken yerde, tam ardımdaydı.

Onlara doğru ileri atıldım. "Ne aradığınızı bilmiyorum ama aradığınız şey burada değil," diye bağırarak onları ezmeye çalıştım.

"Paramızı geri istiyoruz." Ryland, sanki ayağının üzerinde yükseliyor gibi emretti.

"O zaman gelin alın," dedim alaycı bir şekilde. "Oyuna girdiniz ve herkes gibi parasını ödediniz." Üzerime doğru gelmeye çalıştılar ama hiç kıpırdamadım.

“O adil bir yarış değildi!” Daha esmer ve uzun olan diğeri, bir ispiyoncu gibi parmağını yüzüme uzatıyordu.

Homurdandım.

İki çeşit salak vardır. Sarhoşluktan bir ağacı sırtlamaya çalışan salaklar ve sadece ağacı sırtlamaya çalışan salaklar. İlki Madoc’tu. Bu çocuklar, ikincisiydi.

“Evet, haklısın,” diyerek gülüyordum. “Senin arabanın hiç şansı yoktu. Bir sonraki yarışa doğru tekerleri takıp gel. Bu bir cadde yarışı değil.”

“Siktir git,” diye bağırdı Ryland. Göğsüme vurdu, geri savrulurken nefesim kesildi.

Geriye, üzerine doğru yürüyüp onu ittim. “Mülkümden defol.”

Tam o anda, Madoc’un GTO’sunun gümbürtüsü duyuldu, onun geldiğini görünce aniden rahatlamıştım.

Arabasını durdurduğu anda kapıyı açıp koşmaya başlayacağını tahmin bile edemezdim.

Çok şükür.

Bu çocuklardan herhangi bir şekilde korkmuyordum ama aptal da değildim. İkiye karşı birdik ve tek silahım kaskı mdı.

Zalimce savrulan o yumruğu yediğim anda başıma bir ağrı saplandı.

Lanet olsun. Vurulmuştum.

Hayır. Puştun yumruğunu yemiştim aslında.

Birlikte üzerime saldırıp, yüzümü yumrukladılar, milyonlarca lanet olası şey bir anda oluyordu.

Kollar üzerimde uçuşuyor... üzerime üşüşüyor... Arttk diiştnek üzereyim...

Kafamda hâlâ yumruğun etkisinden kaynaklanan bir uğuldama vardı, bu yüzden bir türlü toparlanamıyor-dum.

Kendimi geri çekip, omzumu birinin midesine vurup, yere serdim ve yerde kavgaya devam ettim.

Madoc da diğerini almış olmalıydı, çünkü arkamdan kimse saldırmıyordu.

Çenem, yumruğun acısıyla kilitlenmişti, o çocuğu, Ryland'ı ensesinden yakaladığım gibi yere sererken hırsla nefes alıp veriyordum.

iniltiler havada uçuşuyordu, çiy yüzünden kayganlaşan çimler yüzünden onun üzerine zar zor çıkmıştım. Hava serindi ama alnımdan süzülen ter sanki ağustosun ortasındaymışız gibi hissettiriyordu.

Yumruk üstüne yumruk geçirdim, parmaklarım darbenin etkisiyle acıyordu. Kafasını kaldırıp, bir eliyle beni tuttu ve diğer eliyle mideme bir yumruk attı.

Nefesim kesilmişti, bu kısa fırsattan faydalanıp kotundan bir sustalı çıkardı ve kolumun üzerini kesti. *Lanet olsun!*

Kendimi geri atıp, arkaya serildim.

Kesiğin acısının sıcaklığı çabuk geçti ve kolum buz kesti. Tenimi soğutan şeyin, akşam serininden ziyade kesik olduğunu fark ettim

Yİne de vücudumun geri kalanı deli gibi sıcaktı, kan basıncım çok yükselmişti. Yerdeki kaskımı yakayıp, alnının ortasına geçirdim.

Sertçe.

Bıçağı yere düştü, titreyen elleriyle saçındaki kanayan yeri tuttu.

Lanet olası korkak.

Kavga etmeyi severdim, başımı derde sokmayı da ama *lanet bir bıçak?*

Bu durum beni, onun canını daha fazla acıtmaya zorladı. Onun benimkisini acıtmak istediğinden daha çok...

Ayağa kalkıp, kolumu kanamayı durdurmak için tutarken, kaskımı alıp onun bok çuvalı Honda'sına, ön camı paramparça olana kadar, bu kış soğuğunda donduğuma değsin diye defalarca vurdum.

Geri yürürken ağzımdaki biriken kanın tadıyla, yere tükürdüm. “Artık Loop’ta istenmiyorsun.” Sesimi güçlü tutmaya çalıştım ama nefes alış verişim hâlâ öfkeliydi.

Lanet kesikten sızan kan artık parmak uçlanma ulaşıyordu. Muhtemelen dikiş atılması gerekiyordu.

Madoc diğer çocuğu çoktan alt etmişti, arabanın üzerine yığılmış haldeydi. Kanaması vardı ve bilincini kaybetmişti. Bahçemdeki diğer çocuğu da oıuuı yanına iteklcmişti.

“Jared,” dediğini duydum, neredeyse fısıldıyordu.

Ona döndüm ama o, başka bir şeye bakakalmıştı.

Baktığı yere. Braııdtlar'ın tarafa göz attığımda nefesim

kesildi.

Siktir. Lanet olsun.

Tate, verandalarına giden yolda duruyordu.

Öylece durmuş, bize bakıyordu. Biraz korku, biraz

kafa karışıklığıyla beraber, onun lanet olası iç çamaşırı!

Bu da neydi?

Madoc buradaydı. Diğer iki çocu da bilinçsiz bir halde buradalardı.

Kanım hızla ve kaynarcasına pantolonuma akıyordu.

Dişlerimi sıktım, zorlukla nefes alıyordum.

Siyah, dar bir grup tişörtü ve bir çeşit kısa erkek donu gibi bir iç çamaşırı giyiyordu. Kırmızı olanlardan. Lanet kırmızı.

Üzerini sarmıştı ama belli oluyordu.

Önemi yok, diye düşündüm. Hâlâ her şeyden bir anlam çıkarılabilirdi, o

mükemmeldi. Kalbim bir matkap gibi sert ve hızlı atıyordu, tam şu anda ve şuracıkta, sadece üzerindeki her şeyi çıkarıp, ellerimi bedenine sokmak istiyordum.

Beni öldürmeye mi çalışıyordu?

Lanet olası evine gir, Tate! Tanrım.

Sonra gözlerim sağ elindeki silaha takıldı.

Silah?

Hayır.

Bacaklarını ve arkasında savrulan güzel saçlarını unutarak gözlerimi kıstım.

Bize yardım için değildi. Bunu yapmazdı.

Polisleri ya da bir şeyi bekliyordu.

Tate iplemezdi, sadece burnunu ilgisi olmayan yerlere sokardı.

Ama sonra gözümde bir ışık yandı.

Eğer polisleri aradıysa, elinde bir silahla ve çamaşırlarıyla ortalıkta dolaşmazdı.

Bize neden yardım edecekti ki?

Belki çamaşırıyla oracıkta beni korkutmak için durmuyordun Belki alelacele fırlamıştır.

Düşüncelerimin arasında kaybolmadan önce, aniden rahatsız olmuş bir bakış atıp, kıçının mükemmel görüntüsünü göstererek verandasından içeri girdi.

Madoc güldü, evime sessizce girmeden önce omuzlarını silkti.

Ereksiyon olmuştum, kolum kanıyordu ve önce soğuk bir duş mu almam yoksa dikiş mi attırmam gerektiğini bilmiyordum.

Madoc, polisi aramakla tehdit ettiği an, Ryland ve arkadaşı paramparça olan camlarıyla kaçıp giderlerken ben de annemi uyandırdım.

Onu uyandırmaktan, strese sokmaktan nefret ediyordum ama teknik olarak hâlâ onun sağlık sigortasından faydalandığım için hastaneye gelmesi gerekecekti. Madoc kanayan burnuna pansuman yapmak için eve döndü. Benim durumum da hiç iç açıcı değildi. İki saat önce yatmam için direten annemi dinlemeyişim 011 dikişe mal olmuştu. Üç saat sonrasında uyandığımda kafam, uyumadan öncekinden daha fazla karışıktı.

Tate'iti dindeki lanet silah.

Oynadığı nasıl bir oyundu?

Telefonumu şarj ünitesinden çıkarıp, aklımda bana, ağır ol, diyen sesi bir kenara attım.

Bugün yardımıma ihtiyacın var mı? K.C.'ye bir mesaj attım.

Cevap vermesi sadece bir dakika aldı. **Yardım?**

Liam, diye cevapladım. *Hadi onu kıskandıralım.*

Önüme eğilip, kollarımı dinlendirirken cevabını bekledim.

Tate'in Bronco'sunun çalıştırma sesini duyunca saate baktım, hâlâ çok erkendi.

Laboratuvar.

Tate'i sabahları ve bazen de akşam saatlerinde kimya laboratuvarından çıkarken görmüştüm. Muhtemelen ilkbaharda Bilim Fuarında düzenlenecek yarışma için araştırmalarını tamamlamaya çalışıyordu. Üniversite başvurularında bu güzel görünürdü.

Muhtemelen önümüzdeki yıl Columbia'ya kabul edilmek için hazırlanıyordu. New York onun her zaman gitmek istediği yerdi.

K.C. cevap vermedi, ben de telefonu yatağa atıp duşa girdim.

Kolum sargılıydı ama yine de temizlenmem lazımdı.

Duştan sonra havluyu belime sarıp banyodaki aynanın karşısına geçtim ve dövmelerime baktım. Bir faydası

yoktu ama bir önceki gece annemin bana nasıl bağırdığını hatırlayıp gülümsedim.

Kavga, diye bağırmıştı. *Tutuklanmak! Ve iznim olmadan dövme yaptırmak!* Bunu, en kötüsü buymuş gibi söylüyordu.

Sadece sessizce güldüm ve hastaneden eve dönene kadar arabada başımı arkaya yaslayıp, uyumaya çalıştım.

Dövmeleri seviyordum ve daha da yaptıracaktım. Sırtımda, babamın yadigarı yara izlerinin üzerini kaplatmak istiyordum.

Odama girip, saçlarımı kuruturken mesaj geldiğini fark ettim.

Bu durumda senin çıkarın ne olacak? diye soruyordu K.C.

Doğrusu, ona gerçeği söyleyemezdim.

Eğlence.

Bilmiyorum, diye mesaj attı. **Tate çoktan bana sinirlendi bile.**

Tate bilmeyecek, diye yalan söyleyip, telefonu yatağa attım ve giyindim.

Bölüm 16

“Bu akşam bana gelmek ister misin,” derken kolumu K.C.’nin başının tam yanında, duvara uzatmış neredeyse ona dokunacak kadar yakın bir mesafede yaslanıyordum.

Şortuyla bluzunun arasında açık kalan ince noktadan parmağımı tenine dokundurduğum gibi nefesi kesildi. “Ne yapacağız,” derken oyun oynuyor olsa da, tamamen meraklı ve çaresiz görünüyordu.

Geri zekalı eski sevgilisi kafeteryadaydı, bizse çift kapının dışında, birbirimizle yakınlaşıyorduk.

Sırtını duvara yaslamıştı ama onu görebiliyordum ve o da beni kesinlikle görüyordu.

Tate’in de bunu görmesini diledim.

Ben ölüm dalışını yaparken elim onun sırtında dolaşıyor, saçları dudaklarıma değiyordu. “Monopoly oynayabiliriz,” diye önerdim, bedenimi onunkine doğru çekerek. “Ya da Wii.”

Gözleri fal taşı gibi oldu, dudakları gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi gerildi. Sanki aşk yaşıyor-muşuz gibi görünürken, konuşmamız henüz bir sonuca ulaşmamıştı.

“Bilemiyorum,” diye homurdandı. “Wii oynamak konusunda pek iyi değilimdir.”

“O kadar da zor değil,” diye fısıldarken nefesim neredeyse dudaklarına uzanıyordu. “İzle ve öğren.”

Onu kendime çekip, uzun ve yavaşça öptüm.

Onun ince bedeni, bedenimle buluştu, ben kulağına doğru olan yolu izlerken o da başını yana çevirdi.

Kollarımın arasındaki K.C. çok uysaldı. Küçük, yumuşak, kıvrak ve bu konularda deneyimliydi.

Ama şu an kolay bir hedefti, o yüzden bunu yapmayacaktım.

Nedenini bilmesem de, onunla işi pişirirken, kalbimde bir yerlerde bir şeyleri kaybediyormuş gibi hissettim.

Tanrım.

Dudaklarım ve ellerim hareket ediyordu. *Öp, öp, ısır, sıkıştır* diyen, içimdeki sesi durdurmaya çalıştım ve başka hiçbir şey olmadı.

Daha neler?

Onunla ilgilenmediğimi biliyordum ama lanet olsun! Bir çeşit şaşkınlık hissetmem gerekiyordu. Bir çeşit tepki vermeliydim.Farkında olduğum tek şey memelerinin gelişmiş olduğuydu.

Ama hayır, hiçbir şey yapamadım, adeta ölmüştüm. Edebiyet ödevimi yapıp golf oynamak gibi bir şeydi.

Golften nefret ederim.

Sonra gözkapaklarım birbirine değmiş, onu hâlâ öperken fark ettimki iki haftadır, hiçbir kızın peşine düşmemiştim.

İkinci zil çalınca K.C. sıçradı, ben de geri yaslanırken, Tate'e karşı son zamanda kazandığım tek kozu, rehinemi hâlâ elimde tutuyordum.

Tanrım.

K.C.'yi serbest bırakıp, ona baktım. "Sonra gelmek istersen mesaj at. Bu Liam'ı deli eder," derken *ve Tate de seni görür*, diye içimden geçirdim. "Bütün gece evde yalnız başına oturduğunu düşünmesini istemezsin, değil mi?"

Bunun onu yüreklendireceğini biliyordum.

Ama ona daha cevap verme şansı tanımadan, Liam'ın gördüğünü bildiğimden K.C.'nin poposuna vurdum, K.C., sadece gülümsedi, arkasını dönüp, sınıfa doğru koşarken kocaman açılmış gözlerinde sadece şaşkınlık vardı.

Derin bir nefes alıp, koridorda gözden kayboluşunu izledim.

Ben derse gitmeyecektim. Lanet danışmanla randevum vardı. Üniversite konuşması yapmamız gerekti.

Bıı, okuldaki son yılınıdı. Hiçbir plan yapmamaya başladığımdan beri planlarımız, kavun karpuz yata yata büyür konuşmasına dönmüştü.

"Hey, dostum," diyen Madoc tam ben çıkarken kafeteryanın kapısından girdi. "K.C.'nin kaçışı neydi öyle? Hâlâ çakmadın mı ona," diye sorarken bir yandan da içeceğinin kapağını koparttı.

Benimle beraber geleceğini bilerek arkamı dönüp, "Yapmadığımı kim söyledi," dedim.

"Alı, sen asla çaktığın kızlarla sonradan takılmazsım Daha prezervatifini çıkartmadan isimlerini unuttuğuna şüphem bile yok."

Merdiven boşluğunda duraksadım. Madoc, ciddi miydi? Onun gibi biri nasıl olur da bu konuda beni yargılayarak konuşabilirdi? "Aynı senin gibi mi," diye

sordum, ellerimi kotumun cebine sokup.

Madoc muhtemelen bu konuda benden çok daha kötü durumdaydı.

“Tabi, tabi. Biliyorum,” dedi ama umursamıyordu. “Sadece demek istediğim, sen asla bir kızı yatağa atmak için bu kadar uğraşmamıştın.”

Madoc’un yara bere içindeki gözleri umutlu görünüyordu.

“Acelem yok. Öncesinde biraz takılmak istiyorum,” dedim, Madoc’a gerçeği söyleyemezdim.

Kimseye, hiçbir şey söyleyemezdim.

“Tate mahvolacak,” dedi imalı bir şekilde, sanki ben bunu hiç tahmin edemiyormuşum gibi.

“Olay da bu.”

Madoc başını salladı. “Oo... demek ki plan bu.’

Yani ne bok yemeye çalıştığımı sanıyordu ki? K.C.’y-le gerçekten flörtleştiğimi mi?

Bu muhabbet artık kapanmalıydı. “Geçen gece arkamı kolladığın için sağ ol,” dedikten sonra konuyu değiştirip, merdivenlerden yukarı çıktım.

Ama Madoc hâlâ konuşuyordu. “Şu şey,” diye başlayıp duraksadı. “Tate’le olan? Bunu niye yapıyoruz? Bunu daha önce sordum, biliyorum ama bana hiçbir bok söylemiyorsun. Anlamıyorum.”

Hayret bir şey!

Ona sırtımı dönüp, bu konu hakkında daha fazla konuşmadım.

Bunu daha önce de paso sorup duruyordu ve her seferinde farklı bir şey öne sürüyordum.

Oyun oynamayı seviyordum.

Kontrol etmek istiyordum.

Onu koruyordum.

Tekrar tekrar söyleyecek kadar beni heyecanlandıran bir cevabım hiç olmadı. Bu, aklıma yatıyordu ama bunu sesli söylemek delilikti.

Madoc merak ettikçe, o da bir oyun oluyordu. Ne zaman Tate'le ilgili bir dedikodu yaymak istesem ya da ona bok atacak olsam, Madoc hep yardım için kendi rıza ve isteğiyle yanımda oluyordu. Tate'in anahtarlarını havuza attığı gece olduğu gibi, genelde bu fikirler hep ondan çıkardı. Gerçi sonunda burnunu kırdırdığıyla kaldı ya neyse.

Çığlık çığlığa "Polis mi?"diye bağırdığı bu yılki ilk partim peki? Ona Tate'e bulaş mı demiştim?

Gözlerimi üzerine diktim. "Bence biraz ileri gidiyorsun. Ona dalaşmak için benim söylememi beklemiyorsun, şimdi bu neden umurunda ki?"

Gülümseyip, gergin bir kahkaha atarak beni başından savıyordu. "Bu benimle alakalı değil. Ben hiçbir zaman o kıza düşman olmak istemedim. Dün gece bize arka çıkmaya hazır bir şekilde dışarı fırladı. Seksi, atletik, güçlü ve silah tutabiliyor. Sevilmeyecek nesi var?" Parmak uçlarımdan omzuma bütün kaslarım gevşedi. Madoc, insanların Tate'i görmesini istediğim halden onu uzaklaştırıyordu ve ona yalakalık yapmasından nefret ediyordum.

Kanım damarlarımda deli gibi dolaşırken, yerdeki taşları kıracakmışçasına merdiven boşluğuna geri atladım, en yakın arkadaşımın üzerine yürüdüm.

"Ondan uzak dur."

Beni sakinleştirmeye çalışır gibi elini kaldırıp, gülümsedi. "Hey, dostum, merak etme. Burnumu kırdı ve hayalarımı tekmeledi." Kafası karışmış gibi gözlerini kısıp, "ama madem ki sen onu istemiyorsun, niye başkasının onu alt etmesine izin vermiyorsun?"

Cidden, neden mi?

Yıllardır Tate'e yaptığım şeyler nefretle, sinirle, kontrol tutkunluğuyla nitelendirilebilirdi.

Ama *başkalarım yatıma sokmamak?* Bu bir oyun değildi. Bu başka birinin ağzı

ya da eli onun üzerindeyken benim rahat edememe mle ilgiliydi.

Boş vermem gerekiyordu.

“Onun yoluna bir daha çıkmayacağım,” dedim sakince. “Okuldaki her erkekle buluşmak, herkese vermek istiyorsa yapsın istediğini. Bu kadarı bana yetti.”

“Çok iyi,” dedi Madoc, esnerken koca ağzıyla pis pis sırıtıyordu. “Çünkü dün gece Ben Jamison’la çıkması gibi bir durum olduğunu duydum,” dedi.

Duvarlar üzerime geliyordu. Madoc küçüldükçe kü-çülüyordu.

Tate ve Ben? Yo, yo, yo...

Uzun kollu siyah, termal hırkam beni boğuyordu ve geçen sonbahardan beri ilk kez sadece nefes almak için lanet kollarını söküp atmak istedim.

“Ne güzel,” dedim ama şapşallaşmıştım, bariz bir şekilde çenem laçkalaşmıştı. “Daha az umursayamazdım. İsteyen istediğini yapsın.”

Ama asla, bir saniye bile dürüst değildim.

★★★

Tate’le K.C. öğle yemeğinde yine birbirine girmişti. Dışarıdaki piknik masasında yemek yerken hareretle konuştuklarını görebiliyordum, Tate başını sallarken, K.C. savunma yapıyormuş gibi görünüyordu.

Kendime, bu sona erdiğinde yaptığıma değeceğini söyleyip dursam da kendimi çok kötü hissediyordum. K.C., Tate’e beni eski sevgilisine karşı kullandığını söylemiyordu. Söylese, muhtemelen tartışmazlardı. K. C.’yle oynadığımız oyunu öğrendiğinde bu çok hoşuna gitmeyecek olsa da en azından şu an ki gibi sinirli de görünmezdi.

Hayır; Tate, K.C. ve benim ilişki kurduğumuzu düşünüyordu.

Okula genital siğilinin olduğunu ve bitlendiğini yaymak işe yaramıştı ama bu hâlâ eğlenceli olan bir şeydi. En yakın arkadaşını çalmaksa gaddarcaydı. Bu, onun canını gerçekten acıtacaktı.

Tanı da istediğim bu, dedim kendime.

Fakat kendimi günden güne, onun her hareketiyle büyülenmeye başlarken buldum. Pek değerli kalemlerini sivriltişi, postacı çantasından bir şey almak için eğildiğinde saçlarının omuzlarından düşüşü ya da oturup kalkarken bükülen bedeni... teninin her zerresi, her gülümsemesi ve dudaklarını yalayışı, midemden aletime doğru bir fırtınayı ateşliyordu ve neredeyse Fransa'ya geri dönmesini dileyecektim.

En azından ondan nefret edip, her saniye onu düzmek istemezdim.

Madoc buna nefretin tahriği diyordu. Bunu bana ilk hiç kimseyi sevmediğini ama öncesinde gerçekten nefret ettiği biriyle seviştiğini ve bunun en mükemmeli olduğunu anlatırken söylemişti.

Tutku, ceza, sinir - çekici ama tehlikeli bir karışım gibi geliyordu.

Günün son dersi için sınıfa girerken derin bir nefes alıp, omuzlarımı esnettim; bu, Tate'le ortak aldığımız dersti.

"Git," diye bir ses duydum.

Kapıdan girdiğim gibi bunıı söyleyen kişinin Tate olduğunu anlayıp, tüm dikkatimi onun sırasına yaslanmış olan Nate Dietrich'e verdim.

"Bu aldığın son uyarı," dedi, devam ederken sinirli ve aynı zamanda utanmış görünüyordu.

"Jared haklı," dedikten sonra Nate homurdanıp, doğruldu. "Sen buna değmezsin."

Nate'in burnunun dibinde olmama karşın beni görmemişti. "Otur Nate," diye seslendim.

Arkasını dönüp, kaşlarını kaldırdı; hızla etrafımızdaki sıraları öğrenciler doldururken şaşırmış görünüyordu.

"Hey, dostum, darılma," deyip ellerini kaldırdı. "Eğer onunla işin hâlâ bitmediyse..."

Kollarım, bu herifin hayalarına geçirme ihtiyacıyla gerildi.

Eğer onunla işim bitmediyse?

işte o anda, içimde saklamam gereken bir şeylerin kıvrandığını hissettim.

Boğazım gerildi.

Bu da ne?

Onun canının acımasını istedim. Onun canının acımasını istemedim.

Ondan nefret ediyordum. Ona aşıktım.

Onun yüz farklı şekilde ırzına geçmek istiyordum. Onu güvende tutmak istiyordum.

Kafa karışıklığımın lanet bir sınırı yoktu ama bir şey çok netti.

O *bir çöp değildi.*

Yıllar boyunca benim yüzümden bir sürü tacize tahammül etmişti. İnsanlar kolayca manipule ediliyordu. Kabul görmek istiyorlardı ve dedikoduyu kutsal kitaptan almışlar gibi kabul ediyorlardı. İnsanlara birinin klitorisinde delik olduğunu ya da köpek yediğini söyleyin, sonra oturup bu dedikodunun okulda yayılışını izleyin.

Her nasılsa, ilk yıldan son yıla kadar çocuksu dedikodularım yırtık bir prezervatif kadar etkili olmuştu. Tate'e yaklaşmalarını engellemeye çalışıyordum ama bu artık pek işlemiyordu. Onun güzel olduğunu görmüşlerdi ve artık, soyunma odası olayından beri onu aynı zamanda bir sürtük olarak görüyorlardı.

İlk kez, bu kıza işkence ediyor olmaktan hiç zevk almamıştım. Onu sadece kollarımın arasında sarıp, gülümsediğini görmek istiyordum.

Gözlerim kısıldı, bu çocuğun sikine okları saplayabileceğim mükemmellikte bir dünyada olmayı diledim. "Onunla bir daha konuşma," diye emrettim. "Git," derken çenemle köşeye doğru işaret ettim.

Ondan daha iyi biri miydim?

Hayır. Ama bununla daha sonra yüzleşebilirdim.

Nate giderken, sinirle bir nefes alıp, gözlerimi ona, gerilmiş dudaklarına çevirdim. Kaşlarını çatmış olduğunu gördüm, bana olduğunu biliyordum ama o konuşana kadar geçen sürede neler olup bittiğini anlama şansım yoktu.

“Bana iyilik yapma,” dedi. “Acınası halde bir pisliksin, Jared. Ama zaten sanırım ailem benden nefret etseydi ben de acınası halde olurdum. Baban seni terk

etti, annen başından savıyor. Ama onları kim suçlayabilir, değil mi?”

Nefesim kesildi, sınıf başıma yıkılıyordu sanki.

Şimdi ne bok söyledi bu?

İçimdeki ölü fırtınanın hissiyle gözlerinin içine baktım, bunun tamamen Tate-dışı bir söylem olduğunu bilsem de, doğruyu söylediğini de biliyordum.

Nefes almayı unutmamıştım. Sadece daha fazla nefes almak istemiyordum.

Odadaki herkes bana bakıyormuş, ellerini ağızlarına kapatmış, benim dedikodumu yapıyorlarmış, bana gülüyorlarmış gibi hissettim. İnfilak olmuştum, herkes her haltımı öğrenmişti.

Fakat, gözlerimi etrafta gezdirmeye başladığımda kimsenin umrunda olmadığımızı farkettim.

Gözlerimi üzerine diktim, ondan aslında neden çok nefret ettiğimi hatırladım.

Sanki hiç hata yapmayan, iyi bir kız gibi görünüyordu ama içinde bir sürtük yatıyordu.

“Tamam, millet,” diyen Bayan Penley, kapıdan girdiği gibi seslendi.

Hiçbir şey söylemeden sırama gittim.

“Herkes pusulalarını çıkartıp, Doğu kısmına baksın lütfen. ‘Git’ dediğimde, malzemelerinizi alıp yanınızdaki kişinin yerine, bugünün tartışması için oturun. Sıraları yan yana ya da yüz yüze çevirmekte özgürsünüz. Gidin.”

Oturmuş, daha pusulamı çıkartmama fırsat bulmadan Ivy Donner yanıma çöktü.

Gevezeliğini hâlâ çok net duyabiliyordum.

Tate, Ben Jamisoıva katıldı, sıralarını yüz yüze çevirdiler.

Garip olan, ona bakarken hiçbir şey hissetmiyor oluşumdu. Sanki uyuşmuşum gibi. İki dakika önceki onu tutup, üzgünüm deme isteğim tamamen gitmişti.

Dahası?

Artık sinirli de hissetmiyordum.

Tate benim için bitmişti. Umurumda değildi.

Tam bir pislik olmam da umurumda değildi.

Bir ara bana baktı. Onu istemiyordum. Ondan nefret etmiyordum.

O artık benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bölüm 17

“Dur!” diyen K.C. kahkaha attı. “Hile yapıyorsun!”

“Hile yapmıyorum,” deyip durdum, sırıtıp ıstakanın üzerine yaslandım. “Atışı tutturdum. Şimdi bir hakkım daha var.”

K.C. ve ben, oturma odasındaki bilardo masasının etrafında duruyorduk, onun hüsranı beni gerçekten güldürüyordu.

K.C., Bilardo Canavarı. Kim derdi ki?

Okuldan sonra, Tate’le olan olaydan sonra, işten çıkıp eve dönerken öfkem tamamen dinmişti.

Garajın yoluna girdiğimde. Brandaların önünde park etmiş siyah Lincolıvü gördüğümde bir anda içim sızladı.

Ta re 7 *n bi iyüka* / / *nesi.*

Normalde. Tate'in etrafında işlere burnunu sokan bir yetişkin olduğunda mahvolmam gerekirdi.

Ama şu an öyle değildi.

Büyük annesi herkesin işine karışırdı ve her ziyarete geldiğinde benimle konuşmaya çalışırdı. Şimdi buraya, Tate'le kalmaya gelmişti. Uzun süre kalmayacağını umdum.

K.C., sekiz gibi gelmişti ve ellinci oyunu oynuyorduk.

"Altı demiştin," diye mızmızlandı. "Altı ve on değil! Öyle bir taşla iki kuş vuramazsın. Şimdi söylediğin atışı yapmak zorundasın."

"Buna mükemmel olmak deniyor," diye cevap verdim.

Kaşlarını çatıp, dudaklarını bükerek tam bir hüsranla yüzüme baktı.

Öfkesi bir çeşit şirinlikti ve bu akşam çok güzel mahvolmuştu. Benimkilerden bir ton daha açık uzun, kahverengi saçları karışık bir at kuyruğunda toplanmıştı ve makyajsızdı.

Bir kızın size yazılmadığının açık bir kanıtını arıyorsanız, işte bu oydu.

"İyi," deyip omuzlarımı silkip, sıkıntıya düşmüş gibi yaptım. "Atışını yap."

Gözleri parlak bir gülümsemeyle açıldı, kendi sırasını değerlendirmek için masaya eğildi.

Saat neredeyse ona geliyordu ama onu bırakmak için acelem yoktu.

Oynadığımız beş oyunun dördünü kazandı, sanırım hayalarımı yerine geri diktirmek için acil servise gitmem gerekiyordu. İlk yılkı biyoloji dersinde "ıyy" demeden hiçbir şeye dokunamayan sinir bozucu bir kızın nasıl sert bir bilardo oyuncusuna dönüştüğü ilgimi çekiyordu.

Oturma odasından dışarı doğru yürürken elimi ensesine koyup, onu nazikçe kendime çektim.

"Sana bir şey sormam gerek?"

Derin bir iç çekti. “Evet, benim de.”

Ona bakıp, “önce sen,” dedim.

Kendini koltuğa atıp, gözlerini kucağında birleştirdiği ellerine dikti. “Beni Tate’e ulaşmak için kullandığını biliyorum Jared. Onu sinirlendirmek ya da...” yüzüme baktı, “kıskandırmak için.”

Bacaklarım kaskatı kesildi, oturmadım. Ellerimi bağlayıp, yağmurun sıçradığı pencereye doğru yürüyüp dışarı, Tate’in ışıkları kapalı yatak odasına baktım.

Yapma.

“Jared,” dedi ve devam etti, “Ben de seni kullanıyorum. Liam’ı geri isteyip istemediğime emin değilim ama evde oturmuş onu beklemediğimi görsün istiyorum. Buraya gelme davetini bu akşam bu yüzden kabul ettim. Tate meşgul olduğunu söyledi ve ben de evde kalmak istemiyordum.”

Etrafımda dönüp, kafamı ona çevirdim. “Liam'ı kıskandırmak için herhangi birini kullanabilirdin K.C.., nc-dcıı ben? Tate’in, benimle bir ilişki kuruyor olduğunu öğrense kırılacağını biliyorsun.”

Neredeyse koltukta eriyip yok olduğunu görüyordum. Yüzü düşmüştü, dizlerini yavaşça göğsüne çekip, bacaklarına sarıldı.

“Annem,” derken neredeyse fısıldıyordu, “baskıcı biri.” Başını, “baskıcı” kelimesi sanki çok basit kaçmış gibi salladı. “Kıyafetlerime karışır, telefonumu kontrol eder, derslerime karışır, hatta...” dedikten sonra nefesi kesildi, kuru bir hıçkırığı zorla durduruyordu.

Ağzım kurudu, öylece durdum.

Tanrım.

Ne diyordu?

Parmaklarıyla, düştüğü gibi göz yaşlarını sıvazlıyordu. “Her neyse, Liam’dan sonra, ben, ben olmaktan bıktım. Zayıf ve itilip kakılan bir tip olmaktan bıktım. Jared Trent’in, Liam’ın içine herhangi biri gibi işlemeyeceğini düşündüm.”

Dudaklarının kenarları yumuşakça kalktı, ikimiz de ne söylemeye çalıştığını anlamıştık.

ikimiz de kontrol etmeye çalışıyorduk.

“Ama bunun Tate’i inciteceğini biliyordun,” diye başladım tekrar, hâlâ en iyi arkadaşım dediği kişiyi neden incitmeye çalıştığını bulmaya çalışıyordum.

“Evet,” diye iç çekti. “Planın bir parçası değildi ama bir oyunun içinde iki oyun düşündüm sanırım. Birlikte hareket eden şeyler gibi.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Arkadaşını kaybetmek pahasına da olsa,” diye sordum.

Kocaman bir kahkahayla beni şaşırttı. “O kadar da güçlü değilsin, Jared,” deyip başını eğdi ve sonra sakince devam etti. “Tate ve ben iyi olacağız. Gerçi, bunu öğrenmeyecek. O kim olduğunun farkında. Aptal ya da tedbirsiz biri değil. Liam’la aramızdaki bu oyun için beni yargılamasını istemem. Bunu kimsenin bilmesini istemiyorum.”

Ayağını koltuğa doğru geri uzatıp esnettikten sonra benimle göz göze geldi. “Jared, onunla derdin ne bilmiyorum ama kötü biri olmadığını biliyorum. O geri dönünce işlerin değişeceğini ve ikinizin bu şeyin üstünden geleceğinizi umuyordum.”

“Geldik zaten,” dedim, yanına otururken.

K.C. gözlerini kısıp, çenesini geri çekti. “Onu seviyorsun,” dedi, bunu bildiğini öğrenince yüzüm kızardı. “Hayır,” dedim ciddiyetle.

“Güzel,” deyip ellerini dizlerine vurup, ses tonu aniden beni şaşırtacak kadar inceldi. “Ben Jamison Cuma akşamı yarışta olacak. Sanırım Tate’i de getirecek. Pençelerini içinde tutabilir misin?”

Yumruklarımı sıktığımı görmesin diye, kollarımı koltukta arkaya doğru saldım.

Her ne kadar umrumda değilmiş gibi davranmaya çalışsam da Madoc da, K.C. de, diğer herkes de Tate’in hayatına devam ettiğini bana hatırlatıyorlardı.

“Kimin ne yaptığını umursamıyorum, K.C.,” derken sesimde hiçbir duygunun eseri yoktu.

Ona bakarken, o da bana birkaç saniye öylece baktı. “Benim için bir iyilik yapar mısın,” diye sordu, ellerini taşlanmış kotunun üzerinde gezdirirken. “Benim için

bıı yarışta aynı tarafta olur musun? Liam, Madoc’a karşı yarışacak ve ben de...”

“Tabi,” diye sözünü kestim, ne istediğini biliyordum. “Tamamdır.”

Eğer Liam’ı kıskandırmak istiyorsa, ona yardım edebilirdim. Bu yüce bir sebep değildi ama eğlenceli olurdu.

“Film izleyelim mi,” diye konuyu değiştirmek için öneride bulundum.

“Olur. Dans filmlerini sever misin?”

Onu evimden o anda neredeyse kovacaktım.

★★★

Dışarıda çisil çisil yağmur yağıyordu, hava enerji dolu hissettiriyordu. K.C.’ye gece yarısı giderken başını korusun diye bir sweat vermiştim, o gidince de evi kilitleyip odama çıkmıştım.

Yıllardır ilk kez, ağaçta olmak istemiştim.

Tate ve ben fırtınalarda ya da gerçekten, herhangi bir zamanda tırmanıp otururduk. Onu ağacın üzerinde sanırım yıllardır görmemiştim.

Pencereyi açıp, başımı rüzgar ve yağmura doğru uzattığım gibi dondum.

Lanet olsun.

Tate ağaçtaydı.

Parmaklarım pencerenin pervazına kilitlendi.

Aklıma gelen ilk şey bir melekti. Saçları dalgalı ve ışıltılıydı. Uzun, pürüzsüz bacaklarını aşağı sarkıtmıştı.

Bulunduğu yerde bir tablo gibi, mükemmel görünüyordu.

Acınası halde bir pisliksin, Jared. Bugünkü sözleri bana kabul edebileceğimden

fazla dokunmuştu.

“Kasırganın ortasında bir ağaçta oturmak mantıklı mı,” diye sataştım. “Dahi falan olmalısın,” derken başını kaldırıp, yüzüme baktı.

Gözlerindeki bakış, benimle her bir araya geldiğindeki gibi öfkeli değildi. Tam olarak bana da bakmıyordu. Hayır, gözleri tedbirli ve biraz üzgün görünüyordu.

“Evet, ben de öyle düşünüyorum,” dedi başını benden çevirirken.

Hali beni şaşırtmıştı. Ürkek değildi ama sempatik de değildi. Bugün bana söyledikleri için üzgün müydü?

Aslında, onun merhametine ihtiyacım yoktu. Onun lanet öfkesini istiyordum.

Benim için üzülme.

Orada öyle oturmayı kendi istedi. Özür dilemesin ya da utanmasın. Bana sinirlen, Tate.

“Şimşek çakarken bir ağacın üstünde oturuyorsun. Bu sana hiç çağırışım yaptı mı,” diye sorarken onu kışkırtmaya çalışmaya devam ettim. Fırtınanın ortasında ağacın üzerinde oturmanın tehlikeli bir şey olduğunu biliyordum ama bu daha çocukken yüzlerce kez yaşamadığımız türden bir şey değildi.

“Eskiden bu umrunda olmazdı,” diye konuşmaya başladı, ışıldayan caddeye baktığı gibi sesindeki bütün duygu kaybolup gitti.

“Nasıl? Fırtınada ağaçta oturman mı?”

“Hayır, canımın acıması,” diye ağzımın payını verdi.

W

Lanet olsun.

Vücudumdaki bütün kaslar gerildi, onu tutup sarsarak, *"Evet, suna kötii bir şey olması hiç umurumda değili”* diye bağırmak istedim.

Ama yapamazdım.

Lanet olsun ki, umurumdaydı ve tam da bu yüzden duvarları yumruklamak istedim. Onunla ilgili herhangi bir şeyi neden umursuyordum ki? Kiminle buluştuğunu? İşleri nasıl mahvettiğini?

Ama sonra, eğer ailem benden nefret ediyorsa, sanırım ben de umutsuzdum.

Sözleri beynimde tel tel ayrılıyordu, hayatımı mahvedip, onunla ilgili düşündüğüm bütün güzel şeyleri alıp götürüyordu. Bütün hatıraları.

Onu kalbimden ve aklımdan çıkarmam gerekiyordu.

“Tatum,” derken bir an tereddüt etsem de konuşmaya devam ettim. “Ölmüş ya da kalmış olman umurumda bile olmaz.”

Sonra sonunda sırtımı ona dönüp, yürüdüm.

Bölüm 18

Ertesi gün, K.C. oflaya poflaya öğle yemeği için masama geldi. Neden olduğunu ne o söyledi, ne ben sordum ama Tate ya da Liam’la ilgili olduğunu varsaymıştım.

Liam’dan az önemsediğim başka bir şey yoktu. Ta-te’iyse, umursamamaya çalışıyordum.

“Tam şu an Zack’ten bir mesaj aldım,” diyen Madoc gelip, sandalyesini duvara dayadı. “Derek Roman hafta-sonu için geri gelecekmiş. Cuma akşamı seninle yarışmak istiyor.”

İçimde inleyişler dolaştı, kaybedeceğim için değil. Roman kocaman bir pislik olduğu için.

Aynen, Tate’c yıllar boyunca yaptığım ne varsa, bu çocuk da burada olduğunda neredeyse aynısını bütün okula yapıyordu. Kazanabilirdim, kaybedebilirdim ama arabamın bir çizik almadan yarıştan ayrılması bir mucize olurdu.

Omzumu silktim. “İyi. Kıran kırana bir yarış olacak, tabi bütün geri zekalıların da fazla para ödemesi gerekecek.”

Paraya ihtiyacım vardı.

Babam her hafta benden para tırtıklıyordu ve bunlar geri ödemeli olmuyordu. Zeki biri, diye düşünüyorum. Para isterdi ama asla çok aç gözlü de değildi. Benim canımı acıtacak kadar ama aynı zamanda ödeyemeyeceğim kadar.

“Liam’la yarışacaksın, değil mi,” diye sordu K.C., Madoc’a.

Oturduğu yerden ona bakıp pis pis sırıttı. “Buna yarış denir mi bilemiyorum. Daha çok hadım etmek gibi bir şey olacak.”

“Dikkatli ol, olur mu,” dedi K.C., endişeli görünüyordu.

Gerçekten mi?

Madoc sırtını sandalyesine geri yasladı. “K.C.?” Sesi kısık ve boğuktu. “Seni şu an çıplak hayal ediyorum.”

Yardım edemezdim. Ellerimi utançla yüzüme kapatırken, içimden bir homurtuyla beraber bir kahkaha fışkırıverdi.

“Uh!” diyen K.C. tiksinmiş gibi mırıldandı. Ayağa kalkıp, yırtık kot eteğini esnetip, kafeteryanın kapısına

doğru yöneldi ama Madoc da ben de hâlâ kendimizi kontrol edemiyorduk.

Tanrını, çok iyiydi.

“K.C., bekle!” Arkasından seslendim, aslında onu geri getirmeye çalışmıyordum.

Madoc öylece dururken hâlâ kıkırdıyordu. “K.C., yapma. Sadece şakaydı.”

Ama o arkasını bile dönmedi.

Bizse gülmeye devam ettik.

Tate’le gün boyunca birkaç kez göz göze gelmiştik. Gözlerindeki fırtına, yerini çisil çisil bir yağmura bırakmıştı ama bunun üzerine düşünecek vaktim yoktu.

Düşünemezdim. Aramızdaki halt bitmişti. Onun için bu çok uzun süre önce bitmişti ama benim için de, artık bir an önce bitmeliydi.

Ders sorunsuz geçiyordu ama Penley sıralarımızı bir daire gibi çevirttiğinden, Tate'in tam karşımda oturmuş halini harika bir şekilde görüyordum. Arada bir, onu bana bakarken yakaladım, gözlerimdeki düşünceler net değildi.

Sıralarımızı normal pozisyonuna çevirirken Bayan Penley önümüzdeki iki hafta boyunca gerçekleştireceğimiz monologlar hakkında konuşuyordu. Oradan def olup gitmeye hazırdım, Madman'i alıp göle götürecektim. Zavallı köpeği iş, okul, burada olamadığım hafta-sonları derken çok ihmal etmiştim. Bazen onu Jax'le

vakit geçirsin diye yanıma alıyordum ama onunla her çıktığımızda gelip benim yatağımda yatıyordu.

Aklıma bir anda Tate'in o biraz daha ilgi görsün diye arada bir almak istediği geldi ama bu fikri hemen aklımdan çıkarttım.

Biz arkadaş değildik ve ondan hiçbir halt için ricada bulunmayacaktım.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, sırasını çevirirken onun bana baktığını gördüm.

Gözlerini kırpıştırıp, aşağı baktı ve sonra tekrar üzgün, kaybolmuş ya da başka bir şekilde tekrar döndü. Neden üzgündü? Gözlerimi kısıp, başka bir yere bakmaya çalıştım. Onunla ilgili neler olduğunu bilmeme gerek yoktu.

"Şimdi, sınıf," diyen Penley konuşmaya başladı, onunsa dikkati önünde birşeyler yazdığı kağıttaydı. "Zorbalık karşıtlığı kurgusunun yirmi dokuzda olduğunu unutmayın. Buna karşılık, ilk periyotta bu..."

Tate başını aniden kaldırdı. "Bayan Penley," diye sözünü kesti.

Hoca baktı. "Evet, Tate?"

"Dersin bitmesine beş dakika var." Sesi kibardı. "Kendi monologumu şimdi gerçekleştirebilir miyim?"

Daha neler?

Projenin teslimine daha zaman vardı, herkesin gözü, hatta Penley'nin bile, onun üzerinde toplandı.

Tate ne halt yiyordu?

“Mm, aslında şimdilik bir şeyi değerlendirmeyi düşünmüyordum. Kompozisyonun hazır mı,” diye sordu Penley.

“Hayır, teslim tarihine kadar tamamlayacağım ama şimdi yapmayı çok istiyorum, lütfen izin verin.” Dişlerim birbirine kenetlendi.

“Peki,” diyen Penley, isteksizce iç çekti. “Eğer hazır olduğuna eminsen...”

Harika.

Yapmak istediğim son şey o an Tate’i görmek ya da sesini duymaktı. Bu daha çok, gözlerimi ondan alamıyor oluşumdandı.

Gürültü, boşluk ve dikkat etrafımı kaplamıştı.

Sırada yerimden kayıp, bacak bacak üstüne attım. Kalemimi alıp, not kağıdımın üzerine üç boyutlu küpler çizmeye başladım.

“Fırtınaları severim,” başladığını duydum ama gözlerimi çizdiğim çizgilerin üzerinden ayırmadım. “Gök gürültüsü, sağanak yağış, su birikintisi, ıslanmış ayakkabılar. Ne zaman bulutlar çıksa, bu sersem beklentiyle içim dolar.”

Kaşlarımı çattım. *Tate yağmuru çok severdi* “Her şey, yağmurla daha güzel olur ama sebebini sormayın,” derken sesi ince, doğal, sanki bir arkadaşıyla konuşuyormuş gibi çıkıyordu. “Bu sanki, bir fırsatlar diyarı gibidir. Bisikletimi kaygan yollarda sürerken, bir süper kahraman gibi ya da zorlu bir yarışın içinde bitiş çizgisini gören bir olimpik atlet gibi hissederdim.” Duraksadı, kalemimi, aynı kutunun içinde defalarca döndürdüğümü fark edince kaldırdım.

“Güneşli günlerde, bir kız olarak heyecan dolu hislerle uyanabilirdim. Beni bu beklenti sersemletiyor, tıp-

kı senfonik yağmurlu bir fırtına gibi. Sizler, güneşi, bulutsuz gökyüzünü sever, fırtınayı sıkıcı buluyorsunuz.”

Kuşku, derimin altını işlemeye başlıyordu, nefesim yavaşladı.

Bu bir monolog değildi.

Devam etti, “senin kapını bir an önce çalayım diye kahvaltımı çabucak silip süpürdüğümü hatırlıyorum. Bütün gün oyun oynardık, eve sadece yemek ve uyumak için dönerdik. Saklambaç oynardık, beni salıncakta sallardın, ağaca tırmanırdık.”

Yardım edemezdim. Göz göze gelmekten kaçıyordum ve lanet olası kalbim... sanki yerinden fırlamış da, onun avuçlarının içinde titriyor gibiydi.

Tate.

Benimle mi konuşuyordu?

“Kader ortaklığın, tekrar evdeymişim gibi hissettiriyordu,” derken gözleri, gözlerime kilitlendi. “Biliyorsun, annem öldüğünde on yaşındaydım. Kanserdi, onu tanımaya fırsat bulamadan kaybetmiştim. Dünyam çok emniyetsiz hissettiriyordu, korkuyordum. Sen, her şeyi tersine çeviren kişiydin. Seninleyken cesur ve özgürdüm. Annemle beraber içimde ölen bir şeyler seni tanıdığımda tekrar hayat bulmuştu sanki, artık canım acımıyordu. *Benimle olduğunu bildiğimde, canımı bir şey acıtamazdı.”*

Nefesimi kontrol edemiyordum. *Bunu neden yapıyordu?* Onun için hiçbir anlam ifade etmiyordum.

“Sonra bir gün, maviliklerin arasında seni de kaybettim. Acı geri döndü, benden nefret etmen beni hasta ediyordu. Tufan gitmişti ama sen bir zalime dönüşmüştün. Açıklaması yoktıı. Sadece gitmiştin. Kalbim kanıyordu. Seni özlemiştim. Annemi özlemiştim.”

Boğazım düğüm düğüm olmuştu, o anda onun yanağından bir damla yaş süzüldü.

Bana hep baktığı gibi bakıyordu, ben her şeymişim gibi.

Onu izlerken, aklımın içinde yığınla lanet şey bir girdap oluşturuyordu.

Yediğim tüm haltlar güçlü olduğumu kanıtlamak içindi. Beni istemeyen birine ihtiyacım olmadığını kanıtlamak içindi. Yutkundum, göğsümden fırlayacak gibi atan kalbimi durdurmaya çalıştım.

Beni sevmiş miydi?

Hayır.

Yalan söylüyor olmalıydı.

“Seni kaybetmekten daha kötü olan şey, canımı acıtmaya başlamandı. Sözlerin, hareketlerin yüzünden okula gelmekten nefret ediyordum. Kendi evimde beni rahatsız ediyordu.”

Gözleri iyice dolmuştu, bu şeye artık bir son vermek istiyordum.

Canı yanıyordu. Lanet bir sefildim. Ne için?

“Her şey hâlâ canımı acıtıyor ama biliyorum ki bunların hiçbiri benim suçum değildi,” diye devam ederken dudakları seğirdi. “Seni tanımlamak için kullanabileceğim pek çok kelime vardı; mutsuz, sinirli ve en fenası da, “korkak.” Bir yıl içinde ben gitmiş olacağım, bu senin için lisedeki ağırlığının azalması dışında bir şeyi değiştirmeyecek,” dedikten sonra gözleri, tekrar bana odaklanmıştı, sesi daha güçlü geliyordu.

“Yağnnır altındaki ağacımda sen benim fırtınamdın, gök gürültüııdün. Ben bütün bunları seviyordum, seni seviyordum. Ama şimdi... sen lanet olası bir şekilde kurusun. Bütün pisliklerin Alman arabası kullandığını sanırdım ama Mıstang’lerin içindeki pislikler, hâlâ yaralayabiliyor.”

Elim ayağım birbirine dolaştı, bir kavanozun için hapsedilmiş gibi hissediyordum.

Bütün sınıfın onu alkışlamasına katıldım, onu neşelendirmeye çalışmıyorlardı. Herkes onun “performansının” harika olduğunu düşünüyordu. Bense tüm bunlara ne anlam yükleyeceğimi bilmiyordum.

Beni umursuyormuş gibi davranıyordu. Sözleri bana ikimizin arasındaki güzel her şeyi hatırladığını söylemişti ama sonu, sanki elveda gibiydi.

Eğilip sınıfı selamladı, eğilmesiyle beraber saçları dalgalandı, etrafa mutsuz bir tebessüm uçurdu. Sanki iyi hissediyormuş ama iyi hissettiği için suçlu hissediyor-muş gibiydi.

Okul zilinin çığırtkan sesi uzaktan duyuldu, sıramdan kalkıp, onun sırasının yanından geçip sınıftan çıkarken lanet bir tünelin içinde gibi hissediyordum.

İnsanlar, Tate’i tebrik etmek için yanımdan hızla geçiyorlardı; kendi işlerine bakıyorlardı, sanki benim dünyam hiç parçalanmıyormuş gibi.

Etrafımdaki her şey sadece gürültüydü. Koridora çıktığımda sersemlemiş haldeydim, kulağıma gelen tek ses, kalbimin gümbürtüsüydü.

Penley’nin sınıfından çıktığım gibi alnımı karşıdaki soğuk, taş duvara bastırıp gözlerimi kapattım.

Bana orada ne bok yapmıştı?

Zar zor nefes alabiliyordum. Ciğerlerimi daha derin nefes alabilmek için zorluyordum.

Hayır, hayır...

Kahretsin!

Yalan söylüyordu. Bunların tamamı bir roldü.

On dört yaşımızdayken tek istediğim oydu. Ben onun için bas bas bağırırken beni düşünmüyordu. O yaz, ben babamın yanındayken beni özlemedi. Ondan sonra beni istemedi, şimdi de istemiyordu.

Geri döndüğüm gün ona çok ihtiyacım vardı ama ben onun aklından bile geçmiyordum.

Lanet olsun, Tate. Bunu yapma. Benimle kafa bulma.

Tanrım, artık ne yapmak istediğimi hiç bilmiyordum. Onu yalnız bırakmak istiyordum. Onu unutmak istiyordum. Ama bunu yapamıyordum.

Belki de sadece kim olduğumu hatırlayana kadar ona sarılıp, kokusunu içime çekmek istiyordum.

Ama yapamazdım. Tate’ten nefret etmem gerekiyordu, hayatıma devam edebilmek için, enerjimi boşaltabileceğim başka bir şeyim yoktu. Babam bana sahip olabilirdi ama Tate’i bu sınıra sokamazdım.

“Görüşürüz, Jared,” diye birinin seslendiğini duydum.

Arkamı dönüp, gözlerimi kırpıştırdım. Ben, bana sesleniyordu ve Tate de yanındaydı.

Bana hiçbir şey değilmişim gibi bakıyordu. Sanki, benim her şeyimin odağında o varmış da, ben onun odagı-na hiç giremiyormuşum gibi hissettim.

Yumruğumu sıktığımı görmesinler diye ellerimi

20}

üzerimdeki kapüşonluıun cebine soktum. Bu dışarıdayken benim için oldukça olağan bir durumdu. Kimse içimde nelerin döndüğünü fark etmesin diye sinirlerimi yatıştırırdım.

Dişlerimi birbirine geçirip, o benim canımı acıtamaz, diye düşündüm.

Yine de onların koridordan geçip gidişlerini izlerken burnumdan soluyordum.

Onunla gidiyordu

Sınıfta, tam anlamıyla kıçımı avuçlamıştı.

Beni hayatta tutuyordu.

Parmaklarım acıyana kadar yumruğumu sıkmaya devam ettim.

“Beni götürür müsün?”

Öfke ve hüsranla dolup taşarken dişlerimi iyice sıktım.

Piper olduğunu anlamam için dönüp bakmama bile gerek yoktu.

Bugünlerde aklımda olan son şey oydu, arkamı dönüp giderken, ne demeye çalıştığımı anlamasını umdum.

Ama sonra onun bir şey için iyi olduğunu hatırladım. “Sesini çıkartma,” dedikten sonra dönüp, gözüne bakmadan elini tuttum ve en yakın tuvalete sürüklerim. Hüsranımı yakmam gerekiyordu, Piper’ın da istediği şey bir skordu.

Piper, su gibiydi. İçine girdiği şeyin şeklini alıyordu. Bana meydan okumazdı ya da bir şey talep etmezdi. Sadece almak için oradaydı.

Okul saati geçmişti. Tuvalet kabinine girdiğimde or-**204**

talik boştu, oturup onu üzerime aldım. Sanırım kıkırdıyordu ama dürüst olmak gerekirse, onun kim olduğunu, nerede olduğumu ya da birinin bizi yakalayabileceği fikrini siklemiyordum. Derinlere dalmam gerekiyordu. Kendi düşüncelerimi bile duyamayacağım kadar derinlere. Onun sarı saçlarını, mavi gözlerini göremeyeceğim kadar derinlere inmeliydim..

Tate.

Piper'ın küçük pembe hırksını çıkarıp, ağzına saldırdım. İyi hissettirmedi. Bir anlamı yoktu. Bu şey boşalmak için değildi. Bu intikamdı.

Askılı tişörtünü omuzlarından aşağı sıvadım, siityeni beraberinde indi. Göğsü artık benim için çırılçıplaktı, o inlerken ben de iyice daldım.

Benimle olduğunu bildiğimde, canımı bir şey acıta-mazdı.

Tate'ten kaçmaya çalışıyordum ama o bir şekilde beni yakalıyordu. Piper'ı daha sertçe kendime çekip, onun bir başkası olduğunu düşünerek tenini kokladım.

Benden nefret ettiğini görmek beni hasta ediyordu.

Kalbim, bedenimi terketmek istercesine çarpıyordu, sakinleşemiyordum. *Lanet olsun.*

Piper arkaya doğru yaslanıp, beni azdırırcasına hareket ederken ellerim bir kaçış yolu arar gibi her yerdeydi. Kontrolümü sağlamaya çalışıyordum.

Kalbim kanıyordu. Seni özlemiştim.

Piper'ın kıçından tutup, ensesine yumuldum. İnleyip, saçma sapan bir şeyler söyledi ama duymadım bile. Aklımdaki sesleri ne Piper ne de başka bir kız bastırabilirdi.

Bunların hepsini seviyordum, seni sevmiştim.

Duraksadım.

Boğulacak gibi hissediyordum.

7 cne beni seviyordu.

Bu. onu gözleri yaşla dolu görmemle, onun ses tonuyla ya da belki onun herhangi biri kadar iyi biri oluşuyla alakadar olabilirdi. Ama biliyordum ki, doğruyu söylemişti.

Beni sermişti.

“Sorun ne, bebeğim,” diyen Piper, ellerini ensemden dolamıştı, yüzüne bakmadım bile. Sadece orada oturmuş, göğsümü havayla doldurup sarıldığım Tate’miş-çesiııe kendimi avutmaya çalışıyordum.

“Jared. Derdin ne senin? Bu yıl başladığından beri garip davranıyorsun.” Saçma sapan mızmızlanışını dinlerken, “insanlar neden bazen susmaları gerektiğini bilmez ki,” diye düşünmeden edemedim.

Ellerimi yüzüme kapadım. “Sadece kalk. Seni eve götüreceğim,” dedim sessizce.

“Eve gitmek istemiyorum. Beni bir aydır görmezden geliyorsun. Hatta bir aydan uzun süredir!” Tişörtünü, süveterini üzerine geri geçirdi ama hareket etmiyordu.

Derin bir nefes alıp, içimde patlayan sinirimi bastırmaya çalıştım.

“Seni bırakmamı istiyor musun, istemiyor musun,” dedim, yüzüne 'kabul et ya da git’ der gibi bakıyordum. Piper daha fazla soru sormanın iyi olmayacağını bilirdi. Madoc’a hiçbir halt anlatmayacaktım ve bu kızla da hiçbir şeye başlamayacaktım.

★★★

Eve vardığımda halim daha da kötü olmuştu. Piper’ı bıraktıktan sonra direkt döndüm. Biraz müzik dinlemeye, aklımı boşaltmaya ve göğsümdeki bu ağrıdan kurtulmaya çalışmaya ihtiyacım vardı.

Tate’i suçlamak istiyordum. Onun canının acıdığını gördüğümde her zamanki gibi görmemezlikten gelmek istiyordum.

Ama yapamıyordum. Bu sefer yapamıyordum.

Bu gerçekten kaçmanın yolu yoktu. Bir parti vermenin ya da aklımı boşaltmak

için bir kıza dalmanın bir yararı yoktu.

Doğrusunu söylemek gerekirse parkta olduğumuz o güne geri dönmek istiyordum. Onun canını acıtmaya ilk karar verdiğim, balık havuzuna dönmek istiyordum. Her şey daha farklı bir şekilde hallederdim.

Onu kendimden uzaklaştırmaktaıısa, kafamı toprağa gömer gibi saçlarının arasına gömüp, gittiğim her yerden beni geri çekmesine izin verirdim. Bir şey söylemesine ya da yapmasına gerek yoktıı. Sadece dünyamı doldursa bile bana yeterdi.

Ama o gün de, şimdi de öfkem, sevgimden daha derinlerde olduğundan yaptığım şeylerle yüzleşemiyor-dum. Onun benden nefret ettiğiyle, annemin benimle hiçbir şey yapmak istememesiyle, her Cıımartcsi'yi babamla geçirip, nasıl bir zavallı olduğumu hatırlatmasıyla yüzleşemiyordum.

Lanet olsun, hepsine.

Lanet olsun.

Eve girip, kapıyı çarpıp, anahtarları odanın diğer ucuna fırlattım. Madman'iıı patilerinin yerde çıkarttığı sesler olmasa, ev bir kilise kadar sessizdi.

Dikkatimi çekmek için paçalarıma sarılmaya başlamıştı.

"Şimdi olmaz dostum," diye söylenip, mutfağa geçtim. Madman beni şu an sakinleşemezdi, bir şeyleri kırıp dökmek istiyordum. Buzdolabının önüne geldiğim gibi, annemin kapağına bir not yapıştırdığını farkettim.

Gece gelmeyeceğim. Pizza söyle. Seni seviyorum!

Kapağını hırsla çarptım.

Hep gitsin zaten.

Buzdolabını iki yanından tutup kafamı üzerine dayadım. Önemi yok, dedim kendime. Her şey yolunda. Korkunç ebeveynlerim vardı ama kiminki çok iyiydi ki? Tate'i kendimden uzaklaştırmışım ama dışarıda başka kızlar da vardı. Hayatımla ilgili ne yapacağıma dair bir fikrim bile yoktu ama sadece on sekiz yaşındaydım.

Her şey yolundaydı.

Buzdolabının iki tarafım da daha sertçe tuttum, bu yalana kendimi inandırmayı umuyordum.

Sonra mutfakta yalnız başıma, buzdolabını tuttuğumu fark ettim. Kendime hayatımın güzel olduğunu söylüyordum.

Siktir.

Dolabın çelik kapısına vurmaya başladım. Her vuruşumda vücudumdaki tüm kasları hissettim. Madman havi aya havi aya kaçtı.

Annemin üzerine koyduğu her şey tepemden aşağı

dökülüyor, yere çarpıyordu; bense sadece devam ettim. İki elimle bir oraya bir duvara vuruyordum.

Benimle olduğunu bildiğimde canımı hiçbir şey acı-tamazdı.

Aklımda dans ediyordu.

Neden onu unutamıyordum?

Durdum, burun deliklerim nefes almaya çalışırken kocaman olmuştu ama bu yeterli değildi. Arkamı dönüp merdivenlere yöneldim. Eğer annem gece yoksa, Jack'i piyasaya çıkartmakta bir sakınca yoktu. Alkolik olduğu zamanlardan beri onu saklıyordum. Bu gece, bunu yapmaya ihtiyacım vardı. Bu acıya tahammül edemiyordum. Başa çıkamıyordum, uyuşmam gerekiyordu.

Merdivenlerden tam çıkacakken ön kapının açık olduğunu farkettim.

Siktir.

Kapıyı çarptığımda tam kapanmamış olmalıydı. Madman de şüphesiz dışarı çıkmıştı.

Kapıyı kapattım. Sertçe.

Harika. Köpek de kaçtı.

Odaya girince Madoc’un babasından alıp zulaladığı-mız şişeyi çıkartım.

Üzerimdeki kapüşonluyla gömleği çıkarıp fırlattım, botlarımı çıkarıp kapağını gevşettiğim şişeden büyük bir yudum alıp, onun aklımdaki sesinden kaçmaya çalıştım.

Ama penceremin önüne geldiğim gibi, kalakaldım.

Oradaydı.

Dans ediyordu.

Gözleri kapalı oradan oraya zıplıyordu.

Oııın mor geceliğiyle olan görüntüsü aklıma geldi ama bunu hemen kafamdan çıkarttım.

Gülünç durumdaydı ve benden daha iyi dans ettiği de söylenemezdi. Müzikle beraber çığlık çığlığa bağırdığını görünce neredeyse kahkaha atacaktım. Göğsüm, onu tutma arzusuyla yanıyordu.

Tam o anda ve orada, onu geri istiyordum.

Ama ona ne söyleyecektim ki? Her şeyi anlatmama imkan yoktu.

Bu mümkün değildi.

Şişeyi tekrar ağzıma götürüp gözlerimi kapattım, sinirimi boğazımdan aşağı inmeye zorladım.

Söylenecek bir şey yoktu. Onun biz on dört yaşı-mızdayken tanıdığı çocuk artık yoktu. Ailem de Tate de beni terk etmişti.

O pisliğin söylediği gibi, artık bir başımaydım.

Nefretin iğneleyici acısı ensemden beynime hücum ederken sinirlerim iyice gerilmişti, üzerimdeki kabuktan kurtulup sadece nefes almak istiyordum.

Şişeyi odanın diğer ucuna fırlattım, duvara çarpıp, yere döküldü.

Lanet olsun!

Odadan çıkıp, aşağı inerken iyice delirmiştim. Sandalyeleri tekmeledim, resimlere vurdum, çanak çömleğe, kristallere sopayla vurdum. Her şeyi kırıp döktüm, her şeye ama her şeye bir darbe salladım. Annemin sağa sola koyduğu, mutlu bir aileymişiz izlemini veren gülümsediğimiz bütün fotoğrafları yok ettim. İki saat içinde ev baştan aşağı mahvolmuştu, ben de kendimi kaybetmiş, bitap düşmüştüm.

Her şey bittiğinde ev üzerinden kasırga geçmişe dönmüştü, kan ter içinde kalmıştım.

Serseri mayın gibi bir sarhoştum. Birine saldırsam, tüm sinirimi atsam ne kadar güzel olurdu.

Keyifli bir şekilde uyuşmuş ve sakinleşmiştim, arkadaki sundurmadan bir şişe daha Jack çıkarıp, kendimi yağmurun altına bıraktım. Ne kadar süre orada kaldım, bilmiyorum ama sonunda nefes alabiliyor, iyi hissediyordum. Bir şeyleri zarar veren beş yaşında bir çocuk gibi davranmam hakkında söylenecek bir şeyler vardı elbet. Tekrar kontrolümü ele geçirmiştim, orada sırılsıklam ve sarhoş bir şekilde, kafamdaki sessizlikle oturdum.

“Jared?”

Başımı çevirdiğim gibi nefesim kesildi. Tate? Of, Tanrım. Hayır, hayır, hayır...

Burada mıydı? Lanet şortu ve yeleğiyle?

Arkamı dönüp, gitmesini umdum. Aptalca bir şey yapmaktan korktum. Sonunda sakinleşmiştim ama aklım şu an onunla başa çıkabilecek durumda değildi.

“Jared, köpek dışarıda havlayıp duruyor. Kapıyı çaldım, duymadın mı?”

Lanet olsun, çok yakındaydı. Çekimini hissedebiliyordum. Ona daha da yaklaşmak istiyordum. Dün olanları unutana kadar kollarından tutup, göğsüme bastırmak istiyordum.

Gözlerimin önünde, yağmurun altında yürüyordu, ellerim titriyordu. Ellerim onu istiyordu.

Bir anlığına, onu kendime çekme isteğime karşı koymaya çalışarak ona baktım.

Tanrım, lanet olsun. Sırılsıklamdı. Bakmaya devam edersem 11e yapacağımı bilerek, gözlerimi önüme düşürdüm. Bacakları, üzerinden süzülen su damlalarıyla parıldıyordu, şortıı ıslak bir tayt gibi üzerine yapışmıştı.

“Jared? Cevap verecek misin,” diye bağırdı. “Ev mahvolmuş halde.”

Ona tekrar bakmayı denedim. Neden? Kim bilir? Onu her gördüğümde, kalbimi ve bedenimi onun içine gömmek istiyordum.

“Köpek kaçtı,” diye mırıldandım. Daha neler?

“Ve sen de sinir krizi mi geçirdin? Annen eve neler olduğunu biliyor mu?”

İçim tekrar daraldı. Annem. Tate bana kendini kontrol edemeyen güçsüz biriymişim gibi bakıyordu.

Onu daha fazla incitmek istemiyordum ama daha fazla hayatımın içine de sokmayacaktım.

“Umrunda olan şey ne? Ben hiçbir şey değilim, değil mi? Bir sefilim ben. Ailem bile benden enfret ediyor. Bunlar senin sözlerin değil mi?” Evet, böylesi daha kolay. Sadece savunmaya geç.

Gözlerini kapattı, utanmış görünüyordu. “Jared, bunları hiç söylememem gerekirdi. Nasıl olduğunun hiçbir-”

“Özür dileme,” diye sözünü kestikten sonra yalpalayarak ayağa kalktım. “Rezillik seni içler acısı gösteriyor.”

Bana bir şeyler söyleıek bağırmaya devam etti ama eve geri dönüp girerken kafam öyle güzeldi, öyle fena-laşmıştım ki, hiçbirini hatırlamıyorum.

Peşimden geldi, köpeği kuruturken, ona çıkmasını

söyledim. Ama kontrolü tekrar ele geçirmişti, şişeyi lavaboya döktü.

Ne?

“Lanet olasıca!” dedikten sonra hemen yanma koşup, Jack’i elinden kurtarmaya çalıştım. “Bundan sana ne? Defol git buradan,” dedim. Beni bu şekilde

görmesini istemiyordum. Beni umursamıyordu. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. Benim de bu harekete ya da ona ihtiyacım yoktu!

Şişeyi kaptığımda, göğüs göğüse geldik.

O, gördüğüm en güzel şeydi. Ve sinirli olduğunda daha da seksi oluyordu. Gözleri alev alevdi, gerilmiş dudakları yağmur yüzünden parıldıyordu. Bunu, hiçbir sebeple durdurmak istemiyordum. Bütün enerjimi üzerine boşaltmak istiyordum.

Bunun birden çok yolu vardı.

Elini kaldırdığını gördüm, başım, elinin çarpışıyla sarsıldı, bir an orada öyle sersemlemiş halde durdum.

Bana vurdu!

Şişeyi tuttum. Bu hiçbir şekilde umurumda değildi, onu yakalayıp, tezgahın üzerine sürükledim. Ne yapacağımı bilmiyordum, her şey tamamen kontrolümün dışındaydı. İlk kez, bununla ilgili bir problemim yoktu.

Gözleri, gözlerimle buluştu, bir anlığına başka bir yere bakmadan karşımda eğilip büküldü. Onu bu şekilde tutmamalıydım. Bu çizgiyi aşmamalıydım. Yine de Tate'i yıllar sonra ilk kez kollarımın arasına almışken, bırakmayacaktım. Ona daha da baktıkça, ona dokunmama biraz daha izin verdikçe tamamen onun oluyordum.

Aşk ve nefreti aynı anda hissediyordum.

"Bu gün beni mahvettin," dedim.

"Güzel," dedi meydan okur gibi, onu daha sıkı tuttum.

Onu tekrar kendime çektim. "Canımı acıtmak mı istiyordun? Bu defteri kapattın mı? İyi hissettirdi, değil mi?"

"Hayır, kapatmadım," dedi, olağanca sakinliğiyle. "Hiçbir şey hissetmiyorum. Benim için hiçbir şey değilsin."

Hayır. "Böyle söyleme," dedikten sonra onu kendimden tamamen

uzaklaştırmamıştım. Ben hâlâ onun değil miydim?

Arkasına yaslanırken, onun güzel nefesini hissediyordum, dudakları hararet ve seksle ıslanmıştı. “Hiçbir şey,” diye tekrarladı, azarlar gibi, lanet bir taş gibi sertleşmiştim. “Şimdi uzak—”

Onun sevimli mızıldanmasını bırakıp, ağzını yakaladım. O benimdi, hepsi bu kadar. Kokusu, teni, dünyamı ele geçirmişti, doğru dürüst göremiyordum. Sanki suyun altındaymışım, ağırlığım ya da hiçbir ses yokmuş gibi sersemlemiştim. Tanrım, tadı çok güzeldi.

Alt dudağını emerken, yıllardır sahip olmak için öldüğüm şeyi tadıyordum. Her yerini tatmak istiyordum. Çok hızlı gidiyordum ama kendimi kontrol edemiyordum. Sanki, kaybolan yılların acısını çıkartıyormuş gibiydim.

Göğsü, göğsüme iyice basıldı, bacaklarının arasın-daydım. Öpüşmelerin arasında nefesim kesiliyordu. Bu,

tam da olmak istediğim yerdi, bu kadar çabuk olacağını ıasıl bilemedim? Benimle kavga etmiyordu, boynunu benim için davetkar bir şekilde çevirirken, gülümsedim. Ellerimi vücudunda gezdirmeye başlayıp, onu kalçalarıma doğru çektim; onu ne kadar çok istediğimi görsün diye.

Bacaklarını üzerime doladı, ben de ellerimi onun yumuşak, sıcacık teninin hazzıyla kalçalarına götürdüm. Ellerim ve ağzım onun her zerresini tanıyana kadar hiçbir şekilde kıpırdamayacaktık.

Boynunu öperken, yüzümü dudaklarına doğru çevirdi; bu şekilde karşılık verişi hoşuma gitmişti. Bunu benim istediğim kadar o da istiyordu.

Evvet.

Bunu haketmediğimi biliyordum. Onun benden çok daha iyilerini hak ettiğini biliyordum. Kendimi ya onun içine gömecektim ya da hayatımı deneme yanılmalarla geçirecektim. Ona yeterince yakın değildim ya da onu yeterince hızla öpmüyordum. Daha fazlasını istiyordum.

Kulağının altındaki küçük lekeye yaklaşıp, onu kokladım. Bedeni bedenime sarıldığında, yıllardır hissettiğimden çok daha özgür hissettim.

“Jared, dur.” Başım, benden uzağa çekti ama ben devam etim. Hayır, şimdi duramayız. Sen ve ben bu lanet yatakta bu işi bitireceğiz.

Bağırdığında onu neredeyse öldürecektim, “Jared! Dur dedim!” dedikten sonra beni itti.

Arkama doğru tökezledim, içinde bulunduğum trans haliyle şoktaydım. Kanım, aletime Niagara Şelaleleri gibi hücum ediyordu, bedenim onun için çığlık çığlığa bağırıyordu. Durup, onu geri çevirmek için ne söylemem gerektiğini düşündüm ama o, buna bir şans vermedi. Tezgahın üzerinden sıçrayıp, evden koşarak uzaklaştı.

Lanet olsun.

Artık ne yapacağıma dair tek bir lanet fikrim bile yoktu ama bir şey çok netti.

Biz, bitmemiştik.

Bölüm 19

“Ciddi misin?” Madoc’un arabasının penceresine doğru eğildim, Pink dinliyordu.

“Müziğim seni ilgilendirmez.” Konuşmayı anında bitirip, yola bakmaya devam etti.

Cuma akşamıydı, Tate’i öpüşümün üzerinden koca iki gün geçmişti ve Loop’ta, Madoc’un Liaın’a karşı yarışını izlemeye hazırlanıyorduk. O, küçük kızlara hitap eden bu müziği dinlerken kahkaha atmamaya çalışıyordum.

Bu, Pink’in deli gibi seksi olmamasından değil, kişisel olarak, odaklanmaya çalışırken daha gürültülü bir

şeylere ihtiyaç duyduğum içindi. K.C. bu gece benimle gelmişti. Onun oturduğu yere bakıp, Tate’le konuştuğunu görünce bir anda gerildim.

Göğsüm alev alev oldu.

“Dostum, niye gülüyorsun,” diyen Madoc’un sesini duydum.

Gözlerimi kırpıştırıp, ona baktım. Orada oturmuş, direksiyonu tutarken gözlerini kısmış bana bakıyordu.

“Gülüyor muydum?” Yüzümü, eski haline geriçevir-dim.

“Evet ve bu garip. Sadece kelebeklerin kanatlarını koparırken gülersin sen,” diye homurdandı ama sonra kaşlarını kaldırıp, omzunun arkasından dışarı baktı. “Orada mı?”

“Kim?”

“İşkence etmekten hoşlandığın kelebek,” diye sataştı.

“Git başımdan,” deyip, arabama geri döndüm.

Tate’le olan oyun planım değişmişti ve Madoc’a kendimi ne şekilde açıklayabileceğimi bilmiyordum.

O yüzden açıklamadım.

Tate’e işkence planlarımın nasıl da değiştiğini düşünüp, dudaklarımı büktüm.

Tanrım, onu istiyordum.

Hepsi buydu. *Sade ve basit.*

O ilk öpüşmemiz tam bir zulümdü ve ben bundan daha fazla istiyordum.

O beni bu öpüşmeyle ilgili suçlayabilirdi. Bana neler yaptırabileceğini gösterebilirdi. Bunu beraber yapabilirdik. Ve bu gerçekten harika bir his yaratırdı.

K.C., ben arabamın kaportasına yaslanmışken etrafımda aylak aylak dolaşıyordu. “Selam!”

Lanet olası Ben Jamison’ının peşinden de... Tate geliyordu. Kısa bir iç çekip, gözlerimi K.C.’den kaçırdım.

“Merhabalar,” dedikten sonra kolumu neden olduğunu bilmeden omzuna attım.

KC.’yle hâlâ bir ilişkimiz varmış gibi davranıyorduk ama o Liam’ı kıskandırırken, benim yararıma olacak şeyi bilemiyordum.

“Selam, dostum,” diyen Ben, başını selamlar gibi salladı.

Onun kanını gözlerinden süzmek istiyordum.

“Nasıl gidiyor,” diye sorup, daha cevabına şans vermeden başımı yola çevirdim.

Kısa bir sessizlik oldu, yüzümde zorlama bir tebessüm vardı.

Bardak taştı taşacak gibi gergin bir durum vardı ve bundan lanet bir keyif alıyordum.

K.C.’nin rahat hissedip hissetmemesini umursamıyordum, Ben’in ya da Tate’in işini kolaylaştırmak da istemiyordum.

Onların görüştüğü hiçbir evrende iyi olmam mümkün değildi.

Ya da herhangi biriyle görüştüğü...

K.C., zorlamaya çalıştı.

“Ve Jared, bu da Tatum Brandt,” diyerek sarkastik bir şekilde bizi tanıştırdı. “‘Merhaba desene.”

Evet, biz daha önce tanışmıştık.

Kolumu K.C.’nin beline doğru kaydırdım -çünkü tam olarak piçim- ve daha az öncmseyemezmişim gibi Tatc’e gözlerimi kaydırdım.

Burnumdan soluyordum ama ona bakıp, kafamı çevirmekten başka da yapabileceğim bir şey yoktu.

O da muhtemelen, bu kadar kibar olduğumu görünce rahatlamıştı ama bunların tamamı roldü. İçimdeki şeyler sıcaktı ve aynı anda hem birşeyi öpüp, hem her şeye vurmak istiyordum.

Ben, onun beni böyle uyuz ediyor olmasını eleştiriyordu.

Ve Tate’in kıyafeti beni gerçekten uyuz ediyordu.

Üzerinde kısa, siyah bir okul eteği ve ince, beyaz bir gömlekle gri bir ceket vardı.

“Ve hazırız!” Zack, yolun dışından sesleniyordu, herkes, Liam ve Madoc’un yarışı başlasın diye yoldan çekilmeye başladı.

Tate, yolun bir iki adım ötesine geçtiği gibi, K.C.’nin üzerinden kolumu çekip, elimi cebime atıp fosil kolyeyi kavradım. Bu üzerimde sürekli taşıdığım bir şey değildi, sadece Pazar günleri ve yarışlarda yanımda olurdu.

“Hazır mıyız,” diye yolun dışından bir kız bağırdı.

Kalabalık, motorların gümbürtüsüyle beraber bağı-rışmaya başladı. Çoğu, bunun sonucu çoktan belli bir yarış olduğunu tahmin bile edemiyordu.

Madoc’un GTO’suna karşı, Liam’ın Camaro’su mu?

Yanma bile yaklaşamaz.

Camaro’lar güzel işler çıkarabilirdi ama söz konusu arabayı modifıye etmek olunca Liam tam bir cahildi. Madoc bunu alacaktı.

“Hazır?” Kız bağırdı ama benim gözüm hâlâ yarışı izleyen Tate’in üzerindeydi.

“Başla!”

Bağırış çağırış iyice çoğaldı, insanlar yüzünden yolu görememeye başlayınca, arabamın üzerine geri çöktüm. Önemi yoktu. Kimin kazanacağını zaten biliyordum ve izlemek istediğim tek bir kişi vardı.

Tate’in sırtı bana dönüktü, bu seferliğine, gözlerimi kaçırmama hiç gerek yoktu. Onu istiyor olduğum için kendimi artık suçlu hissetmiyordum ve ona bakacaktım.

Parmaklarının ucunda yükselmiş, diğer seyircilerin arasından yarışı görmeye çalışıyordu. Bacaklarındaki kaslar esnemişti, ona dokunmak istiyordum.

Teninin pürüzsüz hatlarını ve daha iki gece önce, o bacakların bana nasıl da sarıldığını düşünmek, orada, arabamın kaportasının üzerinde onu aynı pozisyonda istememe neden oluyordu.

Tate’in artık on dört yaşında olmadığını uzun süre önce anlamıştım. Yani, o, o zamanlarda da güzeldi ama ikimiz de sadece çocuktuk.

Aklıma usulca düşen bu küçük arzu ve istekler, kocaman fantezilere dönüşüyordu.

Ve şimdi, bunları yaşayabilecek kadar büyüktük.

“Lanet olsun!” K.C., birkaç adım ötemde durdu. “Birayı döktüm.”

Tate, ne olduğunu anlamak için arkasını döndü, göz göze geldiğimiz anda sanki bütün dünya durdu.

Onu diğer kızlardan ayıran şey buydu.

Onun bana bakmasını seviyordum.

Ceketini çıkarıp, K.C.’nin üzerine attı, hâlâ K.C.'ye dönüp bakmamıştım bile.

Sanırım, bluzunu mahvetmişti, üzerini kapatacak bir şey gerekiyordu.

Kahretsin.

Zorla yutkundum.

Tate'in beyaz kolsuz bluzu akşamın ayazında sertleşen meme uçlarını görebileceğim kadar dar ve inceydi.

Ben, gözlerini ona bakıp, kaçırırken ona baktım. Ta-te'e bakmamaya çalışmakta zorlanıyordu.

Lanet olsun.

Dişlerimi sıktım.

Ortaya atlayıp onu eve sürükleme düşüncesi cezbe-diciydi.

Ve Ben ona öyle bakmaya devam edecek olursa, dişlerini bir kaşıkla ağzından sökecektim.

K.C., Tate'in ceketini üzerine geçirdi ve hepsi yarışı izlemeye devam etti.

Madoc ve Liam sonunda dördüncü köşeyi dönmüşlerdi, Madoc açık ara öndeydi. Bitiş çizgisini geçtiğinde bütün kalabalık alkışlayıp ellerini havaya kaldırdı. Bahislerinden ve bu şovdan çok memnun görünüyorlardı.

Ben, Tate arabaların telaşlı haline kahkahayla gülünce, ona bakıp gülümsedi. Madoc'tan nefret ederdi, onun kazanmasından çok bu görüntü için heyecanlandığını sanıyorum.

Gülüşüp, konuştular, birlikte çok rahat görünüyorlardı.

Gerçekten mi?

Tate rahat bırakılmaktan değil itelenmekten hoşla-nırdı. Birinin, ağzına elini kapatıp, onu deli gibi kullanmasını isterdi. O yağmur altında sevişmek isterdi.

O an, olmadığı biri gibi davranmaya çalışıyordu.

K.C.'niıı belinden tutup, onu kendime çektiğimde, şaşırmış gibi baktı.

“Liam için, hatırlamadın mı,” diye fısıldadım, aslında onun için yapmıyordum.

Tate’i kıskandırmaya çalışmak çok aptalcaydı ama onun tepkisini merak ediyordum. Geçen bir ay boyunca oldukça iyi görünüyordu.

K.C., endişeli gözlerle Tate’e baktı. Bunu çok fazla kafasına taktığından korkuyordum. Liam’ın karşısında oynaşmak iyiydi ama bunu Tate’in karşısında yapmak koca bir problem halini alıyordu.

Yme de kısa bir süre sonra, kollarını boynuma doladı. Davetini kabul edip, çenesinin altından onu öptüm.

Başımı boynuna yaslayıp, yumuşak, yavaş öpücüklerle kulağına doğru iz sürdüm; bedenime ne yapacağımı aklım söylüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Madman’i öpüyor olmayı tercih ederdim ama Tate’in bana baktığını hissedebiliyordum.

“Herkes yoldan çekilsin!” Zack’in bağırışını duyup, başımı büyük bir istekle kaldırdım. “Trent ve Roman, kıçınızı kaldırıp başlangıç çizgisine geçin.”

Ellerimi yüzüme götürdüm.

Lanet olsun, sonunda.

Arabamın önünden dolaşıp, içine girdim, motoru çalıştırırken bedenimde bir fırtına hissediyordum. İki şey için yaşıyordum:Tate’e işkence etmek ve asfaltın anasını ağlatmak.

Loop’ta kazandığım her şey babama gidiyor olsa d.ı yarışmayı seviyordum. Ayağımla pedala dokundum, ellerim arabamla mükemmel manevralar yapmak konusunda ustaydı. Tekerlekleri döndürüp, kaydırıp, tam istediğim gibi yönlendirebilirdim.

Haftada sadece iki dakika, hayatımı seviyordum.

Boss 302’mi yola çıkarırken, hoparlörlerden Papa Roaclı’ın Stili Svvingin’ şarkısı yükseliyordu. Siyah Mustang’im hazırdı, hızlıydı, tam anlamıyla ‘ben’di. İnsanlardan kaçmak, ortalıktan kaybolmak istediğimde tek çıkış biletimdi.

Derek Roman, üniversiteye yeni başlamıştı, eski sınıf arkadaşımdı ve arada bir yarış için şehre geri dönüyordu. *2002 Trans Atn'ini* arabamın yanma getirdiğinde, direksiyonu iyice kavradım.

Biraz kilo almıştı. Bazıları ona yalakalık olsun diye bana karşı bahis oynamışlardı. Bu küçük düşürücüydü ama ihtiyaçlarıma cevap veriyordu. Küçük geri zekalılar, büyük meblağlar öderdi.

"Pekala!" diye Zack seslendi, sesi güçlü geliyordu. "Bu akşamın ana etkinliği için yoldan çekilin."

Bölüm 20

Üniversitelilerin okula dönüşüyle beraber yazın olduğundan daha az yarış oluyordu. Madoc ve benimki dışında bu akşam başka bir yarış yoktu.

Kotumun cebine elimi atıp, fosil kolyeyi çıkartıp, dikiz aynasının üzerine astım. Aynadan, Tate'in bana baktığını görünce boğazım düğümlendi. Kolyeyi taktığımı görmesini hiç istemiyordum. Bu annesinin kolyesiydi ve neden bende olduğunu açıklamam bir hayli güçtü.

Hiç bulaşmadığım seksi kızlardan biri, Devon Peter-son, kısa okul eteği ve askılı tişörtüyle arabamın önünde dolaşıyordu. Benden bir dönem alttaydı, onunla ilgilenip ilgilenmediğim konusunda meraklı görünüyordu.

İlgilenmiyordum.

Aslında gerçekçi, iyi biriydi ama herkese iyiydi. Bu bir problemdi. Bazen, iyi bir zamanda risk almaya gerek olmadığını bilirsiniz.

"Hazır," diye seslendi, gözleri üzerimdeydi.

Hadi. Hadi. Sol dizim, debriyajda tutmaktan kesilmişti.

Kızlar yok, ebeveynler yok... sadece ben, hepsinden kaçıyorum.

"Hazır?"

Roman da ben de gaza basmaya hazırdık.

“Başla!”

Bacaklarım harekete geçti, biri debriyajı hafifletirken, diğeri tüm gücüyle gaz pedalındaydı. Tekerleklerin sesi duyuldu, kısa bir süre sonra ikimiz de pistteydik. Midem kasıldı, bu hisle gülümsedim.

Bu haltı çok seviyordum.

Direksiyonu kavradım, ikinci turdan üçüncüye geçerken debriyaja tekrar bastım. Yarışta değilken hep unutup, dişli attırmaya çalışırdım ama yarış sırasında bunu yapmamam gerektiğini iyi bilirdim. Annem geçen yıl yeni, manuel bir araba aldığında ona nasıl kullanacağını öğretirken bu huyumdan çok sinir olmuştu.

“Dişli atlatabilirim derken ne demeye çalışıyorsun? Jared, onu kullanmayacak olsan oraya koymazlardı.”

Ona sadece başımı sallamıştım, sinirlenmeye değmeyeceğini biliyordum.

Dördüncü tura girerken Boss tekrar sarsıldı, müzik ve arabanın beni binlerce parçaya ayırıp, rüzgara karıştırmasına izin verdim. İstesem de, hiçbir şeyi düşünmüyor ya da hiçbir şey için endişelenmiyordum.

Burası benim yaşadığım yerdi. Boss benimle kavga etmezdi. İçinde ve dışında, onun sahibi bendim.

Roman’la başa baş gidiyorduk ama ilk viraj yaklaşmaktaydı. Ben biraz öndeydim ama o da yavaşlamıyordu.

Seni lanet herif.

Bir gün onun hak ettiği dersi ona verecektim. Bu lanet köşeden birlikte dönemezdik, bunu o da biliyordu. İkimizden birinin yavaşlaması gerekiyordu ve bunu yapan o olmayacaktı.

Bunu bildiğimi biliyordu.

Direksiyonu iyice tutup, frene bastım, onun peşinden gittim. Tam arkasına yapışmış, zorla nefes alıp, başımı sallayarak, arabasınla vurmamak için kendimi tutmaya çalışıyordum.

Direksiyonu sola kırıp, dönerken arabanın kaydığını, kalbimin yerinden çıkacak gibi olduğunu hissettim, toz dumana karışmıştı.

Ama Roman'ın arabası daha çok kaymıştı.

Geri kaydırıp, gaza asıldım, Godsmack'in I Stand Alone şarkısını açıp, lanet yola çıktım.

Her saniye, kanım damarlarımdan daha güçlü akıyordu, kazanacak ya da kaybedecek olmayı umursamıyordum. Bunu hiçbir şey mahvedemezdi ve hiçbir şey bunu daha iyi yapamazdı.

Her dönüşte Derek Roman işimi bitirip beni arkasına alıyordu ya da ben istediğimden daha fazla dönüyordum. Her türlü, kazanamayacaktım; çünkü bu pislik

herif, arabasının tamponuyla oynamaya, yarışmaktan daha çok önem veriyordu.

Pislik. Bir dakikada binlerce kez nefes alıyordum, sinirli olduğumdan değil, sadece her şey mahvolduğu için...

O, benim kazandığımı görmektense, ikimizin de aracını hurdaya çıkarmayı yeğlerdi.

Roman'la tekrar kafa kafaya gelince gaza asılıp, direksiyonu iyice kavradım. Kalabalık aracın yanında uçar gibi gidiyordu, sonunda bitiş çizgisini geçtiğimde midem sallanıyordu.

Derin bir nefes alıp dişlerimi gıcırdattım, arabayı yavaşlattım. Kaybettiğimden emin değildim ama kazanmadığım da kesindi.

Bu durum, gerçekten umrumda değildi.

Bir şeye vurmak istiyordum, Roman da benim kum torbam olacaktı.

Arabamdan fırladım, arabanın önünden dönüp, yolun yarısında onunla bir araya geldiğimizde ayaklarım çelik borular gibi sertleşmişti.

"Tam bir pisliksin," diye çıkıştım.

Lütfen. Bir yumruk at.

Neredeyse burun burunaydı. Roman'la aşağı yukarı aynı boylardaydık.

"Benim şeridime giriyordun!" diye homurdandı. "Ya da belki arabanı nasıl kullanacağını bilmiyorsundur." Neredeyse kahkaha atacaktım.

"Pistte şeritler yok." Geri zekalı.

"O zaman kimin kaslarını kullanmayı bilmediğinden konuşalım şimdi."

Roman elini yağlı, siyah saçlarının üzerinde geriye doğru kaydırıp, parmağını yüzüme doğrulttu. "Bak sana ne diyeceğim, prenses. Biraz büyü ve sürüş dersi al da gel. Anca o zaman benimle yarışabilecek yeterlilikte bir adam olursun."

Sesi üst üste koyulmuş bozuk kulaklıklar gibi çıkıyordu, susması lazımdı.

"Adamlığı senden mi öğreneceğim," diye sordum, bükülmüş suratım ilk kez bu kadar aptalca bir şey duymuşum gibi görünüyordu. Arkamı dönüp, toplanan kalabalığa doğru ellerimi kaldırdım. "Ondan mı öğreneceğim?"

Onlar daha iyi bilirdi, çoğu sınıf arkadaşımdı.

Piper, kalabalığın arasından çıkıp bana yöneldi. Bütün kalabalık, o vücudunu benimkine yapıştırıp, elini kıçıma koyup yavaş ve derinlemesine beni öperken heyecanlarını içlerinde tutmayacaktı.

Sanki görünmez iki kol beni geri çekiyor, onun avuçlarından almaya çalışıyor, bana dalmayı, yüzmemeyi hatırlatıyordu.

Onu tutup, ellerimle iki yanından yakaladım, dilinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

İhtiyacım olan şey buydu.

Piper kolaydı.

Ama kalabalık önümüzde bağırıştıkça, dudaklarım gerildi ve öpüşme sertleşti.

Tadı kül gibiydi.

Aklıma Tate ve onun dudaklarının hatırası geldi.

Herkes Roman'ın düştüğü duruma gülüyordu ama bunlar saçmalıktan başka bir şey değildi.

"Tamam!" diyen Zack kalabalığı yarıp, "yoldan çekilin, yoldan çekilin dedim," diye uyardı.

Piper bana sırıtıp, kalabalığın arasına, kıkırdayan arkadaşlarının yanına gitti.

"Dinleyin. Biraz iyi, biraz kötü haberlerimiz var." Zack etrafa bakıyordu, Roman ve benimle değil de kalabalığa konuşuyordu. "Kötü haber, bu duruma biz beraberlik diyoruz."

Herkes sızlanmaya, lanet okumaya başladı.

"Ama iyi haber," dedi ve aceleyle ekledi. "Bu beraberliği bozmak için bir çözümümüz var."

Ardından benim bile boğazımı gıcıklatan bir kahkaha attı. Zack hilekar bir adamdı.

"Yeniden eşleşme mi?" Öyle umuyordum.

"Öyle de denebilir," diyen Zack kıs kıs güldü. "Eğer beraberliği bozmak istiyorsanız, çocuklar, arabalarınız tekrar yarışacak ama... sürücüleri siz olmayacaksınız."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kırpamıyordum bile.

Daha neler?

"Afedersin?" Roman ortaya fırladı, Zack'in üzerine doğru yürüdü.

"Sizin eşsiz şoförler olduğunuzu biliyoruz," dedi Zack. "Bu yarış, bunu kanıtladı zaten. Şimdi kimin arabasının daha iyi olduğunu görelim."

Artık yeter.

"Peki arabaları kim kullanacak," diye bağırdım.

Zack’in dudakları aralandı. “Kız arkadaşlarınız.”

NE?

“Evvet!” Kalabalıktaki birkaç gerizekalı, mükemmel bir eğlence olacakmış gibi kahkahalar attı.

Hiç kimse ama hiç kimse benim arabamı kullanamaz!

Seyirciler, kavgayı duyabilmek için daha yakma toplandılar ve evet, bu tam bir kavga olacaktı. Roman da ben de bu fikrin korkunç olduğunu düşünsek de, kalabalığın çoğu iki kızın yarışını izleyerek paralarını kaybetmekten memnundu.

“Dostum! Böyle bir şey olmayacak!” diyen Roman kaşlarını çattıktan sonra dönüp kız arkadaşına baktı. Çok tatlı biriyle beraberdi ama bu minik esmer güzeli ancak scooter kullanabilecek kadar kası varmış gibi görünüyordu.

Ona karşı Tate’in yarıştığını düşünüp, kendi kendime güldüm.

Hayır. Sakın bunu düşünme.

“Zack,” deyip içimi çektim. “Benim kız arkadaşım yok. Benim hiçbir zaman bir kız arkadaşım olmadı.”

“Peki beraber geldiğin ufak çıtır?”

Kafamı çevirip, K.C.’ye sinirli bir bakış attım. Anladığım kadarıyla Zack onu kastediyordu.

Kendinden bahsedildiğini anlayan KC.’nin gözleri yerinden fırlayacak gibi olmuştu.

“Onunla sadece bu gecelik takılıyorum,” diyen K.C. ellerini birleştirdi. Canı acıtılması gereken benmişim gibi, herkes kahkahâlâra boğuldu. K.C. yardım edemezdi ama zekiliğine güldüm.

Gözlerimi Zack’e çevirdim, anlamış olduğunu umuyordum.

“Benim arabamı kimse kullanamaz,” dedim sertçe.

“Bu konuda prensesle aynı fikirdeyim,” diye atladı Roman. “Bu çok aptalca.”

‘‘Seyirciler sizin yarışınızı zaten izledi. Eğlenmek istiyorlar. Eğer bu beraberliği bozup, insanların paralarını almasını istiyorsanız bunu benim istediğim şekilde yapacaksınız. Beş dakika içinde başlangıç çizgisinde olun ya da gidin.” Arkasını dönüp yürümeye başladıktan sonra Zack durup, “ah, isterseniz pompalı tüfekle oynayabilirsiniz... bilirsiniz, moral desteği için.”

Geri zekalı herif, aklınca bizimle eğleniyordu.

“Bu saçmalık,” dedi Roman. O kalabalığının arasına giderken, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip Madoc ve K.C.’ye doğru yürüdüm.

Yumruklarımı tekrar tekrar sıkıp gevşetiyordum. Zack arkadaşım olmasaydı, onu hadım edebilirdim.

Paraya ihtiyacım olmasaydı, bundan kaçabilirdim. Yarış, yarıştır. Eğer Roman bundan kaçmıyorsa, ben de kaçmayacaktım.

“Hey, dostum. Senin için ben sürebilirim,” dedi Madoc. “Onlara sadece gizli ilişkimizi söylememiz gerek.”

Beni neşelendirmeye çalışıyordu ama çenesini kapalı tutsa daha fazla yardımcı olurdu.

Kızların araba kullanabileceğini biliyordum. Çalıştığım tamirhaneden bir sürü kişi tanıyordum, ordan bur-dan da birilerini tanıyordum ama burada tanıdığım tüm kızlar ya daha önce yattıklarımdı ya da daha önce beraber ders aldıklarım.

Hiçbirine güvenemezdim.

“Jared, senin için yanşamam,” dedi K.C., sanki bil-miyormuşum gibi. “Başka biri olması gerek.”

Başka biri vardı.

Ondan bunu istemek düşüncesi bile beni komik duruma düşürüyordu. Sadece hayır diyeceği için değil, aynı zamanda bunu sorduğumda yüzüme tükürecek olduğu için de utanıyordum.

Başka bir seçeneğin varmış gibi davranma.

Lanet olsun.

Arabama binip uzaklaşmak istedim. Zor bir karar verecektim. Benim canım acısa da diğerlerinin ihtiyaçlarının daha önce geldiğini kabul etmek zorunda kaldım... başka bir seçeneğim yoktu.

Aklımda başka bir babanın -daha iyi bir babanın- sesi yankılandı.

Bir erkek yapılması gereken şeyi bilir ve o lanet şeyi yapar.

Kardeşim ona bakacak birini hakediyordu ve ben de gücümü onun hayatını daha iyi yapmak için kullanıyordum.

Başımı geri yatırıp, iç çektim.

Bu, acıtacaktı.

“Arabamı kullanması konusunda nispeten güvendiğim biri var,” dedikten sonra dönüp, gözlerimi Tate’e diktim.

Gözlerini kıstı. “Ben mi,” dedi, şaşırmış bir şekilde.

“O mu,” diye Madoc, K.C. ve lanet Ben peş peşe aynı şeyi söyledi.

Kollarımı önümde bağlayıp, ona doğru yürüdüm. “Evet, sen.”

“Ben mi?” Sesi sanki aptalca bir şey istemişim gibi geliyordu. Artık şaşkın değildi.

“Sana bakmıyor muyum şu an,” dedim, biraz sinirle.

Yüzü diiştü randevulaştığı çocuğa bakıp, beni yok sayarak gözlerini kıstı. “Ben, şenlik ateşine kalmadan dönebilir iniyiz? Sıkıldım.”

Bir cevap verecek kadar bile beklemeden arkasını dönüp kalabalıktan uzaklaştı.

Onu ikna etmekten başka çarem yoktu, payımı De-rek Pislik Roman’a yedirmeyecektim.

Peşinden gidip, kolundan tuttum. “Konuşabilir miyiz?”

Yüzüne zar zor bakabiliyordum, sesim mırıldanıyor gibi çıkıyordu. Üç yıldan sonra ilk kez birine yalvarmaya bu kadar yaklaşmıştım.

“Hayır,” diye direkt cevap verdi.

Cadaloz...

Küçük...

Bana yardım etmemek konusunda tamamen haklı olduğunu bilerek omuzlarımı geri çektim ama tavrı beni hâlâ kışkırtıyordu. “Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun,” diye fısıldadım. “Sana ihtiyacım var.”

Nefesini tuttu, bir anlığına aşağı baktı. Sonunda onu durdurmuştum.

“Ama yarın bana ihtiyacın olmayacak,” diye meydan okudu. “Botlarının altındaki pislik mi olacağım yine?”

Kalbim öyle çarpıyordu ki, göğsüm ağrıdı.

Sen asla pislik değildin.

“K.C.!” Tate’in dişleri açığa çıktı. “Sakın nefesini boşa tüketme. Bunu yapmayacağım!” diye doğrudan yüzüme bağırdı, öfkesinin sıcaklığı bana sıçramıştı.

Bu olay bana mutfak tezgahını hatırlattı, aynen o gece yaptığım gibi onu susturmak istedim.

“Yapmak istiyorsun,” diyen K.C., Tate’le tartışmaya başladı.

“Belki de,” dedi Tate, alaylı bir şekilde. “Ama benim onurum var ve bunu Jared için kaybetmeyeceğim.” *Lanet olsun.*

“Teşekkürler,” deyiverdim bir anda.

“Ne için,” diye Tate hemen karşılık verdi.

Sözünden dönmeyeceği yüzünden okunuyordu. “Nasıl moral bozucu, bencil bir sürtük olduğunu hatırlattığın için.”

“Bu kadarı yeter! İkinize de!” dedi Madoc, ben Tate’in kısık, sinirli gözlerine bakarken tartışmanın ortasına girdi. Aramızda durup, ikimize de ters ters baktı. “Şu an,geçmişte yaşadıklarınız umrumda değil ama o aracın içinde oturacak bir kıça ihtiyacımız var. İnsanlar deli gibi para kaybedecek.”

“Jared,” dedikten sonra Madoc bana bakıp, devam etti. “Çok para kaybedeceksin. Ve Tate,” dedikten son-na gözlerini ona çevirdi ama Tate hâlâ bakışlarıyla beni parçalarıma ayırıyordu. “Herkesin sana kötü şeyler yaptığını mı düşünüyorsun? İnsanların üçte ikisi burada Jared için bahis koydu. Araba konusunda güvendiği tek kişinin onu yarı yolda bıraktığını duyduklarında okulda kalan bütün yılın Jared ya da benim parmağımızı bile kıpırdatmamıza gerek kalmadan mahvolur. Şimdi -ikiniz de- şu lanet arabaya binin!”

Yere bakıyordum, çocuksu bir sersemlik hissettim.

Madoc genelde ünlemli konuşmazdı. Onu bu şekilde gördüğüm zamanları saysam bir elin parmağını geçmezdi, böyle öğretmenvari bir ses çıkarttığı çok nadir olurdu.

Onun hep bir şeyler sakladığı izlenimine kapılırdım. Büyük bir şeyler.

Herkes susmuştu. Etrafta kulak misafiri olan birkaç kişinin bile nefesi kesilmişti.

“Bunu benden kibarca istemesi gerek,” dedi Tate sertçe.

“Ne?”

Ben kibardım. İlk kez.

Tamam, belki de değildim.

“Lütfen demesi gerek,” dedi Tate, Madoc’a söylüyormuş gibi yapıp.

Başımı sallayıp, kendime güldüm.

Tanrım, bu kız ele avuca sığmıyordu.

“Tatum.” Yüzüne, onu yiyecek gibi bakıyordum. “Bana yardım eder misin, lütfen?”

Gözlerini tekrar kıstı ama bu sefer yüzünde heyecandan eser yoktu. Bu fırsata direkt atlamak istemiyordu ama kendini zor tuttuğunu da biliyordum.

“Anahtarlar,” dedi, elini açıp.

Avucunun içine anahtarları koyup, arabamın şöför koltuğuna oturana kadar yolda onu izledim.

Roman, kalabalık yolu boşaltırken Trans Am’ine arkasını döndü. Tate, kaportanın önünden geçerken, aramız fısıltılarla kaynıyordu.

İkimiz de arabanın içine gömüldük, son derece sa-

kin olsam da ne kadar umutsuz olduğumu düşündükçe çileden çıkıyordum. Daha önce hiç yolcu koltuğunda oturmamıştım.

Önüme bakamıyordum, yan gözle ellerini direksiyonun üzerinde aşağı yukarı hareket ettiren Tate’i izledim.

Onu, benim lanet koltuğumda, elleri lanet direksiyonumun üzerinde görmek benim için çok fazlaydı.

Aklım bir an dağıldı, her zaman olduğu gibi, etrafta Tate varken aletim kendini kontrol edemiyordu.

Tate’in arabamın içinde nasıl göründüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Belki oldukça seksi görünüyordu ama ben kotuma iyice sığamaz olmuştum.

Derin bir nefes alıp, aniden lanet arabamın yağmurun altında kalmasını ve o bacaklarını koltuğumda iyice açmış otururken vücudunun terden parıldamasını istedim.

O, çok güzeldi ve bir şeyi bu kadar isterken onu elde edemeyeceğimi bilmek, beni çok mutsuz ediyordu.

Anahtarları çevirip, vitesi geri aldı, kolunu yan koltuğa atıp arabanın içinde arkaya bakmak için dönüşünü hayranlıkla izledim. Direksiyonu kolayca döndürüyordu, pedalları rahatça kontrol ediyordu, frene bastıktan sonraki her dönüşünde bacağını tekrar rahatlatıyordu.

Bu, porno izlemek gibi bir şeydi.

Tate, rahat ve mutluydu, dudaklarının kenarından ufak bir tebessüm belli oluyordu.

Gülümsüyordu, hem de benim karşımda...

Tekrardan omuzlarıma bir yük bindi, ona yaptığım her şey için kendimi kötü hissttim. Hem ona hem de kendime...

“Gülümsüyorsun,” dedim, güldüğüne güleceğine pişman olmasını umut ederek.

“Konuşarak dikkatimi dağıtma, lütfen.”

Yeterince adil.

Boğazımı temizledim. “Şimdi, baban ikimize de vitesin nasıl kullanılacağını göstermişti ve Bronco manuel, bununla ilgili sormak istediğin bir şey var mı?”

“Hayır,” dedi Tate, gözlerini ileri dikmişti. Biraz söylediğim şeyden, daha çok da arabadan büyülenmiş gibi görünüyordu. Parmaklarıyla etrafa tıklıyor, gözleriyle her tarafı kesiyordu.

Ona yapılacak şeylerin kısa bir özetini geçtim; nerede yavaşlayacağını, nasıl döneceğini söyledim, oysa sadece başını salladı.

Şöför kızlar Devon Peterson’ın kıçını sallamasını pek ilgi çekici bulmadığından Zack araçların önüne geldiğinde kalbim ağzımdan fırlayacak gibi oldu.

Lanet olsun!

Tate, uzanıp fosil kolyeye dokundu. Çalıp, yıllardır sakladığım, onun, annesinin kolyesine...

Lanet olsun, lanet olsun.

Kulaklarım kanımın basıncından öyle uğulduyordu ki her şey kendimi sabit ve sakin tutmamı zorlaştırıyordu. Orada olduğumu bile unutmuştum.

“Şans tılsımı,” deyip, koltuğumu düzeltirken gözlerimi ondan kaçırmaya çalışarak açıkladım. “Sen onu mezarlıkta bıraktıktan birkaç gün sonra aldım.

Çalınmış ya da mahvolmuş olabileceğini düşünmüştüm. Şimdi sanki hep benimleymiş gibi.”

Bunu yıllardır sakladığımı öğrenmiş olmasından

daha kötüsü, geri isteyeceğini bilmekti. Ne olursa olsun, bunu saklamaya hakkım yoktu.

Kolunu aşağı sarkıtmış, şöför koltuğunun penceresinden sessizce uzağa bakıyordu.

Ne düşünüyordu? Bilmek istiyordum ama soramazdım.

“Hazır mıyız?” Zack’in sesiyle gerçek dünyaya geri döndüm, Tate de başını arkaya yasladı.

iPod’umdan *Buîlet for My Valentitıe’m Waking the De-mon* şarkısını bulup açtım.

Gürültü, aktivite, dikkati dağıtma.

İkimiz de ön cama odaklandık.

Sessizce.

“Yerlerinize!” Zack bağırdı, Tate motoru gümbürdettiğinde gülümsedim.

“Hazır?” Müziği tekrar açıp kendimi güçlendirmeye çalıştım.

En iyisinin olacağını umuyordum ama sırf intikam uğruna Tate, bebeğimi bir yerlere vursa da şaşırmazdım.

“Başla!”

Gaza asıldı, anın heyecanıyla beraber vahşi bir gülümseme saçıyor, zor nefes alıyor gibi görünüyordu. Bu, farklı bir arabada olmanın verdiği histen de, yarışın ateşinden de olabilirdi ama tam anlamıyla duruma odaklanmıştı. Yola, sanki avıymış gibi bakıyor, vitesi hızlı ve sert bir şekilde değiştiriyordu.

Kaslarının kaslarımı ele geçirmesini izledim, sonra başımı salladım

Bu bir pornoydu.

“İlk tur çabuk geçti,” dedim, aklımı tekrar yarışa vermeye çalışıyordum.

Tate hiçbir şey söylemedi ama ilk köşeden dönerken frene basınca artık nefes almıyormuş gibi görünüyordu.

Göğsüm adrenalinle dolmuştu, dişlerimi sıktım, biraz daha yavaşlaması konusunda bağırmaya hazırdım. Öndeydi -bu pek de sürpriz sayılmazdı- ama eğer yoldan çıkacak olursa, Trans Am onu kolaylıkla yakalayabilirdi.

Dikiz aynasından, Roman’ın arabasının hızlandığını görünce içime korku salındı. Lanet olası Roman. Eğer Tate bu dönüşü başaramazsa, bize çarpacaklardı.

“Gaza bas!” diye bağırdım, hakimiyetini yitirir gibi olduğu anda. “Ve çok hızlı dönme. Kendini düzeltmeye çalışırken vakit kaybediyorsun.”

“Kim önde,” dedi kibirle.

“Kibirli olma.”

Ama dinlemedi bile. Sadece müziği açıp, vitesi altıncı deliğe getirdi. Bir anda ileri uçtuk, gerilmiştim ama sebebi sinirim değildi.

Garip olan şey, o an kendimi çaresiz hissetmiyordum. Normalde, kontroldeki kişi olmak isterim ve pompalıyı hep hazırda tutarım ama şimdi, onu izlemek hoşuma gitmişti.

“Bir sonraki dönüş geliyor. Yavaşlaman gerek,” diye emrettim.

Dudaklarının arasından dişlerini gösterdi ama arabanın motoru yavaşlamıyordu.

Ne halt ediyor bu?

Kaşlarımı çatıp, daha sert bir şekilde tekrarladım.

“Tatum, yavaşlaman gerek.”

Evet, **işe yaramadı.**

Dönüşe yaklaşırken kalbim daha hızlı atmaya başladı, Tate köşeden dönüp, bir sağa, bir sola patinaj çekerek dengesini bulurken, çaresizce iki elimle arabanın önünü kavradım. Hızlıydı, araba da hâlâ tek parçaydı. Yumuşak ve temiz değildi. Bu, hızlı ve tehlikeliydi.

“Bunu bir daha yapma,” dedim. Her şeye rağmen onun güvende olmasını istiyordum.

Her şekilde kazanacaktı. Roman’ın arabası arkamız-daydı, kız arkadaşının işiteceği tek şeyin büyük bir azar olacağını anlayıp güldüm.

Tate, bu kadar gözü kara olmak zorunda değildi. Hele ki bu arabanın içinde.

Sonraki tur boyunca onun hiç sallamadığı birkaç emir daha verdim, son tur bizim için şahane bir kazanma oyunuydu. Hızını neredeyse otuz kilometreye düşürüp bana baktı ve şirinlikle gülümsedi.

“Bu iyi mi, Bayan Papatya?”

Gözleri meydan okumanın hırsıyla açılmıştı.

Kahkaha atmamaya çalışıyordu, bense gözlerimi onun dolu dolu, gergin dudaklarından alamıyordum.

Tam o an, oracıkta onun yüzündeki kibirli, pis sırıtışını silip atacağımı biliyordum.

Tate’i, nefes nefese ve çaresizce isterken, kendimi onun içine kazıyordum. Ne şaka, ne alay, ne de bir kelime. Gözlerindeki şey sadece bendim.

“Tatum?” Meydan okumasını kabul ettim. “Rakibinle oyun oynamayı bırak da, önce şu yarışı kazan.”

“Tabi ki, Bayan Papatya.”

Yumruklarımı da, dişlerimi de sıktım.

Tanrım, onu tekrar kollarımın arasına almak için sabırsızlanıyordum.

Tate, bitiş çizgisinden neşeli, yavaş, salına salma geçerken bütün kalabalık

Madoc’un ve benim yarıştığımızın toplamından daha fazla bağırışıyordu.

Arabayı durdurup, el frenini çektikten sonra koltuğa iyice yaslanıp dinlenmeye başlamıştı.

“Teşekkür ederim, Jared,” dedi, sesi neredeyse fısıldıyor gibi, tatlı ve minnettardı. “Bunu yapmamı istediğin için teşekkür ederim.”

Boğazım düğümlendi.

Dikiz aynasında duran kolyeye uzanıp, onu incecik boynuna taktı. Yüzü düşünceli ama rahat görünüyordu.

Aramız ısınmaya başlıyordu ve burada sadece ikimiz-dik.

Tate ve Jared.

Ellerimle saçlarımı düzeltip, üzerimden bu tanıdık hissi atıp, kapımı heyecanlı kalabalığa doğru açtım.

Durup, yere baktım. “Waking the demon...” diye homurdandım. Neden bu şarkıyla yarışmayı seçtiğimi bilmiyordum ama bir anda tam da yerine oturmuş gibiydi.

“Teşekkür ederim, Tate,” diye fısıldadım, ona bakarak.

“Tatum” ona uymuyordu. Aslında, hiçbir zaman da uymamıştı.

O Tate’ti ve her zaman da öyle kalacaktı.

Bölüm 21

“Şimdi artık iki arkadaş mısınız,” dedikten sonra Madoc oldukça sarhoş bir halde, yarıştan sonra yakılan şenlik ateşinin önünde kolunu omzuma attı.

Kimden bahsettiğini çok iyi biliyordum.

“Ben olsam o kadar ileri gitmezdim,” dedikten sonra, ısınmış biramdan bir yudum alıp, etrafa bakmaya devam ettim.

Tate’le ben gitmeden önce laflamıştık ama bu gece onunla tekrar konuşmam

gerektiğini biliyordum.

O kolyeyi geri almayı kafama koymuştum. Babamı ertesi gün görmem gerekiyordu.

“Eminim işe yarar,” dedi, kayıtsız bir şekilde. “Artık bir erkek arkadaşı oldu, sanırım şimdi birbirinizden nefret ederek geçen zamanı bir kenara bırakıp farklı bir noktaya ulaştınız.”

Elimdeki plastik bardağı farkında olmadan sıkıp büzdüm. “Onun bir erkek arkadaşı yok”

“Olacak,” dedi, sesindeki gülümsemeyi hissedebiliyordum. “Bu gece, ellerini onun üzerine koymayı deneyecek”

Hayır.

Tate ve Ben bu gece orada arkadaş olarak birlikte değillerdi. Bunu biliyordum ama Madoc’un dile getirdiği şey, midemin hırsla yanmasına sebep oluyordu.

“Şu çocukları görüyorsun?” Çenesini kaldırıp, eliyle Tate ve Ben’in muhabbet ettiği grubu gösterdi. “Hepsinin istediği ellerini onun eteğinin altına daldırmak. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Sadece nefes al.

“Er ya da geç,” diye devam etti Madoc, “Tate onlardan birine izin verecek.”

Lanet olsun.

Yutkunup, elimdeki kırmızı, plastik bardağı gevşettim.

Madoc kalkıp gitti, hak ettiğim cezayı vermişti. Sadece kafamı karıştırmaya çalıştığını biliyordum ama haklıydı ve bütün yarış bir anda gözlerimin önünden geçti.

Beni asla affetmeyecek.

Onun bir geleceği var, benimkiyse kuşkuluydu. Ateşin öbür tarafından bana bakmakta olan Tate’e

döndüm, bu, suya sırtım dönüp gitmek ama yaşamak için ona ihtiyacın olduğunu bilmek gibiydi.

İçmekten başka şans yoktu.

Daha sonra ne halt edeceğime karar vermeye odaklanmadan önce, ensemde dolaşan bir el hissettim.

“Tanrım, seni özledim.” Tatlı kokulu bir beden bana yaslanmıştı ve yumuşak, nemli dudakları ensemdeydi.

Piper.

Sakince kollarını üzerimden çektim. “Nate Dietri-ch’le fazlasıyla meşgul olduğunu duydum,” dedim ama aslında umurumda değildi.

Yüzüme bakmak için önüme geldi. “Birkaç kez çıktık. Ama benim aklım fikrim sende,” dedi. “Hatta senin için bir sürprizim bile var.”

“Neymiş o,” dedim aksi bir şekilde.

“Ah, harika.” Ellerini çırptı. “İlgileniyorsun.”

“Şuradaki kızı görüyor musun?” Ateşin öbür tarafında, kısa, kızıl saçlı, siyah şortlu bir bir kızı gösteriyordu.

“Ne olmuş ona,” diye sordum, bununla nereye varacağını bilmiyordum.

“Şey nasıl olurdu, sen, ben ve o senin evine gitsek?”

Ne? Gözlerimi kırpıştırdım, söylediğini doğru anlayıp anlamadığımdan emin değildim.

Biraz önce teklif ettiği şey-

“Çoktan ayarladım bile. O sadece bir oyun. Oynayabiliriz ya da...” sesini alçalttı, “izleyebilirsin.”

Gözlerimi kapayıp, elimi yüzüme götürdüm.

Yüce Tanrım.

Lanet üçlü grup. Ciddi miydi?

Kalbim yerinden fırladı, elimde olmadan yüzümde gergin bir gülümseme oldu.

Bir üçlü, daha önce hiç yapmadığım şeylerden biriydi ama kim yapmak istemezdi ki?

Yatakta iki kızla beraber bir görüntüm gözümde canlandı, ikisinin de Tate'e benzediğini düşününce midem taş yutmuşum gibi oldu.

Önce Piper'a, sonra gösterdiği, bana "becer beni" bakışı atan ateşli kıza baktıktan sonra bir şeyi yumruklamak istedim.

Yere baktım, teklif ettikleri şeyi istemediğimin far-kındalığıyla gözlerim seğiridi.

Aslında, bunu düşünüp banyo yapmışım gibi hissediyordum.

Tanrım.

Bir gün bunun için kendimden nefret edecektim.

Piper'ın ellerini tekrar üzerimden ittim. "Dur."

"Ne," dedi, sesi şaşırmış gibiydi, gözleri her şeyi mahvetmiş gibi bakıyordu.

Başımı iki yana salladım. "Sadece düzgünce eve git, olur mu," dedikten sonra arkamı dönüp yürüdüm.

"Artık yeter," diye mırıldandıktan sonra Tate'i aramaya başladım.

Ben'le bir randevuda olması umurumda bile değildi.

Buradan benimle ayrılacaktı.

★★★

Pis, ıslak yaprakların arasında güçlükle yürüyordum,

kulaklarımda sadece hışırtı vardı. Randevusunu kaybedeceğini bilen çakırkeyf Ben'in önünden koşturup, ağaçların arasından otoparka doğru yönelmiş, Tate'i arıyordum.

Ateşin çevresinde değildi, burada pek arkadaşı da yoktu.

Ya da herhangi bir yerde de yoktu, lanet olasıca...

Yüksek, gırtlaktan gelen bir ses ağaçların arasından yükseldiğinde, başımı o yöne doğru çevirdim.

Aman Tanrım! Ne oluyor öyle?

Kalbim deli gibi çarpıp zorla nefes alarak, kütüklerin üzerinden atlayıp koşmaya başladım.

“Niye bizim okuldaki bütün çocuklar bu kadar pislik,” diye hırlayan bir ses duydum.

Tate.

Sola dönüp, ıslak dalların, yeşilliklerin üzerinden zıpladım.

“Lanet olsun!” Bir erkek sesi, “aşağılık sürtük!” diye bağırıyordu.

Ağaçların arasından geçip, kesilmiş ağaçların arasından geçtim. Ben gelmeden olanların görüntüsünü düşününce, göğsüme ağrılar saplandı.

Nate Dietrich, yerde bariz bir şekilde can çekişirken, Tate de karşısında durmuş dikiliyordu. Nate, bir eliyle gözünü, diğer eliyle kasıklarını tutuyordu.

Kahrolasıca Nate.

“Tatum!” diye bağırdım, korkudan çok, sinirle.

Eğer Tate ona saldırdıysa, tehdit altında olduğu içindi.

Nate bitmişti.

Arkasını döndü, kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Nate çoktan etkisiz hale getirilmişti ama Tate’in yırtılmış bluzunu görünce bütün kaslarım gerildi.

“Sana zarar verdi mi,” diye sordum, dişlerimi deli gibi sıkarak.

Elini bluzunun üzerine doğru kapattı. “Denedi ama ben iyiyim,” dedikten sonra gözlerimin içine baktı.

Gömleğimi çıkarıp ona attım.

“Giy şunu,” dedim. “Hemen.”

Karşı gelmedi, o an ondan beklediğim de buydu ama eğer karşı gelseydi ne yapardım düşüncesiyle kan beynime sıçradı.

Yalnız başına, ormanda... karanlıkta...

Bu kadar tedbirsiz olduğu için boğazına yapışmak istedim.

Hâlâ yerde olan Nate’e doğru yürüyüp, “aciz, korkunç bir hafızan var Dietrich. Sana ne demiştim ben,” dedikten sonra yere eğilip, Nate’in yüzüne baktım.

O gün onu sınıfta uyardığımı hatırlamıştı.

Ben de durmayacaktım.

Peşi peşine yumruk salladım, yüzü gözü dağılana kadar durmadım.

Ellerim, kemiklerim acısa da hakkından gelene dek devam ettim.

Kenar mahalle pisliği!

Ben bile Nate kadar iğrenç biri değilim, deyip durdum kendime.

Nate, ona dokunmuştu.

Ben böyle bir şeyi asla yapmazdım.

Onu taciz etmişti.

Benim soyunma odasında yaptığım şeyse sadece onu rezil etmek içindi.

Tate, ona durması gerektiğini çoktan söylemişti.

Onu ağlarken görürsem, durmam gerektiğini bilirdim.

Nate’e her vurduğumda yüzünü görünmeyecek hale getirmeye çalışıyordum, her vuruşumda kendi yüzümden kaçıyordum.

“Dur.” Tate’in bağırışını duydum. “Jared, dur!”

O, son nefesini verene dek durmak istemiyordum ama Tate’i oradan götürmem gerekiyordu.

Hemen.

Nate’in dirseğinden tutup, yere fırlattım. “Bu iş daha bitmedi,” dedim. Kendime söz vermiştim, onun kanayan gözü, ağzı, burnu hakkında en ufak suçluluk duymayacaktım. Dudaklarının kenarından kan süzülüyordu, yerde iki büklüm yatmış, kıvranıp, inliyordu.

Tate’e dönüp baktım, gözleri korkmuş gibi bakıyordu, nefes nefeseydi.

Onu, orada bulduğumda gözündeki korkudan başka türlü bir korkuydu bu.

“Seni eve götüreceğim,” dedim. Bu konuda onunla tartışmaya niyetim yoktu.

“Hayır, sağ ol. Beni bırakacak biri var,” dedi, çenesini kaldırıp.

Oıuı bırakacak biri mi? Aynı anda hem kahkaha atıp, hem bağırmak istedim.

Tanrım, onun çenesini kapatmaktan haz duyacaktım.

“Seni bırakacak kişi,” dedikten sonra dönüp gözlerine baktım, “şu an sarhoş. Şimdi, zavallı büyük anneni neresi olduğunu bilmediğin bir yere, çıktığın çocuk sarhoş oldu, dönemiyorsun, üzerine bir de az kalsın tecavüze uğruyordun diye buraya çağırmak istemiyorsan bin şu lanet arabaya, Tate. Üstelik baban sana yalnız kalabileceğin konusunda bu kadar güvenirken...”

Arabaya doğru yönelirken, eğer mecbur kalsam, onu sırtıma alıp taşımaya hazırdım.

Bölüm 22

“Problemin ne senin,” diye bağırdı Tate, şehre dönmek üzere otobana çıktığımızda.

“Benim mi,” diye imalı bir şekilde lonuştuğuna şaşırdım. “O geri zekalı, seni eve bırakacak kadar ayık kalamayan Ben Jamison’la ateşin başına geldin, sonra boş boş, karanlıkta ormanın içinde dolaştın ve Dietrich tarafından tacize uğradın. Belki de problemli olan selisindir.”

Başına buyruk serseri.

Nate’in ona neler yapabileceğini -ve neler yaptığını-düşiindükçe katil olasım geliyordu. Tate hâlâ dik dik bana bakıyordu. Gerçekten çok başına buyruktu.

Kendi yetilerinin farkında değildi ve kendini tehlikeye atıyordu.

“Eğer ikide bir söyleyip duracaksan, durum benim kontrolüm altındaydı,” dedi sinirle. “Benim için orada nasıl bir iyilik yaptığını düşündüğünü bilmiyorum ama o tamamen senin öfkenden duyduğun hazla alakalıydı. Beni buna karıştırma.”

Yanaklarımı ısırıp, yola konsantre olmak için bunaltıcı havayı soludum.

Araba altımda inliyordu, vitesi her oynattığımda bizi daha da hızlı götürüyordu.

‘Yavaşla,” dedi emreder gibi ama duymamazlıktan geldim.

“Senin başa çıkamayacağın durumlar var, Tate,” deyip onu ikna etmeye çalıştım ama bununla nereye ulaşacağımı bilmiyordum. Hayatı boyunca onun için yarattığım kapalı bir kutu içinde olmayacaktı, onu her şeyden koruyamazdım. Er ya da geç, gidecekti.

“Nate Dietrich’in yaptığı, senin yaptığının yanında kibar kalırdı,” dedi Tate. Kendimi tutamayıp konuşmaya başladım, “Bunun böylece kapanıp gittiğini mi sanıyorsun? Yine senin peşine düşecek. Madoc, burnu kırıldıktan sonra sana bir şey yapmayı ne kadar çok istedi, biliyor musun? Canını acıtmak değil, sana misilleme yapmak istemişti.”

Tate, her şeyi tek başına yapabileceğini düşünse de bazı insanların kadınları kurban etmekten çekinmeyeceğini anlamalıydı. Nasıl büyük tehlikelerle karşılaştığı gün gibi ortadaydı.

‘Yavaşlaman gerek.”

“Hayır, hiç sanmıyorum, Tate,” deyip güldüm. “Lise

hayatına dair kaçırdığın her şeyi yaşamak istiyorsun, değil mi? Futbolcu sevgili, takılmaca ilişkiler, asi hareketler?”

Cevap vermesine fırsat vermeden farları kapattım.

Yol tamamen karanlığa gömüldü, Tate, korkuyla koltuğa yapıştı.

Korkunun verdiği adrenalin ve heyecan tüm damarlarımı kaplamıştı. O uzaklardayken hissettiğim gibi bir şeydi bu. Beni hayatta tutuyordu.

Ay ışığından süzülen boğuk bir ışık, ağaçların arasından yola düşüyordu ama çok az aydınlatıyordu.

“Jared, kes şunu ve ışıkları aç!” Sesi çatallanmış ve korkmuştu. Ona bakmıyordum ama hâlâ görebiliyordum, tek eli el freninin üzerinde, bir kaza için beni kışkırtıyor gibiydi.

“Jared, durdur şu arabayı!” rica eder gibiydi, bu sesi sevmemiştim. “Lütfen!”

“Niye? Eğlenceli değil mi bu,” dedim, cevabı bilerek. “O koltukta ciyaklaya ciyaklaya oturan ne kadar çok mankafa oldu biliyor musun? Onlar buna bayılmışlardı.”

Ama sen farklısın.

“Arabayı! Hemen! Durdur!” diye bağırdı.

“Bunu neden sevmiyorsun, biliyor musun,” dedikten sonra kafamı bir anlığına ona çevirip hemen görünmez yola bakmaya devam ettim. “Çünkü, sen onlar gibi değilsin Tate. Asla olmadın. Neden herkesi senden uzak tuttuğumu düşünüyordun?”

Hemen çenemi kapatıp, ah çektim.

Şimdi bunu niye söylemiştim ki?

Gözleri aralandı, bakışları kurşun gibiydi.

İşte başlıyoruz. 3-2-1...

“Durdur şu lanet arabayı!” diye bağırarak, yumruklarını sıktı, koluma bir tane yapıştırdı.

Bir an korkup frene asıldım, bana yüzlerce dolara mal olan tekerleri mahvettiğim için dişlerimi gıcırdatıyordum.

Boss, cırtlak bir ses çıkararak kayıyordu, direksiyonu, yerimizden uçmamak için çevirirken bir o yana bir bu yana savrulduk.

Lanet olsun.

Vitesi düşürüp, el frenini çekip, kontağı kapattım.

Tate kapısını açıp koltuğundan dışarı fırladığında ben de onu takip ettim, eğer eve yürüyerek dönmenin daha akıllıca olduğuna karar verseydi peşinden gitmeye hazırdım.

Ama koşmaya başlamadı.

Bana vurmaya hazırmış gibi bakıyordu. Gözlerinin içindeki cehennem ateşinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Arabaya bin,” diye, Tate tam söze başlayacakken, ona şans vermeden emrettim.

Yolun ortasındaydık, başka bir araç her an gelebilirdi.

“İkimizi de öldürebilirdin!” diye feryat etti.

Seni asla tehlikeye atmam.

Gömleğim, çıplak omzunun üzerinden kaydığından, altındaki askısı yırtılmış bluzu görebiliyordum.

Aklımdaki öfke ve aşkın savaşının hissiyle elimi arabanın üzerine vurdum. “Bin şu lanet arabaya!” diye bağırdım.

“Neden,” dedi, sesi alçak ve çatallıydı.

Ciddi miydi?

“Çünkü eve gitmen gerek.” Huh.

“Hayır,” deyip başını iki yana salladı. O, göz yaşlarını durdurmaya çalışırken, kalbim paramparça oluyordu. “Neden herkesi benden uzakta tuttun?”

“Çünkü sen hiçbirimize ait değildin. Hâlâ değilsin,” dedim.

Sen bizim için çok fazlasın.

Belli ki Tate verdiğim cevabı beğenmemişti.

Onu durduramadan, arabamın içine eğilip, kontaktan anahtarlarımı aldı.

Kafam allak bullak bir şekilde, açık kapının önünden dolaşıp, yola, oradan yol kenarındaki hendeğe doğru ko-şuşunu izledim.

Anahtarlarım. Daha neler?

Ona yavaşça, biraz rahatsız edici, biraz onunla kavga etmekten korkar bir şekilde yaklaştım.

O çok güzeldi. Saçları, gözlerinin önüne tel tel düşmüş ve muhtemelen rüzgardan ya da derin derin nefes alışından bir yere toplanmıştı. Yüzündeki tutkulu öfkeyi görmek, ona tekrar aynı zorbalıkları yapamayacağımı anlamamı sağladı.

Ona yakın olmanın, onun canını acıtmaktan daha kolay olduğu düşüncesinin verdiği his ve kaybolup giden zamanın ağırlığıyla oracıkta kalakaldım.

Bu fikir mideme koca bir taş gibi oturmuştu.

“Ne yapyorsun,” dedim, sinirli görünmeye çalışıyordum.

“Bir adım daha atarsan, anahtarlarından birini kaybedersin. Bu arabanın anahtarı olur mu orasını bilemem ama muhtemelen seçeceğim o olur,” dedikten sonra kolunu başının arkasından kaldırırken irkildim.

Kahretsin!.

“Arabana binmiyorum,” derken, sesi net ve güçlü geliyordu. “Ve senin gitmene de izin vermiyorum. Bana doğruyu söyleyene kadar buradan hiçbir yere

gitmiyoruz.”

Hava, sanki bir mağaranın içinde hapsolmuşum gibi ağırlaşmıştı. Her yanıma duvarlar örülmüştü.

Ona her şeyi anlatamazdım.

Özür dileyebilirdim. Açıklamaya çalışabilirdim.

Ama her şeyi söyleyemezdim.

Lanet olsun! Kolunu daha uzağa ilerletip ilk anahtarı atmaya hazırlandığında elimle onun hareketini durdurmak için atıldım.

Yeni bir anahtar nereden baksan iki yüz dolara mal olurdu.

Kalbim daha da hızlı atıyor, kulaklarım uğulduyordu.

“Tate, yapma bunu.”

“İstediğim cevap bu değil,” dedi ve anahtarlardan birini ormanın içine fırlattı. Tamamen çaresizce, anahtarın karanlıkta kayboluşunu izledim.

“Lanet olsun, Tate!”

Anahtarlıktan bir anahtarı daha çıkarıp, onu da arkasında tutmaya başladı. “Şimdi, konuş. Benden neden nefret ediyorsun?”

Tanrım. Anahtar gitmişti. Belki de arabamın anahtarıydı giden. Belki de sadece evinkiydi. Eğer okultınkiyse hepten mahvolmuştum.

Başımı salladım, neredeyse gülecektim. “Senden nefret etmek mi? Senden asla nefret etmedim.”

Gözlerim kafası karışmış bir şekilde kıstı, sesi iyice boğulmuştu. “O zaman neden? Bütün bunları bana neden yaptın?”

Neyi neden yaptım? Seni neden mi izole ettim? Neden mi arkadaşlığımızı mahvettim? Acaba önce hangi korkunç şeyi açıklamamı isterdi?

“Okulun ilk yılı,” dedikten sonra derin bir nefes alıp, başladım. “Danny

Stewart'ın sana Cadılar Bayramı dansında eşi olmanı teklif edeceğine kulak misafiri oldum. Bunu asla yapmayacağından emin olmam gerekiyordu çünkü kankalarına memelerinin nasıl olduğunu öğrenmek için sabırsızlandığını söylemişti."

Ben de ona o gün kanayan bir burun vermiştim. Hâlâ sebebini bilmiyor.

"Bir şey yapmadan önce hiç iki kez düşünmedim," dedikten sonra Tate sessizce dinlerken, devam ettim. "Stevie Stoddart hakkındaki dedikoduyu yaydım, çünkü sen Danny'ye ait değildin. O korkunç biriydi. Hepsi öyleydi."

"Yani sen de beni koruduğunu düşünüyordun," dedi alayla, ikna olmamıştı. "Peki bunu neden yaptın? Ondan önce de benden nefret ediyordun. Her şey babanın yanından döndüğün yaz başladı."

"Seni korumuyordum," dedim, gözlerinin içine bakarak. "Kıskanıyordum."

Eğer onu koruyor olsaydım, onu da kendimi de bu dedikoduyla üzmezdim. Bu onu güvende tutmakla alakalı değildi. Bu ona kimsenin dokunmasını istememdendi.

Devam ettim, "Liseye başladıktan sonra birden bütün çocukların ilgisini kazandın. Ben de bununla başa çıkmak için bildiğim tek yola başvurdum."

"Bu yol da bana zorbalık etmekti, öyle mi," dedi sinirle. "Bu hiç anlamlı değil. Niye benimle konuşmadın?"

"Yapamadım. Yapamam." Sana güvenemiyordum.

"İyi gidiyorsun ama hâlâ çok uzaktasın," diye ısrar etti. "Bütün bunlar ilk ne zaman başladı onu bilmek istiyorum. Neden beni incitmek istedin? Yaptığın eşek şakaları, partilerde beni kara listeye aldırman? Bunlar diğer çocuklarla ilgili değildi. Benimle olan sorunun neydi?"

Derin bir nefes alıp, kendime zaman kazandırmaya çalıştım. O noktaya gelemezdim. Şimdi değil. Onunla değil.

Nefesimi verip, yalan söyledim. "Çünkü oradaydın. Çünkü istediğim herkesi incitemezdim, o yüzden seni incitmeyi seçtim."

Lütfen bu konuyu kapat.

“Ben senin en yakın arkadaşındım,” diye sessizce konuşup, benden tiksindiğini hissettirdi. “Bütün o yıllar boyunca...” dedikten sonra gözleri dolu dolu oldu ama tek bir damla bile akmadı.

“Tate, o yıl babamla korkunç bir yaz geçirdim,” deyip ona doğru biraz yaklaştım. “Döndüğümde, aynı çocuk değildim. Yakınından bile geçemezdim. Herkesten nefret etmek istiyordum ama senden bir türlü nefret edemedim. Beni unutamamanı istedim.”

Bir kısmı kontrolden, bir kısmı benim öfkemden ama büyük bir kısmı onun gidişine izin veremeyece-258

ğimdendi. Onun hayatında olmam gerekiyordu. Beni görmesi gerekiyordu.

“Jared, tekrar tekrar böyle davranmana sebep olacak ne yaptığımı düşündüm. Ve şimdi kalkmış, bütün bunların hiçbir sebebi olmadığını mı söylüyorsun?”

Ona doğru yaklaşmaya devam ettim.

“Hiçbir zaman yapışkan ya da sıkıntılı biri değildin, Tate. Karşı eve taşındığın gün,senin gördüğüm en güzel şey olduğunu düşünmüştüm.” Sesim, neredeyse fısıl-dayacakmışım gibi boğuklaşmıştı ve yere bakıyordum. “Lanet olsun ki seni sevdim. Baban kamyoneti boşaltırken, oturma odasının penceresinden bu gürültü ne diye bakmıştım. İşte oradaydın, caddede bisikletinle dolaşıyordun. Üzerinde bir tulum ve kırmızı bir beyzbol şapkası vardı. Saçların sırtına dökülüyordu.”

İşte o an, Tate’in benim için önemli olacağını biliyordum.

Taşındıktan kısa bir süre sonra, annesinin ölmüş olduğunu öğrendim. Benim babam da benim hayatımda değildi ve Tate’le çabucak kaynaşmıştık. Ortak müzik ve film zevklerimiz vardı.

Geri kalanıysa tamamen konrol dışıydı. Birbirimizi bulmuştuk.

“Bu hafta monologunu okuduğunda ben...” dedikten sonra derin bir nefes aldım. “O zaman senin için önemli olduğumu anladım, hiçbir tatmin hissetmedim, kendime kızgındım. Bütün bu yıllar boyunca senden nefret etmek istedim, birinden nefret etmek istedim ama niyetim gerçekten seni incitmek değildi, o

monologa kadar bunu farketmemiştim.”

Önünde durup, saçlarının koluma değdiğini hissettim. Vücudunun sıcaklığı, çok yakınımdaydı. Etrafımı sarmıştı. Kollarımı onun göğsüne sarıp, onu kucaklamak istesem de bunu yapamazdım. O gece, onun nasıl hissettiğini anladıkça, kendimi daha da suçluyordum.

“Bana her şeyi anlatmıyorsun,” dedikten sonra başını büker gibi çevirdi,sanki o anın biraz için de biraz da dışında gibiydi.

Uzanıp, tek elimle yüzünü tuttuktan sonra ılık göz yaşlarını sildim.

“Evet, anlatmıyorum,” dedim, sesim açıkça duyulur çıkıyordu.

Gözleri dolu doluydu ama devam etmeye çalışıyordu. “Sırtındaki yara izleri,” diye başladı. “Kötü bir yaz geçirdiğini ve döndüğünde bu yüzden herkesten nefret ettiğini söyledin ama hiç kimseye bu kadar kötü

“Tate,” diye sözünü kesip, aramızdaki kısa mesafeyi de kapattım, göğüs göğüse geldiğimiz anda, birlikte nefes almaya başladık. Görebildiğim tek şey dudaklarıydı, dolgun ve yumuşak. “Bu gece daha fazla konuşmak istemiyorum.”

Orada durup, yaklaşmamı izledi, o an bir araya gelmemize ya da ayrılmamıza çok az kalmıştı.

Dudaklarımın, dudaklarıyla buluşmasını istiyordu ama hiç aklında yokmuş gibi görünmeye çalışıyordu. *Lütfen, beni durdurma.*

Cildi, sanki ipek gibi serin, yağ gibi pürüzsüzdü, elimi saçlarının arasına daldırdım.

Sonra geri çekildi.

“Daha fazla konuşmak istemiyorsun, öyle mi,” dedi.

Sesi, konuşması öyle sertti ki, bacaklarım gerildi, bana tekrar vuracağını düşündüm.

“Peki o zaman ben de şöyle yapayım,” diye bağırıp, dönüp diğer anahtarı da ormanın içine fırlattı.

Lanet olsun!

Onu kollarımın arasına alıp, göğsüme çekip, sıkıştırdım.

Lanet olsun! Açıklamıştım! Beni oracıkta affetmeyeceğini biliyordum ama niye hâlâ bu kadar üzgündü? Daha ne yapmamı istiyordu?

Özür dileme! Yalvarma!

Babamın ağzından düşürmediği bu sözleri o yaz sürekli tekrarlamıştım.

Bana öğrettiği neredeyse her şeyden nefret etmiştim ama tek bir şeyi pratiğe çevirmeyi kabul ettim. Özür dilemek, bir acizlik emaresiydi.

Ama Tate'i geri istiyordum.

Kalbim sadece onun için atıyordu. Onu kaybetmektense, bütün hayatımı ondan nefret edip, onu sevip, sevişip, koklayıp geçirmeyi tercih ederdim.

Özür dilemen gerek, gerizekalı.

"Şşş, Tate," deyip kulağına fısıldadım. "Seni incitmeyeceğim. Seni bir daha asla incitmeyeceğim. Ben, üzgünüm," deyip, gözlerimi kapattım.

Bir yandan bir yana dönüp elimden kurtulmaya çalıştı. "Üzgün olman umrumda değil! Senden nefret ediyorum!"

Hayır.

Onu hâlâ kollarımın arasında sıkıştırırken, ellerimle parmaklarını açıp, anahtarlarımı aldım.

Onıı bıraktığım gibi atlayıp, yüzüme döndü.

"Benden nefret etmiyorsun," diye sırıtarak ona meydan okudum, daha konuşmasına fırsat vermeden. "Eğer etseydin, böyle üzülmezdin."

"Git kendini becer," deyip döndü, paldır küldür yürümeye başladı.

Mm, nereye gittiğini sanıyordu?

Eğer bu karanlıkta, bu ıssız yolun ortasında dolana dolana eve gitmesine izin vereceğimi düşünüyorsa aklını kaçırmış olmalıydı.

Ayaklarımı sürüye sürüye peşine düştüm, etrafından sokulup, aynen daha önce yapmayı düşündüğüm gibi sırtıma aldım. Zor duruyordu, karnı omzuma geliyordu ve onu orada tutup eve yürümeyi arzuluyordum.

Araba umrumda bile değil.

Yani, neredeyse.

“İndir beni!” dedikten sonra ayağıyla tekmeleyip, sırtımı yumrukladı. Kolumu gevşettiysem de, ellerimi bırakmaya hiç niyetim yoktu.

Kalçası, başımın yanındaydı ve lanet olsun ki, onun üzerindeki kısa eteğin avantajını kullanmak istiyordum.

Ama şimdiki haline bakılırsa, muhtemelen penisimi yerinden koparırdı.

“Jared! İndir beni dedim!” dedi, sesi net ve komuta ediciydi.

Arabaya ulaşıp, onu sırtüstü çevirip, poposunu arabanın kaportasına koydum. Hemen aşağı doğru eğilip, kalçasını iki tarafından kavrayıp ona doğru yaslandım.

Oldukça yavaştım.

Geri çekilmeliydim.

Ona zaman verip tekrar güvenini kazanmam gerektiğini biliyordum.

Ama onun tadını aldığım anda, nefesim tutuluyordu.

Kuralları hâlâ ben koyuyordum ve daha fazla zamanı boşa harcamamaya kararlıydım.

“Sakın kaçmaya çalışma,” diye uyardım. “Hatırlayabileceğin gibi, seni burada tutabilirim.”

Bu bir tehdit değildi. Sadece hatırlatmak istemiştim. O mutfak tezgahında, en az benim kadar kendisinin de tutkularının esiri olduğunu biliyordum.

Çenesini düşürmüş, kararsız gibi görünüyordu. “Ben de biber gazının nasıl kullanıldığını ve nasıl burun kırıldığını biliyorum,” deyip, arkasına doğru eğildi, kendisine güvenmiyormuş gibi bir tedbir mesafesi koydu.

Kalbinin atışını boynundan görebiliyordum ama kaçmaya çalışmıyordu.

Benim onu izleyişimi izlemeye başladığı anda, göğsü daha sakince inip çıkmaya başladı.

Benim onu istediğim gibi, o da beni istiyor ama bana teslim olma fikrinden hoşlanmıyordu. Ortama tam bir karmaşa hakimdi ve bunu çok seviyordum.

Bunu sadece sana yaparım. Bir başkasına değil...

“Ben Nate ya da Madoc değilim... ya da Ben.”

Yüzüne bakarken neredeyse burunlarımız birbirine değecekti. Sırtımda terden bir çizgi vardı ve aletim nabız gibi atıyordu;kendimi ateşe atılmış gibi hissediyordum.

“Yapma,” diye fısıldadı, ağzını, ağzını kapatırken.

Ah, ben yapmayayım.

Sen yap.

“Söz veriyorum. Sen isteyene dek hiçbir şey olmayacak,” dedim. Onun, sonraki gün yaptığımız şeyden pişman olması beni korkunç bir duruma düşürürdü. Bu utancı istemiyordum. Bunun en az benim kadar bir parçası olmalıydı ve ben de onu etrafımda deliye dönmüş, kafası karışmış istiyordum. Sonra da bana teslim olmasını...

Sanırım, hep olduğum yerdeydim.

Dudaklarımı yüzünde ve boynunda dolaştırıp, kokusunu içime çektim ama öpmedim.

Gerçi, hâlâ onun tadını alabiliyordum.

Dudaklarım yumuşak yanaklarını çiziyordu, sessizce inlediği anda neredeyse

dudaklarına dokunacaktım. *Hayır, kendimi tutmalıyım.*

Her saniye, ağzım yüzünde dolaştı, çenesinde, boynunda, dişlerimi ona geçirmemek için savaş veriyordum. Ona öylesine açtım ki.

“Seni artık öpebilir miyim,” diye kibarca sordum. Evet demedi ama hayır da demedi.

“Sana dokunmak istiyorum,” diye fısıldadım dudaklarına doğru. “Benimkileri hissetmeni istiyorum. Bende hep olan şeyleri.”

Lütfen.

Nefesi kesilmişti, o da bir savaş veriyor gibiydi. Güçsüzce, beni itip, arabanın üzerinden atladı.

“Benden uzak dur,” diyerek, arabanın koltuğuna geçti.

Yapma, bebeğim.

Güldüğümü belli etmemeye çalışarak, “önden buyur,” diye takıldım.

Bölüm 23

“İki tane ver,” diyen babam, elindeki iki kartı değiştirmek için önüme koyduğunda, pis pis güldüm.

“Nasılsın?” yoktu, “Ne var ne yok,” da. Keşke en azından, “lanet doğum günün kutlu olsun, oğlum,” deseydi.

O *böyle şeylerden gerçekten anlamıyordu.*

Bugün artık on sekizdim ve babam açıkça hatırlamıyordu.

Ya da umursamıyordu.

İki kart daha çıkarıp, masaya koyup, önüne doğru it-

Canı cehenneme. On dakika bitti, ellisi kaldı.

Midem hâlâ bulanıyordu.

Tate’le önceki gece yaşadıklarımızdan sonra harika hissediyordum. Rahatlamış, heyecanlı, sakindim.

Her hafta, hapishaneye gelmeden önce hasta olmama rağmen, önceki geceki sarhoşluğum geçmişti. Babamın bana söyleyeceği iğrenç şeyleri beklemek tam bir rezillikti. Genelde sabahları kahvaltı edemem ve çoğu zaman, araba kullanmamı zorlaştıracak kadar da ellerim titrer.

Bu yüzden önceki gece Tate’i bıraktıktan sonra yola devam ettim. O şekilde uyumamın bir yolu yoktu, ben de bu yüzden oradan uzaklaştım. Crest Hill’e doğru gittim. Bir motelde kalıp, ziyaret saati başladığı gibi buraya geldim. Genelde, buradan çıktıktan sonra sakinlemiş oluyordum. Eve dönebilecek kadar kendimi güvende hissediyordum.

Beni bu ziyaretlerde ayakta tutan tek şey kolyeydi. Önceki gece onu da geri alamamıştım.

Şimdiyse, içimde bir şeyler asitle topak topak olmuş, yanarak boğazıma geliyordu. Canımı yakıyordu, yutkunmaya devam edip, babamın Tate’i düşündüğümü farketmediğini umuyordum. Kulağa garip geldiğini biliyorum. Biri nasıl ne düşündüğünü anlayabilir ki? Ama babam, beni okumak konusunda ustaydı, muhtemelen de beni güçsüz hissettirebilecek tek kişiydi.

“Ee, nerede,” dedi.

Sorusunu yoksaydım.

Kim bilir, ne hakkında konuşuyordu ama ne zaman benimle konuşmasına izin versem kendimi suçlu his-

sediyordum. Sadece lanet çenemi kapalı tutup, nefes aldım.

“Bugünden önceki tüm ziyaretlerinde tek elini cebinde tutardın. Orada can simidi gibi tuttuğun şey ne ve neden bir anda ortadan kayboldu?”

Dudağımı çiğneyip, topuklarımı yere vurduktan sonra içimden tekrar tekrar kartlarımın isimlerini söylemeye çalıştım.

2-4-5-6-7. Maça, maça, maça, maça, kupa.

Oda, yüksek duvarları ve etrafındaki uzun koridorlarıyla, hiçbirini anlamadığım konuşmalarla ekolanıyordu, ziyaretçilerin telaşı havaya karışıyordu. Pencerelerden ışık sızıyordu ama bu biraz olsun mutlu hissettirmiyordu.

“Benim bir hiç olduğumu düşünüyorsun,” dedi babam, başka bir kağıdı koyup sessizce konuşmaya devam etti. “Ben bir hiçim, Jared. Ama unutma ki seni daha katı ama daha güçlü yapan kişi de bendim. Artık kimse canını acıtamaz, çünkü sen dokunulmazsın. O kız bile, sen onun için ulaşılmaz birisin.”

Göz göze gelmekten kaçınıyordum, kartlarım avcu-mun içinde kırışıyordu. Sesindeki rahatsız edici gülüşle beynimin içinde Tate’i taciz ediyordu.

“Paranı aldın,” dedim, yarım ağızla. “Kapa çeneni.” Başını sallayıp, kartlarını dizmeye devam etti. “O kız seni tanıyor mu? Nasıl bir ödlek olduğunu biliyor mu? Kardeşini nasıl terk ettiğini oıa anlattın mı?”

Jax.

“O kız diye biri yok,” derken yalanım, ağzımdan bir mırıltı gibi çıktı.

“Haklısın,” diye babam karşılık verdi. “Sen hep yal-ıızsındır, çünkü bunun daha iyi olduğunu bilirsin. O kız da kendine evlenecek, kucağını senin olmayacak çocuklarla dolduracak birini bulur.”

Midem içine göçüyordu, düşünemiyordum.

Kartlarımı masaya koyup, sandalyemi geri atıp, babamın çenesinin sağına sert bir şekilde vurdum. Yumruğumdaki acı bütün kolumu kaplarken, onun sandalyesinden yere düşüşüne hâlâ gülüyordum.

Göğsüm, burnumdan fırlayacakmış gibiydi.

“Önümüzdeki hafta son ziyaretim olacak,” dedim. “Ben seni özlemeyeceğim ama biliyorum ki sen beni özleyeceksin.”

“Bu kadarı yeter,” dedikten sonra arkamdan gelen bir ses duydum.

Karşımda, benden biraz daha uzun, koyu renk saçlı ve renkli gözleriyle kötü kötü bakan bir gardiyan duruyordu.

Kolumu silkip, ondan kurtardım. “Meraklanma. Gidiyorum,” dedikten sonra arkamı dönüp, çenem bir kement gibi sıkı bir şekilde yürüdüm.

“Endişelenme, Jared,” diye babam arkamdan bağırıyordu. “Biz birbirimizden uzak kalamayız. Her zaman aklının içinde olacağım.”

★★★

Ziyaretten eve döndüğüm gibi, annemi mutfakta, elinde bir pastayla buldum.

“Hayatta olmaz. Hiç havamda değilim,” derken ses

tonum sertti, gerçi onun sözünü kesmek istememiştim ama sırtımı mutfağa dönüp, merdivenlere doğru yöneldim.

“Jared, lütfen,” diye seslendi arkamdan.

Durdum, göğsümdeki tüm kaslar öyle gerilmişti ki, çığlık atmaya hazır gibiydim, gerisin geri mutfağa döndüm.

Annem, mutfak masasının öbür ucunda oturuyordu, kahverengi saçlarını topuz yapmış, kollarını iki yana salmıştı. Oldukça güzel giyinmişti, kot, topuklu ayakkabı, kısa bir ceket...

Sandalyenin arkasını kavrayıp, ağaç çatırdayana kadar sıkarak ona baktım, içimdeki kavga etme isteğini bastırmaya çalışıyordum.

“Çabana minnettartım,” deyip devam ettim, “ama gerçek bir aileymişiz gibi rol yapmadan da hayatımıza devam edebiliyoruz. Sen kendi işine bak. Ben de kendiminkine.”

Midem düğüm düğüm oldu, sözler ağzımdan çamur gibi akmıştı.

Gözleri doldu ama silip, çenesini kaldırdı.

“Jax’in gelip bizimle yaşamasını istiyorum,” dedi, sanki ortaya konuşuyormuş gibi.

Nefesim kesildi, gözlerimi kısıp ona baktım, cevap vermek için fazlasıyla şoktaydım.

Afedersitı?

Jax bizimle yaşasın mı?

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi, masanın etrafından, bana doğru bir daire çizerken, dalga geçip geçmediğini anlayabilecek kadar vakit bulamamıştım.

“Jared, avukatla çoktan konuştum. Hiçbir şey kesin değil ama...” dedikten sonra duraksayıp, dikkatlice bana baktı, “ama yardıma ihtiyacı olabilir. Kardeşin bizimle olsun ister misin?”

Kardeşimin güvende olmasını istiyordum.

Sırtımı sandalyenin arkasına yasladım. “Onu burada istiyor musun,” diye sordum.

Gözleri dondu, yüzünde düşünceli bir gülümseme belirdi. “Evet. Jaxon’ı severim,” dedikten sonra dönüp tekrar bana baktı. “Senin içindeki iyiliği dışarı çıkarıyor. Aynı Tate’in bir zamanlar yaptığı gibi...”

★★★

Pastayı yiyemiyordum.

Bu ilgiden hoşlanmıyordum, annemin pastadaki mumları üflemem için umutlanması beni deli ediyordu.

Odama gidip, kapımı kapattım, ihtiyacım olduğunca sessizliğin ve karanlığın tadını çıkarttım.

Onu almayı istediğine hâlâ inanamıyordum.

Bu büyük ve masraflı bir işti ama umurunda gibi görünmüyordu.

Bu, üzerine hiç düşünmediğim bir şeydi, hatta kafamı karıştıracağını bile tahmin etmezdim. Bir muhasebe şirketinde çalışıp, geçimimize yardım ediyordu ama ihtiyaçlarımıza yetecek kadar kazanmıyordu. Hep en iyi telefonları alıyordum, onun güzel bir arabası vardı, evden gelen kira bunlara gidiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bunu ondan istemeye korkuyordum. Hayatımızın ne

kadar iyi olduğunu bilmek istemiyordum.

K.C.'den, hâlâ arkadaş olduğumuzu umduğunu söylediği bir mesaj aldım, lanet sevgilisine karşı ona yardımcı olduğum için bir şekilde teşekkür etmek istiyordu.

En fazla bir ay içerisinde tekrar aldatacak. Hep böyle yaparlar. Ama bunu ona söylemedim.

Aynı zamanda, Tate'in de artık kendi başına kalacağını ağzından kaçırmıştı. Büyük annesi artık geri dönüyordu.

Yüzümde bir gülümseme belirdi, mesaja daha cevap atarken çoktan karşıyı dikizlemeye başlayıp, Tate'le bir sonraki savaşın planlarını yapmaya başlamıştım.

Her şey yolunda mı? Tate'in babasından mesaj aldım.

Yolunda, diye cevap attım.

Tate'e evin anahtarlarını verdin, değil mi?

Evet, diye yalan söyledim. Hemen pes etmeye hazır değildim.

Teşekkürler. Yeni yaşın kutlu olsun. Hediyen yakında ulaşır.

Teşekkürler, diye cevapladım, nezaketine karşılık gösterecek gibi değildim.

Tate'in doğum günü haftaya. Ne istediğini öğren, diye emretti.

İç çektim.

Bu biraz zor olabilir, diye mesaj attım.

Daha yarım dakika geçmeden cevap geldi. **Erkek adam...?**

Ve yumruğumu yatağa geçirdim.

...kendi başının çaresine bakar, diye cümlesini tamamladım.

Söylediğimi yap, teşekkür ederim, dedi. Gömleğimi üzerimden çıkarıp, sıcak

duşun altına atladım, geçtiğimiz yirmi dört saat içinde lanet bir dakikalık huzur bulmaya çalışıyordum.

Hâlâ babama vurmuş olduğuma inanamıyordum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, o yaz, kendimi savunmam gerektiğinde bile.

Tate'in başka birinden çocuğu olacağı yorumu beni neden bu kadar çileden çıkarmıştı, bilmiyordum. Babam, planladığı şeyi başarıyla tamamlamıştı, ben de yine onun oyununa gelmiştim.

Kendimi asla bir baba olarak hayal edemiyordum; ne şimdi, ne de gelecekte...

Ama kesin olan bir şey vardı. Tate'in ne şimdi ne de bundan on yıl sonra başka birinden çocuğunun olmasını istemiyordum.

Ama bir gün o, olsun isteyecekti. Bunu hissedebiliyordum. Onun, geleceğimde olmayacağını düşünerek, zorlukla yutkundum.

Bölüm 24

Pazartesi sabahıydı, hayatımda ilk kez, zincirlerimi kırıp, Tate'in evine girmeye karar verdim.

Anahtarı yuvasına yerleştirip, Brandt'ların boş evine girerken, ellerim titremiyordu bile. Yarım saat kadar önce Tate, okula gitmek için evden çıkmıştı, ben de okula geç kaldığım için biraz tedirgindim. Kimya la-boratuvarmda artık her ne yapıyorsa, onu yapmak için evden biraz erken çıkmasını ummuştum ama istediğim gibi olmadı. O gecikti, ben de hemen peşindeydim.

Tate'in babası, sanki biz arkadaş ya da başka lanet bir şeymişiz gibi onun doğum günü hediyesi olarak ne istediğini bıılmaııı istemişti, aramızın iyi olmadığını o daha iyi biliyordu halbuki. Onun ne istediğini bulmanın en iyi yolu ona sormaktı ama aramızdaki ilişki güzel paylaşımlara açık değildi.

Ben de... casusluk yapmaya karar verdim.

Aynen, bana göre bu iyi bir fikirdi.

Bilgisayarındaki geçmişini kontrol edip, lanet günlüğünü karıştırıp hatta belki şifonyerindeki açık prezervatif kutularına bakacaktım.

Bacağımdaki titreşimle, telefonumu cebimden çıkardım.

Neredesin?

Madoc.

Geciktim, dedim.

Arkamdan kapıyı kapatıp, anahtarları cebime geri attım, mutfağa, oradan da üst kata yöneldim.

Her yerde o vardı. Şampuanının kokusu, sanki olgun çilekler gibiydi ve ağzımı sulandırıyordu.

Tüm haftasonu boyunca Tate'i ne gördüm, ne duydum. Pikap hâlâ garajda duruyor, Cuma akşamından beri gizleniyor gibiydi.

Odasına girerken derin bir nefes içime hapsoldu. Sebebini bilmiyorum.

Tek bildiğim aynı anda hem sapık, hem azmış gibi hissettiğimdi.

Aradığım şeyi bulup, hemen çıkmaya karar verdim.

Korkak değildim. Birinin bokunu karıştırabilecek kadar cesurdum.

Kıyafetleri düzenli bir dağınıklık içinde etraftaydı,

son gördüğümden bu yana odasına bir iki resim ve poster eklemişti.

Gözlerimi odada gezdirip, odayı turladım, bilgisayarını gördüm ama onu karıştırmak yerine yatağa çöktüm.

Boğazım kurumuştu.

Lanet olsun.

Vicdan yapmak için bu anı mı seçmiştim?

Bilgisayarının geçmişiyle aradığım şeyi bulabilirdim ya da bilmemem gereken şeyleri de görebilirdim. Yüz kremleri ya da özel tasarım şemsiyeler de aramış olabilirdi, Fransa'da buluşmak için pisliğin birine ya da çok uzaklardaki okullara

kayıt olmak için mailler atmış da olabilirdi.

Yavaşça başlamaya karar verip, komodinini açtım.

El kremleri, bir paket lastik, şeker ve... bir kitap vardı.

Gözlerimi kısıp, yıllardır görmediğim, kapağı yıpranmış, rengi solmuş kitabı elime aldığımda onu sanki dün gibi hatırlıyordum.

Anılar gözümde canlandı.

Tate, ortaokulun ilk gününde çantasına bunu tıkış-tırmıştı.

Tate, gölde yüzdükten sonra bana Abraham Lin-coln'le alakalı bir iki şiir okumaya çalışmıştı.

Tate'in babası, Madman kitabı yakalamış kaçarken kapağına vurmuştu.

O kitap, Walt Whitman'ın Çimen Yaprakları, çok eski bir eserdi. Sanki yirmi yıllık gibi... Onun annesine aitti, bu yüzden de Tate onu hep saklardı. Şehri ıic zaman terk etse onu da yanına alırdı.

Sayfaların arasında gezinirken, o şiiri, sevdiğim tek şiiri aradım. İsmini hatırlayamıyordum ama altını çizdiği kısmı hatırlıyordum.

Karıştırmaya başladıktan sonra çok geçmeden birkaç fotoğraf etrafa saçıldı. Kitabı unutup, fotoğrafları dizimin üstüne koydum.

Kalbim, boğazımdan dışarı fırlayacak gibiydi.

Tanrını.

Bunlar bizdik.

İkimizin fotoğraflarıydı. İki taneydi, ikisinde de on iki ya da on üç yaşındaydık, üzerime tonlarca lanet duygu yağıyordu.

Tate, benim fotoğraflarımı mı saklıyordu?

Onun hâzinesi olan annesinin kitabının arasında... Bunları Fransa'ya da kitapla birlikte götürmüş, orada da tutmuş olmalıydı.

Kafamı salladım, ayaklarımı sanki çimentoya gömülmüş gibi hissediyordum.

Aynen benim onun fotoğraflarını sakladığım gibi, onun da benim fotoğraflarımı saklamasına, sanki bir şey kazanmışım gibi düşünüp gülümsedim.

Parmak ucunda yürümeye devam ederken, dolabındaki siyah dantelli sütyenini görmemle birlikte durup, ayağımı yere vurmaya başladım. Kalbim sanki hız trenindeymiş gibi karıncalanıyordu, artık aramayı bitirmek istiyordum.

Dişlerimi sıktım, aletimi kontrol altında tutmak için neredeyse dilimi ısırıyordum.

Bak bak bak... Tate seksi iç çamaşırlar giyiyor.

Onun pürüzsüz vücudunun üzerindeki siyah, dantel

çamaşırının görüntüsü gözümde canlandığında, duraksadım.

Bir dakika.

Hayaller yerlerde.

Tate seksi çamaşırlar giyiyor.

Tate. Lanet. Çamaşırlar. Giyiyor!

Ne bok yemek için? Ve kimin için?

Kafamı kaşırken, alnımdan süzülen teri fark ettim.

Lanet olsun.

Bırakayım da babası ona para göndersin. Bütün ergenler doğum günü için bunu istemez mi?

Kitabı komodinin içine geri koyup, odayı kurcalamayı bırakıp kapıya yöneldim.

Okula gidiş yolunu bile hatırlayabilecek gibi değildim.

Tate'in bir mini-pipi puşt için onları giyecek olduğu düşüncesi, o esnada kafamda dönen tek şeydi.

★★★

Sabahki derslerim benim için bomboş geçti. Sıramda kollarımı bağlamış, gözümü masanın üzerine dikmiş, etrafımdaki her şeyi yok sayarak oturmuştum. Dördüncü dersin sonunda sıra, koltuk, sandalye; artık kıçımı tutan şey her neyse onu geri itip, onun Fransızca dersine gidip kavga çıkarmaya koyuldum.

Öğretmenler bana laf etmezdi, ben de bu yüzden onları çok dikkate almak zorunda hissetmezdim. Notlarını yükseliyordu, bana soru sorduklarında da zekice cevap-

lar veriyordum, bu yüzden onlar da benimle uğraşmaktan vazgeçmişlerdi.

Öğle yemeği vakti gelmişti.

O da orada olmalıydı, onu yanımda isterken karşılıklı oturup birbirimizi görmezden gelişimizi izlemek istemiyordum.

“Tatum Brandt!” diye birinin seslendiğini duydum. Bu da kim böyle?

Birinin onun ismini söyleyişini duyduğum gibi duraksadım.

Sam ve arkadaşı Gunnar’la bizim hep oturduğumuz masada oturuyordu, sandviçle içeceğimi tam aldığım anda o kısık sesin, oldukça yüksek haykırışını duydum.

Madoc’a döndüm, yüzünü benden kaçırıyordu ve oranın ortasında lanet dizlerinin üzerine çökmüştü!

“Mezunlar balosu dansını benimle yapmak ister misin,” diye bağırdı, o esnada baktığı yere baktım; avucumun içindeki sandviçi yumruğumla sıkıp parçaladım. *Ne? Ne diyor bu böyle?*

Tate, oldukça şaşırmış bir şekilde arkasını döndü, omuzları dikleşmiş ve gözleri sanki utançtan ziyade rahatsızlıktan herkesi yok sayıyor gibi görünüyordu.

Tate, Madoc’a katlanamazdı.

Ah, Madoc ne halt ediyordu?

Bütün salon sessizliğe gömülmüştü.

Madoc, ayağa kalkıp, Tate'in elini tuttu.

Etrafta duyulan birkaç gülüşme, dizlerimin bağını çözmüştü.

Hadi! Ona yazılıyor. Onu zaten hep istiyordu.

Hayır, olduğun yerde kal. O senin arkadaşın. Böyle bir şey yapmaz.

"Lütfen, lütfen hayır deme. Sana ihtiyacım var," diye bağırdı, Tate'ten çok, dinleyenlere konuşuyordu, herkes gülüşüp, ona gaz veriyordu.

"Lütfen, hadi bunu yapalım. Her şey için üzgünüm," dedi. O, konuşmaya devam ederken Tate gözlerini kısmış, rahatsız bir şekilde Madoc'a bakıyordu.

Rahatsız ve şaşkındı.

Tate, duyamadığım bir şeyler fısıldadıktan sonra Madoc tekrar bağırdı, "ama bebeciğin bir babaya ihtiyacı var!"

YOK ARTIK?

Midem kasıldı, her şeyin rengi kırmızıya dönmüştü sanki.

Tate'in yüzü iyice düşmüşken kalabalık Madoc'un gösterisinin tadını çıkarıyordu.

Tate'in dudakları belli belirsiz kıpırdandı.

Ne söyleyecekti?

Madoc, lanet bir şekilde halinden memnun görünüyordu; ayakta, onu kollarının arasına almış, kalabalığa bunu göstermenin keyfiyle, onu döndürüyordu.

Herkes ıslık çalıp, alkışlıyordu, bense yemeğimi daha yüzüne bakmadan çöpe atmakla meşguldüm.

Evet mi demişti?

Madoc, Tate'i sandalyesine geri oturttuysa bile, o tarafa bakmadan, arkamı

döndüm.

Bölüm 25

“Lanet olsun!” diyen Madoc, kafası arkasındaki dolaba çarparken elleriyle yüzünü kapattı. Fizik dersini beraber alıyorduk ama onunla yüzleşmek için daha fazla bekleyememiştim.

Sınıf, dolapların olduğu odanın sonundaydı, en yakın arkadaşımın önündeki banka çöktüm.

Dirseklerimi dizlerimin üstüne koyup, suratına baktım.

“Üzgünüm,” deyip, bir nefes aldım ve söylediğim doğruydu. “Ama üstüme geldiğini biliyorsun, değil mi?”

“Tabi,” deyip kafasını sallarken gözlerini kaşıyordu.

Hep üstüme gelirdi, bu beni deli ederdi ama en azından bunu beni harekete geçirmek için yaptığını bilirdim. Yaptığı her şey Tate’in ayaklarına kapanıp, onun beni istemesini sağlamak içindi.

Ama Tate’in, “Evet,” demesi beni deli etmişti.

Birinin Tate’e çıkma teklif etmesi fikri bile beni çıl-dırtmaya yeterdi.

Danslardan nefret ediyordum Dans etmekten nefret ediyordum.

Geçmiş yıllarda, Tate de çok istemesine rağmen benim yüzümden dansa gidemezdi.

Ağzıma acı bir tat yayıldı.

Bu, ağız dolusu onuru mideye indirmenin tadıydı. ***

“Hey, Dr. Porter,” diye seslendikten sonra okuldan çıkarken, ikinci yıldaki Kimya öğretmenimi görünce yanına koştum. “Tatun Brandt bugün laboratuvarda çalışacak mı,” diye sorarken kapıyı açıp ona yol verdim.

“Evet,” dedi, kısık gözlerle bana bakarken aptalca bir şekilde rahatlamış

görünüyordu. “Çalışacak. Ama yalnız olacak. İşin var mı? Ona göz kulak olmak ister misin? Ben hep orada olurdum ama bir toplantım var.”

“Yalnız mı?” Yüzümde bastırılmış bir gülümseme oluştu. “Problem değil.”

Yürümeye devam etti, ben de laboratuvarın kapısını açtım; kalbim, içine girmekte olduğu belanın farkmda-lığıyla deliriyordu.

Oda boştu ama stok dolabından gelen karıştırma sesini duyduğumda öğretmenin koltuğuna oturup, ayaklarımı masaya uzatıp, onun gelmesini bekledim.

Laboratuvar, okuldaki en büyük sınıflardandı. On iki masa ve her birinde ikişer üçer sandalye vardı. Üstlerinde laboratuvar şişeleri, cam balonlar, yanıcılar ve lavabolar vardı.

Bu masaları seviyordum.

Yükseklikleri iyiydi.

Aklımdan geçen görüntülere yarı gülüp, yarı iç çekiyordum.

Tanrım.

Daha önce hiçbir kız için Tate’le kurduğum kadar fantezi kurmamıştım ve bu durum beni benden alıyordu.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirip, parmaklarımı başımın arkasına koyup, film kanallarını düşünmeye çalışarak aletimi kontrolde tutmayı deniyordum.

Stok dolabının kapısı açıldığında Tate, ellerinde araç gereçlerle dolu bir sandıkla oradan çıktı.

Saçları, bir kısmı gözlerini kapatacak şekilde yüzüne, vücuduna doğru süzülüyordu.

Ama beni görmüştü.

Sarı demetlerin arasından dahi, gözlerindeki fırtınayı seçebiliyordum.

Öylece durup, şaşırmış, sinirlenmiş ve biraz da savunmasız gibi baktı.

Birbirimiz üzerinde aynı etkiye sahiptik.

“Şimdi olmaz, Jared. Meşgulüm,” dedikten sonr.ı elindeki sandığı sağımdaki masaya doğru koyarken beni uyardı. Sesi net ve sertti.

Bana sınırlarımı çizdiriyordu.

“Biliyorum. Sana yardım etmeye geldim.”

Bu bir yalandı ama sanıyorum ki ona yardım edebilirdim. Kimyada da en az Matematikte olduğum kadar fenaydım. İki ders de kelimenin tam anlamıyla kıçımda koca bir ısırık gibiydi.

“Yardım etmek mi,” derken gözleri, sanki dünyadaki en kaba şeyi söylemişim gibi açılmıştı. ‘Yardıma ihtiyacım yok. ”

“İhtiyacın var mı diye sormadım zaten,” dedim. “Hayır, sadece olmasını umdun,” diye cevapladı, yüzüme bakmadan, bir yandan sandığın içini boşaltıyordu.

“Pek de öyle sayılmaz. Neler yapabileceğini biliyorum,” dedim. Sesim dalga geçiyormuşum gibi çatallan-dı ama sadece bana bakmasını istiyordum.

“Düşündüm ki, eğer arkadaş olacaksak,” deyip, devam ettim, “burası güzel bir başlangıç olabilir.”

Sandalyemi geri itip, ona doğru yürürken, arkadaşlıktan başka bir şey istemediğimi düşünmesini umdum.

“Demek istediğim...” dedikten sonra onun konuşmasına fırsat vermeden devam ettim. “Tekrar ağaçlara tırmanıp, pijama partileri vermeyeceğiz ama, değil mi?” Göğsünde derin bir nefes kilitlendi, bir anlığına sandığı boşaltmayı bırakıp bana baktı. Poposunu tezgaha koyup, nasıl bir pijama partisinin bize yarayacağını göstereceğini sandım.

Ama gözlerini kısıp, sesi dudaklarından çok dişlerinden çıkıyormuş gibi konuştu. “Dediğim gibi, yardıma ihtiyacım yok.”

“Dediğim gibi, bunu sormadım,” diye tekrarladım. “Porter’ın seni ateşle yapacağın bir çalışmada yalnız bırakacağını mı sanmıştın,” diye üsteledim. Ne

üzerine çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu ama getirdiği malzemelerden bazılarım görünce ve Porter'ın onu yalnız bırakmak konusundaki endişeli halini düşününce yanıcı bir şeyler olduğu çıkarımında bulundum.

"Ne üzerine çalıştığımı nereden biliyorsun? Ve arkadaş olacağımızı da kim söyledi," dedikten sonra çantasından bir şeyler çıkartmak için eğilmeden, alaylı bir şekilde gülümsedi. "Biliyorsun, belki de yeterince zarar görmüşümdür. Özür dilediğini biliyorum ama bu benim için o kadar da kolay değil."

Bu, benim tanıdığım Tate değildi. Tate sertti. Pisliklerimle onu yıllarca ağlattığımda bile başını dik tutup devam etmişti.

Tate'in böyle hareketlere ihtiyacı yoktu.

Yoksa var mıydı?

"Benimleyken pek kız gibi olamıyorsun, değil mi," dedim, iğneleyici olmaya çalışıyordum ama aslında istediğim tek şey bir mucizeydi.

Evet, Jared. Özür dilediğin için teşekkür ederim, seni affediyorum. Hadi devam edelim.

İhtiyacım olan şey tam olarak buydu.

Ama kafasını önündeki kaba gömmüş beni yok sayıyordu. Ya da beni yok sayıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

Parmaklarım kımıl kımıldı, ona dokunma isteğine karşı koymak için yumruklarımı sıktım.

Kağıtlara bakmaya devam ediyordu ama hiçbirini okumadığını biliyordum. Aynen benim ona karşı hissettiğim gibi hissediyordu.

Sonunda, iç çekip, bu oyundan vazgeçti ve bana aynı annemin bu kadarı yeter derkeıiki hali gibi baktı. "Jared, burada harcadığın çabaya saygı duyuyorum ama bunun bir önemi yok. Ayrıca, egon da seninle beraber şişiyor, geçtiğimiz üç yıldır sen olmadan gayet iyi hayatıma devam ettim. Ben yalnızken daha iyi çalışırım, yardımını ne bugün ne de başka bir zaman kabul etmeyeceğim. Biz arkadaş değiliz," diye son noktayı koydu.

Kalbim sanki boğazımda atıyor gibiydi, yutkundum. Bensiz iyi olmak mı?

Bense, aklımda o olmadan tek bir gün bile geçirme-miştim.

Gözlerini devirip, beni yok saymıştı. Söylediği şeye kendinin inanıp inanmadığını merak ediyordum. Bunun doğru olup olmadığını bilmek istedim.

Tate çalıştığı masaya geri döndü, önündeki klasör kayıp yere düşüp de, her şey etrafa saçılana kadar yaptığı şeyi bırakmadı.

Arkasında durup, onunla beraber kağıtları toplamak üzere yere eğildim.

Sinirli miydi?

Tate, genel olarak sakar biri değildi.

Kağıtları toplarken, aralarındaki satılık araba ilanlarının çıktılarını görünce kaşlarımı kaldırdım. “Araba mı bakıyorsun,” diye sordum.

Aralarında bir Mustang, bir Charger, bir *300M* ve bir *G8* vardı.

“Aynen,” dedi. “Kendime doğum günü hediyesi alıyorum.”

Doğum günü. Neredeyse içimdekini sesli söyleyecektim.

Sanırım, artık babasına ne söyleyeceğimi biliyordum.

Yakın zamanda bir araba istiyordu. Doğum günü bir haftadan kısa süre sonra geliyordu. Babasının, onun peşine takılıp beraber bir araba almak konusunda bana güvenip güvenmeyeceğini bilmiyordum.

Tate bana güvenir miydi sanki?

“Jared amacın nedir,” dedikten sonra ellerini kağıtların üzerine koydu.

Düşündüğüm şeylerin arasından bir an çekilip, gözlerimi kırpıştırdım. “Doğum gününün yaklaştığını unutmuştum,” diye yalan söyledim. “Baban yakında araba alacağını biliyor mu,” diye sordum, masasının yanma yaslanıp.

“Annen henüz reşit olmamış çocuklara alkol sağlayıp, haftasonları bütün gece yarış yaptığını biliyor mu,” diye tersledi. Attığım çamur bana geri sıçramıştı.

“Annenin umurunda mı diye sorman daha mantıklı olurdu.” Onun içindekileri dışarı çıkarmaya başlamanın heyecanıyla, sesimdeki alaycı tonu gizleyemedim.

Tate’le tanışmadan önce de annemle ilişkimiz kötüydü. Aylak aylak gezip, onu alkolik arkadaşlarıyla sızmaya terkediyordum. Bu, o yaşta kaldırabileceğim bir yük değildi ama deniyordum.

Monologunda, Tate, birbirimize nasıl iyi geldiğimizi hatırlatmıştı. İkimiz de mutluluk için savaşıyorduk. Tanıştığımızda, sadece bir çocuk olmak için uğraşıyorduk.

O dört yıl boyunca birlikte geçirdiğimiz zaman, en iyi hissettiğim zamanlardı.

Şişenin yere düşme sesini duyduğum gibi başımı çevirdim.

Bu da ne?

Muhtemelen şişeyi tutmaya çalışırken kaydırmıştı, tezgahın önünden çıkan kırık camlara bakıyordu.

Ona ne olmuştu?

Zarara bakarken, göğsü derin derin inip çıkıyor, acı çekiyor gibi görünüyordu.

Tate, “kontrollü” diyebileceğim biri değildi ama döndüğünden beri Madoc ve bana karşı iyi dayanıyordu.

Şu ana kadar.

“Seni sinirlendiriyorum,” dedim, pişmanlıkla, yerdeki kırık cama bakarak.

“Git,” diye acılı ve ürkmüş bir fısıltı duydum.

Ona bakarken, gözlerindeki utanç ve hüsranı gördüm. Orada olmamı istemiyordu. Bu, benden nefret ettiği için gitmemi istemesinden miydi, yoksa ne istediğini bilmiyor oluşundan mı; bilmiyordum.

Nihayetinde onu nasıl mahvettiğimi görüyordum. İstemesem de onunla oynuyordum. Sanırım, ondan nefret ediyordum; bu yüzden onu zorluyordum. Şimdiyse, onu istediğim için geri çekmeye çalışıyordum.

Tate ve ben yine, yalnız bir ikili olmuştuk.

“Bana bak,” deyip elimi yanağına uzattım, o anda sıcak bir şok dalgası kollarıma yayıldı. “Üzgünüm. Sana bu şekilde asla zarar vermemeliydim.”

Gözleri gözlerimle buluştu, bana inandığına inanmak istiyordum.

Yutkundu, gözlerimin içinde bir şey arıyormuş gibi görünüyordu.

Ya da bir şey bekliyor gibi.

Diğer elimi de yanağına dayadım, dokunmayı kesmedim. Ona yaklaşırken beni sadece izledi, ne hoş karşılıyor ne de buna karşı koyuyor gibiydi.

Dudaklarım, ona yaklaştı, beni geri itmesini beklerken gözlerimi onunkilerden hiç ayırmadım. Onun tekrar tekrar düşünmesine fırsat vermeden, saniyeler içinde nihayet dudaklarımız buluştu.

Evet.

Onu ellerimin arasında tutuyor, teninin ve dudaklarının tadını alıyordum.

Tate benim Tate’im.

En yakın arkadaşım ve en büyük düşmanım. Baştan ayağa tulumu ve kırmızı beyzbol şapkasıyla hayatımı alaşağı eden kız...

Bütün güzel hatıralarımdaki tek kişiydi.

Elleri, ilk önce tereddütle hareket ettiyse de, sonra boynuma dolandı, içimdeki aşkı dışarı çıkartıyordu.

Tanrım, yumuşacık bedeni, benimkine yaslanmışken ağzından dünyanın en yumuşak iniltileri yükseliyordu, yumruklarım saçlarının arasında iyice gerginleşmişti. Kaybetmek üzereydim. O, güçlüydü. Hep öyleydi ve her zaman da öyle olacaktı.

Belini, belime yaklaştırdı, ellerim iki yanından kalçalarına doğru kaydı.

Onu ellerimle tutup, kendime yapıştırdım.

Benimsin.

Lanet olası ıslak, sıcak ağzı ve göğüslerinin kıvrımları

289

göğsümdeydi, aletim giderek acıyla sertleşiyordu. Masadaki her şeyi yere çalıp, onu oraya yatıymak istiyordum.

Hâlâ bakire olup olmadığını merak ediyordum, ona başka birinin böyle dokunmuş olması düşüncesiyle boynum kırılmış gibi hissettim.

“Seni çok uzun süredir istiyorum,” deyip dudaklarına doğru fısıldadım. “Seni karşı dairede her gördüğümde... deliriyorum.”

Ağzını biraz daha açıp, daha fazlası için bana yaklaştı. Evet, burayı bir süre daha terketmeyecektik.

Bölüm 26

Tate’le sevişmenin eşiğine ilk kez o laboratuvar masasında gelmemiştik; bu, onun bu kadar ileri gitmeme izin vermemesinden değildi, ben de henüz o kadar ileri gitmeye hazır değildim.

Ne yazık ki onun başka düşünceleri vardı.

“Yapma,” dedikten sonra dudaklarımdan ayrılıp, kendini geri çekti.

Ne? Hayır.

Gözlerimi açtım, zorlukla ve sadece nefes aldım.

Yüzündeki her bir zerreye, neden durmamı söylediği

ğinin merakıyla baktım. Ağzı, dudaklarımla bütünleşti, beni tekrar öpüyordu.

O da istiyordu.

Ama şimdi değil. Mavi gözleri sinirle aralandı, sanki görünmeyen bir düşmana bakıyormuşçasına baktı.

Bedeni istiyordu ama o istemiyordu.

O istemiyordu.

Ben de geri çekildim. “Öyleyse yapmayacağım,” dedim, soğuk bir şekilde.

Bana, milyonlarca kilometre uzaktaymışım gibi baktı. “Neyin peşindesin?”

“Arkadaş olmamızı istiyorum,” deyip acı bir kahkaha patlattım.

“Neden şimdi?”

Tanrım.

“Neden bu kadar çok soru soruyorsun,” diye tersledim.

“Bunun bu kadar kolay olacağını sanmıyordun, değil mi?”

“Evet,” yalan söyledim. “Geçmişe takılmadan, devam etmeyi umuyordum.” Bunu umut etmenin çok fazla olduğunu biliyordum ama Tate’in bütün resmi görmesini umuyordum.

Bütün bu öfke ve zarara, bütün uzaklıklara ve yanlış anlaşılmalara rağmen, hâlâ birbirimize çok uyuyorduk.

“Bunu yapamayız,” diye cevapladı. “Bir gün beni tehdit edip, ertesi gün beni öpüyorsun. Ben bu kadar kolay vites değiştirmem.”

“Seni öpmek mi? Sen de beni öptün... Her seferinde,” dedim. “Sense şu an okul dansına Madoc’la gidiyorsun. Bütün bunlardan sonra burada elinde kırbaçla gezen kişinin ben olduğumu söyle.”

Gözlerini kırpıştırdı, bir anlığına bocalamıştı. “Kendimi sana açıklamak zorunda değilim,” dedi, hasta gibi...

“Gitmemelisin.”

“Bunu istiyorum. Ve o da bana teklif etti.” İşine geri dönüp, bu tartışmanın bittiğini göstermeye çalıştı.

Hayatta olmaz.

Kollarım yanıyordu. Onu tekrar kendime çekmek istiyordum.

Onun tam arkasında durup, kokusunu içime çektim. Başı, çenemin tam altındaydı ve bütün bedeni, kolları bile, göğsüme sığıyordu.

Sanki benim için yaratılmış gibiydi.

“O, senin ne zamandır akimda, Tate?” Saçlarının kokusunu çekip, kollarımı iki yanından masaya uzattım; onu kollarımın arasına hapsettim. “Onu istiyor musun? Ya da hayalini kurduğun ben miyim?”

Elleri aniden yavaşladı, bunu iyi bir işaret olarak algılayıp, devam ettim.

“Bunu, seni kollarımın arasında aldığımda söylemiştim, bunu istemiştin. Hatırladın mı,” diye sordum, onu sözlerimle etkilemeyi umarak, yumuşakça.

Bir an durup, sonra dönüp bana baktı. “Bana dokunduğunda bunun hoşuma gitmesi bir sır niteliği taşımıyor sanırım. Bana her şeyi anlatmaya hazır olduğunda, belki sana yeniden güvenebilirim. O zamana kadar...

dedikten sonra sırtını dönüp, bütün bağlantımızı koparttı.

Sırtına bakıp, başka bir yol bulmaya çalıştım.

Her haltı bilmek istediğini anladım.

Ama bu asla gerçek olmayacaktı. Kendi problemlerimi yayın yapamazdım. Babamı, bizim dünyamıza sokmayacaktım.

Geri dönerken, gerçekler boğazıma bir taş gibi takıldı.

Tate bunun peşini bırakmayacaktı.

Hiçbir şekilde.

“Jared? İşte buradasın.”

Gözlerimi kırpıştırıp, kapıya doğru gözlerimi çevirdiğim gibi, siyah ve turuncu karışımı amigo kıyafeti içindeki Piper’ı gördüm.

Bir sen eksiktin.

“Beni bugün eve bırakmayacak miydin?” Oyun oynuyordu ve uzun siyah saçını ve eteğini de bu oyuna katıyordu.

Tate’in yüzünü göremiyordum ama bu durumdan rahatsız olduğunu biliyordum. Önündeki şeylere, kağıtlara konsantre olmuş, meşgulmüş gibi görünmeye çalışıyordu.

“Bugün bisikletleyim, Piper,” dedim ve bu doğruydu. Piper onu bırakmamı benden hiç istememişti ve ben de onu hiçbir şekilde bırakmayacaktım.

“Başa çıkabilirim,” diye cevapladı. “Hadi gidelim. Burada pek bir işin varmış gibi durmuyor.”

Tate, bize bakmıyordu; midem, başka bir çocuk ona

ilk öpücüğünü verirken gördüğümdeki gibi, sanki kaşıkla oyuluyordu.

Gitmek istemiyordum. Tate’in beni fırtınalarında kasıp kavurmasını, Piper’m beni şekerlerle beslemesine tercih ederdim.

Ama Tate artık bitmişti. Kancasını bana geçirmeye -cekti. *En azından bugün...*

Peki o zaman. Derin bir nefes alıp, dik bir şekilde durdum.

“Aynen, meşgul değilim,” dedikten sonra kapıya doğru yürüdüm, Tate’ten uzağa attığım her adımda, biraz daha soğuk hissettim.

“Peki, Terrance,” diye Piper ekledi.

Of, Tanrım. Tate’le konuşmaya çalışıyordu.

“Durdun durdun, mezunlar toplantısı kavalyenin gözünü morarttın, değil mi? Zar zor görüyor gibi duruyor. Adamlara yumruk çakmayı gerçekten bırakman gerek, yoksa insanlar lezbiyen olduğunu düşünmeye başlayacak.”

Lanet olası, hain kızlar.

“Madoc’un gözünü o morartmadı,” diye sözünü kestim. “Ben yaptım.”

Tate’in kıskanç olup olmadığımı bilmesini umursamıyordum. Onu o anda bile istediğimi biliyordu.

“Niye,” diye sordu Piper.

Çıkarken, sorusunu yok saydım.

Kendimi asla açıklamadım.

Bölüm 27

Hediye için teşekkürler, diye Tate’in babasına mesaj attım.

Bana kullanılmış, dev bir alet kutusu vermişti ama yenisi çok rahat 15.000$ ederdi. Çok iyi durumda olmasa bile çok para ederdi. Bugün elime ulaştığında az kalsın geri isteyecek diye korkmuştum.

Ama Bay Brandt beni tanıyordu. Böyle profesyonel, dayanıklı bir seti ne kadar çok istediğimi biliyordu. Uzun zaman sonra ilk kez bir hediyeye sevinmiştim.

Rica ederim. Geciktiği için üzgünüm. Tate'le ilgili bir gelişme var mı? diye sordu.

Aklıma gelen ilk şey, yatak odasında gördüğüm siyah çamaşırdı, onu, o çamaşırı benim için giymiş gözümün önüne getirince aletim aniden harekete geçti.

Aceleyle, **Bir araba** diye mesaj atıp, cevabı beklemeden çalışmak için garaja gittim.

Bir kızın babasıyla konuşurken ereksiyon olmak biraz garip bir durumdu.

“Sam, ben duş alana kadar gidip arabanın gazını biraz açar mısın,” diye, Boss’un motorunu ayarlamayı bitirdiğimizde arkadaşıma rica ettim.

Cuma akşamıydı ve bir saat içinde yarışacaktım. Koltuğa geçmek için sabırsızlanıyordum. Sinirlerim çok gergindi.

Bir aydan uzun süredir sevişmemiştim ve istediğim tek kız da bana günün o kısmını bahşetmeyecekti.

En kötü kısmı bu mu?

Hayatım boyunca olduğundan çok daha fazla sert ortalıkta dolaşacaktım.

Umutsuzca biraz enerji boşaltmaya ihtiyaç duyuyordum, belki biraz çocukça olacak ama okkalı bir tokada ihtiyacım vardı.

Kan içinde kalmak istiyordum.

“Pekala.” Sam anahtarları aldı. “20.00’de dönerim.” Ben temizlenmek için yukarı giderken o da garajdan çıktı.

Tate evdeydi. Birkaç saat önce eve girdiğini görmüştüm, ona benimle gelmesini teklif etmeyi düşündüm ama sonra bu düşünceyi aklımdan attım. Beni sadece cevap vermek istemeyeceğim sorulara boğup, düğüm düğüm edecekti.

“Aman Tanrım.” Buz gibi su, vücudumu dövdüğü sırada inledim. Saçlarım omuzlarıma döküldü, bacaklarım kaskatı kesildi, soğuk tenimi deldi geçti.

Lanet olası Tatum Brandt.

Belime siyah havluyu dolarken, bir başka havluyla da saçlarımı kurulayarak yatak odama girdim.

Lambayı açıp, pencereden dışarı, ağacın arkasına, onun odasına baktım. Işığı açıktı ama görünürde yoktu. Oradan ön ve arka bahçeye her şeyin yolunda olduğunu görmek için hızlıca göz gezdirdim.

Onun yalnız olması fikrinden hep nefret etmişimdir. Bu gece Loop’a giderken onu da yanımda götürmeyi, gözümün önünde olması için de istiyordum.

Onu çağırmalıyım.

Hoşuna giderdi.

Tate aramıza bir mesafe koymuş olsa da yarışlara bayılırdı. Söyleyebileceğim tek şey bu. Biz çocukken, kendi arabalarımız olduğunda orada yarışmaktan bahsederdik.

Eğer onunla zaman geçirirsem, bana güvenebileceğini göstersem, belki geri dönerdi. Belki geçmişi unuturdu.

“Jared?”

Yumuşak, sakin bir ses duydum, etrafa göz gezdirmeye başladım, kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi.

Bu da neydi?

“Tate?” Odamın karanlık bir köşesinde, korkmuş, şaşırmış ve aynı zamanda heyecanlanmıştım.

Burada mıydı? Benim odamda?

Orada durmuş, çenesini düşürmüş, gözlerini üzerimde gezdiriyordu. Beklerken kılını bile kıpırdatmamıştı. Yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi görünüyordu.

“Odamda ne halt ettiğini sanıyorsun,” diye sordum, sakince; sinirden çok şaşırmış gibiydim.

Son konuşmamızda peşinden koşulanın ben olmayacağım konusunda hiçbir şüphe bırakmamışken, şimdi neyin peşindeydi?

Sessizce küçük adımlarla bana doğru ilerledi. “Şimdi, aslında arkadaş olmayı denememiz konusunda söylediklerini düşündüm ve başlangıç olarak doğum gününü kutlamak istedim.”

Huh?

“Bu yüzden odama izinsiz girip bana “doğum günün kutlu olsun” demek istedin, hem de doğum günümden bir hafta sonra?” Hatırladığı için bir parça memnun olsam da, yalan söylediğini biliyordum. Burada olmasının sebebi bu değildi.

“Ağacın üzerinden tırmandım, eskiden yaptığımız gibi,” dedi.

“Ve senin doğum günün de yarın. Ben de senin yatak odana tırmanabilir miyim?” Sorum sadece sarkastikti. “Buraya gelmenin gerçek nedeni nedir,” dedikten sonra sert bir şekilde bakıp, midemde ateşten yeni bir hayat başlayana kadar ona yaklaştm.

Lanet olsun. Tekrar duş almam gerekecekti. Onun bedeni beni nasıl böyle etkiliyordu?

“Ben., mm...” diye kekeledi, gülümsedim.

Oyun oynamak mı istiyordu? Hiçbir fikri bile yoktu.

Bakışları, benimkilerle buluştu. Başka tarafa pek bakmıyordu ama gözlerini üzerimde de tutamıyordu.

Sonunda, derin bir nefes alıp, titrek gülümsemesiyle saçını kulağının arkasına attı.

“Senin için bir şeyim var aslında,” dedikten sonra yüzüme doğru yaklaştı. “Beni doğum günü hediyen olarak kabul et,” diye fısıldadı.

Bu...?

Dudakları, dudaklarıma yapıştı, tadı sıcak şeker gibiydi.

Tanrım. Ne yapıyordu?

Gergin vücudu, benimkine dayandı, gözlerimi kapattım; avuçlarım karıncalanıyordu. Parmaklarımı onun bütün kıvrımlarına daldırma isteğim kontrol edilir gibi değildi.

Dudakları, bana sataşıyor, beni etkisi altına alıyordu. Kalçalarını yavaşça benimkine yanaştırdı, küçük hareketlerle ve dilini üst dudağımda gezdirmeye başladı, benimle oynuyordu.

Eğer duracak olsa, dünyanın bütün acılarını aynı anda hissederdim.

Kollarını boynuma doladı, kaşlarım kalktı.

Kahretsin. Bunu bitirmeyecekti. Sımsıkı sarılıyordu.

Teşekkürler Tanrım.

Ellerimi ona dolayıp, sanki bu şansı bir daha asla yakalayamayacakmışım gibi dudaklarından içeri girip, kontrolü ele aldım.

Her şeyi unutmuştum. Neden buradaydı. Neden bu şeyi başlatmıştı. Geri dönüşü olmayan bir noktadayken, şimdi ne oluyordu.

Kim in tmı u n t ıdaydı ?

“Tanrım, Tate,” deyip nefesimi verdim, o boynuma doğru ilerlerken başım dönüyordu. Dudakları, dili ve dişleriyle olan tatmin hayalim gerçek olmuştu.

Bu Tate’ti ama benim tanıdığım küçük Tate değildi.

O vahşiydi, beni öpüşü, ısırışı aynen mutfak tezgahındaki o gece gibiydi. Kalçalarının bana doğru ilerlediğini, kendini üzerime bastırdığını hissedebiliyordum.

Heryerde o vardı, ismimi bile hatırlamıyordum.

Parmakları sırtımdaki yaralara dokunduğunda, bir anlığına gerildim. Orada yaralarım olduğunu biliyordu ama farketmeyeceğini umdum. Daha fazla lanet soru soracak olursa, onu bırakıp gitmeye hazırdım.

Ağzı sıcacıktı ve nefesindeki tatlılık beni büyülüyor-du. Dilini üzerimde gezdirdiği her an, boynumu her öpüşünde neredeyse inliyordum.

Kulağımdaki fısıltı, bedenimin çığlığıydı. *“At şu kızı yatağa!”*.

“Durmayacağım,” dedi alaycı bir şekilde.

Evvvet.

Onu kaldırıp, bacakları üzerime sarılmış halde yatağa taşıdım. Bu mükemmel bir histi. Tate’in üzerimde olması. Beni istemesi.

Sebebini bilmiyordum ama gerçekten buradaydı, hislerinin aniden değişmesinin nedenini merak etsem de, numara yapmıyordu.

Ve ben de bunu mahvetmeyecektim.

Onu yatırıp,onun altımdaki görüntüsüne bakarak, üzerine doğru ilerledim. Atletini, sütyenin üzerine yavaşça sıyırıp, ellerimde bıraktığı hissin tadını çıkardım.

Karnı gergin ve pürüzsüzdü, yanlarındaki kıvrımlar yumuşak görünse de gergindi. Tate’in vücudunu bana daha çok göstermesini umdum.

“Çok güzelsin.” Karnına doğru ilerleyip, onun sıcak teninin tadına dalmadan önce, bir anlığına gözlerine kilitlendim.

Dudakları daima tatlıydı, meyve gibi. Öte yandan bedeninin tadı vahşi ve çiğdi, gözlerimde arabamın kaportasının üzerinde, onun çıplak teninden yağmur damlaları süzülürken seviştiğimiz bir görüntü canlandı.

“Jared,” dedi nefes nefese, dudaklarım bedenine takılıydı.

Henüz değil.

Kot pantolonunun başladığı noktaya kadar bütün vücudunu zerre zerre, yumuşakça öptüm.

Beynim aşırı yükleme yapılmış gibiydi. Acele etmem gerekiyordu; çünkü aklım bana bunun sadece ödünç alınmış bir zaman olduğunu söylüyordu. Mantıklı Tate -yani normal Tate- beni her an durdurabilirdi.

Ama yine de acele edemedim.

Dişlerimin arasına almadan önce, dilimin ucuyla sıcak tenini sıyırdım. Gözleri kapalıydı ve beni deli etmeye yetecek kadar inliyordu. Pantolonunu ya da iç çamaşırını bacaklarından sıyırsam farkına varır mıydı, onu bile bilemiyordum.

Tanrım.

Kalbim boğazımdan fırlayacak gibiydi, midem, sanki bir hız trenindeymişim gibi hissettiriyordu.

Tate güzeldi. Her yerde.

Geçmişimizde geçirdiğimiz zamanda (ki onun pen-

ceresinin, benim penceremden mükemmel göründüğünü de hesaba katarsak) onu yarı çıplak görmüştüm ama bu yeni bir şeydi.

BekJeyemiyordum. Tekrar vücuduna doğru gömülüp, karnını öperken, kalça kemiğine, uyluğuna doğru yöneldim.

“Jared,” diye yalvarırken sesi, nefesleriyle kesiliyordu.

Ona baktım, dönüp kendime baktım, aletim patlamak üzereydi.

Bunu durduracaktı.

Ama durdurmadı. Sadece bir anlığına tişörtünü başından çıkarıp, soyunma işini tamamlamak üzere duraksattı.

Tanrım. Gözlerimi rahatlamış bir şekilde kapattım. Beklemeden, sütyeninin kopçalarını açıp, omuzlarından çıkarttım, benim için açılmış ve çıplak halde, mükemmel vücuduna, Tate’in vücuduna şaşkınlıkla baktım.

Onun burada olduğu durumunun hayretini üzerimden atamamıştım. Çıplak bir şekilde, yatağımda...

Onu daha önce bir çocuk olarak seviyordum ama lanet olsun ki artık birer çocuk değildik.

Onun karnına, kalçalarına, uyluğuna doğru olan yolu tekrar öperek devam ettim, haftalardır tadına bakmak için delirdiğim şey için gömüldüm.

Tanrım, bu an bitmemeli.

Dilimin ucuyla, bacaklarının arasında yükselen terli, sıcak havayı soluyarak, bacaklarını tatlı uzunluğunca yaladım.

Aman Tanrım.

Nefes nefese, aniden irkildi. “Oh!”

Sakin ve hoşnut bir şekilde, yarı açık gözleriyle şaşkın görüntüsüne baktım.

Ve biliyordum.

Hiç kimse ona bu şekilde dokunmamıştı.

“Ne yapıyorsun,” diye sordu, kafası karışmıştı.

Neredeyse gülecektim.

Mutluluk, titreşim halinde yanaklarımdan saçıldı, onun ciddi bakışını sürdürmek istiyordum. “Bakiresin,” dedim, daha çok kendime.

Hiçbir şey söylemedi, sadece biraz gergin bir şekilde baktı ama başımı tekrar bacaklarının arasına gömüp, dikkatimi onu öpmeye geri topladığımda, heyecanlanmıştı.

“Beni ne kadar mutlu ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok,” diye mırıldanıp, tekrar ağzımı ona dayadım.

Onun merkezinin vahşi tadı... sıcaklığının tatlı kokusu... dilinin ve dudaklarının pürüzsüzlüğü... her şey iştahımı biraz daha kabartıyordu.

Çıkardığı her inilti, her sızlanış, ona yaptığım şey yü-zündendi.

Gelip, bitirmek istediği şey bendim.

Klitorisinin sert çıkıntısını emip, nazikçe dişlerimin arasına alıp, bırakıp sonra tekrar sertçe emdim. Kalçalarını tek elimle kavrayıp, diğer elimde bacağını kaldırdım. Onu uzun ve yavaşça emip, tenini tekrar, tekrar kıstırdım, o rahatlayan bir inilti salana kadar eşelemeye devam ettim. Geri dönüp, tekrar, tekrar tadına varıp, sertçe emdim.

O kadar seksiydi ki, beni durdurmasının hiçbir yolu yoktu, ben de devam ettim.

Sıcak ve ıslak.

Dilimi, biraz daha içine doğru kaydırıp, tekrar klitorisine doğru hızlıca çektim. Tekrar tekrar... içeri ve dışarı... sadece dilimle... içeri ve dışarı... ve dışarıdan içeri... Sonra, dilim vücudundaki ıslaklığın girdabı, nefesimin sıcaklığına karıştı.

Aletim dolmuştu ve taş gibiydi. Hiçbir şey düşünemiyordum ama içine girmem gerekiyordu.

Ama yapmadım. Bu anı, kabul etmem gerekenden çok daha fazla sevmiştim.

Ellerimde, ağzımdaydı ve onu bu şekilde isterken, kendimi düşünemezdim. Onun önünde diz çöktüğümü görmesini istiyordum.

Onun kaşları sıkışmış, zevkten dört köşe görüntüsüne baktım. Dudakları

nemliydi, sanki acıların en güzelini çekiyor gibi görünüyordu. Meme uçları sertleşmişti, uzanıp sıktım. Sertlik, cildinin yumuşaklığıyla birleşi-yordu, bu sadece ağzımda olmasını istediğim bir başka şeydi.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım, cinsel organına doğru, “benim baktığım noktadan kendini görmeliydin. Gerçekten çok güzelsin.”

Üzerinde daha sertçe çalıştım, emip, yalayıp, parmaklarımı içine daldırdım.Yatakta kıvranıp, daha fazlası için yalvarıyordu ve lanet olsun ki bedenim acı içindeydi. Neredeyse gelecektim.

Bedeni sanki sevişiyormuşuz gibi hareket ediyor ve kalçaları ağzımda okyanus dalgaları gibiydi.

Göğsü aniden hiç nefes almıyormuş gibi sabidendi. Birkaç saniyeliğine tamamen sessizliğe gömüldü ve sonra aniden ismimi haykırarak göğsü tekrar, sertçe inip çıkmaya başladı, nefesi sıklaşmıştı.

Geliyordu.

Gurur içimden fırtına gibi geçerken, hâlâ aramızdaki şeylerin bitmediğini gördüğünü umdum.

“Lanet olsun, Tate,” derken elimi göğsünde gezdiriyordum. “Boşaldığında ne kadar güzel göründüğünü bilemezsin.”

“Bu...” sesi canlılığını yitirmişti, umut dolu hissedip, zevkle kaybolmuştu; tıpkı benim gibi...

Vücudumun yarısını üzerine serip, uzanıp, gözlerine baktım. “Seni o kadar uzun zmandır istiyorum ki.”

Başını kaldırıp, dudaklarıma uzandı, bir kolunu boynuma dolayıp, öptü. Yatağımın başucundaki komodine, onunla sevişirken kullanmak istemesem de, bir prezervatif almak için uzandım, bir anda bacaklarımın arasından, kalçalarıma yükselen bir fırtınayla kalakaldım.

Başımı yatağa doğru, neredeyse onun üzerine düşecek olmanın şokuyla attım.

Lanet olsun!

Tate, elini üzerimde yavaşça gezdirip, elini aletime götürmüştü.

Tanrım. Gözlerimi kapalı tuttum.

Bu iyi olmamıştı.

Tate daha yavaşını hakediyordu. Daha tatlısını.

Ama bu gece olanların tamamen şans olduğunu biliyordum. Ya yavaş ya da tatlı davranmamıştı.

Onu deli gibi becerecektim.

Sütyenini tamamen çıkarttıktan sonra, onu geri yata» ğa yatırıp, göğüslerine yönelip, ikisini de tek tek ağzıma alıp, kalçalarımı, onunkine ikimiz de zirveye çıkana dek dayamıştım.

“Jared, hâlâ hazır değil misin,” diye bir erkek sesi duyuldu.

Ha?

Kapı tıklatıldı ve içeri gelen erkek sesi ikimizin de irkilmesine sebep oldu.

Sam.

Bütün gözeneklerimden ter boşalıyor, aletime sert bir acı saplanıyordu.

Lanet. Hayır. Bu olamaz.

“Onu öldüreceğim,” dedim sinirle ve kapıya doğru bağırdım. “Aşağı in!”

“Çoktan geç kaldık, adamım,” diye üsteledi. “Arabanın gazı yeterince açıldı. Hadi gidelim!”

Onun geri döneceğini nasıl unutmuştum? On kapıyı kilitlemeliydim.

Kahretsin!

“Sana aşağıda bekle dedim, Sam!”

“Peki!” diyen Sam’in kapının önündeki gölgesi kayboldu.

Tanrım, kalbim küt küt atıyordu, çok kötü batmıştım. Tate, ellerini göğsünün üzerine kapatmış, gözleri utanmaktan ziyade alarma geçmiş gibi bakıyordu. Yataktan fırlayıp, ellerimle onu durdurdum.

“Hayır, giyinme,” dedim. “Gidip ondan kurtulacağım ve bunu bitireceğiz.”

“Bu gece yarışacak mısın,” diye sordu sessizce, doğrularak.

Üzerime bir kot geçirip, “bu saatten sonra hayır,” dedim.

Yarışın içine edeyim. Yarın babama verecek param olmayacaktı ama şu an, beni buradan hiçbir şey ayıramazdı.

Onun karşısında her şey önemsizdi.

“Jared, git. Önemli değil,” diye fısıldadı, üzerine bir-şeyler geçirmiş, dikilirken, birkaç dakika öncesinden çok farklı görünüyordu. Aklında neler döndüğünü merak ediyordum; çünkü yine düşünceli görünüyordu.

Ona bunu mahvetme şansı vermeyecektim. Onu kaldırıp, şifonyerin üzerine oturttum, tekrar göz göze geldik.

‘Yarışların bir önemi yok, Tate,” diye mırıldandıktan sonra sessizce dudaklarına uzandım. “Senin yanından başka olmak istediğim bir yer yok.”

Gözleri, biraz mutlu, biraz tereddütlü halde, gözlerimle buluşmaktan kaçıyordu.

“Beni de götür öyleyse,” dedi, dudaklarında bir tebessüm belirdi.

“Seni de götürmek mi?” Aklımın içinde bir yere tos-lamıştım. İhtiyacım olan parayı kazanıp, sonra onunla beraber eve geri dönebilirdim. “Pekala, o zaman üzerine biraz daha kalın bir şeyler al, hazır olduğunda gelip seni alırım.” Kalçasına bir şaplak atıp, kapıya yöneldim. “Ve yarıştan sonra,” deyip yüzüne baktım, “buraya geri gelip, bunu bitireceğiz.”

Bu bir teklif değildi.

Gözleri sıcacık bir ışıltıyla doluydu, sırıtışını saklamaya çalışıyordu.

Sam’i önden piste gönderip, Tate’i almadan önce kendimi tekrar duşa attım.

Soğuk bir duşa gerçekten ihtiyacım vardı.

Bölüm 28

“Güzel görünüyorsun,” dedim, Tate, yolcu koltuğunda otururken.Bir yandan onu izleyip bir yandan da Volbeat’in Heaven Nor Hell şarkısını mırıldanıyordum.

Benim tarafımda, benim yarışımdaydı. Bu güzel hissettiriyordu.

“Senin koltuğunda daha iyi görünürüm,” dedi, o anda aklımda tekrar onun yarışı canlandı.

Evet, bu konuda onunla tartışamazdım.

Ve onun yarım saat önce tadının nasıl olduğunu da lanet olsun ki unutamazdım.

Onu tekrar eve geri götürmek için sabırsızlanıyordum, bütün o ışıkları, arabaları ve seyircileri görünce, derhal eve dönmek istemiştim.

Şehirdeki lanet olası herkes bu görüntü için geliyordu. Kiminle yarışacağım hakkında ve Tate’in beklentileriyle ilgili endişelerim vardı.

Bu tip şeyleri hep yalnız yapmaya alışkındım.

Sen her zaman yalnız olacaksın, çünkü bunun daha iyi olduğunu biliyorsun.

Kızlar ilişkilerini herkesin duymasını severdi. Ben gönüllü asker gibi mutlu olacakken, el tutuşmalar, sarılmalar, benim yapmadığım lanet tatlı şeyler isterlerdi, başka insanların önünde bir şeye değer verdiğimi belli etmekten hoşlanmıyordum.

Arabaların kalabalığının arasından Loop’a girdiğimizde, bütün gözler üzerimizdeydi, her şey sanki arabayı delip, Tate ve beni yakalıyordu.

Boss, yola girerken Volbeat’in şarkısı bitip, bir başkası başlıyordu ve derin bir nefes alıp her zaman yaptığım şeyi yapmaya karar verdim.

Hiçbir şey.

Tate de ben de hâlâ havalardaydık, bunu daha sonra da sürdürmek istiyordum ama şimdi... her şey biraz basitleşiyordu.

Arabayı boşa alıp, el frenini çektikten sonra, Tate kemerini çıkarıp kapıya yöneldi.

“Hey,” dedikten sonra elini yakaladım, dönüp baktı. “Burada aklımı tamamen yarışın içine sokuyorum. Eğer çok sıcak davranmazsam, bunun seninle hiçbir alakası yok, tamam mı?”

Bir anlığına gözleri dondu, sonra omuzlarını silkip, “Elimi tutmak zorunda değilsin,” dedi.

Yine olsa, yine yapardım.

Onu uzaklaştırdım. Kırdım.

Şimdi yine bütün duvarlarını geri örmüştü, aynı geçtiğimiz üç yıldaki gibi.

Hayır, hayır!

Babamlayken, tedbirli olmam gerekiyordu. Yalnız ve güçlü olmam gerekiyordu. Geçirdiğim o korkunç yazdan sonra, insanlara güvenmek de, yakınımda tutmak da oldukça zorlaşmıştı, ben de mesafeli durmayı bir prensip edinmiştim.

Kısa bir süre sonra, nasıl başka türlü olacağına dair her şeyi unutmuştum.

Arabadan inişini, sırtını dönüp, artık içinden geçirdiği her ne ise, onu söyleyişini izledim.

Onun sandığından çok daha fazlasıydık biz.

Radyoyu kapatıp aşağı indim. Arabanın önüne geçip rakibim Bran Davidson ve Zack’le konuşmaya çıktım.

Tate uzaklaştı, gözlerimle kalabalığın arasında nerede duracağını takip ettim.

Lanet olasıca herif.

Ben, uzak olan taraftaydı ve Tate ona doğru yürüyordu.

Ağzımdan acı bir şey mideme aktı, gecenin ayazında ürpertim bile kalmadı.

Başımı salladım, mahvolmuştum, geriye, benimle konuşan iki adama döndüm.

“Bahisler benim lehime, dostum,” diyen Bran koluma vurup, bana sataşıyordu.

Düşmekte olan moralimi ses tonumla belli etmemeye çalışıyordum. Bran iyi bir çocuktu ve arkadaştık.

“Evet, harika,” diye mırıldandım. “Bu demek oluyor ki kazancım büyük olacak.”

“Benim bir Camaro’m var,” dedi, sanki ne sürdüğünü fark etmeyecek kadar salakmışım gibi.

“Neredeyse otuz yıllık bir Camaro,” diye düzelttim, bir yandan Tate ve Ben’e bakarak.

Fiziksel olarak yakın değillerdi. Birbirlerine bakmıyorlardı bile.

Ama Tate gülümsüyordu.

Onu güldürüyordu, gözlerimi daha bir saat önce kimin ağzının üzerinde olduğunu hatırlatmak ister gibi diktim.

Tate de ben de siyah kapüşonlular giyiyorduk ama o soğuktan ellerini cebine sokmuşken, ben benimkini neredeyse çıkartacak kadar terliyordum.

Sadece sakin ol.

Belki de aşırı tepki veriyorumdur. Belki sadece konuşuyorlardır, belki konuşmuyorlardır.

Umurumda olan şey ne?

Onun aklından nelerin geçtiği ya da geçmediğini düşünerek uykularımı kaçırmayacaktım.

Cam cehenneme.

“Yolu boşaltın!” Zack bağırdı, ben de kimseye bakmadan arabama yöneldim.

iPod’umdan Godsmack’in I Stand Alone şarkısını açtım, gaza basıp, etrafımdaki herkesin sesini bastırdım.

Başımı geri yaslayıp, müziğin beynimin kontrolünü ele geçirmesine izin vererek

gözlerimi kapattım.

Şarkının sözleri beni tekrar güçlü hissettiriyordu.

Ritim, babamın sesini uzaklaştırıyordu.

Her şey kayboluyordu.

Ta ki, gözlerimi açıp aniden bağırana kadar...

Lanet.

Piper.

Arabanın önünde durmuş, hafif hafif arabayı sallayarak, eteği ve ince, koyu mavi atletinin içinden vücudunu gösteriyordu.

Kalabalık tezahürat yapıyordu, bunu başlatanın, bizi yola çıkartacak olanm o olmasıyla vurulmuştum.

Piper, boş bir kız değildi ve bunun farkındaydı.

Aynı zamanda aramızdaki şeyin bittiğinin de farkındaydı ama bu onu her fırsatta çizgisinin dışına çıkmaktan alıkoymuyordu.

Gülümseyip, şoför koltuğuna yaklaşıyordu, bense rahatsız olmuş gibi görünmemeye çalışıyordum.

Açık camımdan içeri uzanıp, bilmem gereken bir şey varmış gibi başladı. “O sarışınla işin bittiğinde beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Şaşırmış bir şekilde baktım. “Eğer işim biterse, bakarız.”

“Bitecek.” Sesi oyun oynayan bir pislik gibiydi. “İyi kızların tadı kısa bir süre sonra çürük peynir gibi olur.”

Sırıttım, aslında şaşkındım. Oysa bilse ki...

Tate’ten sıkıldığımı hayal bile edemiyordum.

Açık kahverengi gözlerine bakıp, çenesini parmağımla ittim. “Daha çok

beklersin, Piper,” dedikten sonra kafamı çevirip, gözlerimi tekrar yola kilitledim. “Şimdi arabamdan uzaklaş ve yarışı başlat.”

“Ahh!” diye bağırdı, çığlığı kulaklarımda davul gümbürtüsü gibi çınladığında irkildim.

Piper, geriye doğru yuvarlandı, işte o anda Tate’in, Piper’ın uzun saçlarına yapıştığını ve onu arabadan uzaklaştırdığını fark ettim.

Yok. Daha. Neler?

“Tate,” diye seslendim, arabadan çıkıp.

Piper’a yolu göstermişti, Tate, gözlerini kısmış, yumruklarını sıkmış, Piper’a bakarken onu izliyordum. Derin ve uzun nefes alıyordu. Gergin değildi. Aslında, tam olarak kızgındı, gülüşümü saklamak için elimi ağzıma kapattım.

Kavga çıkarttığı için bu kadar gurur duymamalıydım. Ama kıskançtı ve beni de harekete geçiren buydu.

O da tepki veriyordu.

Bu büyük bir başarıydı.

O anda dönüp kalabalığa baktım, aptalca bunun her saniyesini görmüş olamayacaklarını düşündüm.

Tate, açık ve net bir şekilde benim ona ait olduğumu açıklamıştı.

Ben onundum.

“Seni sürtük!” diye Piper bağırdı. “Derdin ne senin?” Piper, Tate’in üzerine yürüyünce bir an yüreğim ağzıma geldi. Oraya uzanıp birini ya da ikisini birden tutsam, kavgayı hemen bitirebilirdim.

Tate, Piper’in altından ayağını doladı, Piper kıçının

üstüne, kirli yola, dümdüz yapıştığı gibi gözlerim açık kaldı.

Evet, Tate’in yardıma ihtiyacı yoktu. Şok içinde başımı salladım.

Kalabalık delirmişti, kavga için tezahüratlar atıyor, ıslıklarıyla kutluyorlardı. Neyi kutladıklarını bildiklerini hiç sanmıyordum. Sadece kavga istiyorlardı.

Tate yere çöküp, Piper'ın sersemlemiş suratına peş peşe iki tokat yapıştırıp, yüksek sesle konuştu. "Şimdi dikkatini çekebildim sanıyorum, sadece bilmeni istiyorum ki Jared, seninle ilgilenmiyor."

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım.

Tam bir baş belasısm Tate.

Bana bakıp derin bir nefes verdikten sonra gözleri normale döndü.

Sonra yürüyüp gözden kayboldu. Piper unutulmuştu.

"Ben bir duvar kağıdı değilim," dedi sessizce, onu bu arabada daha önce kırdığımı biliyordum.

Tate olağan biri değildi.

Varsa vardı. Yoksa yoktu. Biraz adam olmam lazımdı.

Fosil kolyeyi çıkarıp, avcuma koydu. "Benden saklama ve benden saklamamı da isteme," dedi, sadece benim duyacağım şekilde.

Kolyenin etrafında yumruğumu sıktım.

Bu sefer vardı.

Çenesini çekip, onu öperken tam orada ve o anda kollarımın arasına alma isteğime zorla karşı koyuyordum.

"Bol şans," diye fısıldadı, kalabalığa dönüp yürürken, o sıcak bakışı beni kendime getirdi.

"Tate," diye arabaya binmeden, arkasından seslendim.

"Benimlesin, bebeğim," dedim. "Bin."

Yüzündeki ifadeyi bile beklemeden, koltuğuma geçip, yolcu koltuğunun kapısını açtım.

Zaferimden sonra, yarış sonrası geleneksel şenlik ateşi muhabbetinden vazgeçip, Tate'i oradan çıkarıp, daha önce hiç olmadığım kadar aceleyle eve geri döndüm.

insanlar ne yapacağımızı tahmin edebiliyorlardı. Bitiş çizgisini geçtiğimiz gibi, sadece iki saniyeliğine kemerlerimizi, onu kucağıma alıp öpmek için çıkarmıştık.

Yarış, kan basıncımı tetiklemişti. Heyecanın verdiği enerjiyle bütün kaslarım ve sinirlerim adrenalinle dolmuştu.

Yarışmak her zaman keyifliydi ama babamın kazandığım bütün parayı emmesi, bütün heyecanı kaçırıyordu. Şimdiyse Tate ve ben, para kazanmak için yarışma olayını değiştirmiştik.

Yarışırken, gözümü yolda tutmakta zorlandım. Köşeleri dönerken çıkardığı küçük inlemeler bağımlılık yapacak cinstendi.

Kanım tekrar bunun için pompalanmaya başlamıştı ve artık Tate olmadan Loop'a dönmeyi asla istemiyordum.

"Jared," dedi, eve dönüş yolunda, yolcu koltuğunda otururken. "Hafta sonları nereye gidiyorsun?"

Hafta sonları mı?

Gözlerimi kıstım. Aklımda karmakarışık düşünceler dönmeye başladı, herhangi birini seçemiyordum. Midem ağzıma geldi, zor nefes alıyordum.

Babamın hapishanede olduğunu ona söyleyemezdim.

Jax koruyucu ailedeydi; annesiyse tıpkı benim annem gibi babamızın yiyip bitirdiği bir genç kızdı. Bunları anlatsam hakkımda düşünürdü?

Dayaklar, bodrum katı ve benim ihanetim yeterince acıydı Jax'i yalnız bırakıp gitmiştim.

Kin boğazımdan yukarı çıkıyordu, ona bütün bu mide bulandırıcı hikayenin aslını anlatmamak için zorlukla yutkunuyordum.

"Şehir dışına." Cevabımı kısa ve basit tuttum.

“Ama nereye?”

“Ne önemi var,” diye sırf onu susturmak için tersledim.

Geçmiş utanç dolu ve kirliydi, Jax’ten başka kimse de o yaz neler olup bittiğini bilmiyordu. Bunu onun hatıralarından silebilecek olsam, bunu da yapardım.

Evin garaj yoluna gelince direksiyonu aniden sağa kırdım. Ben yola girerken Tate de tavandan tutunup sabit kalmaya çalışıyordu.

“Neden Piper biliyor da, ben bilemiyorum,” diye üsteledi, ses tonu aceleci ve savunmacıydı.

Piper’la ilgili olan şeyi biliyor muydu?

“Lanet olsun, Tate,” ayaklarımı sürüyerek arabadan

3 W

çıkıp, o anda annemin arabasının açık garajda olduğunu fark ettim. “Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.” Doğrusu da buydu. Ne bugün, ne başka bir zaman... Nasıl başlayacağımı bile bilmiyordum. Eğer gerçekten benimle devam etmek istiyorsa, bunun peşini bırakacaktı.

“Hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorsun!” Peşimden yürüyüp, kapüşonunun altından bağırdı. “Ne olacağını sanıyorsun?”

Olmak? Aslında kim olduğumu görebilirdi. İşte bu olurdu.

“Boş zamanımda ne yaptığım beni ilgilendirir. Güven ya da güvenme.”

“Güven?” Gözlerini açıp, alaycı bir şekilde baktı. “Benimkini uzun zaman önce kaybettin. Ama eğer sen bana güvenmeyi denersen, işte o zaman belki tekrar arkadaş olabiliriz.”

Arkadaş? Asla tekrar sadece arkadaş olmayacağız. İçine çek ya da def et, dedim kendime.

“Sanırım biz arkadaşlığın ötesinde bir şey olduk, Tate,” dedim alayla ve ekşi bir gülümsemeyle, “ama madem bu oyunu oynamak istiyorsun, peki o zaman.

Birbirimize yatıya gidip geliriz ama sevişiriz de.”

Keskin bir nefes aldı, omuzları kaskatı olmuştu. Bana şok içinde ve kırılmış bir şekilde bakıyordu, yine bu lanet şeyi yapmıştım.

Neden hâlâ böyle yapıyordum? Onu kolayca sakinleştirip, yürüyüp gidebilirdim.

Ama hayır. O an, gücümü öfke ve kavgadan alıyordum.

Her ne şekilde olursa olsun, onu hâlâ aynı üzgün, dolu ve mavi gözlerle görüyordum, onu tutup gözlerini, burnunu, dudaklarını sanki söylediğim ve yaptığım korkunç şeyleri silecekmişçesine öpmek istiyordum.

“Tate...” Arabanın önünden dolanmaya başladım ama benden kaçıp, karnıma bir şey fırlattı.

Sürgüyü çekip, çaresizce bahçelerimizden geçip, evine girişini izledim.

Hayır.

Arkasından baktım—hele ki şimdi, sundurması karanlık ve kapısı kapalıydı—halbuki bir iki dakika öncesinde her şey benim elimdeydi.

Aşağı bakarken, ağzım kurudu, kalbim göğsümde acı verici bir şekilde çırpınıyordu.

Bu bir resimdi.

Benim.

Ben on dördümdeyken.

Babama olan ziyaretimden kan revan içinde dönmüştüm ve Tate bunu yatağımın altındaki bir kutuda bulmuştu.

Bu gece bana “doğum günün kutlu olsun” demeye gelmemişti.

Onu ortalığı karıştırırken yakalamıştım.

Ve ona zaten bildiği şeyi söylemeyecektim.

Bölüm 29

Yola koyulup, zorlukla sürmeye başladım. Caddenin sonuna, ışıkların ulaşamadığı yere doğru gittim.

Araba sürmek aklımı boşaltmaya yardımcı oluyordu, şimdi de aklım Tate yüzünden karmakarışıktı. Kaçmıyordum. Sıyrılıyordum.

O bunu anlayamazdı, bal gibi de beni daha farklı görüyordu.

Neden bunu önemsiz bir şey gibi görmüyordu?

Bu konu hakkında daha kibar olabilirdim sanırım ama kendi işi olmaya şeylere burnunu sokmaya devam ediyordu.

Hıncımı direksiyondan çıkarıyordum, gaza basıp, bir daha geri dönmemeyi umuyordum.

Geri dönemezdim. Her şeyi bilmek isteyecekti, kardeşime yaptığım şeyin utancı, ona hissettirdiğim şeylerin utancından daha ağır bir şekilde sırtıma biniyordu.

Bazı şeylerin saklı kalmasının daha iyi olduğunu göremiyor mu?

“Git. Kardeşine yardım et, ” dedi babam, oldukça kibar bir şekilde.

Ellerim titriyor, döniip ona baktım.

Neler oluyor, diye sordum kendime.

“Başka seçeneğin varmış gibi davranma. ” Bir elinde şişeyle bana işaret ediyordu.

Attığım her adımda ahşap merdiven gıcırdıyor, aşağıdan gelen loş ışık beni rahat hissettirmiyor.

Eski bir kalorifer ocağından gelen delirten bir ışık gibi bir ışık bu ama indikçe havanın daha da gerildiğini hissediyorum. Jax nerede?

Merdivenlerin başında duran babama bakıyorum, daha da bir karadeliğe çekiliyormuşgibi hissediyorum.

Bir daha asla görülmeyebilirim.

Ama eliyle bana devam et der gibi işaret ediyor.

Gitmek istemiyorum. Ayağım çıplak, donuyor, kıymık batıyor.

Ama sonra durdum, kalbim yerinden fırladı.

Jax'i gördüm.

Onları gördüm.

Ve sonra kanı gördüm.

Otoparkın arka girişine yakın bir yere arabamı park ettim. *Eagle Poitıf* **in iki girişi vardı. Biri araçlılar için, diğeri bisikletliler ve yayalar içindi ama arka giriş, arabayı bırakıp yürüyerek girmeye olanak tanıyordu. Benim seçtiğim kapı buydu.**

Gölete en yakın olan.

Yola nasıl çıkarsam çıkayım, benim için hep bir kaçış noktası oldu, araba sürerken, aklım dağılıyordu. Er ya da geç, olmak istediğim yerde bitiriyordum.

Bazen, soluğu Fairfax tamirhanesinde alıp, arabamla oynarım. Diğer zamanlar, Madoc'un evinde partiyle biter. Bazense, kendimi bir kızın evinde buluyordum.

Ama bu gece parktaki balık havuzundaydım.

Kollarımdaki kıllar aniden uzamıştı, boğazımdan yukarı yükselen asidin acısını hissettim. Burada olmayı en az yarın babamı görmek kadar istiyordum.

Bir şekilde içeri girdim.

Gecenin yarısında, kapıdan geçtim. Oradan aşağı, kayalıkların üzerinden yıllardır görmediğim havuza doğru yöneldim.

Havuz insan yapımı bir şeydi, etrafındaki yürüme yolunun yanı uçurumdu ve kumtaşlarıyla kaplıydı, aşağı doğru inen merdivenler vardı. Havuza doğru gelen, aynı taşlarla kaplı, yürüyüp göle bakabileceğiniz bir yolla ormana açılıyordu.

Eşsiz, çekici ve en önemlisi de Tate ile bana ait bir yerdi. Buraya piknik yapmaya, bir komşunun nikahına ya da evde tıkılıp kaldığımız uzun gecelerde sadece takılmaya gelirdim.

Buraya son gelişim, son kez ağladığım zamandı.

“Tate? Buraya gel tatlım,” Bay Brandt onu çağırıyordu, kalbim göğsümü matkap gibi deliyordu. Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Ona sarılmak için.

Ve de ona daha önceden söylemem gereken şeyi söylemek için. Onu sevdiğimi.

Midem açlıkla guruldayıp duruyor, ellerimse kir pasak içinde. Umarım onu görmeden önce temizlenmeye vaktim olur ama zaten Tate bunu umursamaz.

Taş basamaklardan inip, yere atladığını gördüm, kollarını bağlamış, arkasına doğru yaslandı.

O, çok güzel. Ve gülümsüyor.

Jax aklımda çakıp duruyor, bütün kaslarım deli gibi geriliyor. Birine söylemeliyim.

Ama önce, Tate’e ihtiyacım var.

Ona doğru yürümeye başladım ama o anda annemi gördüm, taşın arkasına saklandım.

Öfke ve tiksinti beni ele geçirdi.

Neden burada ki? Onu görmek istemiyorum.

Nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum ama boğazım ağlamak istermişçesine düğümleniyor.

Tate benim ailem. Benim gerçek ailem. Sarhoş annemin burada, onlarla keyifli zaman geçirmeye hakkı yok.

“Jared’ın dönmesi için sabırsızlanıyorum." Tate’in sesindeki tebessümü duydum, kalbim ağzımdan çıkarmış gibi elimi ağzıma kapattım.

Ona gitmek istiyorum ama herkes etraftayken bu mümkün değil.

Annemi görmek istemiyorum, Bay Brandt'ın beni bu şekil-de görmesini istemiyorum. Pis, pasaklı halde...

Sadece Tate'in elini tutup, kaçmak istiyorum.

"Ona bu yaz WilVle beraber öğrendiğiniz Karate hareketlerini gösterebilirsin, " dedi Bay Brandt ve aniden nefesim kesildi. İçimden fışkıran hıçkırığı zor tuttum.

Will? Geary?

Gözlerimle bir sağa bir sola baktım, sanki bir açıklama bulmak ister gibi ama bulamadım.

Hâlâ onunla görüşüyor muydu?

"Jared yokken vakit geçirecek birini bulman çok güzel.n Annem bir kola açtı. "Ve bu mesafe bence güzel bir şey... İkinizi daha da yakınlaştırıyor."

Annem Tate'egülüp, onun dizini dünüklüyor. Tate uzağa bakıyor, gözlerinde utanç var.

"İğrenç. Biz sadece arkadaşız Burnunu kırıştırıyor, be-nimde nefesim kesiliyor.

Taşın arkasında tamamen saklanıp, sırtımı yaslayıp başımı ellerimin arasına aldım.

Şimdi olmaz. Bunu bana şimdi yapma!

Başımı iki yana sallayıp, avuçlarımdaki terle yumruğumu sıktım.

"Sen iyi bir kızsın, Tate." Annemin söylediğini duyuyorum. "Benim erkeklerle aram pek iyi değil, sanırım."

"Kızlar da zor, Katherine,"

Tate'in babası lafını kesiyor, piknik ıvır ztvırlarım çıkarttığının sesini duyuyorum. "Jared iyi bir çocuk. İkiniz de bunu anlayacaksınız. "

"Benim bir kızım olmalıydıdiye cevap veriyor, ellerimi kulaklarıma kapatıyorum.

Çok fazla ses... Kafanı bir mengenenin arasına sıkışmış gibi, serbestçe hareket

ettiremiyorum.

Gözlerini yanıyor, çığlık çığlığa bağırmak istiyorum. Gözlerimi kırpıştırıp, el değmemiş, parıldayan suya baktım. Bu parka üç yıldan uzun süredir adım atmamıştım. On dört yaşımdayken, buranın Tate'i öpeceğim ilk yer olacağına emindim.

Ama sonra aniden, neleri kaybettiğimin ya da neyin içinde kaybolduğumun bir hatırlatıcısı oldu.

Buraya en son geldiğim gün, daha fazlası olmayacak kadar hayal kırıklığı içindeydim. Beni istemeyen kimseyi dinleyemiyordum.

Ben de tamamen ve aniden kapattım.

Bu değişmekle alakalıydı.

Yavaş ve fark edilmeksizin aşama aşama olabilirdi.

Ya da bir anda da olabilirdi, başka bir türlü mümkün değildi.

Kalbin taşa dönmesi, beyninin sağa mı sola mı döneceğine karar verdiği bir kavşak değildir. Ölü bir sona gelir ve uçurumun kenarında sadece devam edersiniz, bunu durdurmak mümkün değil gibi gelir ama işin aslı, sadece istemiyorsunuzdur.

Düşüşte özgürlük vardır.

"Jared," diye arkamdan tedirgin bir ses geldi. Omuzlarım gerildi, arkamı döndüm.

Of bu da ne?

"Burada ne yapıyorsun," diye sordum anneme.

Sonra yarıştan eve dönünce onun arabasının da ora-

da olduğunu hatırladım. Her zamanki gibi bütün hafta sonu dönmeyecek sanıyordum.

Akşamın serinine karşı kendine sarılıyordu, üzerinde kot pantolon ve uzun kollu

bir kazak vardı. Çikolata kahvesi saçları (aynı benimkiler gibi gölgeli) omuzlarında asılı duruyordu ve dizine kadar uzanan kahverengi botlar giyiyordu.

Ayık dolaşmaya başladığından beri annem, her zamankinden daha güzel göründüğü kadar, beni deli de ediyordu, onun aynısı olmanın gururunu hissediyordum. Her gün aynada babamın gözlerine bakmaya katlanamazdım.

Şanslı Jax.

“Ön kapı açıktı.” Biraz yaklaştı, konuşmanın bir yolunu arıyordu. “Tate’le aranızda olanları duydum.”

Hiçbir şey olmayacaktı.

“Benim burada olduğumu nasıl bildin?”

Küçük gülümsemesi kafamı karıştırdı. “Benim de kendi yollarım var,” diye mırıldandı.

Ne olduğunu merak da etmiştim, annem zeki bir kadın değildi.

Yanıma oturdu, altımızdaki bir iki metrelik küçük uçuruma doğru ayaklarımızı sallıyorduk.

“Buraya yıllardır gelmiyordun.” Beni tanıyormuş gibi davranıyordu.

“Sen nereden biliyorsun?”

“Sandığından daha fazla şey biliyorum,” dedi, havuza bakarak. “Şu an başının dertte olduğunu da biliyorum.

“Of, yapma. Şimdi annecilik oynamaya başlama.

Yere atlayıp, ayakta dikildim.

“Jared, hayır.” Annem de doğrulup, yüzüme baktı. “Senden bu zamana kadar bir şey istemedim, bu sefer beni dinle. Lütfen.” Ses tonu başından savar gibiydi. Titrek ve beklenmeyecek şekilde ciddiydi.

Yanaklarımı ısırıp, cebimin içinde yumruğumu sıktım.

“Geçen yıl, sen tutuklandığında,” diye başladı, “ve ben *Hayıvood'd*aki merkezden döndüğümde, seni günden güne odaklayacak bir şey seçmeni -bir fikir- istemiştim. Sevdiğin ve seni dengede tutacak bir şey... bana ne olduğunu asla söylemedin ama o zaman ortalıkta gizli gizli gezip, bir dövme daha yaptırdın.” Çenesini bana doğrulttu. “Pazındaki deniz feneri dövmesinin anlamı nedir?”

“Bilmiyorum,” diye yalan attım.

“Evet, biliyorsun. Neden,” diye ısrar etti.

“Görüntüsü hoşuma gitti,” diye bağırıp, patladım. “Hadi ama bu ne şimdi?”

Tanrım? Bu ne?

Tate. Bir deniz feneri. O gittiğinde, ona ihtiyacım olduğunda onları bağdaştırmıştım.

Neden bir deniz feneri sorusuna verecek cevabım yoktu.

“On birinci yaş gününde, sarhoştum.” Cümleleri ağzından sakin ve yavaşça dökülüyordu. “Hatırlıyor musun? Brandtlar’ın evinde yemeğe davetli olduğumuzu unutmuştum, çünkü bir arkadaşımla dışardaydım.”

Benimle beraber oturduğu pek doğum günüm yoktu, yani hayır, hatırlamıyordum.

“Doğum günün olduğunu unutmuştum.” Gözleri dolu bir şekilde devam etti. “Sana bir pasta bile yapmamıştım.”

Ne lanet bir sürprizdi bu böyle.

Ama konuşmadım. Sadece dinledim, bununla nereye varmaya çalıştığını görmek istiyordum.

“Her neyse, eve saat on gibi geldim, koltukta oturmuş, beni bekliyordun. Bütün gece uyumamıştm. Ben olmadan yemeğe de gidemezdin.”

Ben karanlıkta, yalnız, sinirli ve aç bir haldeydim.

“Anne, yeter. Bunları-”

‘Yapmam gerek,” diye sözümü kesti, ağlayarak. “Lütfen. Başlarda üzgündün, hatırlıyorum ama sonra üzerine bir hal geldi. Bana diğer çocukların anne babalarına bakıp utanmam gerektiğini söyledin. Sonra sana bağırıp, odana gönderdim.”

Madman kapımda uluyordu, yağmur yağıyordu. “Hatırlamıyorum.”

“Doğru söylediğini umuyorum, Jared. Ama ne yazık ki, dövme, aslında hatırladığını gösteriyor.” Ağlamayı bıraktı ama yanakları hâlâ yaşlarla doluydu. “Yaklaşık on dakika sonra, senin odana girdim. Yüzüme bakmak istemiyordun ama haklıydın, özür dilemem gerekiyordu. Kapını açtım, pencereden dışarı ayaklarınızı sarkıtmış, oturuyordunuz.”

Duraksadı, hiçliğin içinde kaybolmuş gibiydi. “Tate,” dedi nihayet, “odasının kapısında duruyordu. Odası, o babasıyla beraber ona erken doğum günü hediyesi olarak yaptığınız Japon lambası haricinde karanlıktı.’ Gülümsedi. *Beastie Boys*'un *Fight For Yoıır Right* şarkısıyla

deli gibi dans ediyordu... sadece senin için delirmiş halde. Odasının içinde, gece karanlığında küçük bir yıldız gibi parlıyordu.” Annem gözlerini kaldırıp, bana baktı. “Seni neşelendirmeye çalışıyordu.”

Tate’i o gece kapının önünde gördüğüm gibi, kötü hislerini geçmişti. Annemi unutmuştum. Doğum günümü unutmuştum. Tate, bana kendi kanımdan bile daha yakında bir yuva olmuştu.

Onun olmadığı bir yerde olmayı asla istemiyordum. “Jared, ben kötü bir anneyim.” Zorlukla yutkundu, açıkça gözyaşlarını geri atmaya çalışıyordu.

Göz göze gelmemeye çalışarak, başka bir köşeye baktım. “Ben bununla başa çıktım, anne.”

“Bir şekilde başardın. Seninle gurur duyuyorum. Sen güçlüsün, kimseyi takip etmiyorsun. Seni dünyaya bir kazazede gibi getirdim.” Yumuşak sesi sert, ciddi bir hal aldı. “Başka bir çocuk istemezdim. Ama Jared, sen mutlu değilsin.”

Etrafımı saran hava beni iki yanımdan geren bir hal aldı, bundan nasıl kaçacağımı bilmiyordum. “Kim mutlu ki? Sen mutlu musun,” diye bağırdım.

“Jared, sana hamile kaldığımda on yedi yaşımday-dım.” Ellerini iyice üzerine sardı, üşümüşten çok, kendini bir şeyden saklıyor gibi görünüyordu. “Şimdiyse otuz akımdayım. Beraber mezun olduğum insanların bazıları daha yeni aile kuruyor. Çok gençtim. Hiçbir desteğim yoktu. Dünyam başıma yıkılacak olsa başka bir şekilde yaşama şansı-,”

“Evet, tamam, anladım,” diye sözünü kestim. “Haziranda benden kurtuluyorsun.”

“Söylemek istediğim şey bu değil.” Bana doğru yaklaştı, sesi çatallanmıştı, elini düşündüğüm şeyi durdurmak ister gibi uzattı. “Sen bana bir hediyeydin, Jared. Işık. Baban tam bir pislikti. Onu sevdiğimi sanmıştım. Giiçlüydü, kendinden emin ve pislikti. Onu bir idol gibi gördüm...” Sesi kısılmıştı, gözlerini yere devirişi, yemin ederim çok kırıcı geliyordu.

O pislik hakkında hiçbir şey duymak istemesem de, annemin bu konu hakkında konuşmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bir sebepten, bunu yapmasına izin verdim.

“Onu yaklaşık bir aylığına idolleştirdim,” deyip, devam etti. “Bu süre, hamile bir şekilde onunla tıkılı kalmama yetti.” Sonra dönüp tekrar bana baktı. “Çok genç, çok toydum. Her şeyi bildiğimi sanıyordum. İçmek benim kaçışımdı, seni terk etmiştim. Bunu hiçbir zaman hak etmemiştin. Tate’in o gece seni mutlu ettiğini görünce, bıraktım. Ertesi sabah odanda değildin. Pencerenden dışarı baktığımda, gayet net bir şekilde, onun yatağında, öylece uyuduğunuzu gördüm. Ben de öylece bıraktım. Yıllarca, oraya uyumaya gittiğini biliyordum ve öylece bıraktım, çünkü ben çöküşteyken bunun seni mutlu ettiğini biliyordum.”

Hayatımdaki en saf, en gerçek, en mükemmel şeyle, yıllarca başından savmak için bir bokun tepesine atmıştı.

Aklımda tonlarca şeyin ağırlığı vardı, kendimi yumruğumu lanet bir duvara geçirmiş gibi hissediyordum.

“Tanrım” Ellerimi saçımda gezdirip, kendi kendime fısıldadım. “Ona çok kötü davrandım.”

Annem, aynı Bay Brandt gibi, Tate’i nasıl bir şeyin

ortasına çektiğimi bilmiyordu, sadece artık arkadaş olmadığımızı sanıyordu.

“Tatlım,” diye başladı, “herkese çok kötü davrandın. Bazılarımız bunu hak etmiş olsa da, bazılarımız hak etmiyordu. Tate seni seviyordu. O senin en yakın arkadaşındı. Seni affedecektir.”

Eder mi?

“Onu seviyorum,” diye anneme çok uzun süredir olmadığım kadar dürüst davranmıştım.

Babam kendi derdine yansın, annem ve ben bir şekilde hayattaydı, daha iyi ya da daha kötü. Ama Tate?

Ona ihtiyacım vardı.

“Onu sevdiğini biliyorum. Ve ben de seni seviyorum,” deyip, uzanıp yanağıma dokundu. “Babanın ya da benim seni hiçbir şeyden alıkoymamıza izin verme, anladın mı?”

Gözlerim doldu, geri itmeye çalıştım.

“Onun gibi biri olmayacağımı nasıl bilebilirim,” diye fısıldadım.

Annem sessizce beni süzüp, gözlerini kıstı.

“Ona gerçeği söyle,” dedi. “Ona sahip olduğun her şeyle güven, özellikle de kalbinle. Bunu yaptığın anda, baban gibi biri olmayacaksın.”

Bölüm 30

Geçmiş asla geçmeyecek.

Gelecek asla gelmeyecek.

Boş kağıda bakıyordum, dövmemdeki sözler de bana bakıyordu.

Ne anlama geldiklerini şimdi anlıyordum.

Ben koca bir gerizekalıydım, su götürmezdi...

Bu, sadece babamın beni doldurduğu pislik yüzünden değil, umutsuzca kendimi kontrol etmeye çalışmam ve beni güçlü yapan şeyi çok yanlış anlamış olmam

yüzündendi de...

Uzanıp, kağıdı uyluğuma koyup, bir başka çizgi çektim.

Seni bulana kadar.

Omuzlarımdaki bütün yükü, Tate'le aramızdaki ağaçlığa bırakmıştım.

Geri dönüp, koca akçaağaca, henüz düşmemiş parlak sarı, kırmızı yapraklara ve astığım fenerlerden gelen ışığa baktım..

Onun K.C.'yle olduğunu sanıyordum, yatak odasına doğru atlayıp, yatağının üzerindeki klasöre, babamın bana yaptığı şeylerin kanıtı olan klasöre baktım.

Bunu, odamı karıştırdığında çoktan görmüştü zaten....

Ama bunları henüz benden duymamıştı.

Aşağıdan bir kapı sesi geldiği anda, sırtım dikleşti.

Yavaşça nefes alıp sakin olmaya çalışsam da bütün bedenim gerilmişti, kalbim deli gibi çarpıyordu.

Tanrım.

Deli gibi gergindim.

Ona, yeterince iyi olmak için ne söyleyebilirdim? Beni anlayacak mıydı?

Tate yavaşça odasına girdi, aniden ona koşmamak için tırabzanları avucumun içinde sıkıştırdım.

Beni gördüğü anda kaşları merak ve şaşkınlıkla bir araya geldi.

Saçları açıktı, koyu renk taşlanmış bir kot ve kısa kollu, siyah bir bluz giyiyordu. Çok fazla kıyafeti vardı ama Tate'in bu huyunu seviyordum. İşimi asla kolaylaştır-mazdı, açmaya sabırsızlandığım bir hediye paketi gibi duruyordu karşımda ve deli gibi seksi görünüyordu, 336

onun yatak odasında kendimi bu düşüncelerden uzaklaştırmakta zorlanıyordum.

Yatağının üzerindeki klasörü işaret ettim. “Geçen gece odamda aradığın şey bu muydu?”

Başım dik tutarak gözlerini kapattı, yanakları pembeleşmişti.

Hadi ama Tate. Korkak olma!

Odamı karıştırması hoşuma gitmişti aslında; beni umursuyordu..

Elimle klasörü işaret ederek,

“Hadi o zaman,” dedim. “Karıştırsana.”

O gece, pek karıştıracak zaman bulamamış olmalıydı?

Bir anlığına gözlerime baktı., Merakına yenik düşüp düşmemek arasında gidip geliyordu.

Ama öneriyi kabul etti.

Yavaşça klasöre uzandı ve kapağı açmasıyla fotoğraflar etrafa saçıldı. İçlerinden bir tanesini eline alıp baktığı anda neredeyse nefesi kesilmişti.

“Jared,” diye bağırıp, ağzını eliyle kapattı. “Bu ne? Sana ne oldu?”

Gözlerimi yere devirip, ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim.

Bu, sandığımdan çok daha zordu.

Ona her şeyinle güven, özellikle de kalbinle.

Derin, hızlı bir nefes alarak “Babam” diye fısıldadım. “Bana bunu o yaptı. Bana ve kardeşime...”

Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı,

Tate bir erkek kardeşim olduğunu bilmiyordu. Ta ki babası ona söyleyene kadar ki asla önemsiz şeyler söylemezdi...

“Liseye başladığımız yazı seninle geçirmek için sabırsızlanıyordum ama hatırlayacağın gibi babam arayıp beni görmek istediğini söylemişti. Ben de

gitmiştim; onu on yıldan uzun süredir görmüyordum ve tanımak istiyordum.”

Yatağına oturup, dinlemeye başladı.

“Oraya gittiğimde,” deyip devam ettim, “babamın başka bir ilişkisinden, başka bir oğlu daha olduğunu öğrendim. Çocuğun adı Jaxon’dı, benden sadece bir yaş kadar küçüktü.”

On iki yaşında ve korkmuş haliyle Jax, aklımda canlandı; yüzünde pislik vardı ve koyu renk saçları o zaman kısaydı.

“Devam et,” diye fısıldadı,.

Tuttuğum nefesi serbest bırakarak ona bu korkunç hikayenin tümünü anlattım.

Babamın para için bizi nasıl kullandığını, uyuşturucu sattırıp, evlere hırsızlık yapmaya soktuğunu ve onun bu kirli işlerini yapmayı reddettiğimizde Jax’i ve beni nasıl incittiğini anlattım.

Evin etrafındaki pislikler tarafından nasıl mahkum-laştırıldığımızı anlattım ve ardından babamın, sırtımda kemer tokasıyla bıraktığı hatırayı gösterdim.

Aynı zamanda babamın bizden nasıl nefret ettiğini, annemin bizi nasıl terk ettiğini ve benimle gelmeyi reddettiğinde Jax’i babamla nasıl bir başına bıraktığımı anlattım.

Tate’in gözleri, tutmaya çalıştığı göz yaşlarından kan çanağına dönmüştü.

Aklımdaki bütün hasta düşünceleri, kalbimdeki bütün pislikleri serbest bıraktım, benim için ağladığını görünce göz yaşlarını silmek istedim.

O *beni hep umursardt.*

Beni her zaman sevmişti.

Ona yıllarca bir köpekten farksız davranmıştım ama o hâlâ benim için ağlıyordu.

Ona baktıkça, boğazım acıyla düğümleniyordu, yüzü mutsuzlukla doluydu ve beni affetmemek konusunda haklı olduğunu biliyordum.

Ama affedeceğini de biliyordum.

Belki sevmeyi bilmeyişimdendi.

Bunu hakettiğinizde, karşı koyamaz, durduramazsınız.

Kontrol edemezsiniz

Ona bu çirkin hikayeyi anlattıktan sonra, yanına oturup bir şey söylemesini bekledim.

Ne düşündüğünü bilmiyordum, konuşmamı istemiş ve dinlemişti.

“Sonrasında babanı hiç gördün mü,” diye sordu sonunda.

Baban. Bu kelime bana çok yabancıydı. Onu tanımlamak için “yirmi iki yaşındayken, on yedi yaşında bir kızı taciz edip, beni ortaya çıkartan şey” demeyi tercih ederdim.

“Onu bugün gördüm,” dedim. “Onu her hafta görüyorum”

Doğrusu buydu. Teknik olarak hâlâ son ziyaretime gitmemiştim.

“Ne?” Mavi gözleri deliye dönmüştü. “Neden?” “Çünkü hayat tam bir fahişe.” Acı bir kahkaha attım. Geçen hafta savurduğum yumruktan sonra, yargıç beni uzakta tutmayı kabul etmişti. Babamı bugün biraz daha uzak bir mesafeden görmüştüm ama bu onu son görüşüm değildi, biliyordum.

Tate, yüzüme bakarken, söylediğim şeylerden sarhoştu. Ona Fransa’ya gitmek için burayı terkettiğinde yaşadığım şeyleri, onu ne kadar özlediğimi, Jax’in üvey babasından nasıl dayak yediğini ve yargıcın benimle yaptığı anlaşmayı anlattım.

Ayağa kalkıp, ona bu olan biteni sindirmesi için zaman tanıyarak kapıya doğru yöneldim.

“Yani gittiğin yer orası,” diye sordu nihayet. “*Crest* H///’deki *Stateville Hapishanesi Crest HUU*

Geçen gece odamı karıştırırken başka şeyler de görmüş olmalıydı. Annem vergi iadesi için, otel ve benzin faturalarını saklamamı istemişti. Hepsi odanın etrafına saçılmış haldeydi.

“Evet, her cumartesi,” dedim duraksayarak. “Bugün, son ziyaretime gittim, sanıyorum.”

“Kardeşin şimdi nerede?”

Güvende.

“Weston’da. Güvende, iyi bir aileyle birlikte. Her pazar onu görmeye gidiyorum. Ama annemle birlikte onu bizimle yaşamaya ikna etmeye çalışıyoruz. Annem bir

süredir ayık. O da artık on yedi oldu, artık bir çocuk değil.”

Onu kardeşimle tanıştırmak istiyordum, annem eğer avukatla başarılı olursa, çok yakın bir zamanda bizimle yaşamaya başlayacaktı.

Yataktan kalkıp, yanıma doğru yürüdü. “Bütün bunları bana neden yıllar önce anlatmadın,” diye sordu. “Ben hep buradaydım.”

Keşke anlatsaydım.

Hâlâ taşıdığım ağır bir yük vardı. Tate beni tutarken, oda sanki olduğundan on kat daha küçülüyordu.

Daha yavaş, bebeğim.

Ellerimi saçlarımın arasına sokup, tırabzanlara yaslandım. “O yaz sonunda eve döndüğümde, aklıma gelen ilk şey şendin. Yani, Jax’e yardım etmek için ne yapabileceğim düşüncesinden sonra tek düşündüğüm,” diye ekledim. “Seni görmem gerekiyordu. Annemin canı ce-hennemeydi. Tek istediğim şendin. Seni seviyordum,” dedim. Son kısmı fısıldadım, içim pişmanlıkla doluydu.

Yumruklarımı gevşetip, tekrar her şeyin değiştiği günü düşünmeye başladım. “Senin evine geldiğimde, büyük annen dışarıda olduğunu söylemişti. Kalıp beklememi istedi. Sanırım iyi görünmüyordum. Ama bir şekilde seni bulmam gerekiyordu. Bir süre sonra, kendimi parktaki balık havuzunun başında buldum. Sonunda yüzüne bakmıştım. “Ve sen de oradaydın... Annem ve babanla, küçük bir ailenin içinde gibi ortalıkta oyıuyor-dun.”

Gözlerindeki karışıklığı anlayabiliyordum. Şu an bile,

anlattığını bu ımıtsuz olaylar serüveninin biraz fazla olduğunu biliyordum. Hatalıydım.

“Jared—” diye başladı ama onu durdurdum.

“Tate, sen yanlış bir şey yapmadın. Bunu biliyorum. Sadece benim aklimdakileri anlaman lazım. Cehennemin içinden geçtim. Güçsüzdüm ve suistimal edilmiştim. Açtım. Sayamayacağım kadar çok ihanete uğramıştım: annem, ona ihtiyacım olduğunda bana yardım etmiyordu, babam beni ve çaresiz kardeşimi incitiyordu.” Derin bir nefes aldım. “Ve sonra seni ebeveynlerimizle mutlu, tatlı bir aile gibi gördüm. Jaxon’la ben acı içinde bir sonraki güne çıkmaya çalışırken, annemi sen benden çok daha fazla gördün. Ben bir şeylerin altında ezilirken, baban seni pikniklere götürüyordu. Sanki ben olmadan da hayat aynı şekilde devam ediyordu, bir önemim yokmuş gibi hissetmiştim. Kimsenin umurunda değilmişim gibi...”

O gün ve o haftalar çok çabuk, çok hızlı geçmişti ve bir anda başka bir çocuk oluvermiştim.

“Sen bir hedef haline geldin, Tate. Anne babamdan nefret ediyordum, kardeşim konusunda endişeliydim ve kendimden başka kimsenin bana iyi gelmeyeceğiden emindim. Senden nefret etmek beni daha iyi hissettirmişti. Çok daha iyi.”

Dişlerini sıktığını gördüm, bu onun için de kolay de-ğildi.

Ama devam ettim.

“Hiçbir şeyin senin suçun olmadığını anladıktan sonra bile, senden nefret etmeyi bırakamadım. Bu iyi hissettiriyordu, çünkü her istediğim kişiyi incitemezdim.”

Yüzünden aşağı sessiz yaşlar döküldü. Lanet olsun ki Tate’in artık benim yüzümden ağlamasını istemiyordum.

Büyürken yeterince büyük acılardan geçmiştik, artık onu geri istiyordum.

Yüzünü ellerimin arasına alıp, bana vurmamasını umarak,

“Özür dilerim” diye fısıldadım. “Sana neler yaptığımı biliyorum. Benden nefret etme.”

Başım salladı. “Senden *nefret* etmiyorum. Yani...” küçük bir fiske vurdu, “biraz sinirliyim ama daha çok kaybolup giden zamana sinirliyim.”

Evet.

Onu tutup, kollarımın arasında sarıp, içime çektim.

O *benimdi.* Aynı anda hem çığlık çığlığa bağırmak hem gülmek istemiştim. Alnımı onunkine dayadım, dudaklarım, tadına bakıp, nefesini çekmek için sabırsızlanıyordu.

“Beni sevdiğini söyledin,” diye fısıldadı. “Bunu kaybetmekten nefret etmiştim.”

Hiçbir şey kaybolmamıştı.

Onu kaldırıp bacaklarını belime doladım ve bacak arasının sıcaklığını karnımda hissederek onu yatağa taşıdım.

“Bunu hiçbir zaman kaybetmedik.” Elim yanağının üzerindeydi, gözlerinin içine baktım. “Ne kadar denesem de seni kalbimden silemem. Yaptığım bütün pislikler, diğer çocukları hep senden uzak tutmam bu yüzdendi. Sen hep benimdin.”

“Peki sen benim misin,” diye sordu, parmağıyla gözündeki yaşı silerek.

Titreyen nefesi bütün yüzümü kapladı, daha fazla kendimi tutamadım. Dudağının kenarından yumuşakça öpüp, dudaklarına fısıldadım, “Her zaman şenindim.”

Kollarını üzerime sardı, ben de ona sıkıca sarıldım.

“İyi misin,” diye sordu.

“Sen,” dedim, gözümde geçen üç yılın düşüncesiyle.

“Olacağım.”

Eğer birlikteysek, iyi olacaktık.

“Seni seviyorum, Tate.”

Sonra yatağa uzanıp, sonsuza dek sürmesi umuduyla ona sarıldım.

Bölüm 31

“Jared, beni dürtüyorsun " Tate’in uykulu sesiyle uyanıp gözlerimi birkaç dakika açık tuttum.

Onu dürtmek? Ellerimi kontrol ettim, ona dokunmuyordum ama sonra pantolonumdaki gergin sıcaklığı hissettim.

Lanet.

Sırtımın üstüne doğru yuvarlanıp, onu rahat bırakarak ellerimi yüzüme kapattım.

Aletim yine sertleşmişti, utanç ve rahatsızlıkla dolmuştum.

Son zamanlarda bu daha da sık oluyordu.

Tate’e baktım, uyurken hâlâ sırtı bana dönüktü, doğruldum.

“Hayır,” diye mtrtldantp, döndii, “gitme.” Elimi göğsünün üzerine çekti, hareket etmeye korkuyordum.

Lanet, lanet, lanet! Patlamak üzereydim, gitmem gerekiyordu. Bu her sabah oluyordu, çok sinirlerim bozuluyordu.

Bana dokunma, Tate.

Lütfen.

Ama bunu yapmasına izin verdim. Kafasını boynuma sokup, *uyumaya devam etti.*

Gözlerim açık, kırpıştırarak midemden yükselen aynı gergin kam hissediyordum.

Doğrulup, gözümü rüyadan ayırmaya çalışarak başımı salladım.

Ya da, hatıradan.

Tate.

Ayağa kalkıp, karanlık odayı taradım.

Neredeydi?

Onun yatağındaydım. Benim karışık kafamla uyuyakalmıştık, rüyamda onunla bu yatakta son yatışımızı görüyordum. O sabah, kalkıp, o yazı geçirmek için babamın yanına gitmiştim.

Ama o şu an burada değildi.

Banyoda da ışık yoktu.

“Tate,” diye seslendim ama cevap gelmedi. Duyulan tek ses, yağmurun çatıda çıkarttığı gümbürtüydü.

Kalkıp, kollarımı gerip, onun yatak odasından, aşağı doğru ilerledim.

Işık yoktu ama önemi de yoktu. Evi karanlıkta da tanıyabilirdim.

Geçmişte burada çok uzun süre geçirmemiş olsam

bile, Brandtlar’ın evi her daim canlı gibiydi. Salondan büyük babasının saatinin tıkırtıları geliyor, merdivenleri gıcırdıyordu, yumuşak, şişkin bir koku her odaya bir kişilik yüklüyordu.

Burada rahat hissediyordum.

Oturma odası ve yemek odası ben geçerken boştu, ben de mutfağa geçtim, o anda arka kapının açık olduğunu gördüm.

Yürüyüp, bahçeye çıktım.

Tate’in başını yukarı kaldırmış yağmurun altında durduğunu görünce güldüm.

Rahatlayıp, gözlerimi kapattım.

Tahmin etmeliydim.

Dışarı adım atıp, tentenin altında, sırtımı eve yasladım.

Tate yağmuru her zaman sevmişti. Yağmurda canlanıyordu, onu bu şekilde

izlemenin uzun yıllardır tadını çıkartmamıştım. Bir yanım, fırtınaların içinde gördüğü büyülü şeyi merak ediyor, diğer yanım bunu bilmek istemiyordu.

Kafamın içinde müzikle onu izledim.

Uzun, sarı saçları sırılsıklam olmuş, kıyafetleri üzerine yapışmıştı, tıpkı, onu ilk öptüğüm, kıvrımlarını tam anlamıyla hissettiğim ilk günkü gibi.

Orada duruyordu, bacaklarını birleştirmiş, kollarını sonuna kadar açmış, yavaşça oradan oraya sanki dans ediyormuş gibi sallanıyordu.

Siyah bluzu, yağmurla parıldıyor, sanki ikinci bir ciltmiş gibi tenini sarıyordu ve biliyordum ki ona dokunsam bütün kaslarını hissedebilirdim.

Göğsüm yükseldi, ellerim karıncalandı.

“Jared!” diye bağırdı, beni farkettiğini anlayıp gözlerimi kırpıştırdım.

“Beni korkuttun.” Gülümsedi. “Uyuduğunu sanıyordum.”

Elini göğsüne koyup, bir şey söylememi bekledi ama söyleyemezdim.

Daha fazla konuşmak istemiyordum. Sadece onu istiyordum.

Duvarı itip, gözlerimi üzerinden ayırmadan, ona yürüyüp ellerimi kalçalarına koydum. Ona kilitlenmiştim, parmaklarımı içine daldırıyor, vahşi ve sevgiyle yüzüne yumuluyordum.

Tate oyun oynamazdı. Göz bebeklerinde asla flört eden bir ışık olmazdı ya da dudaklarıyla kendini farket-tirmeye çalışmazdı. Bana, her zaman olduğu gibi bakıyordu.

Sanki yılbaşındaki gibi.

Parmaklarının ucunda yükselip, dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde nefesim kesildi. Ağzından yağmurun güzel adını alırken, kalp atışlarım giderek yükseliyordu.

Tanrım. Çok iyiydi.

Bir kolumu beline dolayıp, diğer elimle dudaklarına yol gösterir gibi dokundum.

Üzerinde hareket edip, vücudumdan süzülen enerjiyle memesini yalayıp, dilinin tadına vardım.

Aramızdaki koca fırtınayı zar zor fark edebiliyordum.

Ellerim titriyordu, dokunduğum her yeri beni daha sıcak, daha sert yapıyordu.

Titriyordu, daha sıkı sarıldım, bu yağmur mu yoksa biz miyiz ayırt edemeden. Ama bunu dindirmeyecek-tim.

Giderek daha da hızlı Tate'e saldırdım, dudaklarının arasına tekrar ve tekrar girip, neredeyse boşalacak gibi bir acıyla zor nefes alıyordum.

Alt dudağını dişlerimin arasına sıkıştırdım, o da göğüslerini iyice üzerime dayadı, kaybolmuştuk.

Belki yumuşak iniltileri, belki belime sarılmış ellerinden, bilmiyorum ama bunu durdurmayacağını biliyordum.

Orada, onun içine girmek istiyordum. Tam o anda.

"Üşüyorsun," dedim, tekrar tekrar onu öperken.

Nefesi sıcaktı, kollarını boynuma doladı. "Isıt beni," dedi.

Siktiiiiiiiir.

Uzanıp, kıçını kavrayıp kendime çektim.

Şimdi.

Onu tam o anda, oracıkta istiyordum ama boynumda dilini gezdirirken, düzgün düşünemiyordum.

"Seni seviyorum, Jared," dedi, nefes nefese bir şekilde, gözlerimi kapattım.

Kalbim öyle çarpıyordu ki, canım acıyordu.

"Bekleyebiliriz," dedim, bir lanet milyon yıl boyunca bunun durmamasını dileyerek.

Başını yavaşça sallarken, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Siyah tişörtümü üzerimden sıyırıp, göğsüme, oradan kalçalarıma ve arkama dokunmaya başladı.

Sırtımdaki yara izlerine dokunurken, hikayem hakkında düşünmediğini umuyordum. Bu, o anda aklında olmasını istediğim bir şey değildi.

Gözlerini üzerime kilitleyip, rahatlamış bir şekilde nefes verdi.

Elleriyle vücudumun her köşesine dokunuyordu. Şimdilik bununla yetinebilirdim.

Dişlerimi sıkıp, arkasından incecik, siyah bluzunun içine elimi sokup, sütyeninin kopçasını açtım.

Tanrım, nefesimi kontrol edemiyordum.

Orada, yüz yüze, göğüslerimiz çıplak, ıslak ve sıcak bir ekim gecesindeydik, hiç kimseyi böyle sevmemiştim ve asla duramayacak olmaktan korkuyordum.

Elimle yavaşça sol memesine ulaştım. Meme ucu, gecenin havasından çoktan sertleşmişti, dudaklarından sonra ilk yöneleceğim yer burasıydı.

Islanmış saçlarını omuzlarının arkasına atıp, baştan ayağa ona bakıp, her zerresini aklıma kazımaya çalıştım. Tate atletik bir vücuda sahipti, toprak renkliydi ve çok zayıf değildi. Kollarında, omuzlarında pek fark edilmeyen kaslar vardı, cildi porselen gibi parlaktı.

Onu içerken bana baktı, ona bakmama izin verdi. *Cesur kız.*

Üzerini kapatmaya ya da başka bir yere bakmaya çalışmıyordu, bu hoşuma gidiyordu.

Onu tekrar kedime çekip, ağzına yöneldim, kendimi yavaşlamaya zorlayarak alt dudağını emip, ısırdım.

Onu kendime iyice çekip, ateşli göğüslerini tam olarak üzerime dayadım.

Aniden ellerinin üzerimden uzaklaştığını ama dudaklarını ayırmadığını fark ettim.

O an, pantolonunu çıkarttığını anladım.

Lanet olsun. Bir yanım onu çırılçıplak istiyordu ama lanet olsun.

Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum, o çıplak kalana dek ben de ellerimi üzerinden çektim.

Tate. Üzerinde sadece bir çamaşırla. Yağmurdan ıslanmış halde.

Hayatımda bundan daha seksi hiçbir şey görmemiştim.

Onu kalçalarından tutup kaldırarak, kollarımı zayıf, pürüzsüz tenine dolayıp onu şezlongun arkasından bahçe avlusuna doğru taşıdım. Bir gölgelik olduğu aklıma geldi, o an içeri girmemizin imkanı yoktu.

Yağmurun altında (Tate'in aşık olduğu fırtınada), ilk kez sevişecektik.

Onu uzattığım sırada, pembe, dantel bir çamaşır giydiğini gördüm.

Teşekkürler Tanrım, siyah değiller. Kendi kendime gülümsedim.

Siyahı tercih ederdim ama Tate'in beni şaşırtması hoşuma gidiyordu.

Benim pembeler içindeki tatlı kızım.

Sadece benim için kötü olan, iyi kız.

Uzanıp, göğüslerini ağzıma alıp onun yumuşak, tatlı cildinin hazzıyla dilimi gezdirdim. Aşağı uzanıp, elimle uzanabildiğim her yerine dokundum. Yukarı, pürüzsüz uyluğuna, oradan kalçalarına ve karnına dokunuyordum, altımda inledikçe, pantolonum daha da kabarıyordu.

"Jared..." diye yalvardı. "Jared, lütfen."

Of, Tatırnıı.

"Sabırlı ol," dedim, yumuşak bir şekilde oıu öperek karnına doğru inerken. "Eğer böyle yalvarmaya devam edersen, tam şu an kendimi kaybedeceğim."

Bedenimi kontrol altında tutmalıydım. Derin derin nefes alıp, biraz sakinleştim. Bunun dışında her şeyi çok istiyordum. Boşalmadan önce, bütün vücudunu

altımda titretmek istiyordum. Ben içindeyken, o gelmek üzereyken yüzünü görmek istiyordum.

Çamaşırını sıyırıp, yere fırlattım, doğrulup, alev almış gözlerle bana bakan sırılsıklam bebeğime baktım.

Cüzdanımda bir prezervatif ararken kıyafetlerimi diğer yana saçtım ve hazır olduğunu umdum. Pişman olmayacağını umdum.

Seni istemediğimi biliyordum. Babamın sesi, aklımdaki uzak bir yerden yankılandığı anda, tereddüte kapıldım.

Ama Tate bana bakıp, elini yüzümde kaydırırken dokunuşuyla beni eritmişti.

Gözlerimi kapattım.

Mutluluk, cennet... Ne hissettiğime dair bir fikrim yoktu. Bu yeni, bu gerçek bir şeydi.

Lanet olsun sana baba.

Prezervatifi kılıfından çıkarıp, takarken babamı aklımdan attım.

“Seni seviyorum,” diye fısıldayıp, dizini kaldırdım, içine doğru kayarken.

“Ahhh..Vücudu sarsıldı, nefes nefese kalmıştı. Vücudumdan fışkıran sıcaklıkla kalakalmıştım.

Tate.

Gerçekten bakireydi.

Başımı onun acı çekeceği düşüncesiyle çevirdim ama bu beni durdurmadı.

Artık benimdi.

Daha ileri kımıldamıyordum ama ona bakmak için ellerimin üzerinde yükseldim.

Avuçlarını göğsüme dayamıştı, nefes alışı yavaşlarken memelerinin yağmurla ışıl ışıl parlayışını izledim.

Gözleri biraz acı çekiyormuş gibi duruyordu ama ağlamıyordu.

Deli gibi zonkluyordum. İçine girmek istiyordum, ama onunla sevişirken sadece içinde olmak istemiyordum. Saatlerce, sonsuza dek onunla olmak istiyordum.

“İyi misin,” diye sordum sessizce, beni itmeyi düşünmediğini umarak.

“İyiyim,” dedi nefesinin arasında, duraksayarak. “Durma ama yavaş ol.”

Bunu tekrar söylemesine gerek olmayacaktı.

Yavaşça, sinirlerim gerilmiş halde, onun güzel vücuduna, ta ki alev alev yanana dek girdim.

Lanet olası cennet. Bir nefes alıp, onun ıslak sıcaklığında ölüp ölüp diriliyordum.

Titriyordu, birkaç saniyeliğine nefesi sığlaşmıştı, acının geçtiğini hissedebiliyordum.

“Lanet” Kaslarım gerildi, onun yumuşaklığının ve sıcaklığının içinde olmanın hissiyle gözlerimi kapattım. “Çok harika hissettiriyorsun.”

Durup, üzerine kapanıp, çıkıp, girmeye başladım. Vücudum çığlık çığlığa bağırıyor, acıyor, inliyor ve devam ediyordu.

Bir iki dakika sonra, göğsümü tutup, vücudunun ritmini benimkiyle birleştirdi. Kalçaları küçük hareketlerle oynuyordu, gözlerimi üzerinden ayıramıyordum. Dans ediyordu. Uzanmış, tatlı bir rüyadaymış gibi hareket ederken vücudu benimkine giderek yaklaşıyordu.

Uzanıp, elleriyle yüzümü tuttu, beni dudaklarına doğru çekti.

Tanrım.

Onun tadı, onun o lanet tadı, her yerdeydi. Dudaklarında ter ve yağmur, aletimdeki sıcaklık... Heryerdeydi. Tate, dudaklarımı kemirip, öğütürken henüz yeterince yaklaşmamıştı.

Gözlerimi kapatıp, ağzına sanki yıllardır açmışım gibi saldırdım.

Evvet.

Onu geri çektim, dudaklarıma saldırdı. “Seni her yerimde hissediyorum,” diye nefes nefese fısıldarken, inliyordum.

“Böyle konuşma bebeğim. Yaklaşıyorum.”

Alın alına, onun ıslak, sıcak bedenine sevişirken baktım, artık babamın sesini hatırlamıyordum bile.

Onun tatlı memelerini ağzıma alıp, uçları sertleşinceye kadar emdim. Vücudu, kalçalarımız birbirine tekrar tekrar yapışıp ayrıldıkça, altımda titriyordu. İçine her girişimde, inliyordu.

Daha hızlı. Daha fazla. Ve tekrar.

Nefesi hızlanmış, nefesime karışıyordu.

Kaşlarının birleştiğini, aniden nefes almayı bıraktığını gördüm. Fırtınalarla dolu göz bebekleri en tatlı acı ve tatmin karışımıyla, harika görünüyordu.

Geliyordu.

Bir iki saniye sonra, uzun ve tatlı bir şekilde inlemeye başlayıp gözlerini kapattı. Bedeni kasılıp, gevşeyerek beni de yaklaştırıyordu.

Onu kibarca öptüm ama karşılık vermedi. Gözleri hâlâ titrek bir şekilde kapalıydı. Hâlâ geliyordu.

Birkaç gidiş gelişten sonra ben de onun içine, bacaklarımdan karnıma doğru fışkıran bir tatminle boşaldım.

Derin bir nefes verdim, başım, göğsüm terle kaplıydı.

Tanrım.

Nefes nefese, içine birkaç kez daha girdim.

Daha.

Prezervatifi çıkarıp, yeni bir tanesini takıp devam etmek istemiştim.

Lanet. Onu öperken ironiyle karşı koyamadığım bir gülüş çıktı içimden.

Onu geceleri korku filmi izlemek için bu saate kadar ayakta tutardım, geçen bunca seneden sonra, pek değişen bir şey olmamıştı.

Bu gece, yine pek uyumayacaktı.

Bölüm 32

Islak kıyafetlerimizi mutfağa atıp, banyosundan iki tane gri havlu çıkardık. Birini ben üstüme aldım, diğerini de o kıçına sardıktan sonra şezlongun üzerine uzandık.

“İçeri gitmeyecek miyiz?” Havluyu iyice göğsüne doğru çekip, bütün önemli kısımların örtülü olduğundan emin olmaya çalıştı.

“Üşüdün mü,” diye afacan bir şekilde sorup, başımı boynuna, oradan da bacaklarının arasına doğru götürdüm. “Planımın bir parçası da seni tekrar ısıtmak.”

Ellerimin etrafında parmaklarını tutuyordum, beni geri itmiyordu. “Dur,” diye yalvardı, hasta bir şekilde.

“Bana hayır demeye mi çalışıyorsun,” diye sataşıp, bir parmağımı içine doğru kaydırdım.

Nefes nefese kaldı, aniden irkildi. Başta elimi durdurmak için elini uzatmış olsa da, şimdi daha derine ilerlememem için elimi destekliyordu.

Gözleri göğsüme takılmıştı. “Seni hep istemiştim, Jared. On iki yaşımdayken bile, beni öpmeni istemiştim.” Bunu duyduğum gibi dağıldım.

“Bana bu geceyi bahşettiğin için teşekkür ederim.” Ne kadar ıslak olduğunu gördükçe daha da şişip, ağırlaşıyordum.

“İlkin olmayı isterdim. Pek çok kızla birlikte oldun, değil mi?” Sesinde üzgünlük vardı, gözlerimi kaçırdım.

Evet, bu konu hakkında kesinlikle konuşmak istemiyordum.

“Olmam gerekenden fazlasıyla.” Verilebilecek en basit cevabı verdim.

İsimleri? Yoktu.

Yüzleri? Unutmuştum.

Tate’i seviyordum ve hiçbir şey gerçekten sevdiğim biriyle sevişmekten daha güzel olamazdı.

Onu öpmek üzere uzandığım anda beni itip, sert bir şekilde gözlerime baktı.

“Bilmem gerek, Jared,” dedi.

“Neyi bilmen gerek?” Sorusunu, başımdan savmak istiyordum ama göğsümde acıyı hissediyordum.

Ne yapıyordu?

Ayağa kalkıp, havluyu vücuduna daha sıkıca sardı. “Eski kız arkadaşlarının da bizim okulda olduğunu sa-

nıyorum, değil mi? Kim olduklarını bilmek istiyorum. Gözlerini kısmış, bunu ya da böyle bir şeyi beklediğimi bilir gibi üzerime geliyordu.

Yüzü şaşkınlık, kafa karışıklığı ve daha çok sinirle do-luydu, dişlerimi sıkıp, gözlerimi kapattım.

Geri zekalı.

“Ne,” diye bağırdı, eğildim. “O zaman ben neyim?”

Evet. Tam bir bok yığınıyım.

Ama hasar tespiti yapmadan önce Tate çoktan yayıldığı yerden kalkıp, arka kapıya doğru yöneldi, giderken havlusunu düzeltti.

“Tate!” *Lanet olsun!*

Peşinden takip edip, kapıyı açtım.

Onu mutfakta kollarını göğsünde bağlamış gördüğüm anda,,

“Bebeğim, demek istediğim şey bu değil,” dedim.

“Bana bebeğim deme. Eğer senin kız arkadaşın değilsem, “bebeğin” hiç değilim.”

Ellerimi yüzüme kapattım. “Kız arkadaş, seni tanımlamak için yeterli değil, Tate. O geçici bir terim. Sen benim kız arkadaşım değil, kızım ya da kadınımsın. Sen. Sadece. Benimsin.” Anlasın diye, tamamen heceledim. “Ve ben de şeninim,” diye ekledim, biraz daha sakince.

Derin bir nefes alıp, sakinleşti. “Jared, kimler olduğunu bana söylemelisin.”

Rahatsız bir şekilde güldüm. “Neden? Onlardan birini gördüğün yerde mahvedesin diye mi?”

“Bunun için yeterince olgunum,” dedi. “Bana biraz zaman ver. Bu onlarla alakalı bile değil. Bu sana sahip olmakla alakalı.”

Daha neler?

“Sana bütün lanet geçmişimi anlattım!” Ellerimi havaya kaldırdım. “Daha ne istiyorsun?”

“Her şeyi bilmek istiyorum! Koridorda yürürken karşılaştığım beş farklı kızla hiçbir şey bilmeden göz göze gelmek istemiyorum!” diye bağırdı, gözleri dönmüştü.

“Hiçbirinin önemi yok!” Havluyu belime sıkıştırıp, aramızda duran tezgaha baktım. “Ben sadece seninle seviştim. Seninle. Ve bir daha da sadece seninle olacak!”

Yani, benden istediği neydi? Geçmişe dönüp yaptığım hiçbir şeyi değiştiremezdim, bunları anlatarak tekrar tekrar yaşamanın hiçbir anlamı yoktu. O, benim geleceğimdi, bütün çirkinliklerimi bilmesini istemiyordum.

Ona dokunan diğer erkekler konusunda ben de takıntılı mıydım? Lanet olsun ki, evet! İşte bu yüzden sormuyordum.

“Karanlık tarafta kalmaktan hoşlanmıyorum, Jared.” Kolları önünde bağlı, göğsüne bastırıyordu. “Bu benim için önemli, bu kızlarla aynı okulda olduğumu

bilmek. Kim olduklarını, nerede ve ne yaptığınızı bilmek istiyorum. Çok çabuk ayrılıyorsun. Bunların hep benim için olduğunu biliyorsun. Benimle ilgili olan şeylerde kendini beğenmiş bir şekilde sırıtmalarını istemiyorum. Ve KC.'yle ilgili olan şeyi de bilmek istiyorum," diye ekledi.

İşte bütün sebep buydu.

Kahretsin ki, gülümsedim. "Kıskanıyorsun."

K.C.'ye o gözle baktığımı mı düşünmüştü gerçekten? Ya da diğer kızlara, ona baktığım gibi baktığımı falan?

Her zaman aradığım, onun yüzüydü. On yaşımdan beri, sadece o.

Çenesini kaldırıp, yaramaz çocuğu odasına gönderir gibi suratıma baktı. "Git. Adam olana kadar da gelme," dedi, sakince.

Arkasını döndü, ıslak saçları sırtına dökülüyordu, merdivenlere doğru yöneldi.

Git?

En az on farklı şey vardı bu gece ona yapmak istediğim ve o gitmemi mi istiyordu?

Midem yandı, kanım fokurdamaya başladı, gerçekten ciddi bir kavga çıkarmaya hazırdım. Çoktan kardeşim, babam ve diğer bütün geri zekalı hikayemi ona dökülmüştüm. Yapmak istemediğim şeyler hakkında konuşmuştum, çünkü, onu seviyordum ve bana güvenmesini istiyordum.

Ama bir gecede böyle geri püskürtülmek sabrımı taşırmıştı.

Kolundan yakalayıp, kendime doğru çekip, ayaklarını yerden kesip geri mutfağa taşıdım.

Kaçmaya çalıştı.

"Bırak beni."

Onu karşıma oturtup, mutfaktaki sandalyeye oturup, etrafını çevirdim. "Seninle üç yıldır oyun oynuyordum, Tatum. Artık daha fazla kaçamazsın."

Gözleri dondu, sinirle nefes aldı. “Tatum,” diye sordu, yüzüme doğru yaklaşıp.

Sadece onu küçümsediğim zamanlarda “Tatum” dediğimi biliyordu. Aynen anne babaların sinirlendiklerinde çocuğun sadece ismini söylemeleri gibi.

Ama delirmiş ya da onu küçümsüyor değildim. Aslında, sadece onun öfkesinden kaçmaya çalışıyordum.

Sevsem de sevmesem de, onunla yüz yüze geldiğim anda sertleşmeye başlıyordu. Bu ikimizin arasındaki bir elektrikti, Tate şalterleri aniden açıyordu.

Lanet olsun. O, çok güzeldi.

Gözleri keskindi ve ağzından zar zor nefes alıyordu. Şaşkınlıkla seksi görünüyordu, bana vursa ya da bağırsa ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey, ikimizin de kuvvet uygulayacağıydı.

Neredeyse onu öpecek kadar yaklaşıp, sağ elimin parmaklarını yüzünde gezdirdim. Nefesi, ben ona fısıldarken dudaklarıma değiyordu.

“Her şeyi bilmek mi istiyorsun? Öyleyse sana göstereyim. Arkanı dön, domal.”

Gözleri koca gezegenler gibi açıldı. “N-ne?” Nefesi kesilmişti, kekeliyordu.

Göz göze geldiğimizde şaşırmış gibiydi.

“Korkmadın, değil mi?” Kaşlarını çatışına güldüm. “Hadi ama Tate. Güven bana. Her şeyi bilmek istemiyor musun?”

Yüzü gerilmişti, gözleri bir sağa bir sola dönüyordu.

Yavaşça arkasını döndüğü gibi, rahatlamıştım. Sırtı bana dönüktü ve vücuduna bir şekilde bir şiddet uygulayacağımı bekleyerek duruyordu.

Beni sevdiğini biliyordum.

Ama beni daha fazla tanıyamazdı. Tam olarak değil. Bildiği şey, muhtemelen babamı ve kardeşimi ziyaret ettiğim haftasonlarında uyuşturucu satarken bir yerlerde bir çocuk yapmış olabileceğimdi. İnandığı şeyi tam zıttıyla değiştirebilirdi, çünkü umrundaydı.

Önüne geçip, havluyu, üzerindeki tek şeyi sıyırıp, mükemmel vücuduna bakarak yere attım. Ona daha iyi bakabilmek için bir adım geri attım. Planın bir parçası değildi ama karşı koyamamıştım.

Her zamanki gibi cesurdu, Tate orada dururken üzerini kapatmaya çalışmıyor, olacak şeyler için çoktan hazır görünüyordu. Ama hâlâ gergin olduğunu söyleyebilirdim. Kesik kesik nefes alıyordu, vücudu taş kesilmişti.

Geri adım atıp, göğsümü sırtına dayadım, parmaklarımla bileklerini kavrayıp, kollarını göğsünün üstüne kapattım. Benim kollarım da onun göğsündeydi, onun narin, küçük göğüs kafesine dokundum.

“Bana güvenebilir misin?” Tekrar sordum.

“Evet.” Sesi kısıktı. Artık emin değildi.

Onu tutmaya devam ederek, kollarımı vücudundan ayırıp, kulağına fısıldadım. “O zaman masaya doğru eğil.”

Nefesi düzensizleşmişti, neredeyse kahkaha atacak gibiydi. Asabı bozulmuş ya da korkmuş olabilirdi ama bununla başa çıkabiliyordu.

Belini takip eden memeleri ve kafası; yüzü koyun ahşap mutfak masasına dayanmıştı, kollarını nerede tutacağını gösterdim.

Kasıklarımdan sıcaklık yükseliyordu, içinde olma isteğiyle gözüm seğiriyordu. Şimdi. Ama çok da yavaş olmadan.

Lanet olası bir problemliydim.

Ağır ol, adamım,

Bu Tate’le ilgiliydi.

Ona, arkasından yaklaşıp kollarına ve pürüzsüz tenine dokunarak sarıldım.

Ensesinin arkasını yumuşak bir şekilde okşayıp, gövdesini ovdum, rahatlığını kontrol altına almaya çalışıyordum.

Onu büküp, belinin tatlı derisini öperek göğüs kafesine ilerledim.

Vücudu muhteşem hissettiriyordu, ona sadece dokunuyor olmayı çok sevmiştim. Aletime dolan kan canımı bu denli fazla acıtmasa, bunu saatlerce yapabilirdim.

Bir elimi sırtında aşağı yukarı gezdirirken, diğer elimi bacaklarının arasına kaydırdım.

Hemen keyifle nefes nefese kaldı ve inledi.

Okşayarak, parmağımı gezdirdim ama oyunun sonu için doğru hareketleri yapmıyordum. Onun boşalmasını sağlamaya çalışmıyordum. Henüz değil.

Nazik hareketlerle, klitorisinin etrafını ovaladım, onun bir gergin bir rahat olmasını hissederek. Çok ıslaktı.

Şu an Tate'in çocukluğunu düşünmek istediğimden değil ama hâlâ burada olduğumuza inanamıyordum. Eskiden yağmurlu havalarda bisikletimin gidonuna oturan kızdı. Sıkıcı kış günlerinde, atışlarımı çalışmak için ağzına patlamış mısır atmama izin veren kızdı. Sarıldığım tek kızdı.

Onu, on üç yaşındayken doğum günü pastası yediğimiz mutfak masasının üzerinde becerecektim.

Ve sonunda, beni isteyerek, adımı söyleyerek, altımda olduğunu düşünmek aletimi daha da sertleştirdi.

Hareket etmeye başladı, ve neredeyse Tanrı'ya şük-redecektim, çünkü tadını almak için hazırdım.

"Dizini masaya koy, bebeğim." Ve bacağını kaldırması için yardım ettim ve diğer ayağı yerdeyken, uyluğunu masanın üzerine uzattı.

Alev midemin altına yayıldı ve bacaklarımın arasına yıldırım düştü.

Tanrım, benim için bacaklarını aralamıştı. Açıklığı masanın ucunda duruyordu ve ben onun için ölüyordum.

Bu yüzden hiç vakit kaybetmedim ve diz çöküp ağzımı bacaklarının arasındaki sıcaklığa gömdüm.

Dudaklarım klitorisini buldu ve emdim.

“Jared,” dedi nefes nefese kıvranırken ve yalamak için geri çekildim.

“Tadın çok güzel.” Bir nefes aldım ve tekrar dişlerimin arasında emdim.

Nefesi şiddetlendi ve vücudu acıların en güzelini çekiyormuş gibi hareket etti.

Onun artan isteğini hissederek, yaladım ve emdim. Vücudunun ağzımın içine dağılmasını hissederek.

Ve sonra nihayet dilimi içine daldırdım.

“Jared, lütfen.” Kafasını geriye attı ve yalvardı.

Ve siktir, ben de hazırdım.

Ayağa kalktım, aletimi onunkine bastırırdım ve kalçalarını okşadım. “Bana ne istediğini söyle, Tate. Lütfen. Benden ne istiyorsun?”

“Ben... Jared..Kelimeler için savaştı, nefesi gitmişti ve ihtiyacı alışılmışın dışındaydı. Tıpkı benimki gibi.” “Tanrım, çok güzelsin.” Eğildim ve kulağına fısıldadım. “Söyle, benden ne istiyorsun?”

Omurgasının üzerinden ter süzülüyordu, oda alev almış gibiydi. Sırılsıklam tenlerimiz, dudaklarımdaki tadı, her şey, içinden bir daha asla çıkmak istemeyeceğim yeni bir dünya yaratıyordu.

Okula gidebilecek kadar uyuyabilecek olsa, şanslıydı.

“Benden ne istiyorsun,” diye bağırıp, sırtını tekrar üzerime çektim.

“Sert,” dedi. “Sert olmanı.”

Kalbim sanki yerinden fırlayacaktı.

Hâlâ ıslak olduğuna emin olmak için parmaklarımı teninin üzerinde gezdirip, arkadan içine soktum. İlk seferinde yara içinde kalabilirdi, ben de ne istediğinden emin olmak istiyordum.

Çok ıslak. Evvet.

Derin bir nefes verip, havlumu attım, ıslanmış pantolonumu bulup, cebinden son

prezervatifi çıkarıp, pa-kedini dişlerimle açtım. Geçirdiğim gibi, belinden tutup, içine girdim.

Sert bir şekilde.

“Tanrım,” diye inledim, nefesim kesilmişti.

Çok dardı.

“Jared,” diye fısıldadı. “Evet.”

Kalbim deli gibi çarpıyordu, sakinleşemiyordum. Daha önce böyle bir şey yaşarken hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Onun ıslak, sıcak organının içine daldım, sıcaklık bütün vücuduma yayılıyordu.

Topuklan masadan giderek uzaklaşıyor, belime doğru yaklaşıp, kendini bana bastırıyordu, artık bekleyemi-yordum.

Daha sert istiyordu ama hayatında ikinci kez sevişiyordu, canını acıtmak istemiyordum.

“Sert?” Emin olmak istemiştim.

İnleyerek yalvarıyordu. “Evet.”

Ben de içine giderek hızlanarak daldım. Önce, kalçalarını tutup, daha ileri gidemeyinceye kadar içine ittim.

Ama o orada öylece durmayacaktı tabi.

Tate durmazdı.

Elleriyle kendini daha geri itiyordu, neredeyse gelecektim.

Lanet.

Avuçları masaya yapışmış bir şekilde, gövdesini dik tutmaya çalışırken, sırtı kabarmıştı. Onun karşımdaki duruşuna bakıyordum, onun içine vururken, geriye doğru gelip kontrolü ele geçiriyordu.

Tate. Kahretsin, evet.

Her saniye, tempo ve basınçla doluydu ve lanet olsun, ıslanmıştı. Kalçalarını tutup, bir yandan her yerine dokunmak istesem de, tutunmam gerekiyordu. Giderek daha sert bir şekilde üzerime geliyordu.

Her zamanki gibi, Tate de beni becermenin bir yolunu bulmuştu.

Tam bir baş belası.

Sırtına doğru yaslanıp, tempomu korumaya çalışırken, avuçlarımın arasındaki memesini emmek istiyordum.

Ensesini öpüp, dilimi ona bastırarak, tuzlu teninin tadına varıyordum. Elimi karnından aşağı, bacaklarının arasına ve tekrar klitorisine kaydırmıştım. Tanrım, çok sertti. Kollarımı ona sarıp, kollarımın arasından ayrıla-na kadar bütün sarsıntıyı hissetmek istiyordum. Onun ellerimde un ufak olmasının nasıl bir şey olduğunu bilerek, hem aklında hem bedeninde olmak istiyordum.

“Jared. Bu, harika,” diye mırıldandı, bedenlerimiz birbirine çarparken.

“Evet, öyle,” dedim, kulağına. “Çünkü bu ikimize ait ve kimse bizi bundan ayıramaz.”

Ben bile.

O benimdi, aramızdaki bu mükemmel şey bir daha asla mahvolmayacaktı.

“Jared!” Başını geri savurup, bağırmaya başladı. “Oh, Tanrım...”

“Seni seviyorum, Tate.” Daha sert bir şekilde içine giriyordum. “Benim için boşal.”

Aniden nefesi kesildi, çöküyordu, bağırırken, dışarıdaki fırtına gibi boşalıyor, beni de zirveye çıkarıyordu.

Tanrım!

Alev alev zevk, vücudumda dolaşıyordu, hemen peşinden ben de gelmiştim, sırtını çekip, ikimiz de masanın üzerine düşmüştük... Ve Dünya’ya.

Orada nefes nefese uzanıyorduk. En azından ben.

“Senden gerçekten nefret ediyorum.” Sesi güçsüz ama şaka yaptığını belli edecek gibiydi.

“Neden?”

“Masaj, oral, öpücük, konuşma... Bütün bunlardan sonra diğer kızlarla neler yaptığını düşünemiyorum.”

‘Yapmadım,” dedim.

“Ne?”

“Diğer kızlarla hiç böyle şeyler yapmadım.” Başımı kaldırıp, ona baktım.

Aniden tartışmak üzere, o da sıçradı. “Ama... Bana demiştin ki—”

“Diğer kızların bende ne bulduğunu merak ediyordun. Aslında, bu benden alamadıkları bir şeydi.” Sesim keskin ama yumuşaktı. Beni duyduğuna emin olmam gerekiyordu. “Onların vücutlarına hiçbir zaman böyle dokunmadım. Asla onların hoşlarına gidip gitmediğini umursamadım. Bana sahip olmayı haketmenin kenarından bile geçmiyorlardı, Tate. Özellikle de, K.C., ona asla bu şekilde dokunmadım.” Ellerimi saçlarının arasına daldırdım. “Benim bedenime de ruhuma da sahipsin ve bunu herkes bilecek. Bazen, seninle biraz ağırdan alıp, bazen seni deli gibi becereceğim. Ama bu daima aşk olacak, Tate.”

Her zaman öyleydi. Ve her zaman da öyle olacaktı.

Bölüm 33

Bana inanıp inanmadığını bilmiyordum, o yüzden sadece bekledim. Onun için ne kadar canımın yandığını hissetmemesinden çok endişeliydim.

Kendini elleriyle destekleyerek, bana bakmak için sırtını kamburlaştırdı ve burnunu çekti.

Kahretsin. Yutkundum.

Ağlıyordu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı arkasını dönerken.

Akıttığından daha fazla gözyaşını içinde tutuyordu.

Yüzünü tuttum ve kendiminkine doğru çektim.

“Bunu haketmiyorum, ama hakedeceğim. Söz veriyorum.[w]

Küçük, tatlı gülümsemesi ve kısık bakışları çok bitkin duruyordu, onu bırakmaktan korkuyordum.

“Alı,” diye fısıldadı, dişlerinin arasından nefes verirken.

“Evet.” Onu destekleyerek, ellerimi kalçalarına koydum. “Yavaşla. Canın acıyacak.”

“Zaten acıyor.”

“Burada kal,” dedim, ona bir havlu uzattım ve diğerini belime sardım. “Duşu hazırlayıp seni almaya geleceğim.”

“Üst kata çıkabilirim,” dedi gülerek.

“Dur,” dedim ve uzaklaştım.

Suyu hazırlayıp sıcaklığı kontrol ettikten sonra, aşağı indim ve Tate’i kollarıma aldım.

“Sanırım doğum günü şaplakları bitti, ha” diye espri yaptım, onu merdivenlerden yukarı taşırken.

Gözlerini devirdi. “Siz erkeklerin derdi ne? Madoc da dün okulda bunu teklif etti.”

“Ne yaptı?” Merdivenlerin başında durdum.

Kollarını sıkıca boynuma doladı ve kulak mememi dişlerinin arasına aldı.

Sert bir nefes verdim, ve Madoc unutulmuştu.

“Su iyi olmalı.” Perdeyi çektim ve onu küvete koydum.

“Duş kısmını aç,” dedi uykulu, dizlerine sarılarak yere oturmuştu.

“Sesi yağmur gibi.”

Musluğu açtım, suyun bacaklarına serpilmesini seyrettim ve yanına girmek için havlumu çıkardım.

Oturdum, kollarımı etrafına doladım ve sırtını göğsüme yasladım.

“Biliyor musun,” dedim kulağına. “Sen yokken bir ay senin odanda kaldım.”

“Ne?” kafasını bana doğru çevirdi, ve ona daha fazla sarıldım.

Ne olduğunu bilmiyordum, ama aniden onun her şeyi bilmesini istedim.

“Başım derde girdiğinde, ve annem ayık kalmak için gittiğinde, baban beni yanına aldı. Tekrar düzgün olmamı sağladı. Yani, daha düzgün, her neyse. Yerde yattım.”

Sesimi açık tutmaya çalışıyordum ama, kelimelerde boğuluyordum. “Gitmiş olmandan nefret ediyordum, Tate. Herkesle kavga ettim. Dersleri ektim. Kardeşime olan sevgim bile beni bundan kurtaramadı. Sana sahipken hayatımda sadece bir tek şeyin anlamı vardı. Kanımı kaynatan tek şey. Etrafımda olduğunda yarını iple çekiyordum. Seninle birlikle olduğum zaman canımı acıtan hiçbir şeyi düşünmüyordum.”

Kafasını omzuma koydu ve bana baktı, şimdi tamamen uyanıktı.

“Neden benim yatağımda uyumadın,” diye sordu usulca.

Dudaklarımı onunkilere değdirdim, yumuşak ve sıcak. “Çünkü beni orada istemezdin.”

Ben hasta bir adamdım.

Onu aşağılayabilirdim, dışlayabilirdim ve caııııı yakabilirdim, ama o uzaktayken yatağında yatmak çok saldırgandı? Evet, bunu ben de açıklayamıyorum.

Arkasına yaslandı ve bütün çenemi öpmeye başladı. Boynuma fısıldadığında

kollarım ürperdi. “Seni kesinlikle yatağımda istiyorum. Ve seni seviyorum.”

Gözlerimi kapattım, kocaman bir gülümseme suratıma yayılmıştı. Madoc şimdi beni görebilseydi.

Ya da görmese daha iyi.

“Bir daha söyle.”

“Seni seviyorum,” bir gülümsemeyle daha yüksek sesle söyledi.

“Daha fazla,”

“Seni seviyorum.” Yanağımdan öptü. “Seni seviyorum.” Bir öpücük daha. “Seni seviyorum.” Ve yumuşak, ıslak öpücükleriyle bana sataşmaya devam etti, ben onun dudaklarını yakalayıp sert bir şekilde öpene kadar.

Bu duştan asla çıkamayacağız.

“Nasıl hissediyorsun,” diye sordum, öpmeyi bıraktığımda.

“İyi.” Kafasını salladı ve kaşlarını oynattı. “Belki de suda yapmanın nasıl birşey olduğunu görmeliyiz.”

Isı ve içimdeki diğer büyük enerji kaynakları aşağı vurdu, ama ezici bir hayal kırıklığı tuğla gibi suratıma çarptı.

“Olmaz,” diye mırıldandım. “Başka prezervatifim yok.”

Belki Tate’te vardır.

Bekle... olmasa iyi olur.

★★★

“Jared, bir fotoğraf istiyorum!” diye bağırdı ağzı bozuk ve nadiren saldırgan annem, ben merdivenlerden çıkarken.

Fotoğraf?

Şifoniyerimin üstünde araba anahtarlarımı ararken, baş belamı geçiştirdim. Tate

ve ben, mezunlar balosuna gidiyorduk.

Düzeltiyorum — Tate, Madoc ve ben mezunlar balosuna gidiyorduk. Dışarıda bekliyorlardı ve gerçekten yapmak istediğim şey, karnına bir yumruk atmak, eve yollamak, ve hafta sonu için Tate ile şehire gitmekti.

Ama.. Aşağılık herif kıskanmamı sağlamaya çalışıyor, beni birşey yapmaya zorluyordu, ve o iyi bir arkadaştı.

Ama en önemlisi, Tate gitmek istiyordu. Bunu ona borçluydum.

“Fotoğraf falan yok. Tanrım,” dedim kafamı sallayarak, anahtarlarımı kaptım ve aşağı indim.

Ama annem alt katta bekliyordu. “Ah, hayır.” Yanından geçmeye çalışırken beni durdurmak için kolumdan tutu.

Kızgın görünmeye çalışarak döndüm, ama anne rolünü nasıl doğal oynadığını görmek beni biraz memnun etmişti.

Balık havuzunun ordaki içten konuşmamızdan beri, ortak bir zemin bulmuştuk. Hâlâ sürekli sarılıp, öpüşmüyorduk, ama daha nazik konuşuyorduk ve daha fazla sabır gösteriyorduk.

“Ne?" Gülümsememi saklayamadım. “Ben fotoğraf çekilmem... Anne.”

Gözleri bir ışıkla genişledi, ve siyah kravatımı düzeltmeden önce boğazını temizledi.

“Pekala, ama söylemem gereken bir şey var, ve bu hoşuna gitmeyecek.” Gözleri kravatımı düzeltme göre-vindeydi ve sesini kararlı bir tonda sabitleştirdi. “Tatlım, sen ve Tate eski halinize geri döndüğünüz için daha mutlu olamazdım __”

Ah, Tanrım.

Ona bakmamaya başladım.

“Ama,” dedi yüksek sesle, beni tekrar ona bakmaya zorlayarak, “Evlilik dışı çocukların anne babaları genellikle evlenmezler.”

Her kelimesi sanki anlamak için çok salakmışım gibi çıkmıştı.

Kafamı kaldırdım ve zaten anladığımı göstermeye çalışarak tekrar ona baktım.

Tate'i hamile bırakma. Evet, teşekkürler. Anladım!

Gözleri tehdit edercesine bana kilitlenmişti. "Hemen hemen her gece oradasın—şey, aslında, gerçekten her gece—ve eğer beni otuz altı yaşında büyükanne yaparsan, seni öldürürüm."

Şaka yapıyordu.

Sanırım.

Neyse, annemin endişelenmesine gerek yoktu. Tate ve ben dikkatliydik, zaten bütün hafta ona dokunmama izin vermemişti. Derslerde dikkatinin dağılmasını istemiyordu, ve ben de zorlamamıştım.

Gerçi, bu gece? Evet, buna hazır olmalıydı.

İç çekip, anneme yanağından hızlı bir öpücük verdim ve ön kapıdan dışarı çıktım.

Tate ön verandasında durmuş, muhteşem gözüküyordu, ve sanki arkadaşlarmış gbi Madoc'la konuşuyordu.

Olayların nasıl geliştiğine inanamayarak kafamı salladım. Onun burnunu kırmıştı, aletini tekmelemişti, ve bir kereden fazla kötü sözler söylemişti.

Ama aynı babası gibiydi. Problemi çöz ve devam et.

Ve Madoc sonraki hamlesini yapmaya hazırdı. Dans için heyecanlıydı ve etkilemek için giyinmişti. Neredeyse aynı gözüküyorduk, ben tamamen siyah giyinmişken o kravatını mor seçmişti.

Tate aynı görünüyordu—güzel ve ışıltılı— ama biraz daha tehlikeli. Bu gece onunla flört eden biriyle kavga edebilirdim. Dar, ten rengi, askısız bir elbise giymişti. Teninin büyük bir kısmım görebiliyordum ve çıplakken nasıl olduğu gayet açık duruyordu.

Tate’e doğru yürüdüm, kulağının altındaki yumuşak yeri öptüm. “Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Annem benimle bir konuşma yapıyordu.”

“Ne hakkında,” diye sordu, Madoc gelip diğer koluna girerken.

“Seni hamile bırakmamam hakkında,” ağzımın kenarından fısıldadım ama gözlerim ileri bakmaya devam ediyordu.

Ona bakmamama rağmen, kaskatı kesildiğini görebiliyordum, ve boğazını temizlediğini duydum.

Bunu ona söylememcliydim.

Gerçekten dürüstlük çizgimi düzeltmem gerekiyordu, ama hâlâ ona söylemem gereken biışey vardı ve bununla yüzleşmek için bütün lıafta uğraşmıştım.

Daha sonra, dedim kendime.

“Hazır mıyız," diye sordu Madoc.

Tuttuğum kolu rahatlamıştı, ve rahat bir nefes verdi.

“Tamamen,” diye kafa salladı Madoc’a. “Bu güzel bir dostluğun başlangıcı.”

“Harika bir pornonıuı başlangıcı da olabilir,” diye sataştı Madoc ve ben yumruklarımı sıktım.

“Orospu çocuğu,” diye bağırdım, yarı espri, yarı kızgınlıkla. “Bu gece anlayacaksın,” diye uyardım, ama ikisi de sadece güldü.

Bölüm 34

Mezuniyet partisi tam olarak tahmin ettiğim gibiydi. Fotoğraflar, kokteyl ve kötü müzik... Spor salonu New York temasıyla dekore edilmişti ki, Tate buna bayıldı, ve ben nihayetinde Madoc bize katıldığı için son derece hoşnuttum.

Benim başarısız olduğum yeri doldurdu. *insanların içinde dans etmek? Yapıldı.*

Sevgi dolu Cutsie resimlen? Yapıldı.

Kibar, boş, saçma laflamalar? Yapıldı.

Ben de eşlik ettim, ama bu gibi durumlar bir ağız dolusu limon yemek gibiydi. Madoc en azından bunu Tate için daha eğlenceli bir hale getirdi.

Ve o?

O beni kitap gibi okurdu.

İnsanların arasında ışık gibi parlıyordu.

Onu eve götürmek için sabırsızlanıyordum.

Ama önce uğramamız gereken başka bir yer vardı.

“Gitmek istediğine emin misin,” diye sordum el ele Beckmanların garaj yolunda yürürken.

Tori ve Bryan Beckman, ikizler ve bizim sınıf arkadaşlarımız, balodan sonra bir parti veriyordu, ve Madoc kıçımızı kaldırıp oraya gitmemiz ve çıldırmamız için ısrar etti.

“Ben iyiyim,” diye fısıldadı. “Hiç yorgun değilim.”

Kaşlarımı kaldırdım ve kafamı salladım. Yorgun olmasından endişeli değildim, ama geçen yıl ki olaydan bahsetmek de istemiyordum. Asıl endişelendiğim şey buydu.

Geçen sene, Tate Fransa’ya gitmeden önce, Madoc’a onun arabasının anahtarlarını havuza attırtmıştım ve havuzda onları aramasını seyretmiştim.

Rezil olmuştu ve buranın olmak isteyeceği son yer olacağını düşündüm.

Aslında, ben burda olmak istediğimden de emin değildim.

Sadece kendi parti planımızı yaptığım için değil, hikayenin geri kalanını itiraf etmek için ne kadar çok beklersem, düşünebildiğim tek şey o oluyordu. Bunu bütün hafta saklamıştım ama artık buna katlanmanın zamanı gelmişti.

Ona Jax’i söylemem gerekiyordu.

Seramik-fayans giriş salonundan geçerek, büyük oturma odasına çıkan halı kaplı merdivenlerde Madoc’u takip ettik.

Oda, hali hazırda en az altmış yetmiş kişiyle dolmuştu ve müzik çok sert vuruyordu, ayaklarımda bile hissedebiliyordum.

Kolum arkada kaldığında, Tate’in tamamen durduğunu farkederek arkama baktım.

Bir nefes verdim.

Kahretsin.

Göğsü şişti ve çabucak söndü, açıkça gergindi ve yutkundu. Far görmüş bir geyik gibi donakalmıştı.

Midem gerildi ve sadece onu buradan çıkarmak istedim. Bu kötü bir fikirdi.

“Tate, iyi misin?” Sesimi yumuşak tuttum, ama dönüp geçen sene Madoc’a yaptığı gibi, bu sefer benim burnumu kıracağından korktum.

Etrafına bakarken gözlerini kıstı, ve sonra sadece kafasını salladı. “Evet, bir içkiye ihtiyacım var.”

Ona inanmamıştım, ama yine de çenemi kapalı tuttum.

Sert kız.

Bütün evde In This Moment’dan Adrenalize şarkısı yankılanırken, mutfaktan çıkan kalabalığın arasında sıkıştık. Madoc içki yapıyordu, ve Tate’e uzattığı bir bardağı almasını izledim.

Bu gece şöför bendim -insan içinde neredeyse hiç sarhoş olmadığım için, her gece olduğu gibi- ve zaten burda uzun bir süre kalmayı kesinlikle plaıılamıyor-

dıııı. Sadece o koyu sıvıyı mideye indirirken gülmeme-ye çalışarak orada durdum.

Madoc’un ağzı kulaklarına varmıştı. Tate çenesini kaldırdı, içkisinin sonunu yuttu ve bardağı lavaboya fırlattı.

Öksürüğünü eliyle kapadı, ve rahatlamasını sağlamak için tek yapabildiğim belinden tutmaktı.

Eğlenmesi gerekiyor. Bir eşek şakası olacağını düşünerek gerilmesini ya da korkmasını istemiyordum.

Ve içmesinin nedeni buydu. O yüzden izin verdim. “Ah, bir domates kadar kırmızı,” diye espri yaptı Madoc.

“Defol,” dedi Tate, kaşlarını çatarak ama o sadece göz kırptı.

K.C. ve Liam aylak aylak dolaşırken, yin yang gibi gözüküyorlardı. Çocuk, sıkılmış ifadesi ve büzülmüş dudaklarıyla kabız olmuş gibi görünürken, o parıldayan gözleriyle gülümsüyordu.

“Merhaba çocuklar,” diye selamladı, arkasında duran Liam’ı çekerek.

Liam saçlarını gözlerinin önünden çekti ve Madoc ve bana kafa salladı, ama birşey söylemedi.

Onu rahatsız edenin ben olduğumu biliyordum ve ciddi durmak için çaba harcadım.

Muhtemelen hâlâ kız arkadaşının pantolonuna girdiğimi düşünüyordu ve ona doğruyu söylemediği için K. C.’ye hayran olmamak elimde değildi. Şüphesiz, onunla oynuyordu ve ona acı çektiriyordu.

Neden yapmasın ki?

O ve Tate hâlâ temiz bir sayfa açamamışlardı, ama yapacaklar ve Liam siktirip gidebilir.

Madoc içkisini bitirdi ve ona kafamı sallayana kadar hemen iki tane daha yapmaya başlamıştı. Tate K.C. ile konuşurken fark etmemişti ama Madoc uyarımı almıştı.

Ona bir süre uyanık bir halde ihtiyacım vardı.

Eğilerek, kulağına fısıldadım. “Benimle gel.”

Onu elinden tutup mutfaktan çıkarmadan önce bana bakmasını bile beklemedim. Partiye katılan küçük kümeler halindeki insanların arasından, içkilere çarpmamaya çalışarak geçtik.

Merdivenlere geldiğimizde, aceleyle Tate’i ikinci kata çıkardım. Onunla bu odalardan birini kullanmak gibi bir planım yoktu, ama insanlar yukarı çıktığımızı görmüşlerdi ve geri döndüğümüzde kendi sonuçlarına varmış olacaklardı.

Sadece birkaç dakika onunla yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Bir yanlışı düzeltmek için.

Bulduğum ilk odanın kapısını açtım ve etrafa bakıp boş olduğunu gördüm. Tate'i içeri çekip dudaklarına yapışmadan önce kapıyı zar zor kapattım.

Sendeledi ve sabit durmak için omuzlarımı kavradı. Ağzımı dolduran küçük sürpriz iniltisiyle, hemen şimdi ve burada yapmaya hazırdım.

Evet, planladığım şey bu değildi, ama bu gece çok iyi olmuştum.

Bir ödülü hakettim.

Tadı şeftali gibiydi, ve neredeyse buraya ilk başta neden geldiğimi unutarak, onu zar zor giyinik duran vücuduma bastırdım.

"Tanrım,Tate." Kulak memesini ısırmak için uzandım. "Elbisen yok edilmeli."

"Neden?" boynunu daha fazlası için bana uzatarak nefes verdi.

"Bu gece bütün erkekler seni izliyor. Tutuklanacağım."

Ses tonum dalga geçiyordu ama sözlerimde ciddiydim. Tate'e güvensiz değildim. Beni sevdiğini biliyordum, ve ona güvenebilirdim. Ayrıca diğer erkeklerin ona bakmasına, onu istemesine aldırmıyordum. Aslında, bu bir şekilde beni azdırıyordu.

Hayır, benim suçum, bir moronun onu gösterdiği ya da o yürürken bir salağın ona ikinci kez baktığı her an, ona kimin sahip olduğunu göstermek için ellerimi her yerinde gezdirmek istemiş olmamdı.

Bakabilirler.

İsteyebilirler.

Ama o eve benimle gidiyordu, ve bunu insanların yüzüne vurmuşum gibi hissetmiştim.

İnsanların arasında ona tam olarak dokunamıyor olsam bile.

Geri çekildi ve gözlerimin içine bakarak kafamı ellerinin arasına aldı. “Ben şeninim. Her zaman senin,” diye güven verdi.

Gözlerine baktım, ateşi benim buzumla buluştu, ve hak ettiği bir lanet şeyi daha inkar edemezdim.

“Buraya gel.” Onu odanın ortasına çektim ve telefonumu çıkardım. Seether’dan Broken’ı açarken beni izledi ve telefonumu balkon kapısının yakınındaki komodinin üzerine bıraktım.

Gözlerindeki heyecan ve merak karışımıyla, elleri iki yanında sallanırken, sessizce beni izledi.

Ellerini ellerimin içine aldım, gözlerine bakarak kollarını boynuma dolamasını sağladım ve vücudunu kendime çektim.

Müzikle hareket etmeye başladığımızda, neredeyse hiçbir şey duymuyordum. Alt kattaki parti boğuşmalarını. Evin etrafında ve dışarıdaki gevezelikleri.

Gözleri, diğer her şeyin ötesinde bakarak, benimkilere sabitlenmişti,

Ve aniden tekrar ondört yaşındaydık, onun odasında ve Silverchair hakkında tartışıyorduk.

Ben Jared’dım. O *Tate’di. Ve biz ayrılamazdık.*

“Bu gece seninle dans etmediğim için özür dilerim,” dedim, sesimdeki pişmanlıkla. “Bu gibi şeyleri insan içinde yapmaktan hoşlanmıyorum. Çok kişisel geliyor sanırım.”

Derin bir nefes aldı ve bana sert bir bakış attı. “Olduğun kişiyi değiştirmek istemiyorum,” dedi. “Ama bazen seninle dans etmek ya da elini tutmak hoşuma gidebilir.”

Ellerimi beline doladım. “Deneyeceğim, Tate. Dün bitti. Bunu biliyorum. Eskiden sahip olduğumuz rahatlığı geri istiyorum.”

“Dövmen?” Bir şey farketmiş gibi bana baktı. “‘Geçmiş asla bitmeyecek, Gelecek asla gelmeyecek’. Böyle yazıyor. Ne anlama geliyor bu?”

Yavaşça saçını okşadım. “Sadece geçmişte yaşadığım şeyler. Babamla olanlar, seninle yaşadıklarım, asla öfkemle başa çıkamıyorum. Geçmiş beni takip etmeye

devam ediyor. Ve gelecek, yeni bir gün, hiç gelmeyecek gibi.”

“Ve kolundaki fener,” diye bastırdı, ve güldüm.

“Ah, çok soru soruyorsun.”

Ama o, zihnen ve ayaklarını vurarak, bana bakmaya devam etti,

Pekala, lanet olsun.

“Fener sensin, Tate. Işık.” On bir yaşındayken, üzerinde yıldızlar olan açık mor geceliğiyle dans edişi kafamda canlanmıştı. “Geçen sene başım belaya girdikten sonra aklıma geldi. Hareketlerime bir çeki düzen vermem gerekiyordu ve annem de aynı şeyi içki problemi için yapmaya karar vermişti. İkimiz de o günleri atlatmamıza yardım edicek birşey seçtik. Bir hayal ya da bir arzu..Anneme hiç hayalini yada arzusunu sormamıştım.

“Ben mi?” Şaşırarak, kaşlarını kaldırdı.

“Her zaman şendin.” Aynı sözleri tekrarladım. “Seni seviyorum, Tate.”

Gülümsedi ve dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. “Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı, ve dudağımın etrafındaki gıdıklanma bütün bedenimi ateşle kaplamıştı.

Aman Tanrım.

Parmaklarım ona kitlenmişti ama bana sahip olan onun elleriydi. Bir elini saçlarıma geçirmeden önce, ellerini kollarımda gezdirdi.

Beni kızdırmak için tekrar tekrar çekildi ve geri geldi: dilini üst dudağımda gezdirerek ve alt dudağımı ısırarak. Bu küçük ısırmalar kasıklarımda heyecanlı karıncalan-

malara sebep oldu ve midem neredeyse açlıktan homurdandı.

Siktir. Onu yemek mi yoksa onunla sevişmek istediğimi mi bilmiyordum.

“Soy beni,” dedi öpücüklerinin arasından.

Bunu yapma, diye yalvardım sessizce.

“Hadi gidelim buradan,” diye önerdim. “Acele bir sevişmeden daha fazlasını istiyorum.”

“Ben hiç acele sevişmedim,” diye alay etti. “Soy beni.”

Bir nefes aldım, pantolonumun altındaki zonkluyor-du ve onun için fazlasıyla hazırdı.

Elbisesini çözdüğüm ve beline düştüğü anda, ikimiz de dönüşü olmayan bir noktadaydık.

“Benim iyi kızım nerede,” diye alay ettim ama bunu sevmiştim.

Sadece benim için kötü.

O sarhoştu, ve ben bir uçurtmadan daha fazla uçuyordum. Hemen, ellerim onun pürüzsüz, eşsiz sırtında gezinmeye başladı ve dudaklarım sıcak boynuna gömüldü.

Aceleci parmakları kravatımı ve gömleğimin düğmelerini açtı, ve ağzından çıkan her küçük iniltiyi yiyip bitirerek, göğüslerini avuçladım. Göğüsü çok hassastı. Bir kolumu arkasına doladım ve diğerini göğüsüniin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirdim. Her hareketimde göğüs ucu daha da sertleşiyordu.

“Jared,” diye fısıldadı kolumu boynuma dolayıp, beni öperken. “Ben gerçekten iyi bir kızım, ama bu gece çok, çok kötü olmak istiyorum.”

Kahretsin. Beni öldürüyordu ve yemin ederim dıı-

daklarımız her buluştuğunda, patlamak üzere oluyordum. Eve gidene kadar bekleyemezdim.

Siktir et.

Gömleğimi yırtarak açtığımda bir kaç düğme fırladı, ben yarı sersem izlerken,

sadece ten rengi yüksek topuklularını bırakarak, geri kalan kıyafetlerini de çıkardı. *Vov.*

Kalp atışım hızlandı, ağzım kurudu, ve nefes alışım hızlandı. Bütün kanım aşağı toplandı, ve lanet bir tuğladan daha serttim. Kesinlikle daha önce hiç çekmediğim kadar acı çekiyordum.

Onun içine girmem gerekiyordu.

“Lanet olsun, Tate.”

Onu okşarken yapabileceğim kadar sert öptüm. Vücudumdaki her kas geriliyordu ve onu yatağa atmamak için kendimi zor tutuyordum. “Özür dilerim. Yavaş gitmek istiyorum. Ama bu çok zor. Sence on yıl sonra seninle sertleşmek için gerçekten ön sevişmeye ihtiyacım olur mu?”

Orada, cesur ve cüretkar, beni kontrolü altına aldığını bilerek durdu.

Cebimden bir prezervatif çıkardım, komodinin üzerine koydum ve kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım, ve aletim serbest kaldığında derin bir oh çektim.

Tate’e yapmak istediklerimi hayal etmek bile bana bakışını görmek kadar acılı değildi. Vücudumun alt kısmını incelemek istiyormuş gibi baktı. Elini uzattı, beni okşamaya başladığında neredeyse zıplıyordum.

Kısa, sert nefesler verdim.

Bu daha önce yapmadığı bir şeydi. Bedenimi böyle keşfetmek.

Gözleri meraklı ve şaşkın görünüyordu, ve bunu kaçırmak istemiyordum. Onun yumuşak ama güçlü dokunuşlarıyla nasıl sarsıldığımı izliyordu, ve bundan daha fazla yanabileceğimi düşünmüyordum.

Kahretsin, bebeğim. Şimdi, şimdi, şimdi...

Daha fazla dayanamıyordum. Topukluları, vücudu, ya da sadece kendi olarak aklımı başımdan alması yüzünden olabilirdi, ama yanıyordum.

Prezervatifi aldım, ambalajı açtım ve gözlerimi ondan ayırmadan, taktım.

Onu daha yakma çekip, sıcak, çıplak cildini benimkine karıştırarak, vücudunu vücuduma yasladım.

Ayrıldı ve kulağıma fısıldadı. “Benim sıram.”

Ne?

Gözlerim genişledi, beni yatağa itip üzerime oturana kadar ne demeye çalıştığını anlamamıştım.

Aletim onun sıcak ve ıslak boşluğunda sıkıştı, ve neredeyse hırlayarak kalçalarını sıktı.

“Sen mükemmelsin. Benim için mükemmel,” dedim onun yumuşak, seksi tenini avuçlarımda hissederken.

Lanet olsun, ona ihtiyacım var. Şimdi.

Sarı saçları etrafına saçılmıştı ve bir hayvan kadar vahşiydi, tam olarak beni nasıl mahvedeceğini biliyormuş gibi bakıyordu.

Kalçasını kaldırdı, aletimi içine sokmasına yardım ettim ve yavaşça indirdi. Yardıma ihtiyacı olacak kadar küçüktü, ve bu konuda bir problemim yoktu.

Arkama yaslanıp ve sıcaklığını üzerimde hissederken, zevk bir ısı dalgası gibi hızla yayılıyordu.

Ona yol göstererek, bir elimi göğsüne, diğerini kalçasına koydum

“Hoşuna gittiğini söyle, Tate.” Bunu sevdiğini bilmek zorundaydım.

Çiinkii o benim sevgilimdi.

Kimseye bu ünvanı vermek istememiştim, çünkü bağlanabileceğime inanmamıştım.

Bu öyle değildi.

Benim zaten bir sevgilim vardı. Başından beri, düşman olsak bile, kimse Tate’in yerini alamamıştı.

Söyle bana, bebeğim. Söyle.

“Ben...” Nefes nefeseydi, kalçalarını vahşice, bu-nu-bütün-gece-yapsan-iyi-edersin hızında hareket ettirirken nefes almakta zorlandım.

Kalçalarımı kaldırarak, daha da derine ittim. “Söyle.”

Kelimelerin üzerinde tökezlerken, kaşları iyi türden bir acıyla kısıldı. “Seviyorum” Dedi gülümseyerek. “Seninle, seviyorum.”

Kollarımı sırtına doladım ve birini ağzıma alarak, yüzümü göğsüne gömdüm.

“Tadın şeker gibi,” diye fısıldadım göğüs ucu dişlerimin arasındayken. “Bu gece hiç uyuyamayacaksın, Tatum Brandt. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Öyle mi,” dedi başımı ellerinin arasına alırken.

Tam bir baş belası.

★★★

“Geçen hafta sana söylemediğim bir şey var... senin odandayken.”

Çıplak, mutlu ve bitkin, örtünün altına uzanmış, tavana bakıyorduk.

Ben kolunu okşarken, o kafasını çenemin altına koymuştu.

Bu mükemmel sakinliği bozmak istemiyordum, ama zamanı gelmişti.

Gerçeği söylemek yalan söylemek gibi. Bunu bir kere yaparsan, daha kolaylaşır.

“Ne?” Sesi rahatsızdı, ve midemi yaran şey bir aslan mıydı ya da göğsümde bir gergedan mı koşturuyordu bilmiyordum ama, gergindim.

“Kardeşimi babamın evinde bıraktım. Oradan onsuz kaçtım,” diye itiraf ettim.

Bana bakmak için boynunu geri çekti. “Jared, biliyorum. Bana bunu söyledin. Onu terketmeye çalıştın, ama yapamadın.”

Başımla onayladım. “Sana her şeyi anlatmadım. Kaçtığım gün, babam bodruma inip kardeşime yardım etmem için beni zorladı. Bilmiyorum, ama oraya

gittiğimde, bir şey gördüm...” Safra boğazımı zorlamaya başlamıştı, bu yüzden nefesime konsantre oldum. “Babamın kız arkadaşını ve diğer arkadaşını bodrum katında ölü olarak gördüm.”

Kalktı ve çatılmış kaşlarıyla bana baktı. “Ölü?”

“Buraya gel.” Onu geri çektim, ama kolunu yatağa dayadı ve kafasını yumruğunun üzerine koydu.

Sanırım göz teması istiyordu.

“Evet, o mesafeden söyleyebileceğim kadarıyla. Jax karşıdaki duvarda oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş ve boşluğa bakıyordu. Korkmuş ve ya kızmış göriinnnı-yordu, sadece kafası karışmış gibiydi.” Gözlerimi kısıp, kafasından neler geçebileceğini canlandırmaya çalıştım.

“Ölü olduklarını nereden biliyorsun,” diye sordu yumuşakça ve yutkundu.

“Kan vardı. Hareket etmiyorlardı.” Kafamdaki görüntüleri salladım. “Her neyse, Jax’i kendine getiremedim, o yüzden konuşturamadım. Sadece orada oturdu. Söylediği tek şey iyi olduğu ve bu pisliği temizlememiz gerektiğiydi. Odadakinin ben olduğumu bile bilmiyormuş gibiydi.”

Tate, gözlerinde endişe ile bana baktı ve beni anladığını umdum.

“Suçlu hissediyorsun.” Çözmüştü.

“Evet,” itiraf ettim. O evde olmak dayanılmaz olmuştu. O bodrum katında olmak. Neden benimle gelmedi ki?” Tate’den daha çok kendime sormuştum.

“Ona sordun mu?”

“Bir kere.” Saçlarını okşadım. “Hatırlamadığını söylüyor.”

“Aşağıda neler olduğunu düşünüyorsun?” Yıllardır kendime sorduğum soruyu sordu. Babam cinayetten tutuklanmadı. Eve gelip kardeşimin suistimalini şikayet ettiğimde, cesetleri bulup bulmadıklarını bile bilmiyorum.

Bir an için düşündüm, şüphelenmenin çok saçma olduğunu bildiğim şeyi sesli söyleyip kabul etmekten korktum.

“Sanırım iki serseri tam olarak hak ettiklerini buldu.”

Bölüm 35

“Canın acıyor mu?” Pazartesi sabahı okula girerken saçlarına doğru fısıldadım.

Nefes alışı hızlandı. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. “Biraz.”

“İyi,” diye mırıldandım onu içeri çekerken ve kolumu boynuna doladım.

Cumartesi gecesi mezunlar balosundan sonra onu evine geri bırakmıştım ve bütün hafta aramıza mesafe koyduğu için onu bütün gece uyutmayarak cezalandırdım.

Pazar gününü kardeşimle geçirdikten ve Tate ile konuşamadıktan sonra -çünkü telefonumu Beckman'm

p;ırtisimle bırakmıştım ve- çilindi- dün gece odasına süzüldüm ve o kollarıındayken uykuya daldım.

Ama onu crkcıı uyandırdım. İkimizde yarı uykudaydık ama yine de ateşliydi. C»(izlerini devirdi. “Tam bir egoistsin,” diye şikayet etti.

Sırıtarak ona baktım. “Ve bunu seviyorsun.”

“I layır,” dedi dudak bükerek ve dudaklarımı alnına koydum.

1 îiH't, seviyorsun.

İç çektim. “O zaman değişeceğim,” diye söz verdim.

“Tabi ki değişeceksin.”

Dolabın önünde durdu ben de kalçalarını tutarak onun arkasında durdum. Yavşak bir adama dönüşüyordum ama o bu kadar yakınken ona dokunmadan duramazdım.

İnsanlar bütün hafta bize bakıp durmuşlardı. Bizi düşman olarak görmeye alışmış oldukları ve beni daha önce ellerim bir kızın üstündeyken görmedikleri için, kafaları oldukça karışmış gözüküyordu.

Ama çekinmek ve sert adam maskemi takmak yerine hepsine orta parmak uzattım.

Lafm gelişi tabi...

Konuşan insanlara bakarken, Piper ve Nate'i kafa kafaya vermiş gördüm ve gözlerini bana diktiler. Midem bulanmıştı, katlanamadığını için değil ama Tate'in onların varlığını bile hatırlamasını istemiyordum.

O *mutlu olacaktı... yoksa...*

Piper iğreniyornnış gibi dudaklarını buruştururken, Nate birkaç hafta önce morarttığım gözüne rağmen eğleniyor görünüyordu. Gözleri öfke doluydu ve tedirginlik beynimin arkasına yerleşmişti.

Harika. Gün bitmeden bir yüzleşmenin içinde olacağımdan emindim.

"Tamam." Tate kitaplarına sarılarak arkasını döndü. "Ben gidiyorum. Benimle yürüyecek misin?

"Hayır, danışmanın ofisine gitmek zorundayım."

Danışman kelimesini söylemek bende kusma isteği yaratıyordu ama bu bütün son sınıf öğrencileri için zorunluydu.

"Ah, şu gelecek-planlarm-neler? konuşması," dedi alay ederek.

Neredeyse kalbimi fırlatacak bir kahkaha atıyordum. "Tek gelecek planım seni şükran gününde bir konsere götürmek," dedim sessizce cebimden iki bilet çıkarırken.

"Ah!" Gözleri büyüdü ve biletleri elimden kaptı. "Yapmış olamazsın! *Avenged Severıfoldl*"

"Gecikmiş doğum günü hediyesi," diye açıkladım. "Satışa çıkmasını bekliyordum." Ben geri itmeye çalışırken bir sırıtış çenemi gıdıkladı. "Avenged Sevenfold seviyorsun, değil mi?"

Tate ile uzun bir süre ayrıydık ve artık onun hakkında bilmediğim şeyler olabileceğini kendime hâlâ hatırlatmak zorundaydım.

Bana sanki üç kafam varmış gibi baktı. “Avenged Sevenfold sevmek mi?” Siyah tişörtünü görmem için kollarını uzattı -Avenged Sevenfold tişörtünü- küçük, siyah hırkasının altına giymişti. “M.Shadows benim her şeyim,” diye sataştı.

“Hey.” Kaşlarımı çattım ve onu kendime çekerken, gülümsedim. Kulak tırmalayıcı bir kahkaha attı.

‘‘Teşekkürler,” beni çekerken dudaklarımın içine fısıldadı.

“Daha sonra teşekkür edersin.”

Geri çekilerek, şakayla beni göğsümden ittirdi. “Git. Hadi randevuna git ve New York Üniversitesi için planlar yap.

Arkasını dönmeden ve koridorda yürümeye başlamadan önce gözlerimi devirmek için anca zamanım olmuştu.

•*Hrk*

“Notların iyi gözüküyor. Harika değil ama iyi bir okula girmek için yeterli.” Bayan Varner dosyayı açtı— benim dosyamı—ve şüphesiz bu ay diğer üç yüz son sınıf öğrencisine söylediği şeylerin aynısını bana da söyledi.

Kollarım kol dayanaklarında, ayak bileğimi diğer dizimin üzerine atmış, öylece oturdum. Odadaki hava ağırdı ama orada kaldım çünkü okul müdürü bu görüşmeleri zorlaştıran öğrencileri rahat bırakmazdı.

“Hangi okulları düşünüyorsun,” diye sordu bana endişeyle bakarken.

“Kararsızım.” Her zamanki gibi tek-kelimelik cevabım için dişlerimi zar zor ayırmıştım.

Gözlerini kıstı ve klasörden bir dosya çıkarmadan önce bi süre beni inceledi.

“Kariyer testinin senin için ne söylediğini duymak ister misin,” diye sordu, bana bakmıyordu bile.

“Hayır.”

“Diyor ki,” ben birşey söylemeden devam etti, “Senin liderlik gücün var.”

Ne...?

“Koç gibi mi,” diye ağzımdan kaçırdım.

Ben ve spor? Ben boktan bir maaş için hayatımın geri kalanında okulda çalışacağım? Evet, bu tamamen bir hayat kaybı olurdu.

Gülümsemesini eliyle kapadı. “Hayır,” sesi bir kahkahayla çatladı. “Askeriye ya da siyaset gibi.”

West Pointgibi...

Bay Brandt’m sesi peşimi bırakmadı.

Hayır, belki kendi dükkanıma sahip olurum ya da yarışlara katılırım ama tank veya jet uçağı kullanmak..

Bir dakika...

“Evet, tamam.” Kokpitteki görüntülerimi kafamdan attım. “Bunu düşüneceğim.” Çıkmak için ayağa kalktım, bunu düşünmek gibi bir niyetim yoktu.

“Jared,” dedi ve durdum. “Test ayrıca senin koruyucu ve eğitici olduğunu söylüyor...” Gözlerim büyürken sesi azaldı.

Ne?

“Sağlık veya rehberlik alanlarında kariyer düşünmek isteyebilirsin.” Neredeyse utanarak aşağı baktı.

Rehberlik?

Suratım muhtemelen biri bana az önce kurtlardan doğduğumu söylemiş gibi görünüyordu. Ona baktığımda deli bir kadın gördüm.

“Testini kontrol ettir,” diye homurdandım ve dışarı çıktım.

Lanet olası rehberlik mi?

Ve o bu işten para mı kazanıyor?

Kafam darmadağındı ve sabahki sakinliğimi kaybetmiştim. Beynim genellikle depo gibi olurdu. Bir kutu al, aç, üstesinden gel ve diğeriyle uğraşmadan önce bir kenara koy. Şimdi bütün kahrolası kutular aynı anda açıktı. Sadece Tate'i sonsuza dek motorsikletimin arkasında istemem ve başka hiçbir şey istememem çok mu yanlıştı? On büroya doğru yürüdüm ve dışarı açılan kapıyı çektim.

"Jared!" Birinin adımı seslendiğini duydum—hayır, bağırdığını—Madoc'un ağır ağır bana doğru yürüdüğünü görmek için döndüm.

Omuzlarım anında dikleşti.

Kızgın görünüyordu. Saçları elleriyle taramış gibiydi ve dudakları sıkıydı.

"Derdin ne senin," diye suçladı ve bir nedenle geldiğine emin olduğum yumruk için kendimi hazırladım.

Ne?

"Neden bahsediyorsun?" Eğer danışmanın ofisi sıcaksa, şu an bir kızartma tavasındaydım. Siyah kapişon-lumun yakasını terli boynumdan çektim.

Telefonunu suratının yanında tuttu. Elinden kaptım ve Tate ile mezuniyet gecesinde seviştiğimiz videoyu izlerken dehşete düştüm.

Ne?

Kalbim göğsümü deliyordu ve nefes alamıyordum.

Tanrım. Burnumdan soluyordum.

Beckman'ın odasındaydık, o üstte ve tamamen çıplaktı.

Nasıl? Madoc'ta bu video vardı.

Onu bu şekilde gördü.

Onu yere sermeye hazır bir halde yumruklarımı sıktım.

Ama... Neden bu video Madoc'taydı?

Ve sonra başka bir şey aklıma geldi.

“Bunu başka kim gördü?” diye homurdandım, kusmamak için direniyordum.

“Herkes,” dedi alaycı bir şekilde. “O zaman bunu sen göndermedin?”

“Tabii ki ben göndermedim! Seks videosu çekmedik. Aman Tanrım!” diye bağırdım ve hayal meyal sınıfta olması gereken öğrencilerin dışarıya sürüklendiklerini fark ettim.

Aşağı baktı. “Şey senin telefonundan geldi,” dedi daha yumuşakça.

Gözlerimi kapadım. *Hayır, hayır, hayır...*

“Tate videoyu görmüş olmalı. Kahretsin.” Üçüncü katta Fransızca dersinde olduğunu biliyordum o yüzden merdivenleri çıkmaya yeltendim ama Madoc beni dirseğimden yakaladı.

“Kardeşim, o çoktan gitti.” Kafasını salladı ve midem tepetaklak oldu.

Telefonum kayıptı ve biri benim numaramdan Tate ve benim videomu bütün lanet okula göndermişti.

“Jared!”

Döndüm ve Sam’in bana doğru koştuğunu gördüm. Baş parmağını dışarıya açılan çift kanatlı kapıya doğru sallıyordu.

“Tate arabanı parçalıyor, dostum!” diye bağırdı, nefes nefese.

Madoc ve ben hemen koştuk. Arabamın etrafında toplanan kalabalığı görmek için kapıdan dışarı fırladık. Tate.

Çok fazla göremedim ama elinde sallanan metal si-

.vw

lahı arabama her vuruşunda keskin acısını göğsümde hissettim.

Kendini kaybediyordu.

Paramparça olmadan önce kaç kere aşağılanabilirdi?

Hasarı onarılamaz olmadan önce kaç kere kalbi kırılabilirdi?

“Tate, kes şunu!” Levyeyi tekrar aşağı indirmeden önce onu belinden yakaladım.

Hasarın ne olduğunu bilmiyordum ama umrumda da değildi.

Kollarımdan kurtuldu ve yüzleşmek için döndü.

Ve o an gördüm.

Sonu...

Gözlerindeki ölümü...

Duygu yokluğunu... Geçen hafta inşa ettiğimiz, aramızdaki güzel her şeyin sona erdiğini...

Bu videoyu bütün okula benim gönderdiğime inanmıştı. Onu tekrar incitmek istediğime inanmıştı.

“Tate...” Konuşmaya çalıştım ama yapamadım.

Kızgın veya üzgün görünmüyordu.

Benden vazgeçmişti.

Bunun farkına varınca felç olmuş gibiydim, tehdidini zar zor duydum.

“Benden uzak dur, yoksa gelecek sefer kırılan şey arabandan fazlası olacak.”

Bunu nasıl düzelteceğimle ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Rehberlik? Evet, tabi.

Bölüm 36

“Telefonunu ver,” dedim Madoc’a, bir yandan sessiz fısıltılar ve meraklı - saldırgan gözlerin arasında yolumu açmaya çalışıyordum..

“Dostum, onu biraz yalnız bırak,” diye sızlandı.

Bütün bu lanet insanlar. Gözleri üzerimdeydi ve hatta bazıları okulun pencerelerinden sarkıyordu. Bunu herkes görmüştü ve muhtemelen biri Tate'in arabamı harap edişinin videosunu çekmişti.

Arabam. Oh! İnledim. Ona bakamıyordum bile.

"Telefon. Hemen." Bir boşluk bulduktan sonra elimi uzattım.

Telefonu elime bıraktı.

"Onu aramaya gidiyorum." Tate'in numarasını çevirmeye başladım. "Sen burada kal ve gidip müdürle konuş. Bunun yüzünden başının derde girmediğinden emin ol."

Müdür Masters Madoc'un babasından korkardı ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum. Bay Caruthers sadece bir avukat değildi. Davaları hukuk fakültelerinde okutulan bir adamdı.

Onun itibarı bizi beladan uzak tutmuştu ve şimdi de Tate'in sicilini temiz tutacaktı.

Anahtarlarımı bulmak için elimi cebime attım.

"Videoyu öğrenecekler, Jared. Onu beladan uzak tutar ama müdür babasını arayacaktır."

Kahretsin.

"Siktir!" diye bağırdım, çevremdeki herkesi susturarak.

Kızlar ciyakladı ve diğerleri geri çekildi.

Hâlâ seyircim olduğunu farkettim ve haftalardır ilk kez, birşeye vurma ihtiyacı hissettim.

"Hepiniz," diye bağırdım, "o videoyu lanet telefonlarınızdan silin! Hemen! Eğer birinde olduğunu görürsem, onu öldürürüm! Kızlar dahil."

"Ah, Tanrım." Ellerini yüzüne kapadı. "Tutuklanmaya mı çalışıyorsun?"

Canları cehenneme.

“Eğer herhangi bir nedenle gelirse, bir telefon bul ve beni ara.” Döndüm ve neredeyse kırık arabama bindim.

★★★

Babasını arayacak cesareti toplamadan önce bir saat kadar dolandım. Okuldan duymuş olabilirdi ama ilk benden duyması gerekiyordu. Durmadan Tate’i arıyor ve mesaj atıyordum ama yüzleşmenin zamanı gelmişti.

Tate’in babası ilk çalışta açtı.

“Alo?” sesi şaşkınlık doluydu. Madoc’un telefonundan arıyordum ve bu numarayı bilmiyordu.

“Bay Brandt? Ben Jared.”

“Jared,” dedi. “Sorun nedir?”

Neredeyse gülüyordum.

Bay Brandt ve ben mesajlaşırdım. Eğer arıyorsam, birşeyler olduğunu bilirdi.

“Tate iyi,” diye rahatlattım hemen ama yalan söy-lüyormuşum gibi hissettirdi. Fiziksel olarak bir sorun yoktu. “Ama bir şey oldu.” Duraksadım ve söyledim. “En kısa sürede eve dönmeniz çok iyi olur.”

Bu sirke tadı vermişti ama başka yolu yoktu.

Tate’in şu an babasına ihtiyacı vardı.

“Ne oldu,” diye bağırdı ve telefonumu kulağımdan uzaklaştırdım.

Yavaşça ve ürkekçe, yapabileceğim en tatlı dille, mezunlar balosu partisinde Tate ile benim sevişirken videomuzun çekildiğini ve bu videonun kaybettiğim telefonumdan bütün okula gönderildiğini anlattım.

Evet, beni öldürücekti.

Hattın diğer ucundan gelen ağır sessizlik beni korkutuyordu. Kendime susmamı söyleyip duruyordum

çünkü her an boynumu yakalayıp beni öldürene kadar sıkabilirdi.

“Bay Brandt?” Cevap vermediğinde, sanki dayak yi-yormuşum gibi gözlerimi kıstım. “Nereye gitmiş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?”

Bir süre sessiz kaldı ve sonra boğazını temizledi. “Mezarlık olabilir.”

“Peki, efendim. Oraya gideceğim.”

“Jared,” dedi beklediğimden daha sakindi. “Kızımı bul. Eve getir,” Bütün kızgın kelimelerden kaçınıyordu. “Ve ben gelene kadar yanından ayrılma.”

O göremese bile başımla onayladım.

“Ve sonra,” diye ekledi, “Bir daha asla ona yaklaşmana izin vermeyeceğim.”

Midem bulandı ve telefonu kapattı.

★★★

Concord Hill Mezarlığına sürüş, sallantılı bir zeminde rüyaya adım atmak gibiydi. Daha önce buraya çok gelmiştim ama nadiren Tate olmazdı.

Annesi burada gömülüydü ve onun bir arkadaştan fazlası olduğunu farkettiğim yer burasıydı. Annesinin mezarına bir balon getirmiştim ve Tate’in orda annesine bıraktığı eski kolyeyi çalmıştım.

Burası Tate için acı verici olsa da, ben iyi anılarla baktım.

Babasının Bronco’sunu, annesinin mezarının yakınındaki yolda park etmiş görünce, kalbim bir tenis topu gibi göğsümde sıçramaya başladı.

Güvendeydi.

Arabamı kamyonetinin arkasına çekip, motoru kapatırken bir nefes verdim.

Arabadan çıkarken, Tate’in parçaladığı camlarımın parçaları botlarımın altında ezildi ama ben zar zor far-kettim.

Gözlerim onun üzerindeydi, annesinin mezarının üzerine uzanmış, alnını toprağa koymuştu.

Kendimi onun yerine koymaya çalıştım.

İnsanların beni biriyle sevişirken görmesi umurumda mı?

Evet.

İnsanların benim kız arkadaşımın vücudunu görmesi umurumda mı?

Sadece çıplak vücudu da değil, benimkine ne yaptığının görülmesi umurumda mı?

Tabi ki evet.

Yaptığımız şeyi kirletmişlerdi.

Göğsüm ağrıyordu ve bunu yapanın kim olduğunu bulmak için bütün şehri parçalamak istiyordum.

“Tate.” Ona yaklaşırken, ismini fısıldamaktan daha fazlasını yapamadım.

Gerildi ama bana bakmadı bile.

Lanet olsun.

Tate, biz bu karışıklığı öyle ya da böyle aşacağız, çünkü kimse bizi ayıramaz.

“Kazanmadın mı Jared? Neden beni yalnız bırakmıyorsun?”

“Tate, bu çok boktan bir durum. Ben-”

Sözümü kesti. “Hayır! Artık yeter,” diye bağırdı, etra-tında dönüp dolu gözleriyle bana ateş ederken. “Duyuyor musun? Buradaki hayatım mahvoldu. Kimse bunu unutmama izin vermeyecek. Sen kazandın. Anlamıyor musun? Sen. Kazandın! Şimdi beni yalnız bırak!”

Kelimelerimi kaybettim. Nefesim kesildi. Ellerim saçlarıma gitti ve bunun kontrolünü nasıl alacağımı çözmeye çalıştım. “Sadece bir dakika dur, tamam mı?” Ellerimi uzattım ve sesimi yumuşattım.

“Senin hikayelerini yeterince dinledim. Bahanelerini.”

Ayağa kalktı ve yola doğru yürümeye başladı. Arabasına doğru.

“Biliyorum,” Konuşmaya başladım yine. “Sözlerim yeterli değil. Bunların hiçbirini açıklayamam. Bu video nereden geldi bilmiyorum!” diye bağırdım, o durmayınca.

“Senin telefonundan geldi, pislik!” diye geri bağırdı, kafasını hafifçe bana doğru çevirerek. “Hayır, boşver. Seninle konuşmayı bıraktım.” Ve ilerlemeye devam etti.

Burda kalıp bunu konuşmayacaktı. Çok kızmıştı ve açıkça benden uzak olmak istiyordu.

“Babanı aradım!”

Bu onu durdurdu.

Nefesinin altından bir şey mırıldandı ama ben duyamadım. Muhtemelen duymak da istemezdim.

Hareketsizdi.

Sessizdi.

Bir şey yap, kahrolası!

“Tate, bu videoyu kimseye göndermek istemedim.” Duy beni, bebeğim. “Videomuzu kaydetmedim bile.”

Bu bizim ve bunu kimse bizden alamaz.

Dinliyordu o yüzden bana izin verdiğince devam ettim. “Telefonumu iki gündür görmedim. Müzik dinlerken üst katta bıraktım, Tori’nin partisinde. Sonra hatırladığımda almaya gittim ama orda yoktu. Hatırlamıyor musun?

Havadaki soğukluk, alnımdaki teri buz gibi hissettirdi ve Tate’in uzun saçlarında rüzgarın esişini seyrettim.

Uzaklaşmadığı sürece bu iyi bir işaret.

“Sen bir yalancısın,” diye hırladı kısık sesle.

Peki, bu iyi bir işaret değildi.

Şansımı deneyip ona doğru yürüdüm.

Daha bu sabah, parmaklarım onu gıdıklarken gülüyordu ve sevişirken adımı fısıldıyordu.

Beni hissetmeliydi. Ona dokunmuyor olsam bile, beni hissetmek zorundaydı.

“Babanı aradım, çünkü bunu bir şekilde öğrenecekti. Ortada kahrolası lanet bir video var ve bunu ilk benden duymasını istedim. Eve geliyor.”

Omuzlarındaki gerginlik gitti ama kafasını düşürdü. Neredeyse pes etmiş gibiydi.

“Seni kendimden daha çok seviyorum,” dedim, “ailemden daha çok, Tanrı aşkına. Sen yanımda yokken bu dünyada bir adım bile atmak istemiyorum.”

Ve bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bu doğruydu.

Annemi ve kardeşimi severdim. Ama üçünün arasında kalsam her zaman Tate’i seçerdim.

Arkasını dönüp bir şey söylemeyince, ellerimi omuzlarına koydum. “Tate.”

Ama ellerimi vücudundan savurarak çabucak uzaklaştı. Gözleri tedbirliydi.

Hâlâ düşmanıydım.

“Bana güvenmemekte haklısın, Tate. Biliyorum. Kalbim şu an tamamen açık. Bana böyle bakmana dayanamıyorum. Sana bir daha asla zarar vermeyeceğim. Lütfen... Bunu beraber çözmeye çalışalım.” Sesim çatlıyor ve boğazımdaki düğüm büyüyordu.

“İyi.” Elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. “İkna olmuş gibi davranacağım.”

Gibi?

“Ne yapıyorsun,” diye sordum, bulanık gözlerimi ona dikerken.

“Anneni arıyorum.” Ekranındaki tuşlara basmaya başladı.

“Neden?”

“Çünkü Android’ini aldığında ona GPS izleme uygulaması yüklemişti. Telefonunu kaybettiğini söyledin? Hadi bulalım.”

Bölüm 37

“Okulda,” dedi Tate fısıldayarak, daha sonra telefonunu kapatıp cebine koydu. “Telefonun okulda.”

“İnanamıyorum, annem beni mi takip ediyormuş?” Sanırım bu, beni gece yarısı gölde nasıl bulabildiğini açıklıyor. “Düşündüğümden daha zekiymiş,” diye kendi kendime konuştum.

Telefonum okulda olduğuna göre ben partiden ayrıldıktan sonra bizim okuldan biri onu almıştı.

Bu gerçekten aptallık.

Bu hâlâ videoyu kimin çektiği sorusunu cevaplamıyordu. O gece telefonumdan müzik çalmıştım ama Tate’le videomu çekmemiştim.

Lanet olsntı. Sert bir şekilde gözlerimi kapattım.

Balkon!

Biri dışarıdan bizi kaydetmiş olabilir miydi?

Gırtlağım düğümlendi ve sinirim ikiye katlandı.

Tate ilk kez yeni bir şey denemek isteyip hakimiyeti devralmıştı ve üste çıkmıştı. O cesur ve güzeldi bense şaşkınlık içindeydim.

Birinin dışarıda durup tüm sevişmemizi en önemlisi de Tate’i izlemesi fikri korkunçtu.

Tekrar Tate’e baktığımda onun korkmuş ve kaşlarını havaya kaldırmış olduğunu gördüm.

Ama hiçbir yere kaçmadı.

“Gözlerindeki bakışı görebiliyorum,” dedim. Ona biraz daha yaklaşıp konuşmaya devam ettim. “Kaçmak istediğinde attığın bakış... Ama kalıp savaşmaya karar vermeden önce gözlerinde haklı olduğunu düşündüğün bakışı görmek istiyorum.”

“Ne için mücadele edeceğim,” dedi, sesi çatallaştı.

Lanet olsun.

“Biz yanlış bir şey yapmadık, Tate.”

Ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu ama onun hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum. Derin bir nefes aldı ve dudaklarına kararlı bir ifade yerleştirdi.

“Gidelim,” dedi. Arkasını döndü, arabasına doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

Şükürler olsun. En sonunda derin bir nefes alabilmiştim.

Belki de telefonumu bulamayacaktık. Masum olduğumu ona kanıtlayamayacaktım. Belki de onu okula gö-türiip, herkesin yargılayan bakışlarına maruz bırakmak büyük bir hata olacaktı.

Ama önemli olan onun ikimiz için tekrar savaşmaya karar vermesiydi. Bu beni o kadar mutlu ediyordu ki istediği zaman onunla topluluk içinde dans edebilirdim.

“Senin araban... mmm... Sürülebilecek durumda mı,” dedi Tate, kendi arabasının arkasında duran Boss’a baktı.

Bebeğim, umurumda bile değil. Başımı iki yana salladım.

“Endişelenme. Yeni bir modelini almak için bahanem oldu.”

Bu sırada gözleri doldu ama göz yaşlarını tutup derin bir nefes aldı.

“Annenin çalıştığı yere git ve onun telefonunu al,” o haklıydı. Birbirimizi bulmak için annemin telefonuna ihtiyacımız vardı. “Seni okulda bekleyeceğim.”

★★★

Annemin telefonunu aldıktan sonra onun sorularından kurtulmak için hızla dışarı çıktım ve uzun süredir okulda beni bekleyen Tate’e doğru ilerledim.

“İyi misin,” diye sorup elini tuttum ama o aniden geri çekti.

Kalbim midemde atıyordu.

“Tate.”

Bana bakmadı. Okulun koridorunda etrafa bakıyordu.

“Bana iyi misin diye sorma.” Sesi göz yaşlarını zor tutuyormuş gibi fısıltı hainde çıkıyordu. “Bu soruyu nasıl cevaplayacağıma yönelik hiçbir fikrim yok.”

Bir elini uzun, sarı saçlarına götürüp derin bir nefes aldıktan sonra yürümeye başladı.

Tanrını, umarım bu işe yarar.

Bir süre daha geçtikten sonra Tate benden daha da uzaklaşmıştı. Suçlu olup olmadığımın bir önemi yoktu, bu yaşananlar bardağı taşıran son damlaydı.

Tate daha fazlasını kaldıramazdı.

Mücadele etmekle vaz geçmek arasında gidip geliyordu.

Yanına gidip ona daha yakın bir noktada durdum ama katiyen dokunmadım.

insanlar birazdan sınıflarından çıkacaktı. Zil çaldığında hayvanat bahçelerinde kafeslerdeki hayvanlara dönecektik.

Tüm gözler üzerimizde olacaktı.

Annemin telefonundaki izleyiciyi takip ederken hâlâ annemin bana bunu nasıl yaptığını anlayamıyordum.

Çok uzun bir zaman kimsenin umurunda olmadığımı hissederken aslında birinin benim için endişelendiğini fark etmiştim.

Telefonumun buralarda bir yerde olduğunu gösteren ışık yanıyordu ama kesin bir şey yoktu.

Bunu yapmanın daha hızlı bir yolu olmalıydı. Ellerim titriyordu ve lanet olasıca zil çalmadan buradan çıkmak istiyordum.

“Hâlâ ışık yanıyor mu,” diye sordu Tate, elimdeki telefonun ışığına bakarak.

“Evet,” dedim ve birilerinin bizi göreceğinden emin olarak etrafıma baktım. “Telefonumun iki gündür açık olmasına inanamıyorum. GPS şarjı çok çabuk bitirir.” “Şey, video bu sabah gönderildi,” dedi Tate. “Eğer doğru söylüyorsan, demek ki biri telefonunu Cumartesi gecesinden beri kullanıp şarj ediyor.”

Benden bu kadar uzaklaşmıştı.

“Eğer doğru söylüyorsam...” diye, her şeyin bu kadar çabuk değişmesine sinirlenerek onun sözlerini tekrar ettim. Bu sabah onun her şeyiydim oysa şimdi sanki benden olabildiğince uzakta olmaya çalışıyordu.

“Bak,” diye seslendi Tate aramızdaki öldürücü sessizliği bozarak. “Bu izleyici elli metrelik alanda sinyal veriyor. Bu yüzden...”

“Telefonumu çaldırmaya başlarsak,” diye sözünü kestim. “Belki onu duyabiliriz.”

Elli metre büyük bir alanı kaplıyordu. Bizim telefonu bulmamız için yardıma ihtiyacımız vardı.

Arka cebinden kendi telefonunu çıkartıp benimkini armaya başladı. Sessizce koridorda ilerlerken dolaplardan bir ses veya titreşim gelip gelmediğini kontrol ettik.

Tate telefonu kulağına tutsa da ben kendi telefonumdaki sesli mesajın açıldığını duyuyordum. Bu her olduğunda Tate telefonu kapatıp tekrar arıyordu.

Beşinci aramasından sonra, “Bence ayrılalım,” dedi.. “Aramaya devam edeceğim. Ama sadece bir ses duyabiliyorum. Bence dolaplardan birinin içinde.”

“Ama neden,” diye sordum ve durup ona baktım. “Biri onu meşgule atıyor da olabilir.”

“Ben her on saniyede bir ararken mi? Hayır.” Tate

başını iki yana salladı. “Birinin elinde olsaydı çoktan telefonu kapatmıştı. Ama açık ve dolapların birinde.”

Ayrılmak mı?

Çenemi sıktım bu fikirden hiç hoşlanmamıştım.

Ama çok fazla zamanımızın olmadığı da ortadaydı.

“Tamam,” dedim sonunda. “Ama bulursan hemen annemin telefonundan beni ara. Bugün koridorda tek başına kalmanı istemiyorum.”

Tate durup bana baktı. Sanki zamanını bu şekilde harcamaya değer mi diye düşünüyor gibiydi. Muhtemelen hâlâ videoyu benim yaydığımı ve onunla dalga geçtiğimi düşünüyordu.

Arkasını dönüp üst kata çıkan merdivenlere doğru ilerlemeye başladı.

Birinci katta telefonumu armaya devam ederken yumruklarımı sıktım ve kapişonlumun cebinin önünde annemin telefonunu kavrayıp kendi telefonumun sesini duymaya çalıştım.

Genellikte saati anlamak için telefonuma bakmam gerekse de az zamanın kaldığını biliyordum.

Zil çaldığında yukarı çıkıp bu lanet yerden ayrılmamız gerekiyordu.

Bu sabah Tate’in dudaklarını, ellerini ve mutluluğunu hissediyordum. Ama şimdi hissettiğim tek şey bana duyduğu şüpheydi. Sanki aramızda on tonluk bir fil oturuyor gibiydi.

Bu sırada annemin telefonu titredi ve ben onu neredeyse elimden düşürecektim.

İkinci katta, KhuPm sınıfının yanma! Tate’ten mesaj gelmişti.

Lanet olsun.

Merdivenleri hızla çıkıp zil çalmadan önce oraya varmaya çalıştım.

İkinci katta açılan kapılarla yüzleşmek konusunda sadece bir an tereddüt etim.

Öğrenciler koridora dökülüp dolaplarına gitmeye başlamışlardı.

Her biri bana ikinci kez dönüp bakarken elimden geldiğince hızlı bir şekilde

kalabalığı yarıp ilerledim.

İnsanlar yavaşça bana doğru ilerlerken bir kısmı da durmuş arkadaşlarıyla fısıldaşıyordu.

Akıllarından geçenleri anlayamasam da sinirden yumruklarımı sıktım. Olanlara sinirlendiğim yetmezmiş gibi bir de kendim sebep olmadığım bir karmaşayı çözmem gerekti.

Tate'i en sonunda koridorun sonunda arkası dönük halde buldum.

Vücudu kaskatıydı ama onların bakışlarından etkilen-meksizin dimdik duruyordu. Bana baktığında arkama saklanıp kendini koruduğunu gördüm ve içim yandı.

"İyi misin," diye sorup yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Evet." Ses tonu her şeyi anlatıyordu. Bana inanıyordu. "Telefon burada, 1622 numaralı dolapta," sesi yumuşaktı. "Bu dolabın kime ait olduğunu bilmiyorum."

Ben biliyordum.

Tate'in arkasındaki dolaba baktım.

Piper!

Çenem kilitlendi ve oksijen burnumdan dökiılüyor-muşçasına nefes aldım.

Kadınlara asla vurmazdım ama Tate'in onu dövmesi beni rahatlatacaktı.

"Çok erken değil mi?" arkamdan bir kadın sesi geldi. "Pornon çok fazla ilgi çekmedi, değil mi?"

Tate'in vücudu ellerimin arasından kaydı ve arkamı dönüp o fahişeye bakmadan önce Tate'i alnından öptüm.

Tate'i arkamda tutmaya çalıştım ama o beni itip önüme geçti.

Ah, Tanrını.

Alnımı tuttum ve gülmemeye çalıştım.

Bunda komik bir şey yoktu ama Tate beni çok şaşırtmıştı.

“Aslında biz de seni bekliyorduk,” dedi mutlu bir yüzle. “Bu sabah Jared’in telefonundan gönderilen videoyu biliyorsundur? Biri onu herkese gönderdi. Bunu yapan Jared değildi. Telefonu cumartesi akşamından beri kayıp. Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı,” diye Tate kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp sordu.

Koridor sessizdi, herkes bir boks maçını izliyor gibi ciddi görünüyordu.

“Nereden bileyim,” dedi Piper.

Tate telefonunu eline aldı. “Ah, çünkü...” Tekrar arama tuşuna bastı ve Tate, Piper’ın dolabının önünden bize doğru yaklaşırken herkes telefonumun sesini duydu.

Limp Bizkit’in *Behind Blue Eyes*'ı çalıyordu.

Bu melodiyi o Fransa’ya gittiksen sonra koymuş ve hiç değiştirmemiştim.

“Bu senin dolabın, Piper,” diye herkesin öğrenebilmesi için bağırdım.

Tate küçük düşürülmüş ve zarar görmüştü.

Ama bir seçim şansı yoktu. Herkes ona bu korkunç şeyi benim yapmadığımı bilmeliydi.

“Bu şarkıyı çok severim,” dedi Tate. “Hadi tekrar dinleyelim.” Tate tekrar arama tuşuna bastığında herkes dolabın etrafına gitmişti. Bazıları kavga çıkmasını beklerken bazıları kendi aralarında konuşuyorlardı.

Yürüyüp Piper’ın karşısına geçtim. ‘Ya şu lanet dolabını açıp bana telefonumu verirsin ya da Dean’e giderim ve dolabı o açar.”

Piper dudaklarını büzdü. “Bu Nate’in fikriydi!” Sesi çatallaştı ve kendini savunmaya başladı.

izleyiciler gülmeye başladı.

“Seni aptal orospu,” diye kalabalığın içinden Nate’in sesi duyuldu. “Bu senin

fikrindi.”

Nate’e doğru ilerlemeye başladığında omuzlarımı silktim.

Bazı insanlar gerçekten aptal doğuyor.

Gerinip burnuna yumruk attığımda Nate ölü bir geyik gibi yere yıkıldı. Kanayan burnunu tutarak yere düştüğünde tekrar kalkması için boğazından tutup çekmeye başladım.

Kalabalığı yaran Madoc bize doğru ilerledi ve yerde yatmakta olan Nate’i gördüğünde şaşkınlık içinde kaldı.

“Her şey yolunda ııı,” diye sordu gözlerini Nate ten uzaklaştırırken.

Kızın ne cevap verdiğini duymadım ama Madoc başını iki yana sallamış ve Nate’e bakmıştı.

Tate, “Bunu nasıl yaptın,” diye Piper’a sordu.

Piper cevap vermedi.

Tate, “Baban polisti, değil mi,” diye sordu. **“Numa**rası neydi?” Tate telefonunu eline alıp aramaya hazırmış gibi devam etti, “ah, tabi ya 911.”

“Ah peki!” Piper cevapladı. “Nate beni mezunlar toplantısına oradan da Tony’nin evindeki partiye götürdü. Jared’le senin merdivenlerden çıktığınızı gördüğümüzde Nate kameralı telefonunu alıp balkona tırmandı. Daha sonra bana videoyu izlettiğinde Jared’in telefonunu komodinde unuttuğunu gördüm sonra da gidip onu aldım.”

Orospu çocuğu.

“Sonra da videoyu Nate’in telefonundan Jared’inki-ne gönderdin,” dedi bana bakarken.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve omuzlarımdan büyük bir yük boşaldı.

“Jared’in telefonunu ver Piper, hemen,” dedi Madoc ve yerden kalkmaya çalışan Nate’e baktı.

Gözlerimiz buluştuğunda onu tekrar yere sermeyi düşünüyor gibiydi.

Piper bir süre telefonu aradıktan sonra onu Tate'e fırlattı.

"Al işte," dedi ve elini kaldırıp Tate'e, kovar gibi "gidebilirsin," dedi.

Ona söyleyebileceğim yüzlerce hakaret vardı ama bu zaman kaybı olurdu. Bir an önce bu olayla ilgilenmeliydim, Nate ve Piper hiçbir şey olmamış gibi kurtulmamalıydı.

Tate'i buradan çıkarmalıyım.

Ama onun başka planları vardı.

"Piper? Kendine bir iyilik yap ve yardım al. Jared senin değil ve asla olmayacak. Aslına bakılırsa o bir daha sana hiç bakmayacak ve hiçbir yaptığını iyi karşılamayacak."

Tate dönüp bana baktı ve bunu fırsat bilen Piper aniden onun saçına asıldı.

Bu yaşanırken ben lanet bir moron gibi orada durup kalmıştım. Olaylar o kadar hızlı gelişmişti ki ne yapacağımı bilmiyordum.

Tate dolaba yapıştı ve Piper ona vurmaya çalışıyordu. Tate başını eğdi ve daha sonra Piper'm iki yanağına ard arda tokat attı.

Lanet olsun.

Madoc'un bana el salladığını fark ettim.

"Porter!" diye Tate'in kulağına fısıldayıp onu geri çekti.

"Şşşt," diye onu kontrol etmeye çalışsam da Tate hâlâ boğuşmaya devam ediyordu.

Dr. Porter kalabalığın içinden bize doğru geldi. "Burada neler oluyor," diye sordu.

Tate tamamen sakinleşmişti. Dr. Porter yerde yatan Nate ve Piper'a bakarken, Tate başını öne eğmiş sessizce bekliyordu.

“Dr. Porter,” dedi Madoc. “Nate ve Piper birbirlerini dövdüler.”

Sırtımdan aşağı ter boşaldı. Tate’e sarılmıyor olsam ne yapardım bilmiyorum. Aptal Madoc!

“Bay Caruthers, ben aptal değilim.” Dr. Porter kalabalığa baktı. “Burada ne oldu?”

Çenesini kapalı tutması için ayağımı kaldırıp Nate’in koluna bastırdım.

Bir şeyler yumurtlayabileceğinden şüpheliydim. Bu konu yüzünden polise gitmemizi istemezdi.

Tate isterse elbette polise giderdik ama ben bunu kendim halletmekten yanaydım.

Arkadaşım Gunnar, “Ben bir şey görmedim, efendim,” diye cevapladı.

“Ben de, Dr. Porter,” diye başka bir öğrenci devam etti. “Herhalde bir kaza oldu.”

Tüm kalabalık birbirini destekledi.

Porter hiç kimseden bir şey öğrenemedi ve insanlar sorun çıkarmadı.

Tate güvendeydi ve kimse bulaşmadan onu evine bırakabilecektim.

Bıyıklarındaki kahve kalıntılarıyla Dr. Porter, Nate ve Piper’a baktı. “Pekala siz ikiniz kalkın ve hemşireye gidin. Geri kalan herkes doğruca evine gitsin,” dedi.

Nate ve Piper koridorda Porter’ı takip etti, Nate hâlâ sendeliyordu.

Öğrenciler yavaş ve sessizce yerlerinden ayrılmaya başladı. Arkamızdan gülen hiç kimse yoktu. Hiçbiri Ta-te’e imalı bakışlar da atmıyordu.

Videoyu benim yollamadığımı ve artık Tate’e hiçbir şey yapamayacaklarını biliyorlardı.

İnsanların korktuğu biri olmanın böyle faydaları vardı.

Kollarımı Tate’e dolayıp onu kendime doğru çektim.

Artık korunmaya ihtiyacı yoktu.

“Sana güvenmediğim için çok üzgünüm,” dedi. “Ve arabana yaptıklarım için de..

Araba umrumda bile değildi.

“Tate, sen benimsin, ben de senin. Her gün bunu daha da iyi anlayacaksın. Şüphe duymaksızın bana inandığında senin güvenini kazanmış olacağım.”

Henüz bana güvenmediğini biliyordum. Bugün olanlar geçmişte ona yaptıklarımın sonucuydu.

“Ben şeninim ama sen gerçekten benim misin diye şüphelerim var,” dedi sessizce.

“Seni inandıracağım,” onu alnından öptüm ve aklıma Piper’ın onun saçma asıldığı sahne geldi.

Tate’in olayı tersine çevirip Piper’ı nasıl yere serdiğini düşünürken gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Sen gülüyor musun,” diye yarı ciddi yarı sinirli bir sesle sordu.

Evet, şu an kesinlikle gülmemeliydim.

“Şey, eskiden kendi öfke problemim için endişelenirdim ama şimdi seninki için endişeleniyorum. İnsanlara vurmaktan hoşlanıyorsun.”

Kendimi tutamadım ve yüzümde bir sırıtma belirdi.

Tate gözlerini devirdi. “Ben sinirli biri değilim. İlk önce o saldırdı.”

Tate’i kucakladım ve bacaklarını belime sarıp koridordan dışarı taşıdım. Ona dokunmadan bir saniye daha yaşayamazdım.

Ona tekrar sarılamayacağımdan çok korkmuştum.

“Bu senin suçun. Biliyorsun değil mi,” diye kulağıma fısıldadı.

“Ne,” diye sordum.

“Beni bu hale sen getirdin ve ben şimdi zavallı kızları ve erkekleri dövüyorum,” diye ekledi. Madoc’un burnunu kırdığı günü hatırladığımda tekrar gülmek istedim.

“Seni duygusuzlaştırdığımı mı söylemek istiyorsun?”

Kulağımın kenarından öptüğünde vücudum kaskatı kesildi.

“Uyumak sana iyi gelecek, koca zorba,” dedi.

Onu daha sıkı tuttum ve bir gün tüm hatalarımı düzelteceğimi umdum.

Bölüm 38

Tüm hafta boyunca sitelerden videoyu kaldırmak için uğraştık.

Tate sitelerin birinde video için yapılan yorumlan okuduğunda kararlı bir yüz ifadesiyle bunun üstesinden geldi. Bazı yorumlar çok acımasızcaydı. Hepsinin ortak özelliği ise iğrenç olmasıydı.

O, internetteki her siteyi durmaksızın araştırmaya kararlıydı bu yüzden onu durdurup bu işi tek başıma halledeceğimi söyledim. Aslında bu görevi]ax’e vermiştim. Bu lanet şeyleri benden daha iyi biliyordu ve benden çok daha hızlıydı.

Piper’ıı ailesi videoyu ve kızlarının videoyla ilişkisini öğrenmişti. Onu hemen okuldan aldılar ve mezun olana kadar evde öğrenim görmesine karar verdiler.

Bir başka mesele de Nate’di. Geçen hafta koridorda yaşananlardan sonra ortadan kayboldu bu nedenle onunla sonra hesaplaşmaya karar verdim.

Eninde sonunda ortaya çıkacaktı ve onu alt edene kadar hiçbir yere gitmeyecektim.

Bir diğer yandan Tate’in babası ilişkimizi desteklemiş ama bizi “yavaş gitmemiz” konusunda uyarmıştı.

Geçen hafta üçümüz Chicago’ya gidip Tate’e G8’ini aldık. Kızına alacağı araba için bu kadar çok para harcamak içine sinmese de onun mutlu olduğunu görmek istiyordu. Onu meşgul tutup başka şeylerle oyalamak istiyordu.

Bazıları Tate’in babasının onu iyileştirmeye çalıştığını düşünse de böyle bir şey yoktu. Nova projesini geçen yıl benim çok fazla düşünmememem için bulmuştu. Bu sayede uzayı öğrendim, kafam dağıldı ve yeni bir bakış açısı geliştirdim.

Bu elbette Tate’in üzerinde de işe yarıyordu. Video meselesini bu kadar çabuk atlattığına inanamıyordum.

Eline sıkıştırdığım kutuyu gördüğünde, şaşkın gözlerle “bu ne,” diye sordu.

Dizlerimin üzerine çöküp, “açsana,” dedim.

Ağaca tırmanıp gizlice odasından çıktığımda Tate yataktaydı.

Jax’i de peşimden sürükleyip Madoc’un bahsettiği sezon sonu eşyalar satan alışveriş merkezine gittim.

Normalde pek alışveriş yapmazdım ama Tate’e özel bir şey vermek istiyordum.

Elindeki bilezikteki dört şekli incelerken ona baktım. Bir anahtar, bir bozuk para, bir cep telefonu ve bir kalp vardı.

Yüzümde hiçbir ifade yoktu ve onun karşısında ne kadar zayıf olduğumu anlaması çok zordu. Bu kızın, benim gibi bir pisliği sevilmeye layık görmesi çok şaşırtıcıydı.

Birkaç saniye sonra gözlerini yukarı kaldırdı ve şaşkınlık içinde bağırdı. “Bu benim kaderim!” Tate gülerken ben de derin bir nefes aldım.

Kısa bir zaman öncesine kadar Tate’in benden kurtulmak için yaptıklarını fark etmemiştim. Lise de her türlü arkadaş toplantısı ve partilerde onu rahatsız etmiştim.

İhtiyaç duyduğunda benden kaçırmaya alışık olduğu objeler vardı. Para, telefon ve araba anahtarı...

“Evet,” dedikten sonra yüzüme düşen saçlarımı geriye attım. Chicago’ya giderken, geçmişte benden kaçmayı planladığını söylemiştin ve ben bir daha beni bu şekilde görmeni istemem.”

“Hayır, ben..başını iki yana salladı.

“Biliyorum,” diye lafını kestim. “Ama güvenini bir daha asla kaybetmeyeceğimden emin olmalıyım. Kaderinin bir parçası olmak istiyorum, Tate. Beni istediğini bilmek istiyorum. Bu yüzden...” deyip bilekliği gösterdim. “Bu kalp benim. Kaderinin bir parçasıyım. Bunu gidip Jax’le beraber aldık.”

Bilekliği ona verdim. Tate’in ihtiyacı olan tek şey

huydu, bir kalp. Bcıı de bunu sağlıyordum. Tate bir güıı beni bırakıp gitse de beıı hep orada olacaktım.

“Kardeşin nasıl,” diye sorarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

“Fena değil,” diye cevapladım. “Annem şu an onun bizimle kalması içiıı bir avukatla görüşüyor. Kardeşim seninle tanışmak istiyor.”

Kardeşimin kurduğu cümleyi tekrarladım, “seni bu kadar sıkıcı biri haline getiren kızla tanışmak istiyorum.”

Saçma bir şakaydı.

“Çok memnun olurum,” dedi yumuşacık sesiyle. İlgili bir şekilde bilekliğini incelerken onu izledim.

“Takmama yardım eder misin,” diye sorduğunda yanağından akan gözyaşlarını fark etmemişim gibi davrandım. Bunların mutluluk göz yaşları olmasını umut ettim. Aniden, babasının görüşmemize izin verdiği zaman dilimini esnetmesini bekleyemeyeceğimi fark ettim. Tate’e dokunmaya ihtiyacım vardı.

Nihayet bunu yapabildim.

On sekiz yaşında olmamıza rağmen ikimiz de babasına saygı duyuyorduk. Ama ona göre, elbette tüm diğer babalara göre de, Tate’le yapmak istediğim şeyler için çok küçüktük.

Bu şeyleri her zaman yapıyor olsak da...

Onu bileklerinden yakalayıp kucağıma çıkarttım ve atın üzerine biner gibi oturttum.

Ah, Tanrım.

Kollarını boynuma sardı, cinsel organını bana sürttü ve bir an için gözlerimi kapattım.

Bu zevki tatmayalı çok uzun zaman geçmişti.

Tamam, sadece bir hafta geçmişti ama olsun.

Onun tadına vardıkça daha fazlasını istememenin imkanı yoktu.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Eğilip yumuşak dudaklarını benimkine yasladı ve poposunu sıktı. Burada kalamayacağımı biliyordum ama aynı zaman da kendimi durduramıyordum da.

“Jared,” diye kalın bir erkek sesi duyduğumuzda ikimiz de yerimizden sıçradık.

Kahretsin. Bu Tate’in babasıydı.

Başımı sallayıp güldüm.

“Hemen eve gitmelisin,” diye Tate’in babası kapının arkasından seslendi. “Yarın akşam yemeğinde görüşürüz.”

İnanılmaz.

Vücudum çığlık çığlıya bağırıyordu ama ona ne diyebilirdim

ki?

Hey, kızın yorgunluktan tükenene kadar onunla bir işim var mı diyecektim? Ya da gece burada kalsam ne dersin? Çünkü Tate’in dudakları boynumu yakmadan uyuyamıyorum mu?

Evet, homurdanarak “tamam efendim,” dedim. Bu sırada Tate sessizce güldüğü için titriyordu.

Dönüp tekrar ona baktım. “Sanırım gitmeliyim.”

Beni gömleğimden çekip burnunu burnuma yasladı. “Farkındayım,” dedi. “Bileklik için teşekkürler.”

Yataktan inip hoşça kal demeden önce onu son kez öptüm. Beni yemek istermiş gibi baktığından bu pek kolay olmadı.

Ama şimdilik söylediğim gibi cama ilerleyip ağaca tırmandım.

Bay Brandt pantolonumdaki sertliği kesmediği için çok mutluydum.

Belki de bu kez kesecek.

Odamın camına vardığımda kendi kendime güldüm ve Tate'e el sallayıp ışığı kapattım.

Pantolonumdaki sertlik hâlâ azalmamıştı ve Tate'i odama getirmek hâlâ cazip geliyordu.

Soğuk bir duş alsam iyi olacak.

Banyoya doğru ilerlerken telefonumun titrediğini duydum ve onu arka cebimden çıkarttım.

Arayan numaraya baktığımda içimden telefonu klozete atıp sifonu çekmek geldi.

Bu kişi K.C.'den başkası değildi.

Bölüm 39

Kendi kendime homurdandım.

Saat çok geçti üstelik mesajtaşmıyorduk. Gece gece ne istiyordu?

Ekranı kaydırıp cevapladım. "Evet?"

"Sana bir şey söyleyeceğim," çok yavaş konuşuyordu ve ses tonu son derece sinir bozucuydu.

Omuzlarımı silkip, "ilgimi çekmeyeceğinden eminim," dedim ve doğruca banyoya yürüdüm.

"Emin olma," deyip gülmeye başladı. "Şu an Madoc'un evindeyim, acele etmezsen sensiz başlayacağız." Tanrım. Normalde yargılayıcı biri değilimdir ama

K.C. bazen çok aptalca hareketler yapabiliyordu. Örneğin şimdi, sanırım sarhoştu.

“Telefonu ona veriyorum,” dedi. Sabrım taşmak üzereydi.

Madoc telefonu alırken aralarında gülüştüklerini duydum.

“Adamım hemen buraya gelmelisin,” diye Madoc güldü bir yandan da kısık sesle konuşmaya çalışıyordu. “Buna katılmak isteyeceğine eminim.”

Neler oluyor böyle? “K.C. mi?”

“Ne var bunda,” diye Madoc çıkıştı. “K.C. inanılmaz bir şey yaptı. Sana bir hediyesi var. Hediye şu an jakuzide bekliyor. Sana bir ipucu vereyim. İsmi Nate.”

Boğazım düğümlendi ve yüzüm kıpkırmızı oldu.

“Şimdi kalk ve doğruca buraya gel!” Madoc bana bağırıp telefonu kapattı.

İçimden aynı anda hem bir şeyleri tekmelemek hem de gülmek geliyordu.

Pekala demek ki K.C. o kadar da aptal değildi. Nate’i Madoc’un evine nasıl götürdüğüne dair hiçbir fikrim olmasa da bu benim için harikaydı. Kendim için onu dövebilir ve Tate için de öldürebilirdim.

Geçen hafta babasıyla yüzleştiğinde nasıl ağladığını hatırlamam ya da her gün sınıfa giderken kimsenin ona kötü bir şey söylemediğinden emin olmak için eşlik ettiğimi düşünmem bunun için yeterliydi.

Gözünden akan her damla, her hıçkırışı ve utançla gözlerini kapayışı bana dayanılmaz bir acı veriyordu. Nate ve Piper’ın onunla bir problemi yoktu. Onların sorunu benimleydi.

Misafir odasına gidip kardeşimi uyandırdım. “Kavga etmeye gidiyorum, gelecek misin?”

Tate için Chikago’ya gittikten sonra kardeşim de bize taşındı. Bizden uzak olmasından hiç hoşlanmıyordum ve bakıcı ailesinin bize yaptığı ziyaretlerde hoşgörülü davrandıkları için rahatlamıştım. Kardeşim bu hafta okula gitmek için

her gün bir saat araba kullanmış ve hep bizde kalmıştı.

“Elbette,” deyip yataktan fırladı.

Saçlarını arkaya attı ve hazırlanıp evden çıktık. Annem bu sırada uyuyordu bir an için Tate’i de götürmeyi düşünsem de onun evde kalmasının daha iyi olacağı sonucuna vardım. Onu daha fazla sıkıntıya sokmak istemezdim.

Benim yenilenmiş arabama -Boss’a- bindik ve koltuklarımıza oturduk. Emniyet kemerlerimizi bağladıktan sonra yola çıkmaya hazırdık. Şehrin diğer tarafındaki boş sıkaklarda giderken, Jax yanımda esneyip duruyordu.

“Çok geç yatıp, erken kalkıyorsun. Daha fazla uyıı-malısın,” dedim göz ucuyla vereceği tepkiyi bekliyordum.

Kafasını salladı. “Gidip onunla konuşmalısın,” dedi. “Gecenin ikisinde duşta küfür ediyordun. Şu kızı al bir yerlere götür. Eminim o da en az senin kadar üzülüyor-dur meseleye.”

Camdan dışarıya baktım ama güldüğümü gizlemeyi başaramadım. “Bir şey değişmez,” dedim. “Her şekilde yine soğuk bir duşa ihtiyacım olur. Birini sevdiğin zaman, hep daha fazlasını istiyorsun.”

“Aman Tanrım,” dedi. “Gidip onun ismini vücudu-

na yazdırma ama tamam mı? Bir adam vücuduna sadece kendi kızının ismini yazdırmalı.”

Kafamı salladım ama günün birinde omuzuma aldığım kahverengi saçlı, mavi gözlü küçük kızın görüntüsü beliriverdi zihnimde.

Aman Tanrım.

Dışarıya bakarken, gelecek hakkındaki fikirlerimin ne kadar da çabuk değiştiğini düşünmeye başladım.

Yolun geri kalanında hiç konuşmadık. Madoc’ın evine geldiğimizde buranın Tate ve benim yaşadığımız muhite göre çok daha klas bir yer olduğunu fark ettim.

Yanlış anlaşılmak istemem, aslında fena bir yerde yaşamıyoruz. Binalar düzenli,

park ve bahçeler temiz. Bir de civarda çok harika partiler oluyor sık sık.

Ama Madoc? Burası şehirdeki doktorlar ve avukatlar için bile fazla lüks. Burası üst düzey şirkey yöneticilerinin ya da çok başarılı cerrahların, kendileri Chicago'da çalışırken ailelerinin konforlu ve güvenli bir şekilde yaşadıkları yer.

Metal kapıya doğru sürüp giriş düğmesine bastım.

Gün içinde kapıda hep bir görevli oluyor aslında ama geceleri hepsi site içerisinde devriyeye çıktığı için kapıda kimse yoktu.

Kapı yavaşça açıldı ve taşları kusursuz döşenmiş yoldan sitenin içerisine girdim.

Bir kaç ev geçtikten sonra Madoc'ın evine giden yola girdik ve arabayı evin önündeki boşluğa park ettim. Aslında burada ne yapacağımızla ilgili gerçek bir planımız yoktu ama her zamanki gibi önden gidip sanki ne yaptığımı biliyormuş gibi davranmaya karar verdim.

İnsan şüpheye düştüğünde iyi bildiği şeye tutunmalı. **432**

Jax'in arkamdan arabadan indiğini duydum, bir kaç adım sonra evin girişindeydik.

Burası gerçekten bir köşk gibiydi ama Madoc için burası sadece eviydi.

Madoc, asla sosyal statüsüyle ya da parasıyla övün-mezdi. Öyle olsa arkadaşım olmazdı zaten.

"Hey adamım. Hoş geldiniz," diyerek yanımıza geldi. Üzerinde kareli gri bir şort vardı. Arkaya taradığı sarı saçları sanki az önce havuzdan çıkmış gibi ıslaktı ama vücudu tamamen kuruydu.

Kış çoktan gelmişti, hava buz gibiydi ama Madoc'm jakuzisi soğuğu etkisiz kılıyor olmalıydı.

Tam önünde durdum ve, "Yani şimdi o gerçekten senin evine geldi mi," diye sordum.

Nate, Madoc'ın en iyi arkadaşım olduğunu biliyordu. Videoyu seyrettikten sonra Nate'in Madoc'la aynı ortamda bulunacak kadar aptal olamayacağını

biliyordum.

Madoc gülümsedi. “İşin en güzel yanı da bu işte. Evet burada ama burasının KC.’nin evi olduğunu sanıyor.” Nate’i kandırmış olmanın verdiği mutluluk gözlerinden okunuyordu. “K.C. bu gece dışarıdaydı. Yolda ona rastlamış. Hemen ayarladık bir şeyler. Ona Nate’i buraya getirmesini söyledim. Geldiler ama daha beni görmedi Nate.”

Duyduklarıma şaşırmıştım ama bir yandan da, “Bu meseleyi ne kadar ileriye götürmeliyim,” diye düşünüyordum. Belki de hayatımda ilk defa kendi hayatımın gidişatı ile bu kadar ilgileniyordum.

“Dizginleri elimizde ha,” dedi yanımda duran Jax.

Dizginler?

Başımı çevirip ona baktığımda sadece gülümsedi ve başka yöne bakmaya başladı..

Jax, Nate’le aramda geçen her şeyden haberdardı, videoya yardım etmişti her şeyden önce yani bizim tarafımızda olduğu kesindi. Bu pislik herifin yaptıklarının bedelini ödemesini en az bizim kadar istiyordu, ona şüphe yok.

Giriş holünden mutfağa doğru sessizce yürürken, Jax ve Madoc’m hemen arkamda olduklarının far kındaydım.

Ben içeri girip de onun mutlu dünyasını bozmadan once, K.C. ile jakuzide içkilerini yudumladıklarını görebiliyordum cam kapılar sayesinde.

“K.C. hemen dışarı çık,” dedi içeri girer girmez.

Nate daha ağzını açmadan, “Sakın konuşma.” Deyip onu susturdum.

K.C., üzerinde iç çamaşırlarıyla jakuziden çıktı.

“Onun kıyafetlerini alın,” dedim gözlerimi Nate’den ayırmadan. Madoc ileri çıkıp Nate’in kıyafetlerini alıp jakuzinin yanından uzaklaştırdı.

Nate’in üzerinde herhangi bir şey var mıydı emin değildim ama çırılçıplak olduğunu tahmin edebiliyordum.

Nate gözlerini kilitlemiş bana bakarken Madoc da Jax de hemen yanımdaydı. K.C. nereye gitti görmedim ama kapı sesi duymadığım için onun da hala orayı terk etmediğini tahmin ediyordum.

“Jax, bana bıçağını ver,” dedim sağ elimi yana açarak. Gözlerimi Nate’in korku dolu gözlerinden hiç ayırma-mıştım. Bir kaç saniye sonra sustalı elimdeydi.

Nate’in yaşadığı korku bakışlarından anlaşılıyordu. Bir anlığını etrafına bakınıp bir kaçış yolu aradı.

Deneme bile.

Jakuzinin yanına, tam karşısına oturdum. “Niye bu kadar kızgın oluğumu biliyorsun,” dedim. “Ama yaptıklarını asla unutmayacağımı da bilmen gerekirdi.”

“Jared,” dedi.

“Kes sesini,” deyip onu suturdum.

Kısa siyah saçları boncuk boncuk terleyen alnına düşmüştü. Dudakları titriyordu.

“Polise gidebilirdik,” dedim. “Ama ben kendi işimi kendim halletmeyi tercih ederim.” Bıçağı elimde salladım. “Ve bu işi canını çok yakarak halledeceğim.”

“Lütfen yapma,” dedi ağlamaklı bir sesle. “Açıklayabilirim.”

“Açıklamak mı,” diye bağırdım. “Hangisini açıklayacaksın? Kız arkadaşımı ormanda sıkıştırmanı mı? Yoksa bizi çırılçıplak videoya çekip tüm dünyaya ifşa etmeni mi?”

Jakuzinin etrafında yürüyerek ona yaklaştım ve, “Bak,” dedim, “Senin bazı çok basit şeyleri anlamaktan aciz, aptal herifin biri olduğunu çok iyi biliyorum. Bu gece senin için zor bir gece olacak ama anlamanı sağlayacağım.”

Ona biraz daha yaklaştım.

“Çok üzgünüm,” diye bağırdı. “Ona dokunmamalıy-dım. Çok üzgünüm. Ona bir daha asla bakmayacağını bile. Lütfen bana zarar verme.”

“Çok nesin,” diye sordum gözünün içine bakarak.

“Çok üzgünüm,” dedi yüksek sesle.

“Ne için üzgünsün?”

“Senin kız arkadaşına bulaştığım için çok üzgünüm.’

“Hayır,” dedim tane tane konuşarak. “Sen Tate’e bulaştığın için üzgünsün.”

Tate benim kız arkadaşım olsun ya da olmasın, bu herif bir daha asla ona yaklaşmamalı.

“Tate,” diye düzeltti derin derin nefes alarak. “Tate’e bulaştığım için çok üzgünüm. Bir daha asla olmayacak. Kafam güzeldi, aptallık ettim. Ondan özür dileyeceğim.”

“Hayır,” diye bağırdım. “Eğer onunla bir daha konuşursan, ona bakarsan, ona gülümsersen, senin çok feci canını yakarım.” Çenem sinirden kilitlenmişti. “Şimdi defol git.”

“Ne?” Maddoc’ın sesini duydum ama gözlerimi Na-te’den ayırmadım. Piç kurusu tamamen çıplaktı.

“Nate gidiyor,” dedim, arkadaşıma ve Jax’e bakarak. İkisi de şaşkınlıktan dillerini yutmuştu. “Bu seferlik.”

Bu pisliğin canının yandığını görmeyi beklediklerini biliyordum. Ben de istiyordum aslında.

Ama bir şeyler değişmişti. Sürekli Tate’in benden daha iyisi birini hak ettiğini düşünmekten bıkmıştım artık. Bu gece kendimi kaptırıp her zamanki gibi karşım-dakinin canını yakmanın durumu iyileştireceği yoktu. Nate pisliğin tekiydi. Sevdiğim kadın benimleydi. Ben zaten kazanmıştım.

“Kıyafetlerim,” dedi ve aranmaya başladı Nate Jakuziden çıktığında. “Arabamın anahtarı da pantolonum-daydı.”

“O zaman bir problemin var sanırım. İyi yürüyüşler.”

“Bir an tereddüt etti. Muhtemelen ekim soğuğunda, gecenin bir vakti, çırılçıplak yirmi kilometer yolu nasıl yürüyeceğini düşündü.

Ama itiraz etmedi.

O dışarı çıkarken, herkes sessizce onu izliyordu.

K.C.’nin uzakta havluya sarınmış bizi seyrettiğini o zaman fark ettim. Telefonda sesi kafayı bulmuş gibiydi ama şimdi gayet ayık görünüyordu.

“Dışarı çıkana kadar ona eşlik edeceğim,” dedi Madoc. “Evimden kıyafet çalmasını istemiyorum.”

Bıçağı kapatıp ve Jax’e verdikten sonra çıkışa doğru yürümeye başladım ben de.

“Jared, neler oluyor? Bir yumruk bile atmayacak mısın,” dedi Jax, yüzünde şaşırmış bir ifadeyle.

“Hayatta kavga etmeye değer başka şeyler var Jax.”

Dönüp Tate’in en yakın arkadaşına doğru yürürken, bu gece onun da burada olmasının ne kadar iyi olduğunu düşünüyordum.

“Teşekkürler,” dedim K.C.’ye bakarak.

“Lafı bile olmaz,” dedi ve dönüp kendisini iştahlı bakışlarıyla taciz eden Jax’e bakmaya bakmaya başladı.

“Sen neye bakıyorsun öyle,” diye çıkıştı.

“Seni eve bırakmamı ister misin,” diye sordu Jax.

“Seni tanımıyorum bile.”

“Tanırsın. Seni eve bırakmama izin verirsen tanışmış oluruz.”

Aman Tanrım.

K.C. teklifi reddetti ve, “Kaç yaşındasın sen,” diye sordu Jax’e.

“Seni çözebilecek kadar yaşlı,” diye cevap verdi Jax.

K.C. bir bana bir ona ters ters baktı.

"İkiniz de aynısınız," dedi ve arkasını dönüp gitti. "Madoc, beni eve bırakman lazım," diye bağırdı içeri girerken.

Jax bir kahkaha patlattı arkasından.

İkimiz de bağlanmaktan kaçan tiplerdik ama bunun hayatımıza yansıması çok farklıydı. Jax asla bağlanmayacağını çok iyi bildiği için uzun ilişkilerden benim gibi kaçmıyordu.

Ben değer vermekten korkuyordum.

Jax, değer vermeyeceğini çok iyi biliyordu.

"Bu kız kim," diye sordu evden çıkıp arabaya doğru yürürken.

"Tate'in en yakın arkadaşı K.C."

Kapıları açıp arabaya bindik.

"KC.'nin açılımı ne?"

"Hiçbir fikrim yok açıkçası. Ben onu hep K.C. olarak bildim. Ve yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Zaten Tate ile aramı düzeltmeye çalışıyorum. Şu an bir vukuatı daha kaldıramayız. KC. tek gecelik kızlardan değil. Ondan uzak dur. En azından bir süreliğine." "Çok geç kardeşim. Avcılık bizim kanımızda var." "O senin tipin bile değil. Gergin ve mızmızdır biraz." Tam siteden çıkmak üzereydik.

"Tam benim tipim aslında," dedi. "Böyle tiplere bağlanılmaz."

Bölüm 40

"Orospu çocuğu," diye homurdandım yatağımda otururken.

Bacaklarımı kendime çektim, dirseklerimi dizlerime dayayıp alnımı elime yasladım.

Çok pis sıçtım.

Sürekli bir ereksiyonla uyanıyordum, sanki tekrar onüç yaşındaymışım gibiydi.

Aslında bacaklarımın arasındaki basınç ve acıyla uyanıyordum ve istediğim tek şey onu yan daireye hapsetmekti.

Uzun bir yıl olacaktı. Bundan emindim.

Hâlâ üniversite ile ilgili herhangi bir planım yoktu ama bir şey kesindi. Nereye gidersem gideyim, Tate'i ziyaret edip ebeveynleri etrafında yokken aklını karıştıracaktım.

Düşüncelerim bir gıcırtıyla bölündü ve başım Tate'in odama girişini görmek için ellerimden fırladı.

Göğsüm sıkıştı ve rüya görmediğimden emin olmak için bir kaç kez göz kırptım.

Kapıyı kapatıp, yaslandı.

Dudakları yumuşak ve oynaktı.

Beni mahvediyordu.

Ateşli ve ısrarcı görünüşü. Islak ve açık dudakları. Pürüzsüz ve alaycı sesi. O burada olduğu için şükret-meye hazırdım.

"Dalga mı geçiyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım ve battaniyeyi fırlattım.

Yataktan fırladım ve ona koştum. Dudaklarımız birleşti ve vücudunun benim için yaradılışının tatlılığıyla, dokunduğum bütün diğer kızlardan pişman oldum.

Tadı, kızarmış elma ve kızgın gökyüzü gibi her zaman güzeldi ve dili şeker gibiydi.

Benimle nasıl hareket edeceğini biliyordu. Ona doğru eğildiğimde, o geri doğru eğildi. Başımı geriye çektiğimde, zihnimi okudu ve boynunu bana açtı.

"Bekle" dedi soluk soluğa. "Ön kapı açıktı. Geldiğimde anneni görmedim ama uyanmış olmalı."

Onu azarlayarak kafamı salladım. “Bunu sen başlattın ve burası senin evin değil. Burada kural yok” Gü-

lümsedim ve sesimizi bastırması için iPoduma uzanıp *Rachel Rabin"*in *Raise the Dead* şarkısını açtım.

“Buraya gel” Kalçalarından tutup kendime bastırırken fısıldadım.

Ama o beni itti.

Hayalkırıklığı —hayır, acı ve kafa karışıklığı— her yanımı sarmıştı.

“Ne—” Sormaya kalkıştım ama kıyafetlerini çıkarmaya başladığında nefesim kesilmişti.

Siktiiiiir.

Küçük, beyaz atleti?

Gitti.

Şortu ve külotu?

Tek bir hareketle çıkardı.

Ve bana geldiğinde, sersemlemiştim ve çok serttim.

Parmaklarım güzel göğüslerinin üzerinde süzüldü. Cildi ipeksi ve sıkıydı.

Kusursuz.

Beni yatağa itip üzerime oturmadan önce komodinimin çekmecesine ulaşacak kadar bile vaktim olmamıştı.

“Tate, kondom.” Dedim soluk soluğa.

Vay canına.

Vücudum onun temasıyla titredi ve bana sürtünen ıslak sıcaklığıyla aletimde kan pompalanıyordu.

“Baksır,” diye fısıldadı prezervatifi almak için eğilirken. Ne demek istediğini biliyordum.

Neredeyse üç saniye sonra, prezervatifi takmış ve içine girmiştim.

Bir dakika için durduk, ikimiz de titriyorduk ve duygularla doluyken nefeslerimizi yakalıyorduk.

Tanrını, Tate.

Çok sıkı.

Nefes nefeseydik ve daha fazlası için tekrar yaklaştık. Dudakları dudaklarıma yapıştı ve dilimi onunkine karşı hareket ettirerek ağzının içine daldım.

“Jared” öpücüklerin arasından fısıldadı. “Bana bir şey oldu. Seni hep daha fazla istiyorum.

Kollarımda ve bacaklarımda tatlı bir kasılma hissettirerek, kalçalarını yukarı aşağı, ileri geri hareket ettirmeye başladı.

Onun eşsiz teni krem gibi geliyordu, kalçalarını avuçladım ve oda ıslak bir sıcaklık ve terle dolarken onu kendime doğru çektim.

Tanrım.. Beni sevdi.. Buna hâlâ inanamıyordum ama, sevdi.

“Ne istiyorsun, Tate?” Azgın ve onun tenine, kokusuna, ateşine olan ihtiyacımla kendimi kaybetmiş bir halde, dudaklarında nefes aldım.

“Seni istiyorum” Gözlerini kapadı ve vücudu benim üzerimde sarsılırken kafasını geriye attı. “Her sabah ve her gece.”

Kafasını tekrar öne eğdi ve parmaklarını saçlarıma geçirdi. “Seni bütün gün hissetmek istiyorum, Jared.” Evet, uzun bir yıl olacaktı.

Kolumu beline sardım, altta yatması için bizi döndürdüm ve hayatımın aşkını yeterince sert siktim. Böy-lece beni hissedecekti.

Bütün lanet gün.

“Ahhh,” inledi ve azgın bakışları benimkilerle buluştu.

“Seni seviyorum, Tatum Brandt.” Elimle ağzını kapadım ve içine daha sert girdim. “Şimdi gelmeni istiyo-rum.

Acele etmekten gerçekten nefret ediyordum. Ama annemin çoktan kalktığını biliyordum ve müziğe rağmen konuşmalarımız ve inlemelerimiz dikkat çekecekti.

“Aman Tanrım, bebeğim, bu harika.” Ağzımı göğüslerine yaklaştırdım ve meme uçlarını emdim.

Sırtımın terden sırılsıklam olduğunu biliyordum ve onun tuzlu tenini tattığımda gülümsedim. Bunu benim kadar hissetmişti.

Uylukları gerildi, tırnaklarını sırtıma batırdı ve nefesini tuttuğunda içinin titrediğini hissettim.

Geliyordu. Gözlerini görmek için yukarı baktım. Kısa bir süre sonra, küçük bir inilti çıkardı ve nefesini bıraktı.

Tate boşaldığında hep anlardım. Nefesini tutması gibi bir olayı vardı.

Bir elimin üzerinde eğildim ve diğeriyle onun bacağını kavradım. Kalçalarımı bacaklarının arasında, daha da hızlı, daha da fazla, daha da sert hareket ettiriyordum.

Gözlerim kapalıydı ve içimdeki basınç patlama noktasındaydı.

Siktir.

Keyifli suratına baktım ve boşalmama izin vermeden önce bir kaç kez daha içine girdim.

Rahatlatıcı ateş damarlarımda yayıldı ve onıın üstüne yığıldığımda bütün hava bedenimi terk etti, bir maraton koşucusu gibi nefes alıyordum.

“Jared, temiz bir tişörte ihtiyacım—oh.”

Kafamı kaldırdığımda Jax’i gördüm, Tate çığlık attı ve vücudunu örtmek için beni kendine çekti.

“Lanet olsun!” Çırılçıplaktım ve Jax fal taşı gibi açılmış gözleri ve beş karış açık ağzıyla orada duruyordu. “Defol git!” diye bağırdım.

Bir an duraksadıktan sonra, sırıtarak içeri girdi ve homurdandı. “Hey, sen Tate olmalısın. BenJaxon.” Ve pislik herif elini sıkması için ona uzattı.

Neyse ki Tate benim altımda korunuyordu ama ben örtülü değildim. Sik kafalı kapıyı da açık bırakmıştı.

Tate dışarıya baktı ve çekinerek elini uzattı. “Um.... Merhaba, Jaxon. Tanıştığıma sevindim.”

El sıkıştılar. Aptal herif hâlâ orda sırıtarak duruyordu.

“Siktir git,” diye bağırdım yine, gözlerimden ateş çıkıyordu.

“Jared, neden bağırıyorsun?” Annem kafasını içeriye uzattı ve Tate yine altımda bir top kadar küçüldü.

Oh, neler oluyor?

“Jared!” Annem beyninden vurulmuşa dönmüştü, ekstra kol ve bacakları fark ettiğinde dişlerimi sıktım.

Jax kahkaha krizine girmişti ve yüzü kırmızıya dönüyordu.

“Herkes, dışarı!” diye bağırdım. Jax tüydü, hâlâ gülüyordu ve besbelli daha fazla

kahkahayı zapt etmeye çalışıyordu.

Annemin yüzü öfkeyle doluydu, birşey söylemek is-444

tiyormuş gibi duruyordu, kapı kolunu kavradı ve çarparak kapattı.

“Aman Tanrım!” Tate göğsüme yaslanıp ağladı. “Bu yaşanmış olamaz”

“Evet, maalesef öyle. Ama kim takar ki?” Omuz silktim. Tate utandığı için kızmıştım ama annem ve Jax birer tehdit değildi.

Bana baktı, o seksi saçları gözlerinin üzerine düşüyordu. “Annen, babamla konuşacaktır.”

“Annem babandan çekinir. Hepimiz öyle. Bir şey söylemeyecektir.” Alnından öptüm.

“Çok edepsiz davrandım.” Kendini örterek doğruldu, hasta gibi görünüyordu. “Ben bunu durduramadım. Ya da... İstemedim, belki. Uyandım ve seni o kadar çok istiyordum ki. Düşünmedim.”

“Bana bak,” yüzünü ellerimin arasına aldım. “Sen edepsiz değilsin. Sen iyi bir kızsın. Bunu bizden kimse alamaz, Tate.” Sesim kalınlaştı ve gözlerim keskinleşti. Gözlerimle karşılaşması için hafifçe çenesini kaldırdım. “On sekiz yaşındayız. Benim evimdeyiz. Güvenli bir yerdesin. Aşık olduğumuz için özür dilememiz gerekiyormuş gibi davranmayı bırak. Onun çatısı altında babana saygı göstermeni anlıyorum ama olan oldu bir kere. Geriye dönemeyiz.” Onu kollarımın arasına aldım ve sıcacık boynundan öptüm.

“Biliyorum,” iç çekti, kollarını boynuma doladı ve bana sıkıca sarıldı. “Seni seviyorum, ve... ve buna güveniyorum.”

Ama ben yine de içime oturan şüpheyi hissettim. *Emin miydi?*

Son zamanlarda çok fazla drama ya da çok fazla sorun vardı ama hâlâ incinmekten korkuyordu. Boğazımı temizledim ve konuyu değiştirdim.

“Hadi gidip okul için hazırlan.” Geri çekildim ve ona baktım. ‘‘Yarım saate seni almaya gelirim. Ve ön kapıdan çıkabilirsin. Artık burada olduğunu biliyorlar” diye ekledim ayağa kalkarken.

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı ve temiz tişörtlerimden birini suratına attığımda gülümsedi.

“Bunu giy.” Başka bir Nine Inch Nail tişörtüydü. En sevdiğim gruplardan biriydi bu yüzden bir kaç tane var. “Geçen yıl yaktığını yerine koymak için,” diye ekledim bana kaşlarını çattığında.

“Güzel.” Gülümsedi ve iç çamaşırıyla şortunun üzerine geçirdi. “Kıyafetlerini giymeyi her zaman sevmişimdir,” Seksi bir şekilde fısıldadı ve kıyafetini göstermek için etrafında döndü.

Veeeeeee.. Tekrar sertleşmiştim.

★★★

“Dostum, hepsini geri alıyorum,” Jax, mutfağa girdiğimde konuşmak için koştu. “Kesinlikle onun adını vücuduna dövme yaptırmalısın. Tanrım, onun adını dövme yaptıracağım. Tekrar gülmeye başladı, *pislik herif.*

“Jaxon, bu davranışın hoş görülemez.” Annem elinde bir evrak çantasıyla içeri girdi. “Burada yaşarken bundan kurtulabileceğini sanma.”

“Evet, anne,” diye geveledi ama dürüst olmak gerekirse annemle benden daha iyi bir ilişkisi vardı.

“Jared. Okuldan sonra evde ol. Konuşacağız,” dedi parmağını bana doğrultarak.

“Evet, anne,” diye geveledim ben de, Jax*i tekrar ederek.

“Jax, tatlım. Laptopumla işin bitti mi?”

“Evet, çantana geri koydum. Teşekkür ederim,” dedi ve lavaboya yaslanırken bir ağız dolusu mısır gevreğini daha kaşıkladı.

Annem laptop çantasını omzuna astıktan hemen sonra bana doğru yürüdü. Elini yanağıma koymasına izin verdim ama hâlâ göz teması kurmayı başaramıyordıım.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı nazikçe. “Ve okuldan sonra evde ol.”

Kafamı salladım ve annem odadan çıktı, topuklarının sesi koridorda kayboluyordu.

Koynunda gülümsemesini saklamaya çalışan Jax'e bakarken, birden kafam karıştı.

"Telefonun var. Laptop'a neden ihtiyacın oldu ki," diye sordum, tezgahtan aldığım elmaya bir ısırık atarken.

Sadece omzunu silkti ve ağzını daha fazla *Capta'm Crunch* ile doldurdu.

★★★

"Bu kıyafetin içinde rahat olduğuna emin misin Tate," diye sordum el ele okula girdiğimizde.

Bana bakmadı ama gülümsemesinde alay vardı. "Endişelendiğin benim rahatım mı yoksa kendininki ini?"

Bir kaşar gibi görünmüyordu. Aksine, bir dergi kapağından fırlamış gibiydi. Ama uyduruk siyah elbisesi çok kısaydı. Genelde erkek gibi giyinirdi ama sanki benim libidomu günün her saatinde mahvetmek gibi bir görevi vardı.

Fazla yüklenmiştim.

"Endişemin benimle bir ilgisi yok." Onu yanıma çektim ve kollarımı boynuna doladım. "Ben sadece seni düşünüyorum."

Koridorlarda dolaştık ve çok az dikkat çektik. Sonunda okulun ilgisi daha yeni olaylara kaymış gibiydi.

Jax bir dahiydi. Dün eve gittikten sonra internette araştırma yaptım ama videoyu hiçbir yerde bulamadım.

Herkes hayatına devam ediyordu.

"Hadi bugün okuldan sonra bir tur atalım," diye bir öneride bulundum. "Sadece motorsiklete atlayalım ve gidelim."

Ona baktım, kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi ama sonra gözleri yanımızdaki

dolaplara kaydı ve havası hemen değişti. Onun bakışlarını izledim ve Tate'i ve beni süzerek fısıldayan iki kız gördüm. Çok barizdi.

Kızlardan birini tanımıyordum. Ama diğerini kesinlikle tanıyordum.

Siktir.

"Tate, önemseme."

"Söylemesi kolay, Jared." Sesi alçak ve sakindi ama bir şey vardı. "On porno yıldızıyla filme çekilmiş bile olsan herkes tarafından muhteşem bir adam olarak görülürsün. Ama benim için durum farklı. Bu videonun bedelini ödeyen benim. Sen değil."

Haklıydı. O şeyi her gördüğümde iki büklüm olsam da, onun yerinde değildim.

Onu buradan götürmek istedim. Motorsiklete atlamak ve kaybolmak... Ama buna izin vermezdi. Bunun yerine, elini tuttum. "Hadi sınıfa gidelim."

Kalabalığın arasından yürümeye başladık ama o duraksadı.

Ona baktığımda, titreyen telefonunu çıkardığını gördüm. Çalan ve titreyen başka telefonları duyunca gözlerimi kapadım.

Korku midemi delmişti. Herkese aynı anda mesaj geliyordu, tıpkı Tate'in video patladığında yaptıklarını söylediği gibi.

Kendi telefonum popomda titredi ve onu almak için korkuyla cebime uzandım.

Madoc.

Etrafıma bakınca, neredeyse herkesin burunlarının kendi telefonlarında olduklarını farkettim.

Kaydırarak ekran kilidini açtım ve mesajı okudum.

Gerçekten mi?

Öfke ve nefret midemi yakarken, Nate'in dün gece jakuzide zırlamasını izledim. Videoda ben de vardım ama bulanıktım ve ne dediğimi de duyamıyordum.

Siktir! Sıcaklık sırtımda ilerliyordu. Tate'e baktığımda alnımdan soğuk terler aktı. O da hiç şüphesiz, bunu izliyordu. Bazıları, fısıldayarak henüz mesajı almamış olanlara telefonlarını gösterirken, diğerleri koridorlarda bağırmaya ve gülmeye başlamıştı.

Video gurur verici değildi. Açıkça beni koruyordu ama onu bir omurgasız şakası gibi köpeklerine atıyordu.

449

İyi, peki. Bununla bir sorunum yoktu ama ya Tate?

Telefona bakarken kaşları çatıldı ve sonra çok mutsuz ve ciddi gözleri bana kilitlendi.

"Jared? Bu sensin değil mi? Onunla konuşan kişi sensin."

Nefes alışları hızlı ve yüzü gergindi.

Orospu çocuğu. Tam da bazı şeylerin yatıştığını umuyordum. Lanet Madoc ve lanet Jax. Besbelli bunu bütün okula Madoc göndermişti ama dün gece arkam dönükken bunu filme çeken Jax olmalıydı. Bundan emindim. Madoc videoları düzenlemek hakkında hiçbir bok bilmezdi. Jax akıllı olandı.

Ve bu yüzden bu sabah annemin laptopunu ödünç almıştı.

"Tate, bu-"

"Bu dün gece miydi," diye sözümü kesti.

"Çok ani oldu." Ellerimi kaldırdım ve ona doğru yavaş yavaş hareket ederken başımı salladım. "Nate, Madoc'un evindeydi ve Jax ile ben onunla yüzleşmek için oraya gittik."

"Onu tehdit mi ettin? Ne düşünüyordun," dedi suçlayarak. "Yani, beni yanlış anlama," diye devam etti, "Bu jestini takdir ediyorum ama buna değmezdi. Şimdi herkes yine bizim hakkımızda konuşuyor, Jared. Bunun ne için olduğunu biliyorlar."

Etrafa baktım ve -evet- insanlar yine bize bakıyordu. Gülüyorlar ve

konuşuyorlardı, fısıldamaktan bahsetmiyorum. Sırıtmalar art niyetli ya da kindar değildi ama yine de konuşuyorlardı.

Ve Tate bundan bıkmıştı.

“Neden beni de götürmedin,” diye sordu. Omuzlarımı kaldırdım ve acı bir kahkaha attım. “Seni tekrar o karışıklığın içine sokmak kötü bir fikir gibi geldi. Çok şey yaşadın. Duygusallaşmanı istemedim-” “Duygusal?” Sesi bir havalı korna gibi patladı, bütün koridoru susturmuştu.

Etrafa göz attım ve ona daha çok yaklaştım. Onun bariz öfkesiyle sinirlendiğimi hissediyordum. “Demek istediğim o değil-”

“Bu sabah neden bana bundan bahsetmedin?” Etrafını bir duvarla çevirmişti ve ben orda bir dakika önce ona nasıl yakın olabildiğimin dehşetiyle dikiliyordum. “Başka bir video, Jared,” diye haykırdı. “Bundan haberim olmalıydı.”

“Kaydedildiğini bilmiyordum!”

Bu da ne? Neden kızdı ki? Aksine, onun onurunu koruduğum için mutlu olmalıydı! Tabi ki Nate bir çizik bile almadan kurtuldu ama video benim bıçağım onun yüzüne gittiğinde kesilmişti. Nate ortaya çıkıp iyi olduğunu kanıtlayana kadar insanlar en kötüsüne inanacaklardı.

Tate fazla tepki veriyordu çünkü neler yaşandığını bilmiyordu.

“Geçen seferkiyle aynı bahane,” diye terslendi. “Bahane?” Gerçekten seks videosu hakkında bir şey bildiğimi mi ima ediyordu? “Boş yere büyütüyorsun. Yine! Tıpkı lanet arabam gibi!”

Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve bir nefes verdim. “Bak,” dişlerim sıkılı ve sesim alçaktı. “Dün gece Nate’i Madoc’un evine K.C. getirdi-”

“K.C. bunun içinde miydi,” diye lafımı böldü. “Ve ben değildim? Neden bana söylemedin?”

Oh, Tanrı aşkına.

“Seçme şansım yoktu,” dişlerimi gıcırdattım. “Bu sabah odama süzüldün ve hızlıca üzerime atladın-”

“Ah,” diye hırladı ve dizini bacaklarımın arasına geçirdi.

Eğildim ve bir dizimin üzerine düştüm.

Siktir, siktir, siktir...

Şiddetli bir acı kasıklarımda dolaşırken inledim.

Aman Tanrım, Tate!

Gözlerim kapalı, yere yığılmamaya çalırken hızlıca nefes alıp veriyordum.

Aletim yanıyordu ve bulantı dalgaları midemde yuvarlandı. *Ah, Tanrım...*

Ard arda nefes alarak kusmamaya çalışıyordum... Ya da ağlamamaya.

Tate gitmişti. Gittiğini görmemiştim ama yokluğunu hissettim.

Ve ben oradaydım. Titrediğim ve görüşüm bulanık olduğu için göremediğim insan dolu koridorun ortasında yalnız ve aptal.

Kahrolası Tatum Brandt.

Beni öldürecekti.

Bölüm 41

Ağırlığımı omzuma verip biraz daha öne düştüm.

“Bunu iyi yapıyor, değil mi?”

Madoc.

Ayağa kalkmama yardım etti ve dik durmaya çalışarak dolaplara yaslandım. Baştaki acı geçmişti ama hâlâ kötü durumdaydım.

Berbattı, bunu bir daha asla hissetmek istemiyordum.

“Video,” diye homurdandım sesimin sert çıkmasını umarak ama sesim neredeyse ağlayacakmışım gibi çatlaktı.

“Kardeşin,” dedi başıyla onaylayarak. “Dün gece gizlice gösteriyi telefonuna kaydettiğini gördüm ama ne yaptığı hakkında bir fikrim yoktu.” Kaşlarını kaldırdı. “Bu sabah bana mail atana kadar.”

“Lanet olsun size,” diye bağırdım. “Ve sen de bunu herkese göndermenin iyi bir fikir olacağını düşündün?” “Evet,” dedi tereddütsüz ve başını salladı, gözleri parlıyordu. “Bunu herkese göndermenin mükemmel bir fikir olduğunu düşündüm. O şerefsizi sızlarken görelim, ona kendi ilacından tattıralım.

“Tate şimdi beni suçluyor.”

“Şey...” gülmeye başladı. “Böyle tepki vereceğini bilmiyordum ama bunun geleceğini görmüştün, değil mi?”

Gülüyor muydu?

Evet, bu gerçekten çok komikti.

“Fazla tepki verdi.” Bir koridor dolusu insanın içinde, aletimi hayata döndürmek için soğukkanlılıkla masaj yapmaya çalışırken, dik durdum. “Dün gece doğru olanı yaptım. Üstelik o aşağılık herifin yaptıklarından sonra gerçekten hiçbir şey yapmayacağımı mı düşünüyordu? Ve bu onu neden rahatsız etti ki?”

Sorular gelmeye devam ediyordu. Tate bu kadar kızgın olmamalıydı.

Boynum ve sırtım terle kaplanmıştı, onu yakalamış ve omzuma atmış gibi hissetmiştim.

“Sayemizde, Tate biraz şımarıklaştı. Güven sorunları,” dedi Madoc ve önümde gezinirken devam etti. “Bak.” Gözlerini indirdi ve kafasını salladı. “Normalde, kimi düzdüğün ya da kendini nasıl bir belaya soktuğun

umrumda olmaz. Arkama yaslanır ve kendi kendini yok etmeni izlerim. Ama Tate? Bizim ufaklık... Şimdi git ve pisliğini temizle.”

Arkadaşımın beni hâlâ şaşırtabiliyor olmasına daha da şaşırmış olarak uzaklaşmasını izledim.

Haklı mıydı?

Evet.

Tate'in bana güvenmeye ihtiyacı vardı. Biz hâlâ bunun üzerinde çalışıyorduk ve ben dün gece başımı belaya sokabilirdim. Eğer başıma birşey gelseydi ya da aptalca bir şey yapsaydım, çok endişelenir ve kızardı.

Ayrıca eminim hâlâ K.C. ve benim aramda geçtiğine inandığı şeyler yüzünden güvensizdi. Onsuz, arkadaş gibi aynı mekanda olmamız onu kızdırırdı.

Onu matematik dersinden çıkarmaya hazırlanarak, koridorda hızlıca ilerliyordum. Ama aynı yöne doğru giden kitlelere yakalanınca yavaşladım.

Kalabalık yürüyen, fısıldayan ve bağıran insanlardan oluşuyordu. Hâlâ telefonlarına bakan bir kaç kişi gördüm -Videoya tabi ki- ve birileri benim adımı söylüyorlardı ama onları görmezden geldim.

Herkes nereye gidiyordu?

Ve o an hatırladım.

Oditoryum.

Bu sabah şu toplantı vardı.

Zorbalık hakkında.

Parmaklarımı, kafa derime masaj yapacak kadar sert bir şekilde saçlarımdan geçirdim ve uzun, yorgun bir nefes verdim.

Harika.

Sanırım kolumu kesip tuza hatırsam daha çok eğlenirdim.

Lanet olsun.

Oditoryumun çift kapısından geçmeye çalışan uzun öğrenci kuyruğunu zikzaklar çizerek elimden geldiğinde hızlı bir şekilde geçtim.

"Jared," biri seslendi ama bakmadan el salladım.

Tate buralarda bir yerdeydi, bu yüzden yürürken sıraları taradım. Okulda

yaklaşık iki bin öğrenci vardı ama birinci sınıfların spor salonunda ayrı bir kurulu vardı. Bu yüzden kalabalık normalde olduğu kadar yoğun değildi.

Sarı saçlı birini bulmaya çalışmak kabustu. Ne kadar fazla sarışın olduğunu daha önce hiç farketmemiştim.

Ama Tate'i biliyordum.

Ve onu gördüğümde tanırdım bu yüzden oturmamız söylenmeden önce etrafa hızlıca göz attım.

Orta koridorda aşağı yukarı yürürken, mor Chuckla-rını salladığım gördüğümde kalbimin hızını hissettim. Bacak bacak üstüne atmıştı ve tek sıranın dışındaydı.

Mor renkli halıda hızlı hızlı yürüdüm ve ona doğru eğildim.

"Konuşmamız lazım," dedim sessizce. "Şimdi."

Mavi gözlerini kısıp bana baktığında ağzım kurudu.

Sesim kulağa uyarı gibi gelmişti, kendimi daha da dibe batırıyordum.

Sakin ol, dostum.

Midem sıkıştı, bu dramayı seviyor muydum yoksa sadece alıştım mı bilmiyordum. Ama bu benim iyi yap-

tığım birşeydi ve onun ilgisini çektim. Şu an ne yeri ne de zamanıydı ama siktir et.

"Şimdi, konuşmak istiyorsun," diye alay etti ve yanında oturan kros kayağı kaptanı Jess Cullen'ı fark ettim, bizi izlerken tamamen hareketsizdi.

Tate bana bakmayı reddederek, önüne baktı. "Sen insanların iznini bile istemeden tepki vermeye başlıyorsun ama sen benim ilgimi istediğinde ben bütün işimi bırakmak zorundayım."

Bu bir soru değildi. Bu bir değerlendirmeydi.

"Tatum-"

“Şimdi Tatum oldum demek.” Küçümseyerek güldü ve Jess’e baktı. “Nasıl işlediği komik, değil mi,” diye sordu.

“Neden kızıyorsun? Dün gece seni incitmek için değildi.”

Koltuğun dayanaklarını sıkıca kavradım. Onun öfkesini severdim. Her zaman sevdim.

İlk öpüşmemiz mutfak tezgahının üzerindeydi ve ben onun olmuştum.

Ama şu an, mesafeli olduğu kadar öfkeli değildi. Çenesi aşağı eğilmişti ve hâlâ bana bakmamıştı.

Ve bunu sevmemiştim.

Yüzü bir kaya kadar sertti. “Seninle konuşacağım, Jared. Sadece şu an değil. Ve bir süre daha değil. Düşünmek için zamana ihtiyacım var.”

“Kendi sonuçlarına varmak için,” diye suçladım.

“İlişkideki tek kişi olduğumda başka şansım kalmıyor. Beni koridorda daha önce aşağılamıştın. Yıne! Kendi eğlencen için beni otobüsün altına attın. Kendini ne zaman benim için feda ettin?” Sakin sesi suratıma çarpmıştı.

Hava ciğerlerime doldu ve boşaldı, kaim ve acı dolu.

Onu zar zor geri almıştım.

Benden şüphe ediyordu. Ona olan bağlılığımdan şüphe ediyordu.

Ve onu nasıl suçlayabilirdim ki?

Bana neden güvensin ki? Onu sevdiğimi söylemiştim. Bunu ona göstermeye çalışmıştım. Ama asla onu her şeyin önüne koyduğumu göstermemiştim.

Beni ellerim ondan başka bir sürü kızın üzerinde dolaşırken görmüştü.

Ben onu kurtların önüne atarken ve herkesin içinde dalga geçerken, o acı çekmişti, defalarca.

Onun gözyaşları ve dışlanmışlığımdan zevk aldığımı görmüştü.

O anda, hareketlerimin bütün sonuçları çöp yığını gibi üzerime çökmüştü ve gömüldüm.

Orospu çocuğu.

Nasıl oldu da beni affedebildi ki?

“Herkes otursun,” bir erkek sesi, muhtemelen müdür, mikrofona bağırdı ve sonunda göz kırptım.

Ben her zaman dışarıdayım ve kendimi içeri itmek zorunda kalıyorum.

Kendime onun bana ait olduğunu söyleyip duruyordum.

Ve ona her zaman onun olduğumu söylemiştim.

Ama bunu hissetmiyordu.

Kalbim göğsümü delerken ve kafamdaki sis ile, ne

yapacağımı düşünmeden, koridordan aşağı yürüdüm ve sahneye çıkan merdiveni çıktım.

Müdür Masters kafasını bana çevirdi.

Ağarlaşan kahverengi saçları geriye yatırılmış, ve gri takımı buruş buruş olmuştu. Beni sevmezdi, ama Madoc ve babası sayesinde beni yıllardır rahat bırakırdı.

“Günümü berbat etmeyeceksin, değil mi, Bay Trent,” diye sordu, neredeyse ağlamaklı.

Elindeki mikrofonu işaret ettim. “Bir kaç dakika alabilir miyim? Mikrofonu?” Boğazım çöl gibiydi ve çok gergindim.

Ben bu okula sahiptim ama şu an içinde önemsediğim tek bir kişi vardı.

Kalır mıydı yoksa gider miydi?

Masters bana sanki iki yaşındaymışım ve bütün duvarı boyamışım gibi baktı.

“Uslu duracağım,” diye güvence verdim. “Bu önemli. Lütfen?”

Sanırım onu ikna eden şey ‘Lütfen’ idi, çünkü şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

“Beni pişman etme. Üç dakikan var,” dedi ve mikrofonu uzattı.

Bütün mekan sessizleşirken, ıslıklar ve diğer tepkiler havada süzülüyordu. Dikkatlerini çekmek için birşey söylemek zorunda kalmamıştım bile.

Buradaki herkes gösterişten uzak biri olduğumu bilirdi. Sadece gerektiğinde konuşurdum ve asla ilgi çekmek peşinde koşmazdım.

O yüzden, bu çok zor olacaktı.

Kalbime pompalanan kanın miktarı beni biraz ser-scmletııiş gibiydi ama çcııcnıi kaldırdım ve nefesimi yavaşlattım.

Tatc'i buldum -bıı odadaki tek insanı- ve onu içeri aldım.

“Sekiz yaşındayken bir oyuncak ayı öldürdüm,” dedim gerçekçi bir şekilde. Kızlar “ah” diye püskürürken, erkekler onayladıklarını haykırdı. “Biliyorum, biliyorum,” Yavaşça sahnede yürümeye başladım. “O zaman bile pislikmişim, değil mi?”

Güldüler.

“Zavallı şeyi parçalara ayırdım ve çöpe attım. Annem ne yaptığımı öğrendiğinde dehşete kapılmıştı. Hayvanlara zulmetmeye ya da başka birşeye başlayacakmışım gibi. Eğer bilseydi...”

“Mesele şu ki...” Tate ile konuşuyordum ama herkese söyledim. “Oyuncak ayı sevdiğim bir şeydi. O zamanlar her şeyden daha çok. Kahverengi kulakları ve pençeleri vardı. Adı Henry idi. Bunun için çok büyük olana kadar onunla uyudum.”

Erkekler yuhalayıp, gülerken, kızlar dalgın dalgın baktı, utanmıştım, kafamı salladım. “Bir gün, sokaktaki çocuklar beni ayıyla gezinirken yakaladı ve benimle alay etmeye başladılar. Sanki bir ucubeymişim gibi bakıyorlar ve “Bebek! Bebek,” diye bağırıyorlardı. Bu yüzden ben de ayıyı çöpe attım. Ama o gece, geri gittim ve onu aldım. Ertesi gün, onu tavan arasındaki bir kutuya

gömmeye çalıştım.”

Tate’e baktım. Gözleri bendeydi ve dinliyordu, devam ettim.

“Belki onun yakınımda olduğunu bilirsem, onsuz

yaşayabilirdim. Ama bu da işe yaramadı. Kendi başıma uyumayı başaramadığım birkaç günden sonra, o aptal hayvan olmadan güçlü olabilmek için, onu katletmeye karar verdim. Eğer tamir edilemezse, benim için faydasız olurdu. Yapmak zorundaydım. Başka çare yoktu.” *Tate.*

“Bu yüzden bahçe makasını aldım ve onu parçalarına ayırdım. Bacakları kes. Anılar gitti. Kolları kes. Bağlılık gitti. Çöpe at. Zayıflık... gitti.”

Aşağı baktım, bunu yaptığımda nasıl da biri ölmüş gibi hissettiğimi hatırladım ve sesim çatladı.

“İlk gece boyunca ağladım,” derin bir nefes alarak ve boğazımı temizleyerek ekledim. “Henry’den daha çok sevdiğim birşey bulduğumda iki yıl bile geçmemişti. En iyi arkadaşım olan bir kızla tanıştım. O kadar ki, onun geceleri bile yanımda olmasını istedim. Gizlice odasına girdim ve beraber uykuya daldık. Çok ihtiyacım yoktu ama o benim bir parçam oldu. İstedim, sevdim ve kabul ettim.”

Gözlerim şimdi sadece Tate’in üzerindeydi. Koltuğunda tamamen hareketsiz oturuyordu.

“Bana baktığında asla o anı bırakmayı istemeyerek donakaldım. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz?” Seyircileri taradım. “Her gün, sürekli birbirleriyle yarışan bir milyon aşk ve mutluluk anını yaşadığın ve canlı olduğun için heyecan dolusun. Her gün bir öncekinden daha güzel.”

Görüntümün bulanıklaştığını ve paramparça olduğumu farkettim ama umursamadım.

“Ama tıpkı Henry gibi,” sesim yeniden güçlendi.

“Ona bağlılığımın beni giiçsüzleştirdiğini düşündüm. Bir şeye veya birine ihtiyacım varsa yeterince güçlü olmadığımı düşünürdüm, bu yüzden gitmesine izin verdim.” Kafamı salladım. “Hayır, aslında, onu ittim. Uzağa. Dışarı.”

“Ona çok kötü şeyler söyledim. Parçalarına ayırdım böylece arkadaşlığımız tamir edilemez olacaktı.” Aynı ayı gibi. “İsmini söyledim ve insanların ondan nefret etmesi için söylentiler yaydım, onu dışladım ve yalnız bıraktım. Onu incittim, ondan nefret ettiğim için değil, onu sevemeyecek kadar güçlü olamamaktan nefret ettiğim için.”

Salon bir mezarlık kadar sessizdi. Gülen insanlar, artık gülmüyorlardı. İlgilenmeyenler, şimdi ilgileniyordu.

“Şimdi, annemin beni sevmediği ve babamın beni dövdüğüyle devam edebilirim ama kimin böyle bir hikayesi yok ki,” diye sordum. “Bazı durumlarda başkalarını suçlayabileceğimiz zamanlar olabilir ama tepkilerimizin sahibi biziz. Eninde sonunda bir an gelir ki kendi seçimlerimizden sorumluyuzdur ve artık mazeret uyduramayız.”

Az önce problemimi bütün okula yayınlamıştım. Benim bir zorba olduğumu biliyorlardı. Bir ahmak. Ama ihtiyacım olan tek güzel fikir onunkiydi.

Mikrofon elimde, merdivenlerden aşağı indim, koridorda sevgilime doğru yürüdüm. Ve sadece onunla konuştum.

“Geçmişi değiştiremem, Tate. Keşke yapabilseydim, çünkü geriye gidip sensiz geçirdiğim her günü değiştirirdim ve senin gülümsediğinden emin olurdum.’

Gözlerim pişmanlıkla yanıyordu “Geleceğimdeki her dakika sana ait.”

Dünyamı tekrar onun gözlerinde görmenin minnettarlığıyla sandalyesinin yanında çömeldim ve tek dizimi yere koydum.

“Sana layık olmak için her şeyi yapacağım, Tate.”

Bana doğru eğildi, gözyaşlarının serbest kalmasının sallantısıyla yüzünü boynuma gömdü.

İşte bu.

Yuvam.

“Her şeyi, bebeğim,” diye söz verdim.

Geri çekildi ve hıçkırarak ve aynı zamanda gülerek, baş parmağıyla gözlerini sildi.

“Her şeyi?” Güldü, gözleri mutluluk ve aşkla parlıyordu.

Başımı sallayarak onayladım.

Elleriyle yüzümü tutarken alnını alnıma yasladı ve sordu, “Hiç göğüs ucu piercingi düşündün mü?”

Ah, Tanrı Aşkına.

Bir kahkaha attım ve etrafımızda bağıran kalabalığın da verdiği zevkle, onu çok güçlü öptüm.

Tanı bir baş belası.

Bir Son Söz istiyorsun değil mi? Onları üniversitede ya da on yıl sonra çocuklarıyla yolda görmek istiyorsun? Biliyorum, biliyorum ama beklemek zorundasın. Jared ve Tate gelecek hikayelerimde yer alacak, o yüzden beni izlemeye devam edin!

Madoc’un hikayesi çok yakında satışa çıkacak.

penelopedouglas.com

Facebook.com/PenelopeDouglasAuthor

Twitter.com/PenDouglas